ISABELLA MALDONADO

OCHI DE ȘARPE

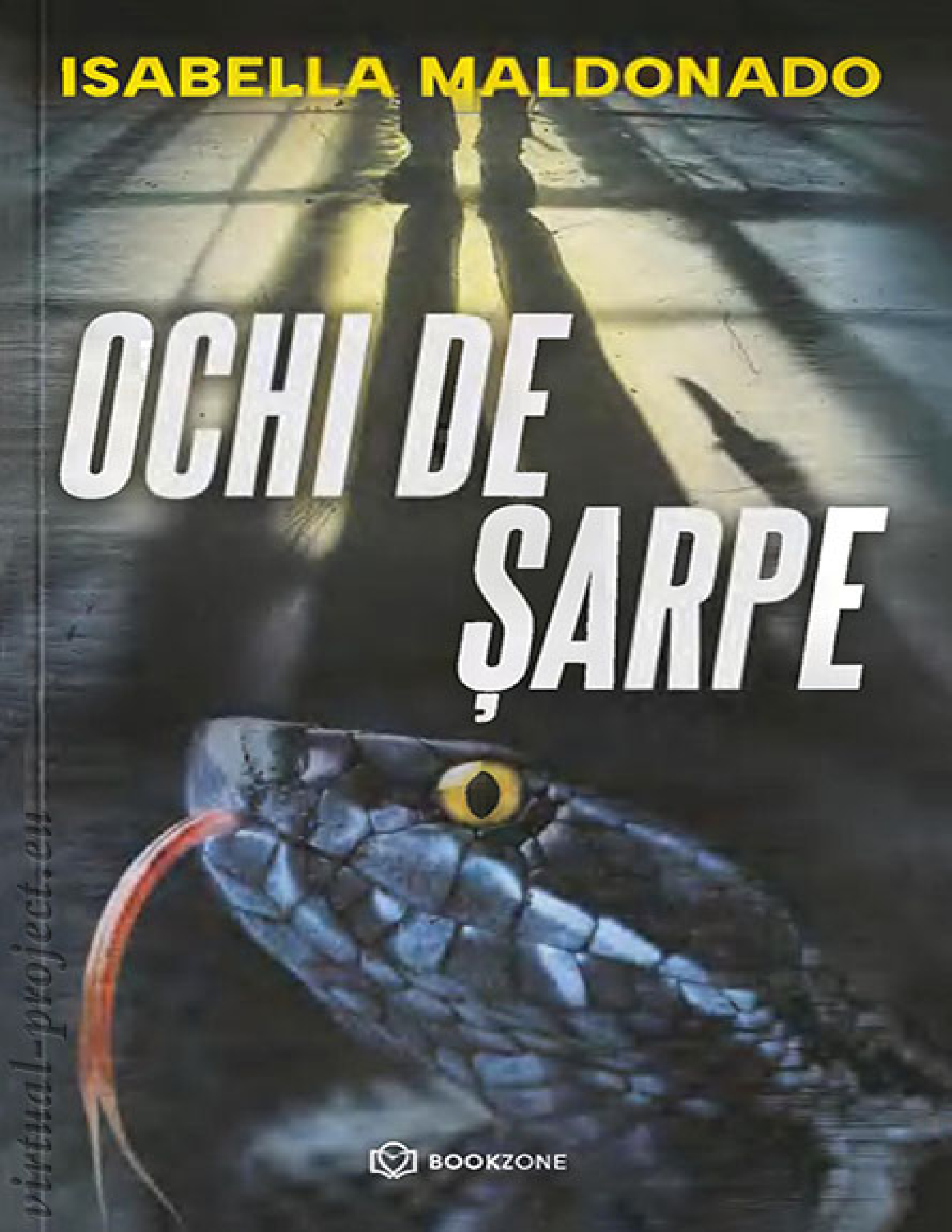

BOOKZONE

virtual-project.eu

ISABELLA MALDONADO

(Nina Guerrera #2)

OCHI DE ŞARPE

Original: *A Different Dawn* (2021)

Traducere din limba engleză:
OANA STĂNESCU

virtual-project.eu

BOOKZONE

— 2024 —

Capitolul 1

Cu douăzeci de ani în urmă
Orfelinatul pentru fete Russell House:
Comitatul Fairfax, Virginia

Nina, în vârstă de şapte ani, stătea turceşte pe podea, alături de celelalte fete, cu respiraţia tăiată de emoţie. Toate fetele din orfelinat o invidiau pe Angelica, ce îşi petrecea ultima ei noapte la Russell House. Angelica fusese aleasă.

Norocoasa avea unsprezece ani şi era zveltă, cu picioare lungi şi mlădioase ca ale unui mânz şi tenul suficient de pal ca să treacă drept alb. Fata îşi petrecuse ultimele trei luni în grija unei familii care decisese să ceară adopţia. Procesul avea să dureze mai multe luni, dar, între timp, fata urma să locuiască alături de viitoarea ei familie. În acea zi, Angelica se întorsese la Russell House ca să îşi ia la revedere de la prietenele ei şi ca să se laude, în funcţie de cât de antipatic îi erai.

După spusele doamnei Brown, aproape niciun copil nu mai era adoptat după vârsta de zece ani; totuşi, Angelica reuşise să o facă în ciuda tuturor aşteptărilor. Fusese dată în plasament în urmă cu doar şase luni, spre deosebire de Nina care nu îşi cunoscuse niciodată familia.

Nina se întreba dacă potenţialii părinţi adoptivi erau informaţi cu privire la perioada pe care şi-o petrecuse fiecare copil în sistemul de stat. Îşi imagină fotografia într-un album precum cel ce conţinea mutrele infractorilor; sub ea se afla o etichetă pe care scria, cu roşu aprins, „întreaga viaţă”.

Pe de altă parte, poate că Nina avea să depună ceva mai mult efort data viitoare când era dată în grija unei familii. De ce trebuia să fie atât de curioasă? Să pună atâtea întrebări? Să îşi bage nasul unde nu îi fierbea oala? Dacă ar fi ştiut că profesoara avea să cheme poliţia, Nina nu ar fi adus niciodată la şcoală obiectele din cutia pe care tatăl ei adoptiv o ţinea ascunsă sub pat.

Când Nina şi celelalte fete se aşezară în semicerc în jurul ei, Angelica se aplecă în faţă, stând pe scaunul ei, şi vorbi pe un ton sumbru.

— Aceasta este povestea lui *La Llorona,* femeia care boceşte.

Micuţa Samantha, care avea doar cinci ani, se apropie de Nina. Ochii căprui ai fetei erau deja căscaţi de teamă, iar Nina îi întinse jucăria ei

preferată din pluş, un ghepard moale, pe nume Princesa. Singurul obiect despre care Nina ar fi putut spune că îi aparţinea.

Samantha strânse felina pătată, de jucărie, cu mâinile ei tremurânde, în timp ce Angelica vorbi mai departe.

— A fost odată o femeie pe care o chema Maria. Ea s-a îndrăgostit şi s-a măritat cu un bărbat frumos şi a avut doi copii, dar soţul ei îi iubea pe copii mai mult decât o iubea pe ea. Într-o zi, Maria l-a prins pe bărbatul ei sărutând altă femeie şi şi-a dat seama că şi pe cealaltă o iubea mai mult.

O altă fetiţă, Caitlin, se apropie de Nina, din partea cealaltă. Caitlin era ceea ce asistenţii sociali numeau „un copil cu nevoi speciale”. În opinia Ninei, singura nevoie specială pe care o avea Caitlin era să fie protejată de agresori.

O considera pe Caitlin foarte deşteaptă, chiar dacă unele dintre fetele mai mari, precum Angelica, îi spuneau că este proastă. O tachinau pe Caitlin pentru că avea dificultăţi de vorbire. Fetiţa se bâlbâia şi nu reuşea să comunice prea bine cu ceilalţi copii, dar putea face adunări complicate în minte, ştia câte jeleuri se aflau într-un borcan fără să le numere şi începuse să studieze algebra luna trecută, când împlinise şase ani.

Când sosise în acea seară, pentru a le vizita ultima oară, Angelica ascunsese cartea nouă de matematică a lui Caitlin. Drept răspuns, Nina înşfăcase telefonul nou primit de Angelica de la părinţii ei adoptivi şi îl ţinuse deasupra vasului de toaletă până când aceasta îi dăduse lui Caitlin cartea furată.

Nina îşi petrecu un braţ pe după umerii înguşti ai lui Caitlin, în timp ce Angelica îşi continuă povestea.

— Maria era din ce în ce mai furioasă… şi un pic *loca*[1]. A jurat că avea să îşi facă soţul să plătească pentru că o înşelase. Ca să îl pedepsească, ea i-a înecat pe copii în râu. Când a mers acasă, soţul a întrebat-o unde erau copiii şi ea a recunoscut că îi omorâse. Soţul s-a înfuriat foarte tare. I-a spus că nu mai putea să fie cu ea până când nu găsea copiii.

Caitlin începu să se legene înainte şi înapoi.

Angelica îşi duse o mână la piept.

— Părându-i rău de ceea ce făcuse şi fiindu-i dor de copiii pierduţi, Maria a mers şi ea la râu şi s-a înecat.

Samantha strânse şi mai tare ghepardul de pluş.

— Acum, ea este blestemată să umble pe pământ ca o fantomă, căutându-şi pentru totdeauna copiii morţi, continuă Angelica. Poartă o rochie albă şi

un văl lung. Dacă găseşte copii care umblă aiurea noaptea, îi răpeşte şi îi îneacă în râu. I se spune *La Llorona* pentru că boceşte mereu. Dacă îi auzi hohotul de plâns, vei muri.

O voce înfiorătoare se auzi din spatele lor.

— *¿Donde están mis hijos?*[2]

Una dintre fetele mai mari se ascunsese în spatele camerei, ca să le sperie pe cele mai mici.

Samantha ţipă, o aruncă pe Princesa în aer şi fugi în dormitor. Caitlin sări în poala Ninei, înconjurându-i gâtul cu braţele subţiri. Nina simţi ceva cald prin blugi şi îşi dădu seama că fetiţa îşi dăduse drumul pe ea.

Angelica ridică jucăria aruncată şi zâmbi şiret.

— Ce-i asta?

Apoi continuă pe un ton melodios:

— Este cumva jucărioara de bebeluş a Ninei?

Nina o puse cu blândeţe pe Caitlin într-o parte şi se ridică.

— Dă-mi-o înapoi.

Angelica arătă cu degetul spre Nina şi ţipă foarte amuzată.

— Ia uitaţi-vă, Nina a făcut pe ea!

Nina privi în jos. Urina lui Caitlin i se scursese în poală. Îşi coborî privirea spre fetiţa care îi încolăcise piciorul cu braţele, în timp ce trupul mărunt îi tremura de frică.

Le-ar fi putut spune tuturor că nu ea se scăpase, ci Caitlin. Nina ştia ce însemna să arăţi fie şi cel mai mic semn de slăbiciune în orfelinat, motiv pentru care îşi ţinu gura. Putea face faţă abuzului mult mai bine decât Caitlin. Avea destul antrenament.

— Cred că e timpul ca micuţa Nina să crească.

Angelica ridică ghepardul de pluş în faţa tuturor, îi prinse capul şi începu să îl răsucească brusc.

Nina făcu un pas spre ea.

— Opreşte-te!

Strânsoarea disperată a lui Caitlin o împiedică să înainteze.

Angelica se uită de jur-împrejur, jucându-şi rolul în faţa publicului.

— Nu va mai trebui să vă văd feţele de ratate de acum încolo. Dar, înainte să plec, o să vă las o amintire.

Angelica smulse capul jucăriei şi începu să-i scoată umplutura, aruncând-o în jurul ei sub forma unui nor alb şi pufos de poliester. O privi pe Nina cu ochii mijiţi.

— Spre deosebire de noi, pe tine nu te-a vrut nimeni niciodată. Noi, cel puţin, am avut o familie la un moment dat. Părinţii tăi te-au aruncat într-un tomberon, ca pe gunoi.

Glasul fetei începu să capete inflexiuni melodioase, ca mai înainte.

— Copil de tomberon, copil de tomberon, copil…

Nina nu ştiu cum se smulse din strânsoarea lui Caitlin şi se trezi în mâinile personalului care se repezise din bucătărie ca să o ia de pe Angelica, al cărei nas sângera abundent sub pumnii ei.

Dacă existase vreodată cea mai mică şansă ca Nina să fie adoptată, ei bine, ea dispăruse cu totul în acea noapte. Noaptea lui *La Llorona.*

Capitolul 2

În prezent: Phoenix, Arizona
Sâmbătă, 29 februarie: o zi perfectă pentru a muri

Bărbatul se strecură tiptil în casa întunecată. Ochelarii cu vedere nocturnă îi ofereau un avantaj, mai ales că familia dinăuntru, cufundată în somn, habar nu avea ce se afla la parterul casei în timp ce ei se odihneau în paturile lor.

Își scoase pistolul de la brâu și trecu planul în revistă.

Mai întâi avea să îl neutralizeze pe soț. Un bărbat reprezenta cea mai mare amenințare fizică, deși o mamă care își proteja copilul ar fi putut da dovadă de o forță incredibilă, la rândul ei. În plus, ar fi avut și avantajul de a ști ce urma, fiind ultima victimă. Iar asta era și ideea.

Bărbatul puse un picior pe o treaptă acoperită cu mochetă și începu să urce.

Femeia avea să plătească pentru ceea ce făcuse. Ani întregi de planuri, luni de cercetări, săptămâni de supraveghere culminau cu acel moment. Fiecare nerv al bărbatului tresălta excitat.

Ajunse la ultima treaptă și trase cu urechea.

Casa era în continuare cufundată în tăcere. Își verifică iar arma, deși o făcuse deja de o mie de ori. Avea și planuri de rezervă. Nimic nu ar fi putut da greș.

Asemenea unui înger al morții, pe bărbat nu aveau să îl înduplece rugăminţile fierbinți, lacrimile de durere. Nu avea pic de milă.

Se strecură în camera bebeluşului, învăluită în beznă, şi îşi continuă planul. Şase minute mai târziu, se strecură pe hol, spre dormitorul principal, ducând în îndoitura braţului stâng pachetul micuţ.

Uşa fusese lăsată întredeschisă pentru ca părinții să poată auzi plânsetul copilului. Pentru ca el să poată pătrunde mai uşor. Dormeau liniştiți în patul lor neştiind ce avea să se întâmple. Ce se întâmplase deja.

Bărbatul deschise uşa cu cotul.

Vedea limpede patul mare. Bărbatul dormea pe partea stângă şi femeia pe dreapta; capetele lor se odihneau pe perne şi piepturile li se ridicau în sincron.

Intrusul ridică ţeava armei şi îşi aranjă ochelarii, apoi aşează punctul mic şi roşu al laserului deasupra inimii bărbatului adormit. Lent, începu să apese

pe trăgaci.

Era timpul să îndrepte lucrurile.

Capitolul 3

Două zile mai târziu; luni, 2 martie
Unitatea de analiză comportamentală, Aquia Commerce Center
Aquia, Virginia

Agentul special Nina Guerrera se aşeză pe singurul scaun liber de la masa dreptunghiulară, neagră, laminată aflată în celălalt capăt al biroului agentului special supervizor Gerard Buxton. Rafalele de ploaie loveau în ferestrele înalte ce înconjurau biroul de pe colţ, de la etajul al doilea al complexului.

Şeful ei ridică o sprânceană.

— Ai întârziat.

Să îi povestească despre şoferiţa cu dizabilităţi care blocase banda dreaptă pe Route 123 şi care crease un ambuteiaj pe o distanţă de opt sute de metri? Să îi explice că ieşise în ploaia torenţială ca să împingă Volkswagenul Beetle al femeii pe banda de urgenţe? Să menţioneze faptul că aşteptase până ce poliţiştii din Virginia sosiseră şi instalaseră semnale luminoase şi chemaseră o platformă pentru şoferiţa care făcuse pană?

— Şi mai eşti şi udă, adăugă Buxton. Ţi s-a stricat maşina pe drum încoace?

— Nu mie, domnule, zise Nina, renunţând să mai dea detalii. Altcuiva.

— Uite.

Agentul special dr. Jeffrey Wade, care ocupa locul de lângă ea, îi întinse o batistă curată, albă.

— Uzi masa.

Wade, mentorul ei şi profilerul cu cea mai mare vechime din cadrul FBI-ului, era singurul agent despre care Nina ştia să fi avut cu el batiste proaspăt călcate. Wade avea în jur de cincizeci de ani şi, din punctul lui de vedere, obiceiul ăsta era probabil rămăşiţa unor timpuri apuse, dar Nina aprecie gestul.

Zâmbindu-i recunoscătoare, luă batista oferită, îşi şterse picăturile mari din părul scurt şi micile torente de apă ce i se scurgeau pe la tâmple.

Tânăra îşi aruncă privirea peste masă, la agenţii Kelly Breck şi Jake Kent, care alcătuiau restul noii ei echipe. Mintea ascuţită a lui Breck şi atitudinea îndrăzneaţă – îmblânzite de accentul ei sudist – puteau surprinde o persoană

care nu o cunoştea prea bine; un contrast pe care îl folosise în avantajul ei când avusese de-a face cu infractori.

Kent – un fost soldat SEAL al marinei, tuns milităreşte, cu muşchi de oţel şi ochelari ridicoli cu ramă neagră – arăta ca şi cum s-ar fi simţit la fel de bine atât într-o zonă de luptă, cât şi în spatele unei tribune într-un amfiteatru universitar.

Aşezându-se mai bine în scaun, Nina observă încordarea de pe chipul întunecat al supervizorului. Buxton nu lăsa niciodată să i se citească emoţiile pe faţă, dar, în acea dimineaţă, stătea crispat în capătul mesei. Îşi trase ochelarii şi îşi prinse puntea nasului între degete.

În faţa lui se aflau două dosare. Buxton bătu în ele cu degetele lungi.

— Dacă ăsta este un tipar, s-ar putea să fie printre cele mai tulburătoare pe care le-am întâlnit vreodată.

Agenţii se priviră unii pe ceilalţi. Nina aşteptă să primească informaţii.

— ViCAP a găsit o potenţială legătură între două triple asasinate comise în oraşe diferite, la un interval de exact patru ani, continuă Buxton. Ni s-a dat sarcina de a afla dacă cele două cazuri sunt legate între ele şi, dacă da, să ajutăm în cadrul investigaţiei, la cererea departamentului de poliţie din Phoenix, Arizona.

Programul de Arestare al Criminalilor Violenţi[3] era o bază de date uriaşă, menţinută de FBI ca un soi de bibliotecă ce conţinea informaţii despre infracţiuni, introduse de mai multe agenţii ale forţelor de ordine din ţară. Sistemul era gândit ca un centru de informare şi punct central de analiză, o reţea creată să facă conexiuni între infracţiunile comise în toate statele şi de-a lungul timpului. Nina înţelese că ceva rău se prinsese în această reţea.

— Ce ştim despre cele două cazuri? întrebă Wade.

Nina admiră cum personalitatea de profiler veteran ieşi imediat la suprafaţă, gata de luptă. Ochii cenuşii ai bărbatului se aprinseră de interes pe când îşi deschise carnetul de notiţe demodat. Wade avea un doctorat în psihologie şi mai multe decenii de experienţă în cadrul FBI-ului de pe urma cărora putea profita pentru a-şi formula teoriile despre cine comisese crime nerezolvate, puse în cârca BAU[4]. Totuşi, pentru acest avantaj plătise destul de scump. Cufundându-se permanent în minţile criminalilor şi ale victimelor lor, Wade avusese de suferit. Cariera îi fusese temporar pusă pe pauză când una dintre investigaţiile lui din trecut se terminase cu moartea unei fetiţe pe care nu reuşise să o salveze.

Ca să răspundă întrebării lui Wade, Buxton îşi puse iar ochelarii pe nas şi se întoarse spre Breck, care îşi scosese deja laptopul din geanta de piele de la picioare.

— Ţi-am trimis un fişier criptat cu fotografii de la locul crimei şi alte informaţii, îi spuse femeii. Îl poţi deschide?

Breck, care fusese transferată în echipa lor de la Unitatea de Infracţiuni Cibernetice, nu pleca nicăieri fără laptopul ce devenise un soi de prelungire organică a ei. Tânăra deschise calculatorul şi îşi petrecu o buclă lungă de păr roşcat pe după ureche.

— O să îl afişez pe ecranul mare, zise ea, cu un accent sudist care dezminţea faptul că fusese crescută pe coasta statului Georgia.

Nina se întoarse spre monitorul plat de pe perete, în timp ce Buxton continuă:

— Voi începe cu cel mai recent caz, care a avut loc acum două nopţi, în Phoenix. O familie întreagă a fost ucisă în propria casă, în miezul nopţii.

Bărbatul trase aer în piept.

— Mama, tatăl şi fiica nou-născută.

O imagine umplu ecranul. Nina privi casa în stil mediteraneean care se întindea pe o peluză verde, înconjurată de palmieri înalţi. O a doua imagine o înlocui pe prima. Un bărbat ce părea să fi avut în jur de treizeci şi ceva de ani zăcea într-un pat mare, cu capul sprijinit de tăblia sculptată într-un unghi dubios. Nu purta decât boxeri şi avea pieptul dezvelit plin de sânge.

Următoarea imagine înfăţişă un bebeluş ce părea să doarmă în pătuţ.

— Bebeluşul a fost asfixiat – nu s-au găsit răni sau alte urme de lovituri cu excepţia hemoragiei peteşiale asociate cu hipoxia cauzată la momentul decesului.

Buxton înghiţi zgomotos.

— Avea doar opt zile.

Buxton îi făcu semn lui Breck, care afişă următoarea fotografie.

O femeie zăcea într-o cadă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte roz. În mâna dreaptă avea un pistol semiautomat şi tâmpla îi era străpunsă de un singur glonţ. Arăta ca una dintre multele victime ale suicidului pe care Nina le văzuse ca ofiţer de poliţie, înainte să se alăture FBI-ului.

— Credeam că a fost un triplu asasinat, zise Nina, procesând mental succesiunea de imagini. Mi se pare că mama şi-a ucis familia înainte de a-şi pune capăt zilelor.

Ochii negri ai lui Buxton îi întâlniră pe ai Ninei.

— Pentru că aşa a fost plănuit să pară.

Deşi nu scosese niciun cuvânt până în acea clipă, Kent îşi exprimă teoria:

— Cineva a pătruns în casă, i-a ucis pe toţi, apoi a aşezat cadavrele cum a vrut?

Cât timp Kent lucrase în marină, Unchiul Sam îi plătise programul de master în psihologie, ceea ce îl făcuse indispensabil în timpul interogatoriilor prizonierilor capturaţi în cadrul operaţiunilor secrete. După ce se alăturase Biroului, lui Kent nu îi trebuise prea mult timp ca să îşi găsească locul în cadrul BAU, unde găsise o nouă întrebuinţare pentru abilităţile lui formate cu greu: trecuse de la lupta cu duşmanul la arestarea infractorilor.

— Detectivii din cadrul diviziei de omucideri ai poliţiei din Phoenix au suspectat imediat că ceva este în neregulă, spuse Buxton. Au găsit urme de sânge în holul casei. Se pare că criminalul a purtat mănuşi şi a avut pantofii acoperiţi când a urcat la etaj, dar câteva picături de sânge trebuie să se fi scurs când şi-a dat jos echipamentul, ca să iasă din casă. Nu putea fi sigur că nu avea să fie văzut – chiar şi atât de târziu în noapte – purtând mănuşi din latex şi botoşei peste pantofi.

— A venit pregătit, spuse Kent.

— Sângele din hol este în mod clar al tatălui şi nu avea de ce să se afle acolo, spuse Buxton. E limpede că bărbatul a murit în patul lui. Nu ar fi putut să coboare la parter după ce fusese împuşcat în inimă. Acest detaliu a fost suficient pentru detectivii din Phoenix ca să caute şi alte probe.

Buxton îi făcu iar semn lui Breck şi femeia apăsă pe următoarea imagine.

— Aşa, au găsit asta.

Nina se aplecă în faţă, mijind ochii la ecran. Văzu amprenta ştearsă a unui pantof, amprentă care abia se distingea pe gresia din hol.

— Pare a fi o amprentă fantomă.

— Au folosit un dispozitiv electrostatic pentru prelevarea amprentelor, răspunse Buxton. Potrivit raportului, tehnicienii care au mers la scena crimei din Phoenix au aşezat o bucată de bandă Mylar pe preşul de la intrarea în casă. Îndată ce electricitatea statică a ridicat praful la suprafaţă, au întors banda şi amprenta a apărut acolo.

Nina zâmbi.

— Bună treabă.

— Au trimis amprenta pentru a fi analizată în laboratorul lor de criminalistică, continuă Buxton. Au comparat-o cu alte amprente din baza

noastră de date şi au descoperit că se potriveşte cu cea a unui pantof de sport marca Nike, cu două numere mai mare decât pantofii purtaţi de tată.

Breck afişă pe ecran o imagine în care cele două amprente erau comparate. Erau identice, cu excepţia unor urme de uzură pe amprenta ridicată de la locul crimei.

Buxton ridică al doilea dosar.

— Aşa am găsit o legătură cu un caz din New York City, de acum patru ani, spuse el. Poliţiştii din New York au investigat un caz în Manhattan, în care mama, tatăl şi fiica nou-născută au fost ucişi în apartamentul lor. Totul a fost aranjat astfel încât să pară un dublu asasinat cu sinucidere. În acel caz, membrii familiei au murit din cauza intoxicaţiei cu monoxid de carbon. Tatăl şi bebeluşul au fost găsiţi în paturile lor, iar mama într-un fotoliu din dormitor. Toate ferestrele erau închise şi sub uşi erau îndesate prosoape.

Breck închise fişierul cazului din Phoenix şi îl deschise pe cel al crimei din New York. Imaginea unei clădiri de apartamente cu patru etaje apăru pe ecran.

— Şi acolo s-a găsit o amprentă de pantof care nu avea ce să caute la faţa locului? întrebă Nina.

— Nu o amprentă oarecare, zise Buxton. Pantoful era aceeaşi marcă şi măsură ca cel din noul caz din Phoenix. Urmele de uzură nu au putut fi potrivite concludent, dar nu este un lucru surprinzător, mai ales pentru un pantof sport care, de obicei, nu rezistă timp de patru ani în cazul unui alergător dedicat. Suspectul trebuie să îşi fi cumpărat o pereche nouă de pantofi înainte de a comite cea de-a doua crimă.

— Ambele crime au fost înscenate astfel încât să pară duble asasinate urmate de o sinucidere.

Wade îşi ridică privirea din carnet.

— Mai există şi alte asemănări?

— Una singură.

Buxton tăcu până când privirile tuturor se îndreptară asupra lui.

— Crima din New York s-a petrecut pe data de 29 februarie.

— Ca şi în Phoenix.

Nina se întoarse spre Wade.

— De ce ar fi importantă ziua în plus din anii bisecţi?

Wade îşi puse stiloul pe masă şi îşi apropie degetele, gânditor.

— Aceeaşi victimologie, acelaşi *modus operandi,* chiar dacă nu neapărat în ceea ce priveşte metoda de înfăptuire a crimei, ci în încercarea de a o

incrimina pe mamă.

— Aceleaşi măsură şi amprentă ale pantofului, adăugă Kent. Aceeaşi dată.

Buxton dădu din cap.

— Sunt gata să accept că între cele două cazuri există o legătură.

— Următoarea întrebare este: mai sunt şi altele?

Wade părea să gândească cu voce tare.

— A reuşit, de-a lungul anilor, să facă celelalte cazuri să treacă drept omucideri urmate de sinucideri?

Nina înţelese raţionamentul lui Wade.

— Dacă şi-a putut ascunde crimele, atunci nu ar trebui să existe vreo investigaţie din partea poliţiei, neinteresată să introducă datele în ViCAP din moment ce făptaşul era presupus mort. Există un caz în apropierea Coastei de Vest şi unul pe Coasta de Est. Asta înseamnă că poate comite crime greşit catalogate în toată ţara, ceea ce duce la o posibilitate destul de redusă ca cineva să identifice un tipar.

— Iar asta ar face identificarea unor asasinate în serie aproape imposibilă, spuse Breck. Tipul ăsta este inteligent.

Îşi trecu un deget peste ecranul laptopului şi Nina văzu că deschidea o nouă fereastră.

— Trebuie să mergem înapoi în timp şi să verificăm fiecare dată de 29 februarie, în căutarea cazurilor de dublă omucidere urmată de sinucidere. Va trebui să fac o cercetare simultană în mai multe baze de date.

— Şi cum rămâne cu anii non-bisecţi? întrebă Nina. Ar trebui să verificăm şi zilele de 28 februarie şi 1 martie.

Buxton îşi mişcă bărbia, făcându-i semn lui Breck.

— Lărgeşte parametrii de căutare ca să includă săptămânile de dinainte şi de după finalul lunii februarie.

— Cât de departe în trecut căutăm? întrebă Nina.

Buxton păru că se gândeşte.

— Să zicem ultimii douăzeci de ani.

— Se face.

Breck apăsă pe taste. O clipă mai târziu, tânăra îşi îndreptă umerii.

— Am mai găsit un caz.

Nina se aplecă spre ea.

— Unde şi când?

— În San Diego, cu patru ani înainte de crima din New York.

Breck apăsă pe una dintre căsuţele de text.

— Cazul a fost catalogat drept dublă omucidere urmată de sinucidere şi a fost închis.

Tânăra continuă să vorbească cu ochii aţintiţi asupra ecranului.

— O mamă, tatăl şi fetiţa lor nou-născută.

— Nimic între cele două cazuri? întrebă Kent.

— *Nada,* zise Breck, încă tastând. Stai, apar şi altele într-un sistem diferit. Sunt cazuri mai vechi, în alte zile de 29 februarie, care s-ar putea potrivi.

Buxton se încruntă.

— Fă o listă cronologică.

— N-ar trebui să dureze mai mult de… Oh, nu se poate.

Ochii lui Breck se căscară larg.

— Ce?

Nina nu reuşea să citească suficient de repede pe ecranul care se derula.

Breck mişca încontinuu cursorul.

— Dacă e să o luăm de la început, primul caz s-a petrecut acum douăzeci de ani în Philly, următorul a fost acum şaisprezece ani în Chicago, apoi altul în urmă cu doisprezece ani în Houston, apoi San Diego, New York şi acum în Phoenix.

— Suntem siguri că a început acum douăzeci de ani? întrebă Buxton. Am ales acest interval total aleatoriu.

Breck tastă iar.

— Hai să ne întoarcem în timp încă douăzeci de ani înainte de cazul din Philly.

Un minut mai târziu, tânăra se întoarse spre Buxton.

— Cel mai vechi incident pe care l-am putut găsi s-a petrecut în urmă cu douăzeci şi opt de ani.

Breck păli.

— Şi nu o să vă vină să credeţi unde a început.

Aparent neavând chef să ghicească, Buxton o privi pur şi simplu.

— Phoenix, spuse Breck. Acum douăzeci şi opt de ani, în Phoenix, a existat un caz de dublu asasinat urmat de sinucidere, în care au murit doi părinţi şi fetiţa lor. Următorul caz datează de acum douăzeci şi patru de ani şi a avut loc în L.A.

— Apoi a urmat Philadelphia, în urmă cu douăzeci de ani? întrebă Nina, încercând să ţină pasul cu ordinea cronologică a evenimentelor.

— Exact, spuse Breck.

— Oricare ar fi explicaţia pentru aceste crime, zise Kent, e destul de clar că există un tipar. Criminalul nu acţionează decât pe 29 februarie.

— Poate că nu.

Wade îşi mângâie maxilarul.

— Poate că asasinul a ucis şi în alte zile importante pentru el.

Profilerul se întoarse spre Breck.

— Poţi reconfigura căutarea astfel încât să includă doar tipul de eveniment?

Breck se încruntă.

— Vrei să caut toate cazurile de omucidere urmată de sinucidere din ultimii treizeci de ani?

— Doar pe acelea care implică doi părinţi şi un nou-născut – şi în care mama a fost considerată vinovată, zise Wade. Asta ar trebui să limiteze considerabil numărul de rezultate.

În timp ce Breck scotocea în bazele de date, Buxton se adresă celorlalţi membri ai grupului.

— Nu putem fi siguri că toate cazurile au vreo legătură între ele până nu analizăm situaţia în detaliu. Amintiţi-vă că fiecare dintre ele a fost investigat şi închis de poliţia locală în urmă cu ani buni.

— Este adevărat, dar mai ştim şi că tipul ăsta este prevăzător, spuse Nina. Şi a avut suficient timp să exerseze.

Buxton îşi aruncă privirea spre Breck.

— Ai vreun rezultat?

— Va dura ceva vreme, răspunse ea cu capul plecat şi degetele tastând de zor.

Buxton se întoarse spre Wade.

— Ce fel de profil ai crea pentru acest suspect?

Faptul că Buxton se referea la criminal ca la un suspect, termenul folosit de FBI pentru a numi un infractor necunoscut, însemna că el considera evenimentele ca făcând parte dintr-o serie.

— Îmi place întotdeauna să încep cu victimologia şi aş prefera să evaluez şi restul dosarului înainte de a trage vreo concluzie, răspunse Wade. Însă un lucru este cert. Avem de-a face cu o persoană care ucide familii întregi, inclusiv cele mai inocente victime – nou-născuţii.

— Nu este schizofrenic, pentru că gradul acesta de sofisticare şi planificare a crimelor demonstrează că ştie exact ce face, spuse Kent, adăugându-şi observaţiile. Astfel ne rămâne o singură concluzie esenţială.

Privi de jur-împrejurul camerei.
— Suspectul nostru este un psihopat.

Capitolul 4

Două ore mai târziu, Nina studia de la distanţă tabla albă care acoperea aproape un perete întreg.

— De ce o dată la patru ani? întrebă ea, punându-şi mâinile în şolduri. De ce pe 29 februarie?

Nu îi răspunse nimeni. Tastatura ţăcănea sub degetele lui Breck, Kent se plimba încolo şi încoace, iar Wade îşi înclinase capul într-o parte şi se uita peste umărul ei la colajul de poze cu locul crimei. După şedinţă, Buxton traversase încăperea pentru a se aşeza la biroul lui şi a verifica rapoarte de cheltuieli în timp ce echipa încerca să găsească logica unei situaţii absurde.

Suprafaţa lucioasă a tablei era acoperită cu fotografii prinse cu magneţi rotunzi. Tulburătoarea pictură murală prinsese contur încet, pe măsură ce Nina adăugase frânturi de informaţii printate de Breck din documentele trimise de diferite departamente de poliţie din ţară. Kent concepuse un sistem prin care atribuise, cu markerul, câte o culoare fiecărei informaţii, în funcţie de gradul de încredere pe care îl aveau în ancheta fiecărui caz relevant.

Breck încheiase căutarea altor cazuri de dublă omucidere care avuseseră loc în alte zile şi în ani non-bisecţi. Cu ajutorul declaraţiilor martorilor oculari, al scrisorilor de suicid verificate prin analiza grafologică sau prin alte mijloace, echipa reuşise să confirme concluziile originale ale anchetelor pentru toate cazurile, cu excepţia celor care avuseseră loc în ani bisecţi. După ce eliminaseră toate celelalte incidente, rămăseseră cu opt incidente separate care avuseseră loc în şapte oraşe diferite, pe parcursul a douăzeci şi opt de ani.

Nina examină noile date.

— Stai puţin. Dacă ucigaşul a comis o crimă o dată la fiecare patru ani în ultimii douăzeci şi opt de ani, de ce avem opt incidente în loc de şapte?

— Te gândeşti că şapte ori patru fac douăzeci şi opt, zise Breck, zâmbindu-i. Dar trebuie să priveşti prima crimă ca fiind cazul zero. După ăsta vin celelalte şapte.

Nina simţi cum i se încălzesc obrajii.

— Hai să analizăm ce nu ştim, pornind de la ce ştim, spuse Wade, salvând-o astfel dintr-o situaţie stânjenitoare. Ce tipare putem identifica în ceea ce priveşte victimele?

Kent se opri din mers pentru a se uita la tablă.

— Victimele sunt toate cupluri relativ tinere care au fost ucise într-un interval cuprins între o zi şi până la şase săptămâni de la naşterea primului lor copil.

Wade dădu aprobator din cap.

— Etnia şi nivelul veniturilor variază, dar niciuna dintre familii nu ar putea fi considerată ca fiind dezavantajată din punct de vedere financiar.

— Toate au locuit în zone metropolitane, adăugă Nina. Niciuna dintre crime nu a avut loc într-o comunitate rurală. Tipul locuinţei nu este relevant, continuă ea. În cazul ultimelor două crime, una a avut loc într-un apartament din Manhattan, iar cealaltă într-o casă mare cu un singur etaj din Phoenix.

— Există o logică în spatele acţiunilor criminalului, spuse Wade. Dacă reuşim să aflăm care e, o să fim mult mai aproape de a-l putea identifica.

Kent se apropie de tablă.

— Îşi alege victimele bazându-se pe un criteriu figurativ.

Nina ridică o sprânceană.

— Cum adică?

— Pentru el, victimele reprezintă un înlocuitor pentru ceva sau pentru cineva. Ţinând cont de cât de variate sunt cazurile, motivul nu are legătură cu locul în care se află, rasa, nivelul veniturilor, profesia sau religia.

Nina înţelese ideea.

— Ce au toate în comun este naşterea primului copil. Evenimentul ăsta probabil simbolizează ceva pentru el.

— Şi nu este vorba doar despre primul copil, spuse Kent. În toate cazurile este vorba despre o fată.

Nina procesă informaţia preţ de câteva clipe.

— Aşadar, suspectul are o ţintă foarte specifică şi simbolică. Nu iese din tipar niciodată, ceea ce înseamnă că este o persoană care îşi planifică atent crimele şi este capabilă să călătorească oriunde. Cum îşi cunoaşte victimele sau, dacă nu le cunoaşte, cum le alege?

— Avem nevoie de mai multe date, spuse Breck din spatele laptopului.

— Ceea ce înseamnă că va trebui să rugăm poliţia să redeschidă mai multe cazuri deja închise, spuse Wade.

Kent oftă.

— O să fim foarte populari.

Nina înţelegea ce voia să spună. Înainte de a se alătura FBI-ului lucrase într-un departament mare de poliţie şi înţelegea resentimentul pe care poliţiştii l-ar fi putut avea faţă de nişte agenţi federali care veneau peste ei şi le puneau la îndoială întreaga investigaţie şi concluziile pe care le trăseseră în urma ei. Detectivii investigau mult mai multe cazuri de omucidere decât agenţii FBI şi se considerau experţi. Gândul ăsta îi dădu o idee.

— Că tot aţi pomenit de oraşe diferite, spuse ea, adresându-se lui Breck, poţi să cauţi care au fost cele mai mari oraşe din SUA ca populaţie în ultimii treizeci de ani?

În obrajii lui Breck apărură gropiţe.

— Din fericire pentru tine, pot face mai multe lucruri deodată.

— Spune-mi dacă vreunul dintre oraşele în care au avut loc crimele *nu* este în primele zece, zise Nina.

— Ai dreptate, spuse Breck, ridicându-şi privirea din laptop o clipă mai târziu. Fiecare dintre oraşele în care avem un potenţial caz este unul dintre cele mai mari zece oraşe din SUA.

— Interesant, zise Kent, uitându-se la Nina apreciativ. Crezi că ăsta e unul dintre criteriile după care îşi alege victimele?

Nina ridică dintr-un umăr.

— Dacă încerci să faci o crimă să pară altceva, poate reuşeşti mai uşor dacă alegi un loc unde detectivii încearcă să ţină pasul cu sute de crime în fiecare an.

— Vrei să spui că alege locuri unde sunt şanse mai mari ca poliţia să ia lucrurile drept ceea ce par şi să nu investigheze mai departe? întrebă Kent.

— Nu vreau să spun chiar asta, zise ea, apărându-şi foştii colegi. Detectivii de la diviziile de omucideri din oraşele mari pot fi copleşiţi de numărul de cazuri. Pe de altă parte, au văzut sute de crime şi ştiu ce să caute.

— Ceea ce face şi mai ciudat faptul că au fost păcăliţi, spuse Kent.

— *Poate* au fost păcăliţi, spuse Nina. Nu am confirmat nimic încă.

Kent clătină din cap.

— Cazurile au prea multe în comun pentru a fi o simplă coincidenţă.

— Nu cred în coincidenţe, spuse Buxton, ridicându-se de la biroul lui, de unde aparent le ascultase conversaţia în timp ce lucra. Vom trata aceste crime drept o serie, până la proba contrarie.

Traversă încăperea şi se opri lângă Wade.

— Cum arată profilul acum?

Wade gesticulă spre Kent.

— Sunt de acord cu evaluarea lui Kent: psihopatie.

Nina ştia destule despre psihopatie cât să înţeleagă că situaţia era periculoasă.

— Nu sunt psiholog, deşi joc rolul unuia în echipă. De ce un psihopat, şi nu un sociopat?

— Este un subiect destul de dezbătut, începu Wade. În opinia mea, te *naşti* psihopat, dar *devii* sociopat.

Wade continuă, văzând că Nina ridicase o sprânceană, confuză.

— Termenul de psihopatie nu mai este la modă, deşi eu şi Kent îl mai folosim uneori. Acum, denumirea folosită de clinicieni este cea de tulburare de personalitate antisocială sau TPA. În termeni simpli, creierul unei persoane cu TPA este construit altfel faţă de al nostru. Pur şi simplu nu le pasă dacă cineva este rănit, atât timp cât ei obţin ceea ce şi-au dorit. Nu au abilitatea de a avea sentimente pentru ceilalţi, deşi au învăţat să mimeze trăirile emoţionale pentru a crea iluzia că pot simţi empatie sau compasiune şi să poată beneficia de pe urma lor.

Nina era fascinată.

— Adică pot imita sentimente pe care nu le-au trăit niciodată?

— Exact, spuse Wade, lăsându-se antrenat în ceea ce era evident un subiect preferat de discuţie. Deoarece pot fi persoane bine educate, capabile să aibă un loc de muncă stabil, au învăţat cum să navigheze în lumea oamenilor capabili de sentimente. Nu sunt demenţi, drept urmare se pot adapta mediului în care trăiesc şi se integrează cu uşurinţă.

Breck se îndepărtă de ecran, aparent atrasă de conversaţie.

— Dacă nu le pasă de ce cred ceilalţi, de ce se obosesc să imite emoţiile?

Wade ridică din umeri.

— Pentru a-şi putea atinge obiectivele prin manipularea celorlalţi.

— Acesta este unul dintre motivele pentru care cineva cu TPA poate trece testul cu poligraful, deşi minte, îşi expuse Kent punctul de vedere. Sistemele lor nervoase vegetative funcţionează diferit. Lucrul ăsta a fost confirmat prin intermediul testelor medicale. Nu dau semne de stres sau excitare în situaţii în care majoritatea oamenilor ar arăta frică sau furie.

— Testele cu poligraful urmăresc reacţiile autonome involuntare, interveni Wade pentru a clarifica. Pentru majoritatea oamenilor, menţinerea unei minciuni este un act stresant, mai ales dacă miza este mare, de exemplu în cazul în care sunt chestionaţi de poliţie. Corpul lor va da semne

de stres, semne pe care nu le pot controla. Pe de altă parte, o persoană care poate minţi fără a avea o reacţie internă nu va face acul aparatului să se mişte.

Nina se gândi la un test practic.

— În cazul în care îndrept pistol spre o persoană cu TPA, aceasta ar…

— Ar executa cu calm orice acţiune ar fi necesară, în funcţie de situaţie, interveni Kent. Ei nu se blochează într-o situaţie pe viaţă şi pe moarte. Dacă îi prinzi la graniţă cu o sută de kilograme de cocaină în portbagajul maşinii, îţi vor răspunde cu dezinvoltură la întrebări fără să transpire, să se bâlbâie sau să facă orice altceva ce ţi-ar putea da de bănuit.

— La naiba, zise Breck. Calmi ca un peşte pe fundul mării.

Kent zâmbi larg când auzi expresia colorată rostită de Breck.

— Deşi pot părea oameni normali pentru cei din jur, tomografiile făcute persoanelor cu TPA au demonstrat faptul că procesele lor de gândire sunt atipice. Zona din cortexul frontal, unde se manifestă în mod normal empatia, nu indică niciun fel de activitate. Mai mult, amigdala cerebrală nu reacţionează la situaţii ce ar părea alarmante pentru majoritatea oamenilor.

— Am înţeles, spuse Nina. Şi cu ce ne ajută asta?

Wade răspunse imediat.

— Ţinând cont de faptul că face asta de aproape trei decenii, aş zice că are în jur de cincizeci de ani. Victimele lui sunt de toate rasele, deci încă nu sunt pregătit să mă pronunţ din acest punct de vedere.

Se opri pentru un moment.

— A reuşit să îşi ascundă cu succes majoritatea crimelor, prin urmare aş spune că este foarte inteligent. Abilitatea lui de a urma un program şi de a plănui cu atenţie indică faptul că îşi poate controla impulsurile. Asta este o trăsătură pe care majoritatea oamenilor cu TPA nu o au.

— Un psihopat cu stăpânire de sine, zise Nina, zâmbindu-i sardonic lui Wade.

— Ceea ce înseamnă că cel mai probabil are o carieră de succes, spuse Wade. Probabil în domeniul vânzărilor. Are succes pentru că ştie foarte bine cum să vândă la un preţ mai mare.

— Ar putea fi un agent voiajor? întrebă Buxton. De asta crimele au loc în toată ţara?

— Posibil, răspunse Wade. Dar, din moment ce ucide o dată la patru ani, nu i-ar fi greu să îşi planifice concediul pentru a putea călători. Ne vom putea folosi de programul lui de muncă pentru a elimina suspecţii, odată ce

începem să îi identificăm. Putem verifica cine şi-a luat concediu o dată la patru ani la sfârşitul lunii februarie.

— Întrebare, zise Breck. Tot vorbeşti despre suspect la genul masculin. De ce crezi că nu ar putea să fie o femeie?

— Sigur că au fost mulţi criminali în serie femei.

Wade îşi încruntă sprâncenele cenuşii.

— Dar mă bazez pe studii. Majoritatea femeilor care comit mai multe crime îşi aleg victimele din rândul cunoscuţilor sau al persoanelor pe care le îngrijesc. Dintre cele care atacă necunoscuţi, majoritatea nu îşi urmăresc victimele şi nu le sparg locuinţele.

Wade îşi încrucişă braţele.

— Sunt sigur că este bărbat.

— Ce mai putem folosi pentru a reduce căutarea? întrebă Buxton.

— Copiii cu TPA nu ştiu încă să se controleze, zise Wade. Are cu siguranţă un trecut violent. Ar fi luat în colimator orice persoană pe care ar fi perceput-o drept ameninţare sau care ar fi intervenit între el şi ceva ce îşi dorea. Posibil a chiulit des de la şcoală, a furat lucruri, a avut des probleme şi cel mai probabil a declanşat un incendiu sau a devenit interesat de incendii la un moment dat.

Nina îşi aminti ceva ce auzise cu mai mulţi ani în urmă despre criminalii în serie.

— Ce zici despre enurezis sau cruzime faţă de animale?

— Văd că eşti familiarizată cu triunghiul ucigaşului, spuse Wade. Mulţi dintre ei fac în pat, au un istoric de cruzime faţă de animale sau de incendiere. Nu aş fi surprins dacă suspectul nostru le-a bifat pe toate.

Se uită la Kent.

— Ai mai adăuga ceva?

Kent clătină din cap.

— Profilul nu ne oferă prea multe informaţii în momentul ăsta, spuse el. Este mai mult o modalitate prin care putem restrânge lista suspecţilor în clipa în care o vom avea.

Nina tot revenea la partea cea mai ciudată a ecuaţiei.

— Ce semnifică faptul că toate crimele sunt comise o dată la patru ani, pe 29 februarie?

— Este un tipar unic, zise Wade. Nu l-am mai întâlnit.

Breck gesticulă spre computer.

— Am căutat mai multe informaţii despre numărul patru. Există multe referinţe de-a lungul istoriei. Cele patru sezoane, cele patru elemente, cele patru puncte cardinale…

— Cei patru călăreţi ai Apocalipsei, spuse Nina.

Breck râânji.

— Cam aşa ceva.

Kent se apropie de tablă şi atinse cu degetul diferitele locaţii de pe linia cronologică.

— Tehnic vorbind, dacă ucide doar pe 29 februarie, nu s-a oprit niciodată.

— Nu înţeleg, spuse Buxton. După fiecare incident există o pauză de timp substanţială.

— Ucide doar în ani bisecţi, zise Kent. Dacă în toate cazurile pe care le-am identificat el se dovedeşte a fi făptaşul înseamnă că nu a ratat niciun an.

Următorul comentariu al lui Wade sparse liniştea care se aşternuse după observaţia făcută de Kent.

— Ştim cu siguranţă că avem cel puţin două cazuri deoarece urmele de încălţăminte se potrivesc. Aş vrea să văd cu ochii mei scena celei mai recente crime, ca să ne dăm seama mai bine cu ce avem de-a face.

— Dintr-un motiv necunoscut, a lovit în Phoenix de două ori, spuse Breck. Acolo s-a petrecut cel mai recent caz şi cel mai vechi – presupunând că cel de acum douăzeci şi opt de ani chiar a fost primul.

— De ce s-ar întoarce de unde a plecat? se întrebă Nina cu voce tare.

Wade se întoarse către Buxton.

— Aş vrea să aflu. Imediat, dacă nu mai devreme.

Sprâncenele lui Buxton se ridicară uşor.

— Sunteţi cu toţii programaţi pentru un exerciţiu cu arme non-letale în Hogan’s Alley mâine.

Supervizorul le aranjase antrenamentul ca ultimă componentă a planului său de a autoriza echipa pentru un program pilot la care lucrase în ultimele patru luni. Wade şi Kent erau profileri criminalişti din cadrul BAU, Breck era transferată temporar de la Unitatea pentru Crime Cibernetice, iar Nina fusese iniţial desemnată drept agent criminalist în DC.

Cum agenţii erau în mod normal distribuiţi în arii de specialitate foarte restrânse, Buxton reuşise să convingă conducerea FBI să îl lase să-şi testeze propunerea pentru realizarea unei echipe hibrid de sine stătătoare. Această nouă echipă de răspuns rapid urma să fie trimisă pe teren în loc să analizeze cazurile din birourile BAU. Dacă se descurcau bine, mai multe echipe

asemănătoare ar fi urmat să fie înfiinţate şi distribuite în ţară. Dacă eşuau, cariera lui Buxton ar fi putut lua o turnură nefericită.

— O să reprogramez antrenamentul pentru weekend, spuse Buxton, oftând.

Breck deschisese, aparent, o altă fereastră pe computer.

— Nu sunt multe zboruri comerciale directe către Phoenix, spuse ea, mişcându-şi mouse-ul. O să încerc să găsesc unul cu doar una sau două escale.

Ninei nu îi plăcea să aştepte. Ura şi mai mult escalele. Aruncă o privire către şef.

— Ţinând cont de severitatea acestor cazuri, poate ai putea… aranja altceva?

— Profilerii BAU zboară cu avioane comerciale, spuse Buxton.

— Nu suntem profileri, spuse Nina, arătând către ceilalţi din grup. Suntem o echipă hibrid nouă, care face parte dintr-un program pilot.

Buxton părea că se luptă să nu zâmbească.

— Nu întinde coarda, agent Guerrera.

Capitolul 5

Complexul de locuinţe Hermosa Vista
Springfield. Viginia

În mod normal, Ninei îi lua patruzeci şi cinci de minute de condus prin traficul de la ora de vârf ca să ajungă la apartamentul ei din Springfield, dar ploaia torenţială dublase timpul. După ce urcase pe scări cele patru etaje, Nina abia apucase să-şi dea jos impermeabilul ud, când auzi o bătaie la uşă.

Oftă, convinsă fiind că era vizitatoarea ei obişnuită, Bianca Babbage, fata adoptivă a vecinei de palier. Tânăra avea talentul ciudat de a şti exact momentul în care Nina ajungea acasă. După ce privi pe vizor, îi deschise uşa fetei care ţinea în mână o farfurie cu o bucată de tort.

— Ţi-am păstrat ceva de la ziua mea de naştere, spuse Bianca, aruncând o privire peste umăr înainte de a se întoarce spre Nina. A trebuit să o ascund de nesătuii ăia, altfel nu mai rămânea nimic.

Bianca se plângea adesea de copiii mai mici pe care îi luaseră în grijă părinţii adoptivi, dar nu o păcălea pe Nina. Domnul şi doamna Gomez îşi umpluseră cuibul solitar cu puşti care aveau nevoie de o familie iubitoare, iar uneori apartamentul lor era prea aglomerat. Bianca o vizita ca să mai ia o pauză, dar nu stătea niciodată prea mult. Nina bănuia că Biancăi îi plăceau, în secret, haosul şi veselia pe care cei mici le aduceau în casa lor.

— *Feliz cumpleaños,* spuse Nina, ştiind că Bianca – deşi nu era de origine latino-americană – învăţase spaniolă doar ca să poată trage cu urechea la discuţiile părinţilor ei adoptivi.

Fata avea obiceiul de a-şi băga nasul împodobit cu cercel în treburile altora.

— *Gracias*[5]*,* răspunse Bianca la urarea de la mulţi ani. Începând din seara asta sunt coaptă.

Cele două se înţeleseră din priviri. Bianca avea acum optsprezece ani, ceea ce însemna că ieşea oficial din sistem. Nu mai era în grija statului şi era liberă să îşi urmeze calea în lume. Sau să eşueze lamentabil.

Nina îşi deschise braţele şi aşteptă, ştiind că nu era bine să îmbrăţişezi cu forţa un copil orfan care fusese abuzat. Ştia asta din proprie experienţă, iar Bianca era unul dintre puţinii oameni pe care îi lăsa să pătrundă în spaţiul ei personal.

După o scurtă ezitare, Bianca păşi peste prag şi în braţele Ninei, ţinând farfuria într-o mână. Atingerea trupului fragil al fetei îi aminti Ninei de momentul în care se întâlniseră pentru prima dată, în urmă cu patru ani, pe când era ofiţer de poliţie în Fairfax.

Bianca fugise de la familia la care fusese dată în plasament, iar Nina îşi petrecuse cea mai mare parte a turei căutând-o. Fata avea un IQ mai mare de 160, ceea ce însemna că era ţinta bătăuşilor la şcoală. Conformaţia ei minionă nu îi permitea să se apere prea uşor de cei care foloseau sistemul pentru alt tip de abuzuri. Nina nu era un geniu, dar putea să citească povestea fetei în cearcănele de sub ochi şi în cicatricile pe jumătate ascunse de pe mâini. La momentul acela, Bianca îi amintise Ninei de Caitlin şi i se declanşaseră toate instinctele protectoare. Cicatricile în zigzag de pe spatele Ninei stăteau drept mărturie celor prin care trecuse, şi nu avea de gând să lase alt copil să treacă prin aceleaşi experienţe.

Lucrând împreună cu cei de la Protecţia Copilului, Nina aranjase ca Bianca să fie scoasă imediat din sânul acelei familii, iar îngrijitorii să fie urmăriţi penal. Nedorindu-şi ca fata să fie aruncată din nou la întâmplare în sistem, Nina se bucurase enorm să îi găsească o casă iubitoare chiar în apartamentul vecin. După ce Nina îi povestise doamnei Gomez despre Bianca, aceasta preluase imediat frâiele şi îşi convinsese soţul să o primească pe fată. De atunci, cuplul luase în îngrijire alţi trei copii şi iubeau fiecare clipă gălăgioasă şi haotică.

După ce îi dădu drumul din îmbrăţişare Biancăi, Nina se pregăti să închidă uşa, când doamna Gomez ieşi din apartament cu trei copii în urma ei.

— Ştiam că o să te găsesc aici, îi spuse doamna G. Biancăi, cu glasul ei melodios, cu accent chilian.

Îşi întoarse ochii căprui şi calzi către Nina.

— Voiam să îţi aduc *nişte plateada,* spuse ea, ridicând o caserolă mică acoperită cu un capac de sticlă.

Stomacul Ninei făcu tumbe când simţi aroma bogată a fripturii înăbuşite. Vecinei sale îi făcea mare plăcere să aibă grijă de ea, aducându-i mâncare delicioasă gătită în casă. Era convinsă că Nina avea nevoie de hrană şi aşa îşi arăta doamna G. afecţiunea.

Trei copii ţâşniră pe lângă doamna G. şi intrară în apartamentul Ninei. Sărind şi râzând, puştii păreau că umplu întreg spaţiul.

Bianca îşi dădu, exagerat, ochii peste cap şi migrară cu toţii în bucătărie. Fiind acum trecută de optsprezece ani şi mergând pe treizeci, Bianca aproape terminase studiile de licenţă în cibernetică la Universitatea George Washington din DC. Îşi depusese dosarul pentru o bursă completă de studii pentru a-şi da masteratul în biochimie.

Doamna G. se uită dezaprobator la fiica ei cea mai mare.

— Nu ar trebui să mai faci aşa cu ochii, *mi'ja,* o să-ţi rămână întorşi în cap.

Mi'ja. Banalul cuvânt de alint făcea inima Ninei să tresară de fiecare dată când îl auzea. Copil fiind, agenta nu avusese niciodată o familie şi îşi dorise întotdeauna să audă pe cineva spunându-i „fiica mea".

Câteodată, Nina putea auzi râsete din apartamentul alăturat. În adâncul sufletului, în spatele zidurilor atent ridicate, visa uneori la o familie a ei. De-asta o lăsa pe doamna G. să aibă grijă de ea. Poate că, într-un fel, chiar se bucura.

Doamna G. privi bucata de prăjitură care stătea acum pe blatul de bucătărie.

— Este *tres leches,* preferata Biancăi.

Desertul apetisant, cu blatul dens, galben, acoperit cu glazură albă, moale şi presărat cu căpşuni o făcu pe Nina să înghită în sec de poftă. Cele trei feluri de lapte care intrau în compoziţia prăjiturii erau lapte integral, lapte condensat şi lapte praf. În plus, conţinea frişcă pentru glazură. Cu siguranţă nu era un desert pentru persoanele suferinde de intoleranţă la lactoză.

Micul Gustavo, căruia toată lumea îi spunea Gus, se opri pentru o clipă din alergat şi rânji cu gura până la urechi spre Nina. Era înalt pentru cei şapte ani ai lui, cu ochi mari şi căprui şi o tunsoare tip flattop care l-ar fi făcut mândru şi pe Kent.

— Ziua mea de naştere este peste patru zile, spuse Gus, ridicând patru degete. Poţi să mănânci şi din tortul meu. O să aibă o tonă de bomboane.

— Bine că îmi place să fac prăjituri, îi spuse doamna G. Ninei. Nu e şi ziua ta peste două săptămâni? Pot să îţi fac şi ţie ceva special. Ce ţi-ai dori?

— Nu trebuie să te dai peste cap, zise Nina încet. Nu îmi sărbătoresc zilele de naştere.

Crescând, Nina învăţase să nu se aştepte la vizite de la Moş Crăciun, Iepuraşul de Paşte sau Zâna Măseluţă. Zilele de naştere fuseseră doar o altă dezamăgire. Dacă nu ar fi trebuit să completeze atât de multe formulare, ar fi uitat de mult ziua care îi fusese atribuită de către asistenţii sociali.

Uitându-se la băiatul nerăbdător din faţa ei, Nina se bucură că Gus va avea parte de o zi de naştere frumoasă. Din fericire pentru el, doamnei G. îi plăcea să îi facă prăjitura preferată. Din fericire pentru el, era dat în plasament unei familii iubitoare.

Nimeni nu merită să fie uitat.

Capitolul 6

Dimineaţa următoare, Nina era cu restul echipei la nouă mii de metri altitudine, traversând ţara. Nu era sigură cum reuşise Buxton, dar supervizorul lor obţinuse permisiunea de a folosi unul dintre avioanele Gulfstream ale FBI-ului pentru a zbura către aeroportul Sky Harbor din Phoenix.

Nina studiase deja, împreună cu restul echipei, rapoartele poliţiei în legătură cu moartea soţilor Doyle şi îşi deschisese laptopul pentru a căuta articole legate de ceea ce era probabil primul caz din urmă cu treizeci de ani. Devenea din ce în ce mai fascinată de amănuntele cazului, pe măsură ce citea articole vechi despre incident.

Agenta îl surprinse pe Kent uitându-se la ea de pe partea cealaltă a mesei mici care îi despărţea.

— Pari intrigată.

— Cazul ăsta a fost foarte mediatizat la momentul respectiv, îi spuse ea. Tocmai mă uitam la o secvenţă de ştiri difuzată în ziua în care au găsit familia ucisă în casă. Reporterul a intervievat pe toată lumea din cartier. Vecina de alături a declarat că ce s-a întâmplat i-a amintit de *La Llorona.* Porecla s-a răspândit imediat şi toată lumea a început să îl numească cazul Llorona.

Breck îşi săltă capul de la laptop.

— Cazul care?

Nina îşi dădu seama că toţi se opriseră din ce făceau ca să asculte.

— Legenda *La Llorona,* le spuse ea, este o combinaţie de basm şi poveşti cu fantome din cultura sud-americană. Am auzit mai multe variante.

— Ce înseamnă *La Llorona?* întrebă Breck.

— În spaniolă înseamnă „femeia care plânge” sau „femeia care boceşte”.

— Hai că-nghit momeala, spuse Breck cu accentul sudic mai pronunţat decât de obicei. Care e faza cu femeia şi de ce plânge?

Nina se gândi pentru o clipă cum să transmită cât mai bine cât de sinistră era povestea care îi îngrozise pe ea şi pe alţi copii pe când erau mici.

— Cum am spus, sunt mai multe versiuni. Dar toate spun povestea unei soţii care este tulburată de faptul că soţul ei s-a îndrăgostit de altă femeie. Îşi îneacă cei doi copii pentru a-şi pedepsi soţul pentru infidelitate. Apoi,

plină de remuşcare, îşi ia singură viaţa. În unele versiuni, îşi omoară soţul înainte de a se sinucide.

Breck ridică o sprânceană.

— Şi ai auzit asta copil fiind?

Nina dădu din cap.

— În general de la alţi copii latino din sistem. Îmi amintesc că am fost complet îngrozită când i-am auzit pe copiii mai în vârstă avertizându-i pe cei mici că *La Llorona* este blestemată să bântuie pe pământ pentru veşnicie în căutarea copiilor pe care i-a pierdut. Dacă ne prindea pe vreunul, ne îneca şi pe noi. Ca totul să fie şi mai dramatic, unul dintre copiii mai mari se ascundea în dulap şi ţipa *¿dónde están mis hijos?* la finalul poveştii.

— Înseamnă „unde sunt copiii mei", traduse Kent pentru Wade şi Breck.

Nina îşi aminti că acesta vorbea patru limbi. Agenta dădu din cap.

— Asta se spune că murmură *La Llorona* în rătăcirile ei.

— Jur, zise Breck, copilăria ta pare desprinsă din *Împăratul muştelor*[6]. Nu ştiu cum ai ajuns o persoană aşa de stabilă.

Nina se uită în altă parte.

— Da, la final alergam cu toţii spre paturile noastre, ţipând.

Nu spuse nimic despre comentariul lui Breck.

— Presupun că unele detalii ale primului caz aveau ceva în comun cu legenda? întrebă Wade.

— Tot nu am primit dosarul cazului de la poliţia din Phoenix, zise Breck. Dacă le cerem să ne dea toate probele, vor fi nevoiţi să le scoată din arhivă.

Nina arătă către ecranul computerului ei.

— Potrivit articolelor din mass-media, poliţiştii au găsit, în urma investigaţiilor efectuate la locul crimei, mai multe scrisori de dragoste ascunse într-o cutie de pantofi a soţului, pusă în dulapul din dormitor.

— Nu pot să cred că au dat presei genul ăsta de detalii, spuse Wade.

— Reporterul a discutat cu o sursă din cadrul anchetei, zise Nina, citând ultimele rânduri ale articolului. O sursă anonimă i-a spus că, aparent, soţia descoperise, în timp ce făcea ordine în dulap, că soţul o înşela. Fata nou-născută a fost înecată în cadă, soţul a fost împuşcat în faţă, iar soţia a murit în urma unei împuşcături autoprovocate în inimă.

— Dacă totul este înscenat, atunci cineva şi-a făcut temele, spuse Kent. Scena crimei conţine mult simbolism. Faptul că soţia şi-a împuşcat soţul în faţă indică o dorinţă de a-l distruge, ca şi cum nu ar vrea să îl mai privească

vreodată în ochi. Faptul că s-a împuşcat în inimă arată ce i-a făcut infidelitatea lui.

— Şi copilul? întrebă Nina.

Kent se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Apa simbolizează subconştientul. Scufundarea produsului dragostei lor în subconştient ar putea fi o manieră de a recunoaşte că ar fi trebuit să ştie despre secretele soţului ei, dar că a ales să nege totul.

— Uau, stai aşa, spuse Breck, uitându-se dubios la el. Faci supoziţii destul de curajoase.

— Sunt de acord, spuse Kent, neperturbat de spusele ei. Dar morţile mamei şi tatălui ar avea sens chiar dacă cineva ar avea doar cunoştinţe de bază despre cum să însceneze un loc al crimei.

Nina încercă să se pună în pielea criminalului.

— Dacă ăsta a fost primul lui caz, crezi că e posibil să fi studiat ceva literatură de specialitate sau alte materiale ca să îşi facă o idee despre cum ar putea să ghideze investigaţia în direcţia pe care şi-o doreşte?

— Este un criminal organizat, spuse Wade. E foarte posibil.

— Se pare că a funcţionat, zise Nina, uitându-se din nou la ecran. Într-o conferinţă de presă, purtătorul de cuvânt al poliţiei a declarat că mama, care tocmai născuse, suferea de depresie postnatală când şi-a omorât soţul şi copilul înainte de a se împuşca.

— Pruncucidere din răzbunare, spuse Wade.

Toată lumea, cu excepţia lui Kent, părea confuză.

Wade îşi strânse buzele.

— Pruncucidere este termenul folosit pentru a descrie uciderea propriului copil. Pruncuciderea din răzbunare este exact ce pare să fie – uciderea propriului copil pentru a te răzbuna pe altcineva. Pe cineva care iubeşte cu adevărat copilul.

Nina bănuia deja răspunsul, dar întrebă oricum:

— Ai mai întâlnit aşa ceva?

— Da, şopti Wade.

Nu era pentru prima dată când Nina se gândea la atrocităţile pe care le văzuse Wade de-a lungul carierei. Omuciderile care implicau copii erau printre cele mai dificile de investigat. Nu putea decât să îşi imagineze cât de mult îl marcase toată depravarea pe care o văzuse lucrând la sute de cazuri.

Kent întrerupse tăcerea care se aşternuse:

— Studiile au arătat că mama este de obicei vinovată atunci când copilul are mai puţin de opt ani. Lucrurile se schimbă atunci când copiii sunt mai în vârstă.

— Aş putea să citesc sute de studii pe tema asta, spuse Breck, ducându-şi degetele la inimă. Dar tot nu voi înţelege.

Nina era de acord.

— Copiii sunt lipsiţi de apărare în faţa brutalităţii adulţilor.

Nina se opri înainte de a adăuga că are cicatrici care dovedeau asta. Wade se uită la ea cu subînţeles. Şi ceilalţi din echipă erau conştienţi de trecutul Ninei. Nu era necesar să dea explicaţii.

— Poţi judeca o societate după modul în care îşi tratează membrii cei mai vulnerabili.

— Atunci când victimele sunt copii sau mamele au născut recent, se presupune, în general, că e vorba despre depresie postnatală, continuă Kent. Cazurile de genul ăsta apar pe prima pagină în presă pentru că par să fie în antiteză cu ideea de instinct matern, dar, statistic, taţii sunt cei care îşi ucid de obicei copiii.

— Cu alte cuvinte, detectivii care investighează astfel de cazuri nu au niciun motiv să pună la îndoială povestea care le-a fost prezentată.

Vocea lui Wade părea încordată când vorbi.

— Aşa cum ai spus mai devreme, vorbim despre detectivi cu experienţă. Le-au văzut pe toate. Aşa cum aş face şi eu, ar interpreta situaţia ca fiind ceva tragic, dar plauzibil.

Privirea sumbră din ochii cenuşii ai lui Wade se potrivea cu atmosfera din ce în ce mai apăsătoare din cabină. Ca să schimbe starea de spirit, Nina accesă altă ştire legată de cazul vechi, din Phoenix.

— Potrivit unei alte ştiri publicate câteva zile mai târziu, medicul legist nu a găsit nimic care să contrazică teoria iniţială a poliţiştilor, iar cauza morţii a fost stabilită ca fiind omucidere pentru tată şi copil şi sinucidere pentru mamă.

Buxton, care stătuse spre coada avionului, vorbi pentru prima dată.

— Adunaţi-vă lucrurile, am început coborârea.

Nina îşi închise laptopul şi se uită prin mica fereastră la vastul deşert ce se întindea sub ei. Peisajul bej-maro era atât de diferit faţă de dealurile din Virginia unde se afla Quantico, încât ai fi putut crede că se afla pe o altă planetă. Lăsa în urmă vremea răcoroasă şi umedă a începutului de primăvară de pe coasta de est a Atlanticului pentru a ajunge în atmosfera

incandescentă a sud-estului. Buxton îi avertizase să îşi ia cu ei haine pentru vreme frumoasă, şi nu glumise. Nina îşi dădu jos puloverul, recunoscătoare că purta o bluză subţire pe dedesubt. Pe măsură ce avionul se înclină pentru a se apropia de aeroport, Nina simţi o trecere aproape tangibilă în altă lume.

Capitolul 7

Transpiraţia îi gâdila scalpul Ninei, care se afla în Suburbanul negru, alături de restul echipei. După aterizare, Buxton alesese să ia un taxi direct spre biroul FBI din Phoenix ca să îşi instaleze punctul de lucru, în timp ce restul agenţilor se urcaseră în SUV, alături de agentul special Paul Ginsberg, care activa la biroul din Phoenix.

— Zona metropolitană a Phoenixului mai este numită şi „valea soarelui”, zicea Ginsberg pe când intrară pe autostradă. Am fost trimis aici în urmă cu doi ani şi tot nu m-am obişnuit cu dogoarea. Aveţi noroc că aţi venit primăvara.

Nina privi cerul senin prin geamul fumuriu; era atât de diferit faţă de cerul rece din est, încărcat mereu cu nori cenuşii de ploaie.

— Vremea e minunată.

— Asta pentru că este încă iarnă acasă la voi. Ştiu şi eu cum e; am fost născut şi crescut în Long Island.

Agentul zâmbi.

— Iernile de aici sunt într-adevăr fantastice, dar verile… maamăăă.

Era a doua călătorie a Ninei în Phoenix – niciuna dintre ele nu se petrecuse vara. Din ce experimentase ea până în momentul de faţă, locul părea să fie un paradis.

Ginsberg ieşi de pe autostradă şi se îndreptă spre zona de nord-est a oraşului întins.

— Sunt sigur că aţi prefera să mergeţi la hotel, dar trebuie mai întâi să trecem pe la locul crimei dacă vreţi să îl analizaţi împreună cu detectivul principal.

— Locul crimei este încă deschis? întrebă Nina, surprinsă că mai existau încă lucruri de analizat. Fapta a avut loc în urmă cu patru zile.

Ginsberg viră pe o stradă lăturalnică.

— Investigaţia iniţială şi procesul de colectare a probelor s-au încheiat, dar am rugat poliţia locală să nu închidă încă locul crimei.

Agentul ridică din umeri.

— Nu este nicio problemă pentru că nu mai locuieşte nimeni acolo. Întreaga familie a fost ucisă în timpul atacului, iar rudele încearcă să lămurească problema succesiunii. Proprietatea este cumpărată prin credit, aşa că banca a intrat în acţiune. Din cauza problemei titlului de proprietate,

nimeni nu a angajat încă o firmă de curăţenie, iar casa nu a fost dezinfectată. Pe scurt, avem mână liberă momentan.

Kent se uită la Ginsberg.

— Casa este păzită?

Ginsberg dădu din cap.

— Am luat legătura cu Departamentul de omucideri al Poliţiei din Phoenix ca să le spunem că sunteţi pe drum şi au trimis detectivul principal care ne aşteaptă acolo. Din moment ce ei au cerut să veniţi, poliţia a acceptat să lucreze direct cu noi, începând cu prezentarea locului crimei şi a tuturor informaţiilor strânse.

Ninei îi părea bine să treacă direct la acţiune. Întotdeauna era preferabil să vezi direct locul crimei decât să priveşti fotografiile bidimensionale şi să citeşti observaţiile unei alte persoane despre ce credea ea că era important.

Pe când Ginsberg viră SUV-ul într-o zonă rezidenţială, în locul magazinelor şi restaurantelor luxoase începură să apară deluşoarele întinse şi verzi ale unui teren de golf bine întreţinut. Nina presupuse că se îndreptau spre zona de fiţe a oraşului. Se opriră la poarta unui complex securizat.

Nina îl privi pe Ginsberg tastând o serie de numere înainte ca poarta să se deschidă încet.

— Cei de la poliţia din Phoenix mi-au dat codul, zise el. Fiecare utilizator are un cod diferit, dar poliţia foloseşte zero-nouă-unu-unu pentru a pătrunde înăuntru.

— Este destul de simplu de reţinut, spuse Breck.

Continuară drumul pe o stradă largă mărginită de plante înflorite şi arbori verzi despre care Nina era sigură că nu ar fi crescut niciodată în oraşul deşertic fără o grămadă de apă. După ce trecură de câteva case, virară pe aleea lungă a vilei în stil mediteraneean.

Nina privi acoperişul acoperit cu ţiglă, pereţii laterali din piatră şi arcadele graţioase.

— Presupun că o casă ca asta are şi un sistem de alarmă. Ce s-a întâmplat?

Ginsberg opri Suburbanul lângă o maşină goală şi nemarcată, de poliţie.

— Cred că detectivul ne aşteaptă înăuntru. El vă poate da mai multe lămuriri decât mine.

Ieşiră cu toţii din SUV şi urcară treptele largi din piatră, ajungând în faţa unei uşi înalte. Patru fâşii de bandă galbenă întinse peste intrare fuseseră tăiate şi acum atârnau. Kent sună, pe când ceilalţi aşteptau în urma lui.

Nina, din spatele fostului agent SEAL, nu văzu persoana dinăuntru, dar Kent se crispă şi rămase blocat în prag.

După o clipă, cuvintele aspre ale lui Kent răsunară cu ecou în veranda cu tavan arcuit.

— Să fiu al dracului…

— Agent special Kent, spuse o voce bărbătească familiară. Şi mie îmi pare bine să te revăd.

Tonul bărbatului era încărcat de sarcasm.

Nina se strecură pe lângă Kent şi îşi întinse mâna în semn de salut.

— Mă bucur să pot lucra iar cu tine, detectiv Perez.

Comportamentul detectivului se schimbă total. Un zâmbet i se lăţi pe faţa bronzată care contrasta cu albul dinţilor şi bărbatul strânse mâna întinsă a Ninei.

— Nu ştiam că te-ai întors în oraş, Nina.

— Vă cunoaşteţi? întrebă Ginsberg, observând, în mod evident, că Perez i se adresase Ninei pe numele mic.

— Mai ştii cazul important care ne-a adus aici acum ceva vreme? îl întrebă ea pe Ginsberg.

Agentul o privi sardonic.

— Cine nu îl ştie?

— Eu şi detectivul Perez am investigat împreună pistele.

Nina nu mai adăugă că Perez şi Kent nu se avuseseră prea bine şi că situaţia fusese extrem de tensionată.

— De ce aţi venit tocmai aici? întrebă Perez. Ştim că acest caz ar putea fi legat de un altul din New York, dar sunt sigur că mai este şi altceva la mijloc.

Wade răspunse înainte de a apuca oricine altcineva să o facă.

— Ne poţi prezenta mai întâi locul crimei? Apoi vom discuta detaliile.

Nina observă încruntarea lui Perez.

— Ce? spuse Wade, sesizând şi el expresia de nemulţumire.

Perez îşi încrucişă braţele.

— Să spunem doar că nu este prima dată când agenţii federali ne iau cu asalt investigaţia şi nu ne dau niciun fel de informaţie.

— O să jucăm cinstit, spuse Nina repede. Promit. Dar mai întâi dă-ne informaţii despre acest caz.

— O să te cred pe cuvânt, zise Perez, întorcându-se spre holul casei. Uitaţi cum credem noi că s-a petrecut totul, începu el. Subiectul a pătruns în

casă pe uşa din faţă, în jurul orei două dimineaţa. Toată lumea dormea.

Ascultându-l pe Perez, Nina îşi aminti că poliţiştii foloseau termeni precum „subiect” sau „infractor” – în funcţie de departament – ca să descrie un atacator necunoscut, în timp ce FBI-ul prefera cuvântul „suspect”. Era una dintre micile schimbări pe care le făcuse când îşi alesese o altă carieră.

— Mă aşteptam ca un loc ca ăsta să fie protejat cu alarmă, spuse Nina, repetând întrebarea de mai devreme, înainte să fie distrasă de alte detalii. Cum a intrat?

— A păcălit un sistem de securitate wireless, răspunse Perez. Credem că subiectul a folosit un semnal pentru a întrerupe frecvenţa de la distanţă. Astfel, când a deschis uşa, senzorii nu au detectat separarea dintre punctele de contact, aşa că alarma nu s-a activat.

— Este destul de sofisticat, spuse Breck, luând cuvântul pentru prima dată de când intraseră în casă. Trebuie să fi ştiut ce face, or, altfel risca să suprasolicite sistemul, din greşeală, şi să declanşeze alarma.

— Tot ce a făcut tipul aici arată că a plănuit fapta cu mare grijă, zise Perez.

Breck, care părea să înţeleagă cum funcţionau electronicele mai bine decât restul echipei, insistă să afle mai multe detalii.

— Uşa era descuiată?

Perez scutură din cap.

— Subiectul a făcut o gaură circulară cu un tăietor de sticlă prin ferestrele decorative din laterale, apoi a îndepărtat bucata cu o ventuză, ca să nu se spargă pe podea.

Nina urmări privirea detectivului spre un ochi de sticlă de lângă uşă, în apropierea mânerului. Gaura era suficient de mare pentru a permite trecerea unei mingi de softball. Sau mâinii unui bărbat.

— Bine organizat, bine pregătit, bine executat, comentă Wade. Avem motive să credem că suspectul a avut destul de mult timp la dispoziţie ca să îşi analizeze victimele şi să le studieze sistemul de securitate.

Înainte ca Perez să înceapă să pună mai multe întrebări despre motivul pentru care echipa de la Quantico se afla acolo, Nina abătu discuţia în altă direcţie, cerându-i mai multe detalii.

— Apropo de victime, am citit raportul preliminar în avion, dar nu avem informaţii recente despre ele.

— Cuplul a locuit într-un apartament dintr-un bloc turn, în centrul oraşului, până când soţia, Meaghan Doyle, a aflat că este însărcinată. Ea şi

soţul ei, Tom, s-au mutat în acest complex securizat în urmă cu aproximativ şase luni.

Breck vorbi iar, animată.

— Poarta înregistrează ce coduri de acces au fost folosite şi când?

— Am întrebat deja asociaţia de proprietari, răspunse Perez. Din păcate, sistemul nu înregistrează asemenea informaţii.

Nina voia să discute în continuare despre victime.

— În raport scrie că soţii Doyle erau medici?

— El era chirurg ortoped şi ea era oftalmolog, ambii aveau spre patruzeci de ani. Au aşteptat până să aibă primul copil, aparent din cauza profesiei.

Echipa îl urmă pe Perez la capătul scării interioare care ducea spre etaj, în timp ce detectivul continuă să descrie locul crimei.

— Tehnicienii nu au găsit probe care să indice faptul că subiectul ar fi căutat în întreaga casă. Se pare că s-a îndreptat spre ţintele lui imediat ce a pătruns înăuntru, apoi a plecat după ce a terminat, fără să ia sau să atingă ceva ce am fi putut descoperi noi.

— Pentru că îşi terminase misiunea, spuse Kent. Este o persoană eficientă şi îşi urmăreşte strict scopul.

Nina urcă treptele, aruncându-şi privirea la pozele de familie de pe perete. Feţe zâmbitoare, pline de bucurie. Genul de familie fericită pe care ea nu o avusese niciodată. Genul de familie care ar fi fost încântată să primească o viaţă nouă în sânul ei.

— Cum a ştiut suspectul că părinţii nu aveau să fie treji ca să hrănească bebeluşul? se întrebă Nina cu voce tare.

— Este întrebarea pe care ne-o punem şi noi, răspunse Perez. Fie a riscat, fie a ştiut cumva ce făceau ei în casă.

— Suspectul ăsta nu a lăsat nimic la voia întâmplării, zise Wade cu certitudine. Cumva, ştia că dormeau.

Nina se pregăti să înfrunte realitatea sinistră a faptei suspectului. Se opri pe hol şi îl privi pe Perez.

— Cum s-a petrecut totul?

— Nu suntem siguri, dar credem că a asfixiat mai întâi copilul, zise Perez în timp ce o umbră îi traversă pentru o clipă ochii negri. Apoi a dus trupul fetiţei din camera bebeluşului în dormitorul principal. Părinţii foloseau un aparat pentru supravegherea copilului, dar aparent nu s-au trezit până când ucigaşul nu a tras spre tată, ceea ce mă face să cred că ţineau uşile dormitorului deschise ca plan de rezervă în cazul unei defecţiuni a

aparatului. Astfel, este posibil ca ucigaşul să fi putut împinge fiecare uşă fără a face zgomot.

— Multe persoane instalează pătuţul nou-născutului în propriul dormitor în primele luni de viaţă, comentă Breck. Aşa a făcut sora mea.

Wade părea sumbru.

— Nu cred că ucigaşul şi-ar fi schimbat planurile.

— Nici eu nu cred, spuse Perez. L-a eliminat pe tată cu un singur glonţ în inimă. Credem că a vrut să îl neutralizeze cât mai repede.

— Evident că sunetul a trezit-o pe soţie, spuse Nina. Şi probabil câţiva vecini.

Perez clătină din cap.

— Astea sunt parcele de douăzeci de mii de metri pătraţi, iar casele sunt bine izolate fonic. Nimeni nu a raportat vreun zgomot suspect în acea noapte.

După ce inspectară camera bebeluşului, care părea nederanjată cu excepţia urmelor lăsate de tehnicieni, traversară coridorul şi intrară în dormitorul principal, urmând traseul criminalului. Nina pătrunse în cameră după ceilalţi şi privi salteaua plină de sânge şi aşternuturile pătate.

— Expertiza balistică a indicat faptul că tatăl a fost împuşcat de la o distanţă mică, îi informă Perez. Probabil că suspectul se afla în pragul uşii, la vreo patru metri depărtare.

— Ochelari cu vedere nocturnă, spuse Kent. Şi poate şi laser.

— Crezi că suspectul activează în armată? îl întrebă Nina.

Experienţa lui Kent în operaţiunile speciale îl făcuse, probabil, să creadă că ucigaşul trăsese în întuneric.

— Nu, răspunse Kent fără să ezite. Dar aş pune pariu că a învăţat să folosească armele cândva. Este posibil să fi cumpărat online echipament precum cel folosit de armată sau de la vreun club privat de arme de foc.

Nina fu de acord. Dacă crimele aveau loc de zeci de ani, criminalul nu ar fi putut urma o carieră militară, unde nu putea controla locul în care urma să fie trimis în misiune. În plus, genul de personalitate pe care Kent şi Wade o descriau nu s-ar fi putut integra într-o instituţie ce necesita sacrificiu şi o respectare strictă a regulilor dictate de superiori.

Perez se îndreptă spre baie şi reluă discuţia.

— Credem că s-a folosit de copil ca să o controleze pe mamă, este posibil să o fi ameninţat că va face rău fetiţei dacă nu colaborează.

Nina înghiţi înjurătura care era cât pe ce să-i iasă din gură, în timp ce se puse în pielea mamei.

— Săraca femeie nu ştia că fetiţa ei era deja moartă, aşa că a făcut tot ce i-a spus suspectul.

— Asta este şi părerea noastră, zise Perez. Aparent, i-a ordonat să intre în cadă, pentru că nu există nicio probă cum că ar fi fost târâtă acolo cu forţa.

Nina privi dârele de sânge de pe plăcile lucioase de porţelan alb de deasupra marginii unei căzi uriaşe. Cadavrul fusese luat de mult, dar Nina putea ghici conturul roşu al femeii care murise acolo în urmă cu doar câteva zile.

Aşa cum o învăţase Wade, Nina intră în mintea victimei şi în cea a criminalului.

— Mă întreb dacă a ştiut adevărul, la final de tot, spuse ea încet.

— Că urma să moară? întrebă Perez.

— Şi că ceilalţi membri ai familiei erau morţi, zise ea. Inclusiv copilul.

Wade o privi scurt.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Cred că suspectul ar fi vrut ca ea să ştie.

— De ce spui asta? întrebă Perez.

Wade ieşi din baie, trecu prin dormitor şi păşi pe coridor, în timp ce vorbea.

— Nu a existat niciun fel de agresiune sexuală, nu a fost un jaf, nu s-au înregistrat distrugeri. Persoana care a înfăptuit crima a avut un alt motiv.

Făcu o pauză şi se întoarse spre ceilalţi, care se strânseseră în jurul lui.

— A vrut să dea naştere la cât mai multă suferinţă mentală.

— Dar tatăl nici nu a fost conştient, şi nici copilul, sublinie Perez.

— Exact.

Wade părea absolut sigur pe concluziile lui.

— Ţinta furiei lui – a mâniei lui, a pedepsei – a fost mama.

În casă se lăsă liniştea, pe când toţi membrii echipei picară pe gânduri.

Wade îşi continuă analiza:

— După ce a torturat-o cu cea mai rea durere pe care o poate simţi o mamă, criminalul a dat vina pe ea pentru fapta lui, ca să fie umilită şi dincolo de moarte. Toată lumea urma să creadă că femeia şi-a ucis propria familie – o faptă atât de odioasă, încât încalcă orice idee am avea despre instinctul matern.

Kent dădu din cap.

— Când îl vom găsi pe tipul ăsta, o să descoperim că are probleme mari cu propria mamă.

Ce fiinţă fără de suflet ar fi fost în stare de aşa ceva? Nina întâlnise mulţi oameni răi în viaţa ei, dar acum, în timp ce încerca să înţeleagă mintea întunecată care comisese acea crimă oribilă, tânăra simţi prezenţa diavolului în cea mai pură formă a lui.

Capitolul 8

O oră mai târziu, Nina îşi aruncă privirea pe geamul SUV-ului, spre o sculptură mare din metal ce întruchipa amprenta unui deget montată pe un soclu din beton, având alături un cactus înalt, saguaro. Gravate pe cealaltă latură a soclului erau cuvintele: Divizia FBI Phoenix. Ginsberg viră în parcarea unei clădiri înalte de cinci etaje, de culoare crem cu ruginiu, aflate în spatele unui gard impunător din fier forjat. Faţada clădirii era uniformă, cu excepţia ferestrelor care spărgeau monotonia. Dacă Nina şi-ar fi exprimat impresia despre clădire, ar fi numit-o un deşert postmodern. Cel puţin la exterior.

— Acesta este sediul nostru, spuse Ginsberg, cu vădită mândrie. Ne-am mutat din centru în partea de nord a oraşului în urmă cu câţiva ani. Această clădire este mult mai modernă şi se află mai departe de trafic şi de ambuteiaje.

Îi pofti pe uşa principală spre o zonă de recepţie, unde o salută pe femeia de la birou. Femeia, care părea să îi fi aşteptat, le zâmbi şi le făcu semn să se îndrepte spre un scaner. Nina, ca şi restul echipei, îşi scoase imediat legitimaţia şi cardul de acces, trecându-le prin faţa aparatului. Ginsberg ţinu deschisă uşa spre zona de birouri dedicată lor.

Urmându-l, Nina studie spaţiul modern. Membrii fostei sale echipe din biroul din Washington ar fi ucis pentru o zonă de lucru atât de spaţioasă, elegantă şi bine configurată. Biroul din Washington era înghesuit şi niciun fel de lucrare de reamenajare nu ar fi putut crea spaţiu suplimentar. Ginsberg deschise o uşă dublă ce ducea spre o cameră de conferinţe fără ferestre.

— Aceasta va fi baza operaţiunii pe timpul şederii voastre. Am aranjat spaţiul astfel încât să funcţioneze ca centru de comandă şi de şedinţe.

O masă de conferinţe de culoarea grafitului se afla în centrul încăperii, o tablă albă mare ocupa aproape un întreg perete, în timp ce patru ecrane fuseseră instalate pe un alt zid. Breck se îndreptă direct spre unul dintre monitoarele şi tastaturile aflate la capătul mesei.

— Al meu!

Nu o contrazise nimeni.

După ce Nina şi Wade ocupară scaunele de pe o latură a mesei, Kent şi Buxton se aşezară vizavi. Ginsberg, care dispăruse în timp ce ei studiau

locul, se întoarse câteva momente mai târziu cu o femeie de origine asiatică, zveltă, spre cincizeci de ani.

— Aceasta este agentul special şef Jennifer Wong. Va supraveghea îndeaproape desfăşurarea investigaţiei.

Buxton se ridică să îi strângă mâna.

— Agent special supervizor Gerard Buxton.

Nina se obişnuise să lucreze cu Buxton, dar Wong conducea întreaga divizie din Phoenix, aşa că îi era superioară în rang. Nina nu era sigură cum avea să îi influenţeze acest nivel suplimentar de coordonare managerială. Cât de implicată avea să fie Wong? Oare avea să-i rupă Ninei creioanele şi să o trimită acasă pentru că îndrăznea să coloreze depăşind conturul? Dacă agentul special şef din Phoenix se dovedea a fi un fan al regulilor şi normelor, atunci colaborarea lor avea să fie una problematică.

Wong se aşeză în capătul mesei şi Ginsberg ocupă locul din dreapta ei.

— Nu voi fi prezentă la majoritatea întâlnirilor, dar am vrut să am o imagine de ansamblu asupra cazului, spuse ea, întorcându-se apoi spre Buxton. După aceea, mă poţi ţine la curent cu ce se întâmplă.

Nina se uită la Wade. Spera că Wong avea să fie suficient de cooperantă.

— De ce nu mergem în biroul tău ca să te pun la curent cu ce ştim până acum? zise Buxton. Echipa poate continua investigaţia mai repede, fără a fi nevoită să asiste la revizuirea progresului înregistrat până acum.

Pe când cei doi ieşiră din încăperea, Nina aprecie faptul că şeful lor îi lăsa pe jucători liberi pe teren. Ginsberg îi privi pe cei doi manageri ieşind, apoi se adresă grupului:

— Mi s-au dat ordine să vă ajut cu tot ce este necesar.

— Apreciem, îi zise Breck. Cunoşti oraşul mult mai bine decât noi.

— Mă bucur că ne-ai dus la locul crimei înainte de a fi curăţat, îi spuse Wade, aparent nerăbdător să înceapă analiza. M-a ajutat să intuiesc mai bine personalitatea suspectului.

Wade nu scosese prea multe cuvinte pe drumul dinspre casa familiei Doyle spre birou, dar aparent îşi petrecuse timpul analizând ceea ce văzuse.

— Înscenarea a fost foarte elaborată, începu el. Cred că a avut două scopuri.

Wade ridică un deget.

— Mai întâi, să creeze o poveste pe care a dorit ca poliţia să o creadă.

Ridică şi al doilea deget.

— Şi apoi să satisfacă o nevoie emoţională.

— Atunci, tu crezi că înscenarea este parte integrantă din *modus operandi,* dar şi semnătura criminalului? îl întrebă Nina.

Ginsberg clătină din cap.

— Semnătură?

— Pot explica mai bine cu un exemplu, îi spuse Wade. Imaginează-ţi un ucigaş care obişnuieşte să răpească femei la întâmplare, în Central Park, după lăsarea întunericului, atacându-le brusc, pe la spate. Acesta este *modus operandi.* Le strangulează şi desenează un cerc cu markerul negru pe abdomenele lor. Aceasta este semnătura lui.

Wade îşi împreună degetele, înfierbântat de subiect.

— Ritualurile acestea acoperă o nevoie care nu are nimic de-a face cu înfăptuirea propriu-zisă a crimei.

— Este vorba despre nevoia compulsivă de a ucide sau de a săvârşi ritualul? întrebă Ginsberg.

— Ambele, zise Wade simplu. Dar un element se poate schimba, în timp ce celălalt este fix.

Profilerul se opri pentru o clipă.

— Să zicem că patrulele de poliţie se înteţesc în parc, aşa că ucigaşul începe să pătrundă în casele femeilor şi le atacă chiar acolo. Modul lui de operare s-a schimbat, dar continuă să îşi stranguleze victimele şi să le deseneze un cerc pe trup, ceea ce constituie semnătura lui. Aşa putem face legături între crime, deşi unele se petrec în urma unui atac brusc într-un parc şi altele au loc în casa victimei.

Ginsberg păru să se gândească la informaţiile primite.

— Tu ai inventat chestia asta?

— Mi-aş dori să pot revendica acest merit, zise Wade, dar termenul de „semnătură" a fost introdus de John Douglas, care a fost unul dintre primii profileri de la FBI, în urmă cu zeci de ani.

Nina se aplecă în faţă, aducând discuţia înapoi la înscenări.

— Aplicând acest concept în cazul suspectului nostru, o parte din motivul pentru care aşază cadavrele în anumite poziţii ne poate transmite ce l-a determinat să ucidă?

Wade dădu din cap.

— Aşa cum am mai spus, totul are, cumva, legătură cu mama lui.

— Crezi că l-a abuzat? întrebă Breck.

— Nu neapărat aşa cum am defini noi abuzul, răspunse Wade. Dar suspectul i-a interpretat acţiunile ca pe o nedreptate majoră sau ca pe o

insultă personală. Ceea ce căutăm este un punct de inflexiune.

— Ce vrei să spui? întrebă Nina.

— Mă refer la un eveniment care aruncă o persoană pe un alt traseu, răspunse Wade, mişcându-şi mâinile prin aer, ca să ilustreze explicaţia. O schimbare de traiectorie. Dacă evenimentul nu ar fi avut loc, întreaga viaţă a persoanei ar fi fost diferită.

Nina credea că înţelesese.

— Dacă ne dăm seama ce anume i s-a întâmplat tipului ăstuia, l-am putea identifica?

— Exact.

Wade se întoarse spre Kent, care încă nu îşi exprimase opinia.

— Tu ce ai observat?

— Ritualul şi formaţiunea reacţională, împreună cu o doză importantă de reorientare, spuse Kent.

Nina oftă.

— Vorbesc engleză şi spaniolă, nu însă şi limba psihanaliştilor.

Kent chicoti.

— Acestea sunt câteva dintre mecanismele de apărare identificate de Sigmund Freud. Practic, mintea umană încearcă întotdeauna să se apere de adevărurile inconfortabile. Potrivit lui Freud, cu toţii am dezvoltat o varietate de mecanisme de apărare.

— Bine, spuse Nina. Dar cum ţi-ai dat seama de toate astea la locul crimei?

— Un soţ care se înfurie pe şeful său, apoi merge acasă şi îşi bate soţia pentru că nu îl poate lovi pe cel care îi plăteşte salariul foloseşte reorientarea. În acest caz, suspectul şi-a manifestat mânia faţă de propria familie, în special faţă de mamă, asupra familiei Doyle.

— Cum rămâne cu ritualul şi cu formaţiunea reacţională? întrebă Nina.

— Suspectul încearcă să compenseze pentru sentimentele lui rele faţă de el însuşi practicând anumite ritualuri ce au menirea de a fi contramăsuri.

Văzând-o pe Nina ridicând o sprânceană, agentul Kent continuă.

— Asemenea unei persoane care se tot spală pe mâini încercând să înlăture murdăria închipuită, suspectul vrea să se întoarcă în trecut şi să repare ceva jucând un scenariu pe care l-a creat ca să reprezinte ceea ce s-a întâmplat. Din păcate, ca mai toate mecanismele de apărare, acest lucru nu rezolvă problema, aşa că suspectul este prins într-o buclă infinită.

Ninei i se aprinse un beculeţ.

— Oricare ar fi chestia rea care s-a întâmplat în viaţa lui – punctul lui de inflexiune – s-a petrecut pe 29 februarie. Când încercările lui dau greş, trebuie să aştepte patru ani ca să reia procesul.

Wade dădu din cap apreciativ.

— Sunt de acord. Când vom avea o serie de suspecţi, va fi nevoie să analizăm ce s-a întâmplat în vieţile lor în acea dată.

— Ca să facem asta, trebuie să găsim nişte suspecţi, comentă Nina. Oricare ar fi motivele personale pentru care a ucis familia, s-ar părea că a încercat să recreeze cazul Llorona, în care a avut succes în urmă cu douăzeci şi opt de ani. Doar că acum a dat greş. De ce ar comite erori o persoană cu atâta experienţă?

Breck ridică din umeri.

— Poate că nu a ţinut pasul cu tehnologia şi cu criminalistica.

— Glumeşti? zise Nina. În zilele noastre poţi obţine o diplomă în criminalistică doar căutând informaţii pe internet.

— Şi-atunci?

Breck îi privi pe cei doi profileri.

— Este vorba despre o dorinţă inconştientă de a fi prins?

Wade pufni.

— Nu în cazul tipului ăstuia.

— Este în regresie? întrebă Nina, amintindu-şi categoriile mari de ucigaşi. Trece de la organizat la dezorganizat?

— Nu cred, răspunse Wade. Cred că pur şi simplu a făcut nişte greşeli în ultimele două cazuri şi acum suportă consecinţele.

— Ce efect va avea asta asupra stării lui mentale? întrebă Nina.

— Cel mai probabil, îl va face să se comporte diferit, răspunse Wade. În trecut, a ţinut totul sub control, iar controlul este esenţial pentru tipul ăsta. Narcisismul lui şi personalitatea antisocială determină nevoia de a controla fiecare element al dramei pe care o pune în scenă.

Nina căuta o cale de a-şi transforma descoperirea în acţiune.

— Întorcându-ne la întrebarea mea de mai înainte, cum ne folosim de toate astea ca să găsim un suspect?

În sală se lăsă tăcerea şi până şi tastatura gălăgioasă a lui Breck tăcu în timp ce toţi membrii echipei rămaseră pe gânduri.

— Călătoreşte în diverse oraşe ca să îşi înfăptuiască crimele, spuse Breck în cele din urmă. Dar nu putem verifica listele de pasageri de acum

douăzeci şi opt de ani şi nici nu ştim unde locuieşte, aşa că traseul ăsta ar fi inutil.

Nina se fixă asupra ideii de punct de pornire al criminalului. Se întoarse spre Wade.

— Tu ai susţinut întotdeauna că prima crimă a unui ucigaş este cea mai grăitoare. În cazul acesta, locul primei crimei este şi oraşul în care a ucis de două ori. Oare nu cumva s-a întors în Phoenix ca să redreseze situaţia, când lucrurile s-au complicat pentru el în New York?

— Locul în care a început totul, spuse Wade. Un loc în care se simte confortabil, puternic… acasă.

Wade îşi mângâie maxilarul – gestul lui caracteristic, ce trăda concentrarea.

— Este foarte probabil ca el să locuiască în Phoenix sau undeva în apropiere. Aş estima că distanţa nu este mai mare de două ore de condus.

Breck conectă calculatorul la care lucra la unul dintre ecranele de pe perete. În mai puţin de un minut, tânăra afişă o hartă a Arizonei şi generă un cerc roşu care înconjura zona oraşului Phoenix.

— Cele mai mari oraşe care se potrivesc descrierii sunt Tucson, Mesa şi Scottsdale, în ordinea numărului de locuitori, zise ea.

Wade privi harta.

— Poate că a ucis oameni în toată ţara, dar locuieşte undeva în interiorul acelui cerc.

Nina se ridică în picioare, lângă Wade, uitându-se la hartă de parcă l-ar fi putut vedea pe suspect.

— Suntem aici acum, mârâi ea. Şi te vom prinde.

Capitolul 9

Nina îşi închise valiza goală şi o împinse sub unul dintre paturile uriaşe.

— Locul ăsta este drăguţ, zise ea, privind de jur-împrejurul camerei spaţioase de hotel.

— Preţuri guvernamentale, spuse Breck. Altfel, Unchiul Sam nu s-ar sinchisi să plătească pentru hoteluri aşa scumpe ca ăsta.

Ginsberg condusese echipa în centrul oraşului, la hotelul Royal Phoenix Suites după întâlnirea de la centrul de comandă al PFO. Agentul special şef Wong dăduse dispoziţie unui alt agent să-i însoţească într-un al doilea Suburban negru, lăsându-i cheile lui Buxton, astfel încât membrii echipei să aibă o maşină la dispoziţie pe toată durata şederii.

La check-in, Ninei şi lui Breck le fusese rezervat apartamentul adiacent celui al lui Wade şi Kent. Buxton avea o cameră doar pentru el, vizavi. Făcuseră duş şi se schimbaseră în haine comode, neavând de gând să mai iasă în acea noapte.

La uşa ce despărţea cele două apartamente se auzi o bătaie uşoară şi tinerele îşi întrerupseră conversaţia. Se priviră înainte ca Nina să traverseze încăperea.

— Cine este?

— Wade şi Kent.

Tonul exasperat era al lui Kent.

— Cine mama dracului ar putea fi?

Nina întoarse zăvorul şi deschise uşa. Kent nu aşteptă să fie invitat înăuntru şi trecu pe lângă ea cu paşi mari.

— Dă drumul la televizor.

— Aş fi putut fi în chiloţi, spuse Breck, aşezându-şi o mână în şold. Puteam să fiu în pielea goală, abia ieşită din duş.

Kent nu răspunse şi înhăţă telecomanda înainte ca Nina să se apropie de ea. Wade îl urmase pe Kent în cameră, cu o expresie sumbră pe chip.

Se aşezară cu toţii în faţa ecranului mare care se aprinse.

— …activitate la casa familiei Doyle în după-amiaza aceasta, zicea un reporter de teren, privind în cameră.

Părul lui castaniu, presărat cu fire cenuşii, era ciufulit de vânt, pe când stătea în capătul aleii unei case mari ce se profila în spatele lui.

— Nu le-a luat prea mult timp, spuse Nina în timp ce pe ecran apărură imagini filmate mai devreme.

Reporterul se afla în faţa curţii unei case vecine, vorbind cu o femeie între două vârste.

— Ce aţi văzut astăzi? întrebă el înainte de a împinge microfonul spre ea.

Femeia nu mai avu nevoie de alte încurajări.

— Am stat cu ochii pe casă de când a rămas goală, zise femeia. Azi am văzut o maşină şi un SUV din acelea mari oprind în faţa ei. S-au dat jos mai multe persoane şi au intrat în casă. Am sunat la poliţie şi mi-au spus că acolo se află unul dintre detectivii lor şi nişte agenţi FBI.

Wade clătină din cap.

— Vecina lor se numeşte Gladys Kravitz. Nu-i lipseşte decât un coc şi o rochie de casă.

Reporterul spuse dramatic:

— FBI?

Femeia dădu din cap cu aplomb.

— Aşa mi-au spus. Îi urmăream în timp ce plecau şi am recunoscut unul dintre agenţi.

— Pe care?

Nina mârâi, ştiind ce urma.

— Pe cea căreia îi spun Fata Războinică.

— Agentul special Nina Guerrera, vreţi să spuneţi? întrebă reporterul.

— Exact.

Pe ecran reapăru în prim-plan reporterul care transmitea în direct cu ochii aţintiţi spre cameră.

— Am contactat biroul FBI din Phoenix, care ne-a confirmat că lucrează împreună cu poliţia locală în acest caz. Nu au oferit mai multe detalii în legătură cu motivul pentru care o echipă de profileri a traversat ţara ca să analizeze cazul în persoană.

Afirmaţia era greşită pe atât de multe planuri, că Nina nici nu ştia de unde să înceapă. Reporterul părea cunoscut şi memoră numele afişat în josul ecranului.

James Snead.

Era reporterul care relatase despre prima crimă, pe când era cu aproape treizeci de ani mai tânăr şi cu vreo şase kilograme mai slab. Snead îi intervievase şi atunci pe vecini şi unul dintre ei menţionase legenda lui *La Llorona,* dând astfel cazului sinistrul nume.

— Ce ştim sigur este că profilerii sunt implicaţi doar atunci când există o serie de crime, continuă Snead, privind în cameră. Ceea ce ne face să ne întrebăm: a fost familia Doyle victima unui criminal în serie?

Kent înjură, închizând televizorul.

— Ştirea este pe toate posturile locale, dar la canalul şase a început totul.

— S-a zis cu investigaţia secretă, spuse Nina. Acum, suspectul ştie că suntem pe urmele lui.

— Poliţia din Phoenix a declarat că în cazul Doyle este vorba despre un triplu asasinat înainte de a sosi noi aici, zise Wade. Aşa că suspectul ştia că nu a păcălit pe nimeni nici aici, nici în New York, dar nu avea de unde să ştie că am găsit legătura dintre cele două cazuri… sau cu altele.

— Până acum.

Kent aruncă telecomanda pe cel mai apropiat pat.

— Cred că presupune că am făcut legătura. Şi mai cred că este panicat.

— Ne-a rămas un avantaj, spuse Nina. Nici suspectul, nici presa nu ştiu că investigăm două crime petrecute în Phoenix.

Breck o privi cu coada ochiului.

— Încă.

— Trebuie să cerem poliţiei să păstreze secretă această informaţie cât de mult se poate, zise Wade. Nu vreau să se afle înainte de a fi pregătiţi. Din câte am auzit, cazul Llorona a fost destul de faimos pe plan local. Dacă se află că am făcut legătura între cele două, situaţia se va complica.

Nina nu era deloc dornică să devină iar parte dintr-o investigaţie populară.

— Şi îndată ce se duce vorba – ceea ce se va întâmpla – că există şi alte cazuri în ţară, povestea va deveni de interes naţional, poate chiar internaţional.

Cu câteva luni în urmă, Nina îşi câştigase faima sub numele de Fata Războinică, (traducerea în limba română a numelui ei,) Nina Guerrera, când înfruntase un alt criminal în serie.

— Nu mă deranjează dacă se întâmplă asta, spuse Wade. Dar vreau să controlez momentul. Îl putem folosi pentru a aplica presiune psihologică la timpul potrivit.

— Păi, avem patru ani la dispoziţie să aflăm adevărul, zise Breck.

Kent îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu neapărat. Suspectul acţiona după un program strict, dar acum, că se schimbă totul şi informaţiile au ieşit la iveală, s-ar putea adapta şi face o

mişcare mai devreme doar ca să ne încurce sau ca să-şi recâştige sentimentul de control pe care crede că l-a pierdut, spuse el. Ideea este că acum va fi cel mai imprevizibil… şi cel mai periculos.

Capitolul 10

— Ohh, biata familie, nu-i aşa că este teribil?

Bărbatul se întoarse spre clienţii lui.

— Cu siguranţă.

Se forţă să afişeze pe chip un soi de amestec între compătimire şi îngrijorare.

Crezuse că perechea avea să rămână în dormitor mai mult timp. Le spusese că avea să aştepte în bucătărie, ca să le acorde suficient timp să discute. În realitate, văzuse o alertă despre o ştire de ultimă oră privind uciderea familiei Doyle şi nu rezistase tentaţiei de a deschide iPadul ca să urmărească reportajul din cadrul ştirilor de la ora şase.

Soţul păşi în bucătărie, în spatele soţiei lui, îşi aruncă ochii la ecran şi se încruntă.

— Serios, ce fel de nebun este în stare să ucidă o familie întreagă?

I se păru potrivit să exprime un soi de revoltă, aşa că spuse:

— Groaznic.

Dădu din cap.

— Te face să îţi pui întrebări.

Clienţii clătinară din cap cu gravitate, gândind, aparent, acelaşi lucru. Habar nu aveau că el putea răspunde la acea întrebare mai bine decât oricine altcineva. Cu siguranţă mai bine decât FBI-ul care o trimisese pe faimoasa Fată Războinică să investigheze crima. Ea şi profilerul ăla, Doctorul Cum-îl-Chemă, credeau că îi puteau pătrunde în minte, să îi dea de urmă.

— Nu prea cred.

— Poftim? zise soţia.

Nu îşi dăduse seama că şoptise ultimul comentariu. Era mai bine să le distragă atenţia. Închise husa iPadului şi zâmbi forţat.

— Este un adevărat chilipir. Raportul valoare-preţ este foarte bun.

— Trebuie să ne încadrăm în buget, spuse soţul. Nu sunt sigur că avem nevoie de toate astea.

— Pare uşor exagerat, zise şi soţia. Avem venituri fixe.

— Dar venituri excepţional de bune.

Bărbatul îşi îndreptă privirea fugitiv la bolul cu fructe de pe blat. Era uşor descentrat. Se întinse şi îl împinse puţin la stânga.

— Şi unele lucruri sunt de nepreţuit, nu-i aşa?

— Nu ştiu, ezită soţul. Nu ar fi greu de întreţinut?

— Este perfect pentru voi.

Bărbatul mută bolul cu fructe uşor mai la stânga.

— Dacă vor să vă viziteze copiii? Dacă vor să aducă nepoţii?

— Dar este un cartier aşa de plăcut, începu soţia. Noi…

— Exact, interveni el. Poate că vor vrea să vă viziteze în Arizona cea însorită când se vor sătura de dat la zăpadă. Le-aţi putea oferi meciuri de golf de primă clasă, un peisaj superb şi cea mai plăcută zi de spa pe care au avut-o vreodată. Toate acestea într-o casă minunată, sigură şi modernă.

Soţia îşi privi lung soţul.

— Ce zici?

Toţi aveau un punct sensibil, o zonă vulnerabilă şi el tocmai o găsise pe a lor. Nu puteau rezista ideii de a se lăuda familiei şi prietenilor. Se mutaseră în paradis.

— Care ar fi rata lunară? întrebă soţul.

Zâmbetul bărbatului se lărgi. Avea să îi convingă să semneze în aceeaşi zi. Pe loc.

— Ne vom asigura că totul se încadrează în bugetul dumneavoastră.

În timp ce soţii continuară să trăncănească, bărbatul se gândi la ceea ce aflase de la ştiri. Reporterul acela neghiob avea totuşi dreptate. Dacă FBI-ul era acum implicat, asta însemna că uciderea familiei Doyle nu mai era doar un caz local. Oare poliţia reuşise cumva să facă legătura între fiascoul din New York şi incidentul din Phoenix?

— Poftim?

Soţia îl fixa cu privirea, cu o expresie scandalizată pe chip.

Înjurase în şoaptă. Hoaşca auzea mai bine decât îşi imaginase. Trebuia să aibă mai multă grijă.

— Am zis „noroc”.

Văzându-i privirea circumspectă, bărbatul adăugă.

— O ofertă ca aceasta depinde doar de momentul potrivit şi de noroc.

Momentul potrivit şi noroc. Putea controla unul dintre elemente, dar nu şi pe celălalt. Avea să găsească o cale de a fructifica ce avantaje îi oferea soarta. Poate că situaţia cu Fata Războinică putea funcţiona în favoarea lui. Era practic o celebritate. Oare se putea folosi de asta ca să îndepărteze suspiciunile? Să îi pună în încurcătură pe agenţii FBI? Se bucură la gândul unei confruntări intelectuale cu crema forţelor de ordine. Întrebarea era cum

aveau să îl portretizeze faimoşii profileri? Nu alesese el calea aceea. Altcineva îl forţase să facă ceea ce făcuse. Dar acum el era cel ce avea controlul. Ca să reuşească, trebuia să schimbe regulile jocului.

Avea să plece spre Phoenix la prima oră a dimineţii.

Capitolul 11

A doua zi de dimineaţă, la centrul de comandă, Nina adresă echipei cea mai spinoasă întrebare:

— O să îi spunem detectivului Perez despre întreaga serie sau doar despre primul caz din Phoenix?

Poliţia din Phoenix solicitase ajutorul FBI-ului după ce sistemul ViCAP identificase cele două amprente de pantofi. Înainte să plece din casa familiei Doyle, agenţii împărtăşiseră concluzia că omuciderea pe care o investiga Perez era, în fapt, legată de cea din New York, petrecută în urmă cu patru ani, dar nimic mai mult.

— Cred că ar trebui să îi spunem totul, răspunse Wade fără ezitare. Îi vom cere să îşi informeze superiorii, dar să nu mai divulge informaţia nimănui altcuiva până nu confirmăm toate celelalte incidente petrecute pe 29 februarie.

Nina era mulţumită că Wade fusese cel care răspunsese. Fiind agentul cu cea mai puţină experienţă, Nina ar fi trebuit să ducă o adevărată luptă pentru a informa poliţia locală dacă ceilalţi nu-şi dădeau acordul. În trecut, pe când lucrase în poliţie, o deranjase teribil să afle că agenţii federali le ascundeau informaţii.

Nina îşi ridică privirea de la covrigul ei când Ginsberg împinse una dintre uşile sălii de conferinţe şi îl invită înăuntru pe Perez.

— Ce frumos din partea voastră să faceţi cinste cu micul-dejun, zise Perez, aruncându-şi privirea spre grămada de covrigi, somon afumat, cremă de brânză şi gem din centrul mesei. Ai zice că FBI-ul are buget alocat pentru aşa ceva.

— Agentul Ginsberg a cumpărat totul pe drum încoace, spuse Buxton, încruntându-se. Pe cheltuiala lui.

— Aaa, acum mă simt prost.

Rânjetul lui Perez indica faptul că minţea.

Nina arătă spre bufetul scund de lângă perete.

— Poţi aduce sosul iute?

Breck păru oripilată.

— Pe un covrig?

Perez luă sticluţa roşie.

— Văd că îţi plac lucrurile picante.

Detectivul se aşează pe scaunul gol de lângă ea.

— Şi mie.

Nina ignoră subînţelesul, răspunzând strict înţelesului propriu al comentariului.

— Am crescut cu sos picant pe pâine.

Buxton propusese o şedinţă la micul-dejun în centrul lor temporar de operaţiuni. Nina reuşise să strângă jumătate din singurii covrigi săraţi ascunşi printre brioşele cu scorţişoară, afine şi miere.

— Hai să ne apucăm de treabă, spuse Buxton pe când se aşezau cu toţii.

Agentul se întoarse spre detectivul PPD.

— Trebuie să te punem la curent cu întreaga situaţie.

— Sunt informaţii strict confidenţiale, zise Kent, aruncându-i lui Perez o privire ucigătoare. Nu trebuie să părăsească cercul forţelor de ordine în acest moment.

Perez îşi aşează ceaşca de cafea pe masă şi căscă ochii, mimând mirarea.

— Acum primesc inelul decodor secret de la FBI şi aflu ce înseamnă mesajul din cutia de cereale?

— O să te scutesc de efort, spuse Nina, acoperindu-şi gura cu latura palmei şi citând dintr-un film preferat. Spune „nu uita să bei Ovaltine”[7].

Buxton ignoră chicotelile iscate la masă.

— Investigăm posibilitatea de a avea de-a face cu un criminal în serie, autor a două cazuri în Phoenix.

Comentariul lui aduse liniştea în sală.

— Două în Phoenix? zise Perez, fără urmă de amuzament pe chip. ViCAP a făcut legătura cu triplul asasinat al unei familii din New York. Ambele asasinate au fost înscenate să pară duble omucideri urmate de sinucideri. Am discutat chiar ieri despre urmele de pantofi Nike.

Perez se încruntă.

— Dar nu aţi pomenit nimic despre vreun alt caz din Phoenix.

— Celălalt incident din Phoenix s-a petrecut tot pe 29 februarie, spuse Nina.

— O serie de asasinate ce se petrec în ani bisecţi, spuse Perez lent. Ăsta-i un tipar pe care nu l-am mai întâlnit vreodată.

Breck afişă o listă a cazurilor pe unul dintre ecrane.

— Am făcut verificări şi am descoperit în total opt cazuri, fiecare dintre ele petrecute pe 29 februarie. Toate, cu excepţia ultimelor două, au fost închise ca fiind duble asasinate urmate de sinucideri.

Buxton deschise carnetul care se afla pe masă, lângă cotul său.

— Am trimis mai mulţi agenţi ai birourilor din teren să colaboreze cu poliţia locală şi să redeschidă cazurile care credem că au legătură între ele şi să verifice dacă este posibil să fi existat o greşeală. Fiecare incident a avut loc în oraşe diferite, cu excepţia oraşului Phoenix, unde criminalul a lovit de două ori.

— Opt cazuri.

Perez căscă ochii.

— Asta înseamnă…

— Suspectul a operat fără să fie prins timp de douăzeci şi opt de ani, răspunse Nina.

— Totul a început în Phoenix, adăugă Wade. Şi acum s-a întors aici, motiv pentru care am zburat încoace. Acesta pare să fie deopotrivă cel mai nou şi cel mai vechi incident. Există multe informaţii pe care trebuie să le strângem.

— Dacă vreţi să ştiţi ce s-a întâmplat acum douăzeci şi opt de ani, s-ar putea să fie nevoie să ne bazăm pe rapoarte scrise, spuse Perez. Este posibil ca detectivii care au investigat cazul să fie la pensie sau morţi.

— Investigaţia s-a bucurat de atenţia tuturor la momentul acela.

Buxton îşi puse ochelarii şi trecu cu privirea peste pagină.

— S-a petrecut în Palomino Villa.

Supervizorul îşi ridică ochii.

— Cazul Vega.

— *La Llorona,* şopti Perez.

Nina fu intrigată să constate că Perez cunoştea cazul după poreclă. Dacă detectivul era în şcoala primară când se petrecuse incidentul, trebuie să fi fost la vârsta la care copiilor le place să se sperie unii pe ceilalţi cu poveşti de groază. Copiii trebuie să fi fost foarte afectaţi auzindu-i pe adulţii din jurul lor vorbind despre *La Llorona.* Oraşul Phoenix, în care se afla o comunitate extinsă de persoane de origine latino, era un teren fertil pentru a da naştere unei asemenea poveşti.

Nina îi ceru lui Perez mai multe informaţii.

— Am urmărit ştirile şi am înţeles că poliţia locală l-a numit cazul Llorona.

— Încă îi spun aşa, zise Perez, întâlnindu-i privirea. Când îl pomenesc.

Ceva în tonalitatea vocii lui o făcu pe Nina să se gândească, probabil, că Perez era interesat de caz mai mult decât ca de o simplă amintire din

copilărie.

— Ai informaţii personale legate de investigaţie?

Perez se foi uşor.

— Merg la aceeaşi biserică cu familia lui Victor Vega şi cumpăr mâncare de la Mercado Vecino. Este o piaţă latino deţinută de familia Soto.

Nina îşi aminti numele din reportajele citite.

— Victor şi Maria Vega au fost soţii ucişi.

Perez dădu din cap.

— Întâlnesc familia Mariei mereu la piaţă. Numele ei de fată era Soto, iar sora ei administrează acum locul, spuse el. Însă cu rudele lui Victor nu prea vorbesc. Din păcate, cele două familii au rupt legăturile. Comunitatea a fost scindată o bună bucată de vreme.

Buxton închise carnetul, în mod evident intrigat de informaţiile pe care le obţinea de la un locuitor al oraşului.

— Ne-ai putea da toate detaliile?

Perez făcu o pauză, ca şi cum ar fi decis de unde să înceapă.

— Gura târgului spunea că Maria Vega, soţia, şi-ar fi ucis familia pentru că îl prinsese pe Victor înşelând-o chiar după ce îşi aduseseră acasă bebeluşul nou-născut. Părinţii lui Victor au acuzat familia Mariei că le-ar fi ascuns ceea ce presupuneau ei că era un istoric lung de instabilitate mentală.

— Destul de nasol, spuse Breck.

Nina era de acord, dar văzuse mulţi supravieţuitori care mai apoi se răzbunau în stânga şi în dreapta ca şi cum durerea lor avea nevoie de o ţintă.

— Pe de altă parte, continuă Perez, familia Mariei l-a învinovăţit pe Victor pentru că şi-a înşelat soţia însărcinată. Erau de părere că părinţii săi erau responsabili pentru eşecurile lui morale.

— Cele de două familii s-au învinovăţit reciproc? întrebă Nina.

Perez se strâmbă.

— Totul a culminat cu o bătaie între cei doi taţi, după slujba de înmormântare. Ambele familii au obiectat la ideea de a-i înmormânta împreună pe Maria şi pe Victor, aşa că au fost duşi în cimitire separate.

Nina se gândi la cea mai tânără dintre victime.

— Şi bebeluşul?

— S-au certat mult pe tema locului de înmormântare a copilului, spuse Perez. În cele din urmă au picat de acord ca fetiţa să fie incinerată şi cenuşa împărţită între cele două familii.

— Şi zici că nu vorbesc nici în ziua de astăzi?

— Nu doar asta, dar chiar şi prietenii lor s-au împărţit în două tabere, răspunse Perez.

Crima nu doar divizase comunitatea, ci şi devastase două familii. Ce s-ar fi întâmplat dacă se demonstra că totul fusese o minciună?

— Nu cunosc prea bine familia lui Victor, continuă Perez. Au avut doi fii. Cel mai mare activa în armată şi a murit în luptă, peste hotare. Victor rămăsese unicul fiu, şi acesta este un alt motiv pentru care sunt atât de mânioşi pe Maria şi preferă să rămână izolaţi. Tatăl deţinea o firmă de construcţii pe care plănuia să o lase fiilor lui, dar a vândut-o de atunci şi acum s-au pensionat.

— Dar niciuna dintre familii nu a considerat că poliţia a interpretat greşit cazul? întrebă Nina.

— Oh, ba da, ambele, îi asigură Perez. Părinţii lui Victor au susţinut că acesta nu ar fi înşelat-o niciodată, că o iubea pe Maria la nebunie. Familia Mariei a spus că tânăra nu ar fi putut face rău nimănui, cu atât mai puţin propriului copil, indiferent de cât de furioasă ar fi fost. Nu au acceptat nici ideea de depresie postnatală ca motiv al crimei.

— Dar cazul tot a fost închis şi Maria acuzată, spuse Wade.

Perez dădu din cap.

— Toate probele indicau în direcţia aceea. Dacă îmi amintesc bine, medicul legist nu a găsit nicio dovadă care să contrazică această concluzie.

— Ai dreptate, spuse Buxton, bătând cu degetul în carnetul din faţa lui. Nu a găsit nimic. Mă întreb dacă s-ar răzgândi acum.

— A murit acum câţiva ani, zise Perez.

Nina se gândi că poate era mai simplu aşa. Văzuse medici legişti care se încăpăţânau să o ţină una şi bună îndată ce ajungeau la o concluzie. Unii ezitau să schimbe cauza iniţială a morţii.

Nina ştiu ce voia să facă mai departe.

— Vom contacta direct detectivii care au investigat cazul.

— Îl cunosc pe detectivul principal, spuse Perez, îl văd uneori la cabana FOP. Trebuie să vă avertizez că este un moşneag cam scorţos şi nu este fan al FBI-ului. Susţine că l-aţi dat la o parte într-unul dintre cazurile lui importante, chiar înainte de a se pensiona. Experienţa i-a lăsat un gust amar.

Buxton părea gânditor.

— Agent Guerrera, de ce nu discutaţi tu şi detectivul Perez cu el? Detectivul îl cunoaşte, iar tu eşti un fost ofiţer de poliţie. S-ar putea să ajute.

Perez dădu din cap.

— O să aranjez întâlnirea.

— Vom avansa mai repede dacă ne împărţim sarcinile, spuse Buxton, privind de jur-împrejurul mesei în timp ce vorbea.

— Agent Kent, fă pereche cu agentul Breck şi revizuiţi investigaţia în cazul Doyle. Agent Wade, poţi trece în revistă dosarele poliţiei din toată ţara, pe măsură ce apar. Agentul Guerrera poate lucra cu detectivul Perez la cazul Llorona.

Kent arăta de parcă micul-dejun îi picase prost.

— O să încep să dau telefoane, zise Perez, ignorând privirea ucigaşă a lui Kent. Toate documentele noastre au fost convertite în fişiere digitale în sistemul de management al documentelor – îl numim SMD. Ca să accesez acele fişiere pe calculatorul meu, trebuie să înregistrez o cerere ca acel caz să fie pus pe lista mea de lucru.

Breck se sesiză imediat atunci când auzi cuvântul tehnologie.

— Vrei să spui că nu poţi accesa pur şi simplu fişierul din baza de date?

— Nu fără autorizaţie, răspunse Perez. Niciun detectiv nu poate răsfoi liber sute de mii de cazuri de acum câteva decenii. Accesul este restricţionat la investigaţiile atribuite diverşilor detectivi.

— Mă întâlnesc cu şeful poliţiei din Phoenix ca să îl pun la curent cu ceea ce facem, zise Buxton. Ar ajuta dacă l-aş ruga să grăbească autorizarea?

Perez râse.

— Este prea mult. O să-mi sun comandantul şi îi voi cere lui asta. Îndată ce îi voi spune că te întâlneşti cu şeful, o va face. Aşa, putem începe să verificăm rapoartele mult mai repede.

Buxton se întoarse spre Wade.

— În calitate de profiler-şef, aş vrea să mă însoţeşti să îi prezint şefului poliţiei un rezumat cât aşteptăm primele rapoarte de la celelalte jurisdicţii. Restul, puteţi pleca. Ne întâlnim iar aici mai târziu, în cursul zilei de astăzi.

Agenţii îşi primiseră ordinele. Nina era recunoscătoare că avea şansa să lucreze la cazul Llorona, pentru că trebuia să înceapă cu începutul dacă voia să desluşească misterul campaniei de teroare pe care suspectul o dusese mai bine de treizeci de ani.

Capitolul 12

Nina îşi aruncă privirea spre camera mică de supraveghere îndreptată spre ea, în timp ce aştepta cu Perez pe veranda casei detectivului Martin O'Malley.

Perez reuşise să acceseze dosarul cazului Llorona de pe laptopul său la vreo douăzeci de minute după ce îşi sunase comandantul. Nina parcursese informaţiile în fugă, decizând că prefera să afle detalii de la detectivul care întocmise documentaţia. Pe drum, Perez repetase avertizarea iniţială despre comportamentul neplăcut al lui O'Malley şi că, spre deosebire de cei mai mulţi detectivi din PPD, pensionarul îi displăcea profund pe agenţii FBI. Nina considera că fusese pusă în gardă.

Perez sună la uşă şi bătu de trei ori. Nimic.

După un minut, Nina se uită la detectiv.

— Parcă ai zis că O'Malley este acasă şi că ne aşteaptă.

— Este acasă, răspunse Perez. Asta nu înseamnă că va sta de vorbă cu noi.

Uşa se deschise brusc spre interior, surprinzând-o pe Nina. Un bărbat cu pieptul zdravăn şi o burtă proeminentă, cu păr rar, grizonant şi o barbă neîngrijită apăru în pragul uşii, clipind din cauza luminii.

Perez îşi înclină uşor capul.

— Îmi pare bine să te văd, Marty.

Martin O'Malley mârâi în loc de răspuns, apoi se uită plin de ură la Nina, cu ochii lui umflaţi şi încercănaţi.

— Ai tovarăşi de tot rahatul în ultima vreme, Perez.

Nefiind sigură că observaţia se referea la întreg personalul FBI sau doar la ea, Nina încercă să fie diplomată, întinse mâna.

— Nina Guerrera, zise ea, evitând să includă titulatura de „agent special".

O'Malley nu îi răspunse la gest, ci se întoarse spre Perez.

— Nu ai nevoie de agenţi federali care să îţi spună cum să conduci o investigaţie.

Nina îşi coborî mâna.

— De fapt, am avea nevoie de ajutorul tău, detectiv O'Malley.

Bărbatul miji ochii, privind-o iar pe tânără.

— Te-am văzut la televizor. Eşti Fata Războinică.

— Dacă ştii asta, zise ea, atunci ştii şi că am fost ofiţer de poliţie înainte de a mă angaja în FBI.

Detectivul o măsură cu privirea.

— Ce te-a făcut să treci de partea întunericului?

Nina ridică din umeri.

— Am vrut să am un teren mai mare de joacă.

Bărbatul scoase un sunet aspru ce ar fi putut trece drept un hohot de râs.

— Intraţi şi haide să terminăm odată.

Omul se întoarse şi se retrase în bezna dinăuntru.

Nina se simţea ca ţapul care răspunsese corect la întrebarea trolului şi îi fusese permis să tracă podul[8]. Perez o urmă în timp ce traversară holul şi intrară într-un soi de birou. O'Malley se aşeză pe un scaun în spatele unui birou zgâriat, înţesat cu teancuri de documente şi decorat cu amintiri din zilele lui de activitate.

— Despre ce este vorba?

O'Malley făcu un gest spre două scaune prăfuite din apropiere.

— Perez nu mi-a spus decât că are legătură cu un caz de pe vremea când activam în divizia de omucideri.

Nina aprecie faptul că Perez o lăsase pe ea să prezinte situaţia. Cunoştea, în mod evident, cât de importantă era ordinea în care erau adresate întrebările în cadrul unei discuţii. Acelaşi lucru se aplica în cazul victimelor, al martorilor, al suspecţilor şi al foştilor detectivi.

Nina începu discuţia cu o întrebare generală despre cât de bine era pus O'Malley la curent cu ultimele evenimente.

— Trebuie să fi văzut ştirile recente despre asasinarea familiei Doyle, nu-i aşa?

— Pe care cineva a încercat să le facă să treacă drept omucideri urmate de sinucidere, zise el. Da, am auzit câte ceva.

Din câte ştia Nina, în media nu apăruseră prea multe detalii despre investigaţie.

— De unde ştii despre înscenarea de la locul crimei?

— Ţin legătura cu anumite persoane, răspunse bărbatul. Merg la FOP ca să iau prânzul de cel puţin trei ori pe săptămână şi îmi petrec timpul cu tipii de acolo.

Fostul detectiv arătă de jur-împrejur, spre casa tăcută.

— Nu e ca şi cum aş avea mare lucru de făcut de când a murit Connie.

— Dacă ai discutat cu ceilalţi detectivi, atunci ştii că totul a fost o înscenare pentru a o învinovăţi pe mamă.

— Aşa am auzit. Femeia îşi ucide soţul şi copilul, apoi îşi ia zilele în cadă.

Nina era sigură că detaliul despre cadă nu fusese făcut cunoscut publicului larg. Sursele lui O'Malley erau bine informate.

— Îţi aminteşti când ai lucrat la un caz în care soţia şi-a ucis soţul şi bebeluşul înainte de a se sinucide?

Bărbatul îşi încruntă sprâncenele cenuşii şi stufoase, apoi le ridică.

— Cazul Llorona. Dar asta a fost acum o mie de ani.

Nina se aplecă în faţă, urmărind reacţia omului.

— Douăzeci şi opt, ca să fim mai precişi.

O'Malley îşi înclină capul într-o parte, gândindu-se.

— Crezi că acel caz are ceva de-a face cu cel de acum?

— Investigăm această posibilitate.

O'Malley o privi cu viclenie.

— Tu nu lucrezi în Phoenix. Activezi în est, cu profilerii ăia. Nu ai fi traversat ţara dacă nu ai fi avut un motiv să crezi că aveţi de-a face cu un criminal în serie.

— În acest moment, este doar o ipoteză, îi spuse Nina. Încercăm să…

— Să vă daţi seama dacă am dat rasol în cazul Llorona.

Detectivul se uită la Nina, apoi la Perez şi înapoi.

— Credeţi că am lăsat un nenorocit de criminal în serie să îmi scape printre degete şi că s-a apucat iar de treabă aici, în Phoenix.

Nina ridică o mână, încercând să îl oprească.

— Nu ştim dacă…

O'Malley sări în picioare.

— Afară.

Nina nu se ridică, sperând să-l calmeze pe bărbat. Discuţia avea să se încheie dacă Nina nu risca şi dezvăluia un detaliu important al investigaţiei. În acel moment, voia să câştige acces la amintirile lui O'Malley, nu doar la rapoartele lui.

— Ce zici dacă îţi dau o informaţie pe care am ţinut-o secretă?

— Da, vezi să nu, răspunse O'Malley. FBI-ul este ca o budă. Trage înăuntru tot rahatul şi nimic nu mai iese vreodată.

Fostul detectiv îşi încrucişă braţele la piept.

— Cu alte cuvinte, este un traseu cu o singură direcţie.

O’Malley nu credea că Nina avea să fie sinceră cu el. Tânăra riscă oricum.

— Uite, dacă avem de-a face cu un criminal în serie, atunci a reuşit să păcălească o grămadă de detectivi a-ntâia din cele mai bune agenţii de poliţie din întreaga ţară, timp de o grămadă de ani. Este o persoană extrem de inteligentă şi inventivă. Ştie cum să îşi ascundă urmele.

O’Malley miji ochii.

— Ce alte departamente?

— În New York, L.A., Chicago, Houston, Philly şi San Diego.

Nina îşi aţinti privirea dură în ochii fostului detectiv.

— Nu ai voie să sufli o vorbă despre asta.

O’Malley se aşeză la loc, greoi.

— La dracu’, câte cazuri sunt în total?

— Credem că este vorba despre opt, răspunse ea. Atacă o dată la patru ani.

— În aceeaşi zi, adăugă Perez.

— 29 februarie, spuse O’Malley. Îmi amintesc totul de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Este unul dintre cazurile alea pe care nu le poţi uita.

Acum chiar că făceau ceva progrese.

— Ce îţi aduci cel mai bine aminte? întrebă Nina.

— Eram în toiul celui de-al doilea divorţ.

O’Malley strânse maxilarul, vădit deranjat de amintirea neplăcută.

Nina îl atrase înapoi la discuţia lor.

— Mă referam la caz.

— Ajung şi acolo.

Fostul detectiv o privi indignat.

— Mă rog, a doua mea nevastă, Brenda, era o mare figură. Femeia aia mi-a făcut viaţa un iad.

Nina avu impresia că ştia ce încerca să spună detectivul.

— Aveai probleme în căsnicie când lucrai la caz.

Expresia de pe chipul lui O’Malley se întunecă.

— A doua zi după ce mi-a fost dat cazul Llorona, am avut o întâlnire cu Brenda şi cu dulăul ei de avocat. Voia jumătate din pensie, şi nu fuseserăm căsătoriţi decât doi ani.

Detectivul izbi cu pumnul în masă.

— La dracu’.

— Să revenim la cazul Llorona.

Nina descoperi că începuse să se refere la caz la fel ca toţi ceilalţi din oraş.

— Este posibil să fi avut altceva pe cap când…

— Căcat.

O'Malley o săgetă cu privirea înainte de a continua.

— Ştiu cum să compartimentez. Când lucrez un caz şi mă supără altceva, nu mă mai gândesc la rahatul ăla. Nu mă poate distrage nimic.

Nina se întrebă dacă O'Malley îşi dădea seama cât de mult îl făcuse să devieze simpla amintire a divorţului neplăcut.

— Am făcut rost de dosarele investigaţiei, zise Perez, aducându-l pe detectiv cu uşurelul înapoi la discuţie. Le-am putea trece în revistă împreună, explicându-ne ce ai descoperit?

Perez deschise laptopul şi îl întoarse spre O'Malley.

— Aceste fişiere sunt scanate şi descărcate din dosarul original.

Pe drum, Perez îi explicase Ninei cum toate rapoartele poliţiei fuseseră digitalizate. În loc să sape prin documentele prăfuite şi în curs de degradare care riscau să se piardă, să fie greşit îndosariate sau distruse, acum totul putea fi căutat cu uşurinţă şi stocat în siguranţă pe un server.

O'Malley îşi puse ochelarii pe nas.

— Vă vine să credeţi că obişnuiam să-mi redactez rapoartele la o maşină de scris? Acum totul este digital, chiar şi vechile mele schiţe în creion de la locul crimei. Să fiu al dracului.

Bărbatul se aplecă mai aproape de ecran.

— Ah, da, îmi amintesc cum arăta partea asta de oraş. Palomino Villa. Un cartier de muncitori, în mare parte latino. Destul de liniştit, având în vedere…

— Având în vedere ce, mai exact? întrebă Nina, lăsând să i se citească o anumită enervare în glas.

O'Malley ridică privirea, dându-şi pesemne seama că vorbea cu două persoane de origine latino.

— Păi, am vrut să zic că era un cămin frumos.

Detectivul îşi drese glasul.

— Era prima lor casă. Abia se mutaseră acolo cu două luni înainte ca crimele să aibă loc.

Nina era sigură că O'Malley nu se referise la asta, aşa că nu zise nimic. Perez nu păru nici el dornic să-l lase să scape aşa uşor şi lăsă tăcerea să

umple jenant spaţiul până ce O'Malley schimbă subiectul, arătând copia uneia dintre fotografiile făcute la locul crimei.

— Uite cutia de pantofi deschisă. Îmi amintesc că se afla pe podea, în faţa dulapului din dormitor.

Nina urmări privirea detectivului.

— Cred că în raport scrie că înăuntru s-au găsit scrisori de dragoste adresate soţului de către o altă femeie?

— Erau arse, zise O'Malley. Doar o parte dintre ele mai puteau fi citite.

— Erau bătute la maşina de scris.

Nina se uită direct în ochii lui O'Malley.

— Nu ţi s-a părut ciudat pentru un tip de comunicare atât de personală?

— Cine sunt eu să judec cum comunică amanţii?

Fostul detectiv flutură din mână.

— Poate că scria urât.

— Ai aflat vreodată cine era femeia? întrebă Perez.

— Nu. Am căutat amprente pe bucăţile nearse de scrisori şi nu am găsit nimic. Niciun prieten sau membru al familiei nu avea cunoştinţă de vreo amantă.

În prezent, exista posibilitatea testării cu ninhidrină care putea scoate la iveală amprente pe multe suprafeţe, în mod mult mai eficient.

Nina insistă.

— Ţi s-a părut ciudat că femeia care trimisese scrisorile nu le-a atins niciodată?

— Nu neapărat.

O'Malley părea defensiv.

— Şi înainte de a mai pune vreo întrebare, nu mi s-a părut ciudat nici faptul că niciodată nu a făcut un pas în faţă. Poţi să o învinovăţeşti, dat fiind circul din presă? Familiile ar fi fost în stare să o linşeze.

Nina începu să îndrepte întrebările în altă direcţie.

— În ce stare erau familiile când ai discutat cu ele?

— Tu cam ce crezi?

Nina se abţinu să ofteze.

— Vreau să zic, au avut vreo teorie despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea? Au luat de bună ideea că a fost un dublu asasinat urmat de sinucidere?

— Nimeni nu crede aşa ceva. Bineînţeles că niciuna dintre familii nu a vrut să accepte ideea. Rudele soţiei au susţinut că era o tânără catolică şi că

nu ar fi fost niciodată în stare să comită o crimă sau să se sinucidă. De asemenea, au insistat că bebeluşa nu era botezată, aşa că mama nu i-ar fi trimis sufletul în purgatoriu, ucigând-o.

— Ce părere ai avut despre toate astea? îl întrebă Nina.

— Am crezut că îşi doreau foarte tare să nege totul.

Detectivul ridică din umeri.

— Soţia abia născuse. Unele femei o iau razna după naştere. Apoi află că bărbatul o înşela cu alta?

O'Malley pocni din degete.

— O ia de tot pe arătură.

— Şi familia soţului?

— Situaţia era una tristă.

O'Malley clătină din cap.

— Victor rămăsese unicul copil. Băiatul lor mai mare murise erou de război. Aproape că au fost prea măcinaţi de tristeţe ca să discute cu mine. Mi-au spus că fiul lor era un om cu frica lui Dumnezeu, devotat familiei şi că nu ar fi înşelat-o niciodată.

— Cum rămâne cu arma crimei găsită la locul faptei? întrebă Nina. Şi-a amintit vreuna dintre familii că tinerii ar fi deţinut o armă de foc?

— Toţi cei pe care i-am întrebat au declarat că soţii nu aveau arme, spuse O'Malley. Nici măcar pentru apărare.

Fostul detectiv îndreptă un deget spre Nina.

— Şi nu te uita aşa la mine. Mulţi oameni nu spun că deţin o armă. Cartierul în care locuiau putea fi destul de nesigur uneori.

Bărbatul ridică o mână ca să oprească potenţialele acuzaţii.

— Şi nu spun asta pentru că era o zonă latino.

Nina se concentră asupra misiunii ei.

— Ai reuşit să afli mai multe despre arma găsită la locul faptei?

— Am introdus datele în ATF. Nu mai fusese folosită în săvârşirea vreunei infracţiuni. Seria ne-a condus spre un magazin de arme din Mesa, care dăduse faliment cu vreo câţiva ani în urmă, după moartea proprietarului. Membrii familiei proprietarului făcuseră pierdute toate documentele, aşa că am cerut să cercetăm manual baza de date federală a achiziţiilor de acest gen. A durat câteva săptămâni, dar am găsit ceva. Cumpărătorul s-a dovedit a fi un huligan care a sfârşit împuşcat într-un atac armat din maşină. Nimeni nu ştia ce s-a mai întâmplat cu arma după ce tipul a fost omorât.

— Mi-e greu să îmi imaginez cum a ajuns arma în casa lui Victor Vega, zise Nina. Nu avea antecedente penale sau vreo legătură cu infractori.

O'Malley ridică din umeri.

— Este posibil ca arma să fi trecut prin mai multe mâini înainte de a ajunge la locul crimei. Nu e ca şi cum cineva ţine socoteala când un cetăţean vinde o armă unei alte persoane.

Nina făcu click pe un document în care erau trecute în revistă rezultatele obţinute după cercetările din cartier.

— Nimeni nu a auzit un foc de armă în noaptea crimei.

— Era un revolver de calibru mic, zise O'Malley, încercând să explice. Casa se afla pe una dintre parcelele mai mari de pământ şi lângă o întindere de ape. În apropiere se afla o singură familie, şi era plecată din oraş la momentul respectiv.

Nina se gândi că suspectul, care se dovedise a fi extrem de meticulos, cunoscuse acest amănunt dinainte. Trecu cu privirea peste seria de fotografii ce se derulau prin faţa ochilor ei în timp ce Perez atingea suprafaţa computerului cu degetul arătător. Locul crimei purta mărturia grozăviei care se abătuse asupra casei în acea noapte.

Studiind trupurile încremenite în timp, Nina întinse mâna spre Perez şi îl opri.

— Stai, vreau să văd fotografia aia încă o dată.

Perez derulă la poza anterioară.

Nina mări imaginea folosind degetul mare şi arătătorul.

— Uită-te la perete.

— Nu văd nimic, zise O'Malley.

— Exact.

Nina auzi entuziasmul descoperirii în propria-i voce.

O'Malley se încruntă.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Vorbesc despre un gol în pata de sânge.

— Un ce?

Nina mări imaginea şi mai mult.

— Dacă priveşti în josul imaginii, poţi observa locul în care sângele lui Victor a împroşcat peretele. Uită-te mai atent şi vei vedea un loc nepătat în mijlocul zonei înconjurate de sânge.

— Nu e nepătat, spuse O'Malley.

Nina dădu absentă din cap, gândindu-se deja la următorii paşi.

— Se văd una sau două dâre subţiri roşii, dar provin de la picăturile de sânge care s-au scurs în urma impactului cu peretele, deasupra locului gol. Zona albă nu a fost niciodată împroşcată cu sânge.

Perez se întoarse spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că cineva a mutat trupul lui Victor după ce a murit.

— Poate s-a târât un pic după ce a fost împuşcat, zise O'Malley nu foarte convins.

Nina ridică o sprânceană.

— Ştii foarte bine că nu s-a întâmplat aşa ceva. Glonţul l-a lovit direct în faţă, chiar deasupra nasului, în partea de jos a frunţii. A murit pe loc, aşa că nu putea să se mai mişte.

Era genul de lovitură pe care lunetiştii o dădeau când un infractor aţintea arma spre capul unui ostatic. Când glonţul penetra acea parte a creierului, întrerupea orice mişcare. O'Malley ştia şi el asta. Orice poliţist o ştia.

Nina se întoarse spre Perez.

— Dă-mi să văd pozele de la autopsie.

Detectivul deschise un alt folder.

Nina studie fotografiile care înfăţişau trupul gol al soţului, făcute înainte, în timpul şi după autopsie. După aceea, examină pozele soţiei, începând cu cele făcute la locul crimei.

În creierul Ninei se făcu lumină.

— Să fiu a dracului!

— Ce mai e?

O'Malley părea enervat.

— Soţia, Maria.

Nina arătă spre ecran.

— Uită-te la lividitatea şi paloarea de pe braţul ei stâng.

Nina observase sângele care, strângându-se într-un singur loc, dăduse naştere unei pete roşii-violet numite „lividitate", pe partea stângă a Mariei. Dar din poziţia ei pe podea, se vedea că sângele se acumulase în partea opusă punctului de contact cu solul, cauzând paloarea pielii ce contrasta cu pata închisă la culoare.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi cu asta, zise O'Malley.

— Uite.

Nina atinse ecranul cu degetele, mărind imaginea.

— Uită-te la braţul ei.

Maria purta un halat cu mâneci lungi, de iarnă, aşa că lividitatea nu era vizibilă în poză. Nina atinse ecranul, mărind imaginea şi mai mult.

— Vezi, era căzută pe partea dreaptă.

Perez se prinse imediat.

— Dar lividitatea şi paloarea sunt pe partea stângă.

O'Malley înjură printre dinţi.

— Bine, s-ar părea că avem o problemă.

— Ba bine că nu, spuse Nina. Se presupune că Maria a murit ultima. Deci cine a mişcat-o?

— Nu şi-a schimbat singură poziţia după o rană fatală la nivelul capului, zise Perez. Cineva a pus-o aşa.

— Şi a aşteptat o vreme ca să o facă, spuse Nina, din ce în ce mai animată. A stat suficient timp cât să se strângă sângele, făcând altceva în casă.

Perez dădu din cap.

— Cred că şi-a petrecut timpul rearanjând alte lucruri din casă.

— Precum trupul soţului.

Nina simţi că una dintre piesele de puzzle îşi găsise, în final, locul.

— Suspectul a vrut să spună o poveste, aşa că a trebuit să adapteze probele la naraţiune. A trebuit să planteze acele scrisori de dragoste şi să le ardă parţial.

Perez deschise din nou un folder care conţinea fotografii cu casa.

— În şemineu s-a găsit cenuşă.

Mai multe imagini apărură pe ecran, înfăţişând un mic şemineu din cărămidă, cu câteva bucăţele înnegrite şi contorsionate de hârtie în cămin.

Plină de entuziasm, Nina cuprinse braţul lui Perez.

— Sunt, cu siguranţă, suficiente probe ca să redeschidem cazul, dar avem nevoie de mai mult ca să demonstrăm că a fost un triplu asasinat.

Nina se întoarse spre O'Malley, care devenise suspect de tăcut.

— Putem revizui probele adunate la momentul respectiv?

— Le veţi găsi în camera probelor.

O'Malley îşi coborî ochii spre propriile mâini.

— Trebuie să recunosc că sunt destul de supărat din cauza chestiei ăsteia.

Nina îşi domoli entuziasmul, dându-şi seama ce însemna descoperirea ei pentru O'Malley.

— Uite, nu încercăm să te punem într-o lumină proastă, doar că…

— Sunt supărat pe mine însumi, o întrerupse el. Nu pe voi. Ar fi trebuit să mă prind singur. Problemele mele stupide în căsnicie nu reprezintă o scuză. Am dat greş.

Detectivul nu vru să-i întâlnească Ninei privirea.

— Le-am greşit victimelor şi comunităţii. Nu am nicio scuză. O să mănânc papara… şi aşa îmi şi trebuie.

Capitolul 13

Nina coborî din maşina fără însemne a lui Perez şi privi clădirea festivă de culoare crem. Construită în stilul misiunilor, cu tot cu un clopoţel de aramă pe faţada din stuc, Mercado Vecino se întindea pe jumătatea suprafeţei unui teren de fotbal.

Perez explicase în timpul şedinţei din acea dimineaţă că familia Soto, familia Mariei Vega, deţinea şi administra Mercado Vecino. După ce plecaseră de la O'Malley, Perez sunase la camera probelor, solicitând eliberarea probelor materiale păstrate de la locul crimei, în cazul Llorona. Când Perez aflase că operaţiunea avea să dureze o oră, îi sugerase Ninei să ia prânzul, fără să îi spună încotro se îndreptau.

— De ce suntem aici? întrebă ea.

— Am văzut cum ai ciugulit din covrig în dimineaţa asta.

Perez îi făcu cu ochiul.

— Ştiu de ce îţi este cu adevărat poftă.

Nina nu îi permise să o distragă cu glumele.

— Nu vreau să risc să dăm nas în nas cu vreun membru al familiei Soto înainte de a fi conturat o strategie.

Perez îşi desfăcu centura de siguranţă şi deschise portiera.

— Ai încredere în mine. Am motivele mele.

Exteriorul pieţei arăta precum un bazar de la sud de graniţă, cu tejghele pe care se aflau fel de fel de lucruri, de la obiecte de artă la îmbrăcăminte şi sucuri proaspete.

Muzică interpretată de mariachi răsuna prin boxele ascunse în streaşină acoperită cu teracotă de deasupra uşilor largi, din sticlă. Mirosul de coriandru proaspăt ce creştea în ulcele mici din lut întinse de-a lungul uneia dintre mese se amesteca cu parfumul de vis al săpunurilor din lapte de capră, aşezate sub forma unui turn pe o tavă din porţelan albastru. Sosind din estul iernatic, rece şi cenuşiu, Nina nu doar că păşise într-un alt stat, ci şi într-o altă stare mentală.

Îl urmă fără nicio tragere de inimă pe Perez, în timp ce bărbatul se îndrepta cu paşi mari spre un grătar în aer liber, unde doi bărbaţi întorceau bucăţi de pui cu nişte cleşti din metal, ungându-le cu un sos care făcu stomacul Ninei să chiorăie imediat ce simţi aroma.

Perez râse.

— Vezi, ştiu de ce ai nevoie.

Unul dintre bărbaţii de la grătar îşi înclină capul spre Perez.

— Îmi pare bine să te văd aducând cu tine pe altcineva decât partenerul ăla al tău urât.

Chicotul dezminţi umorul din spatele remarcii.

Înainte de a se îndrepta spre standul cu băuturi, se aleseră cu o farfurie de carton plină ochi cu pui şi orez mexican prăjit. Nina studie gama variată. Papaya, pepene verde, *horchata*[9], lămâie, guava şi încă ceva ce nu mai văzuse niciodată.

— Ce e asta?

— Fruct de cactus.

Perez arătă spre un ciorchine de fructe roşiatice aflate într-un coş împletit, de lângă tejghea.

— Este suc obţinut din fructul unui cactus care creşte în Arizona. Sucul este delicios ca atare, dar este folosit şi pentru a face cea mai bună margarita pe care ai băut-o vreodată. Asta însă, după muncă. O să-ţi fac cinste odată, înainte de a te întoarce în DC.

Nina comandă sucul din fructe de cactus, iar Perez cumpără din cel de papaya, şi se îndreptară spre una dintre băncile de picnic din lemn, vopsite în culori ţipătoare, din zona vastă pentru servirea mesei.

Doi bărbaţi cu pălării uriaşe de cowboy, cămăşi în carouri şi blugi strânşi cu curele împodobite cu catarame mari argintii mâncau burrito proaspeţi la masa de lângă ei. Vorbeau în spaniolă şi râdeau la o glumă. La o altă masă se afla o familie formată din soţ, soţia însărcinată în ultimul trimestru şi prea mulţi copii pentru ca Nina să îi numere, aflaţi, aparent, într-o constantă mişcare, alergând în sus şi în jos pe podeaua cu gresie de Saltillo.

Nina îşi dădu seama că acelea erau lucrurile care îi lipsiseră crescând în plasament. Nu fusese învăţată să îşi preţuiască moştenirea etnică. Avusese grijă să înveţe spaniola şi să se împrietenească cu câţiva dintre copiii de origine latino când avusese ocazia. Ca adult, se mutase chiar într-un cartier din zona latino a comitatului Fairfax, dar nimic nu putea înlocui o viaţă petrecută printre oamenii care arătau ca tine. Nina fusese o străină toată viaţa ei, din atât de multe puncte de vedere.

Perez păru să îi surprindă privirea şi în obrajii lui se adânciră două gropiţe.

— Ar trebui să te gândeşti serios să te muţi în Phoenix. Ţi se potriveşte.

— Nu mă pot muta în colţul opus al ţării. Nu cunosc pe nimeni aici.

— Şi logodnicului tău i-ar fi dor de tine?

Perez încerca să afle informaţii despre ea şi nici nu se sinchisea să ascundă asta.

— Nu am un iubit, zise Nina. Şi nici nu caut să am.

— Javier, strigă o voce feminină, în spatele ei. Îmi pare bine să te văd.

Nina se întoarse să vadă cine îi salutase şi furculiţa de plastic aproape că îi căzu din mână. Privi direct în ochii pe care îi văzuse în decupaje din ziare. Şi în fotografiile de la locul crimei.

Perez îşi drese glasul.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, Teresa.

Femeia – zveltă, micuţă şi pe la vreo cincizeci de ani – se aplecă în faţă ca să cuprindă mâinile lui Perez cu ale ei.

— Şi ai adus şi o domnişoară.

Femeia îi zâmbi Ninei.

— Ce frumos.

— Agent Nina Guerrera, spuse Perez, întorcându-se apoi spre femeie. Aceasta este Teresa Soto Marquez.

Recunoscând numele din dosarele pe care le studiase, Nina înţelese totul. Teresa Soto era sora geamănă a Mariei Soto Vega. După ce studiase atent, preţ de ore întregi, fotografiile de la locul crimei, Ninei i se părea ciudat să vadă acei ochi privind-o. Doar că, în loc să fie opaci şi lipsiţi de viaţă, erau mari de uimire, când se fixară asupra ei.

Obrajii Ninei se îmbujorară, convinsă fiind că Teresa o recunoscuse.

— Îmi pare bine să te cunosc.

Teresa îi strânse mâna.

— Am văzut ştirile. Ai venit aici ca să lucrezi cu Javier la acea crimă oribilă.

Era exact genul de situaţie stânjenitoare de care se temuse când Perez o adusese cu el să ia prânzul. Nina îşi înclină capul şi se întoarse spre el.

Ca şi cum ar fi înţeles întrebarea implicită, Perez răspunse la comentariul Teresei.

— FBI-ul este întotdeauna dispus să ne ajute când avem nevoie. Cazul acesta este… solicitant.

— Sper că veţi găsi vinovatul, spuse Teresa.

Pe chipul ei frumos se citea o serie de emoţii.

— Este un lucru groaznic să ucizi o familie întreagă.

Nina îşi înălţă privirea spre ea, conştientă că poate nimeni altcineva nu ar fi putut înţelege mai bine prin ce treceau rudele familiei Doyle.

— Orice s-ar întâmpla, îţi pot promite că nu vom avea pace până nu vom arunca vinovatul în spatele gratiilor.

Teresa mormăi un „mulţumesc” gâtuit şi plecă grăbită.

Îndată ce femeia se depărtă suficient de mult cât să nu îi mai audă, Nina se întoarse spre Perez.

— De ce m-ai adus aici dacă ştiai că este posibil să ne întâlnim cu o rudă a Mariei?

— La asta m-am referit când ţi-am spus să ai încredere în mine.

Perez nici măcar nu încercă să îi ceară scuze.

— Cum altfel ai putea să îi înţelegi mai bine?

— Nu ştiu cum investigaţi voi cazurile la PPD, dar, în cadrul FBI, nu contactăm potenţialii intervievaţi până ce nu suntem pregătiţi.

— Atunci probabil că pierdeţi o grămadă de oportunităţi de a afla lucruri despre ei cât garda lor este încă jos.

— Nu va mai fi la fel de simplu când mă voi afla în faţa ei, punându-i întrebări inconfortabile despre moartea surorii ei.

— De fapt, vei avea un avantaj. Te va fi cunoscut deja într-o situaţie relaxată. Şi am mâncat din mâncarea ei, ceea ce este întotdeauna un plus.

Perez arătă de jur-împrejurul lor.

— Toată mâncarea de aici este preparată după reţetele familiei Soto.

Perez zâmbi strâmb.

— Gândeşte în felul următor, cunoşti vreo femeie latino-americană căreia îi place să gătească?

Gândul Ninei zbură imediat la doamna Gomez, vecina de alături.

— Vecina mea.

— Mâncarea este o experienţă prin care se creează legături sociale în cultura noastră.

Nina nu era pregătită să intre în jocul lui.

— Mâncarea îndeplineşte acelaşi rol într-o grămadă de culturi din lume, unde vrei să ajungi?

— Acum, ai mai multe şanse ca Teresa să se încreadă în tine.

— Crezi?

— O cunosc pe Teresa. Cunosc întreaga familie. Tu, nu. Va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta.

— Nu prea mi-ai dat de ales.

Perez nu avea cum să ghicească ce lucru greu îi cerea. Încrederea Ninei nu se câştiga aşa de uşor. Poate că detectivul crezuse că o ajuta, dar tânăra bănuia că, de fapt, complicase lucrurile peste măsură.

Capitolul 14

Două ore mai târziu, Nina deschise uşa centrului de operaţiuni de la biroul diviziei FBI din Phoenix. Perez o urmă în sală, acolo unde toţi membrii echipei îi aşteptau.

— Tocmai ne-am întors de la laboratorul de criminalistică din Phoenix, zise Nina. Perez a obţinut autorizaţia de a scoate probele materiale din cazul Llorona pentru a fi analizate.

Buxton se încruntă, confuz.

— Credeam că trimitem probele la laboratorul nostru din Quantico.

Acela fusese planul iniţial, dar Nina luase o decizie operaţională, pe teren.

— Am telefonat laboratorului nostru, îi spuse ea lui Buxton. Sunt aglomeraţi. Timpul estimat pentru procesarea probelor este de aproximativ două săptămâni, îşi încheie Nina pledoaria. Fără a include timpul petrecut în tranzit, de aici, spre Virginia.

Perez păşi lângă ea.

— Laboratorul nostru va avea rezultatele preliminare mâine şi un raport complet după o zi sau două.

Aparent satisfăcut, Buxton îi făcu semn Ninei spre cele două scaune neocupate, de la masa de conferinţe. Nina observă că scaunele erau aşezate de-a lungul a trei laturi, cu faţa spre ecranul de pe peretele opus. Buxton planificase o videoconferinţă cu birourile FBI din ţară, împărţind ecranul în şase secţiuni, corespunzătoare celorlalte divizii. Pe nişte bannere mici se putea citi oraşul din care participau ceilalţi: LOS ANGELES, PHILADELPHIA, CHICAGO, HOUSTON, SAN DIEGO şi NEW YORK. În fiecare subsecţiune se vedea chipul unui agent din biroul oraşului respectiv. Buxton adusese toată echipa la un loc.

Nina se întoarse spre supervizor, cercetând ridurile adânci săpate în jurul gurii şi ochilor lui, pe când acesta îşi aşeză ceaşca de cafea pe masă şi îşi aruncă privirea spre Breck. Femeia porni microfonul pentru conferinţe.

— Vă mulţumesc că sunteţi azi aici, spuse Buxton, adresându-se tuturor celor din sală şi participanţilor la videoconferinţă. După ce am revizuit cu grijă informaţiile, am ajuns la concluzia că toate cazurile suspecte sunt legate între ele.

Buxton părea sumbru.

— Avem de-a face cu un criminal foarte meticulos ce lucrează printre noi şi care a trecut nedetectat timp de aproape trei decenii. Crimele lui au fost aşa de bine plănuite, încât nici nu au fost înregistrate ca atare.

— Până la apariţia celor mai recente cazuri din New York şi Phoenix, zise Kent.

Buxton dădu din cap.

— Cred că singurul motiv pentru care morţile nu au fost identificate ca triple asasinate în aceste două cazuri a fost reprezentat de progresul ştiinţei şi tehnologiei în domeniul criminalisticii. Devine din ce în ce mai greu să ascunzi sau să elimini probe.

Nina se gândi la amprenta de pantof care legase cele două crime, aparent separate, comise la distanţă de patru ani şi peste trei mii de kilometri.

— Să începem cu o trecere în revistă a cazurilor, continuă Buxton. Vom începe în New York, apoi ne vom întoarce în Phoenix.

Breck deschise fişierul digital trimis de poliţia din New York, împărţind ecranul cu agentul local, care îi puse la curent cu ceea ce aflase.

— În cazul nostru, ucigaşul a fost întrerupt în timp ce comitea crima pentru că mama a suferit complicaţii în timpul operaţiei cezariene, ceea ce a condus la o aritmie continuă, începu să explice agentul din New York. Doctorul i-a recomandat să folosească un monitor care alertează imediat serviciul de urgenţă dacă i se opreşte inima.

Nina se minună de felul în care tehnologia medicală îi stricase planurile suspectului.

— Aşa că, în momentul în care a ucis-o, paramedicii au şi fost trimişi la domiciliu?

— Cred că nu avea cunoştinţă despre problema ei de sănătate, spuse agentul din New York. Ucisese deja întreaga familie şi urma să aşeze cadavrele când o echipă de urgenţă a răspuns apelului.

— Se pare că a învăţat din experienţa asta când s-a întors în Phoenix, în urmă cu câteva zile, zise Kent. A învăţat cum să bruieze un sistem de alarmă wireless la casa familiei Doyle.

Nina i se adresă direct agentului.

— Din moment ce în cazul din Manhattan a fost vorba de o clădire de apartamente înaltă de cinci etaje, suspectul trebuie să fi ales mai degrabă un cuţit ca armă a crimei decât una de foc, ca să nu îi alarmeze pe locatari.

— Doar părinţii au fost înjunghiaţi, zise agentul. Bebeluşul a fost sufocat.

Wade şi Kent îşi aruncară o privire.

— Acesta pare să fie un alt element al tiparului, zise Wade. Nu foloseşte niciodată o metodă brutală asupra copilului, ci doar asupra părinţilor. Bebeluşul nu prezintă răni în niciunul dintre cazuri şi pare aproape adormit.

— Nu cred că simte vreun fel de compasiune pentru copii sau că ar avea vreun fel de instinct patern, spuse Kent. Este blând cu ei pentru că ştie că astfel le poate înscena mult mai eficient crima mamelor.

Nina se întoarse spre ecran.

— Ce s-a întâmplat când au sosit paramedicii?

Breck tastă ceva, afişând o serie de fotografii macabre de la locul crimei, pe când agentul din New York răspunse la întrebare.

— Au chemat administratorul clădirii ca să deschidă uşa apartamentului, zise el. Înăuntru, au găsit o baie de sânge. Poliţiştii din New York au notat în raport că locul crimei a fost aranjat astfel încât să pară a fi scena unei crime urmate de sinucidere.

În timp ce agentul continuă, Breck afişă pe ecran imaginea unui cuţit de măcelărie care zăcea pe o mochetă bej, pătată de sânge.

— Nu a avut timp să pună totul la punct, ca în celelalte cazuri pe care ni le-aţi trimis pentru comparaţie. Pesemne că a auzit uşa deschizându-se şi a fugit, pentru că a lăsat cuţitul prea departe de cadavrul mamei. Detectivii au ştiut imediat că femeia nu l-ar fi putut folosi. Şi nici tatăl.

— L-au văzut plecând? întrebă Nina.

Pe ecran apăru imaginea unei balustrade de fier de pe o latură a clădirii.

— Este o clădire veche, răspunse agentul din New York. Are încă scări exterioare de incendiu. Când au pătruns în casă, unuia dintre paramedici i s-a părut că aude metalul zăngănind ca şi cum cineva ar fi coborât. Poliţiştii au analizat fereastra din spate a apartamentului şi acolo au găsit amprenta de pantof.

— Atunci, nimeni nu a putut oferi o descriere a suspectului?

Agentul clătină din cap.

— Era miezul nopţii, într-o zi lucrătoare.

— Unde a acţionat înainte de asta? îl întrebă Kent pe Buxton.

— Cu patru ani înainte, criminalul a lovit în San Diego, răspunse Buxton, preluând cuvântul, în timp ce Breck tastă.

Dosarul poliţiei din San Diego şi un alt agent FBI înlocuiră imaginile din New York.

— Acest caz – ca şi toate celelalte dinaintea lui – a fost închis ca fiind un dublu asasinat comis de mamă, urmat de sinucidere, zise Buxton.

— Ofiţerii poliţiei din San Diego au găsit întreaga familie decedată în urma intoxicaţiei cu monoxid de carbon, zise agentul, în timp ce Breck afişă o serie de imagini. Tatăl şi bebeluşul se aflau în camerele lor, iar mama a fost găsită într-un balansoar, în apropierea pătuţului. În bucătărie, toate cele patru arzătoare ale aragazului erau pornite şi uşa cuptorului, deschisă. Uşile exterioare aveau, toate, prosoape îndesate sub ele.

— Nimeni nu a obiectat la ideea că ar fi fost o sinucidere? întrebă Nina.

— Soţia nu ţinea legătura cu rudele şi nu avea mulţi prieteni, zise agentul. Nimeni nu a contrazis ideea că ar fi putut fi instabilă psihic. De fapt, cu zece ani în urmă, la vârsta de cincisprezece ani, tânăra mai avusese o tentativă de suicid.

— Ce motiv a mai inventat suspectul pentru crimă? întrebă Wade. Tot gelozia?

— Nu şi de data asta, răspunse agentul din San Diego. De fapt, nu a înscenat nimic.

Wade îşi împreună degetele.

— Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva avea cunoştinţă despre tentativa de suicid anterioară şi s-a gândit că nu mai avea rost să se complice.

— Are destul de mult timp la dispoziţie ca să îşi plănuiască crimele, zise Nina. Deşi nu ar fi putut afla despre tentativa de suicid a unei adolescente pe căi obişnuite.

— Mă întreb dacă a făcut cercetări pe platformele de social media, spuse Breck. Deşi mă îndoiesc că femeia mai vorbea despre asta dacă a avut o singură tentativă, cu zece ani în urmă.

Discuţia despre modul în care criminalul reuşea să aibă atât de multe informaţii despre victimele lui o făcu pe Nina să se gândească la un lucru pe care nu îl luase în considerare până atunci.

— Am o întrebare total aleatorie: bebeluşii au tendinţa de a veni pe lume când au ei chef. De unde ştie suspectul când se va naşte copilul atunci când îşi alege victimele?

Întrebarea fu urmată de un alt gând.

— Şi dacă bebeluşul e mort la naştere şi nu se întoarce acasă cu familia?

— În fiecare dintre cazuri, copilul avea undeva între şase săptămâni şi o zi înainte de atac, răspunse Buxton. Criminalul nu ar avea nevoie de informaţii precise despre data naşterii, ci doar că s-a născut viu şi că a fost adus acasă.

Le scăpa ceva, şi Nina nu putea trece peste.

— Ştim că suspectul îşi plănuieşte atacurile cu mult înainte. Îşi alege cu grijă casa şi victimele. Cum reuşeşte să facă asta?

— Oare este posibil să aibă acces la informaţii medicale de la medicii ginecologi ai acestor femei? întrebă Kent. În felul acesta ar putea şti data aproximativă a naşterii.

— Informaţiile acestea sunt confidenţiale, zise Buxton. Şi nici nu există vreo bază de date naţională care să le cuprindă pe toate.

— Şi dacă cineva reuşeşte să spargă baza de date a unei firme de asigurări medicale? spuse Breck.

Wade clătină din cap.

— Nu exista aşa ceva în urmă cu treizeci de ani. Oamenii obişnuiau să completeze formulare care erau ţinute în fişete, la cabinetul medicului.

Wade îşi îndreptă privirea spre Breck şi continuă:

— Îţi aminteşti cum era să lucrezi cu pixul şi cu hârtia, Breck?

— Bine, babacule, zise Breck, strâmbându-se. Dar Guerrera are dreptate; bebeluşii se nasc după cum le vine, cu excepţia cazurilor în care este vorba de o cezariană programată.

— Asta e, zise Perez, luând cuvântul pentru prima dată de la începutul şedinţei. Am participat la autopsia lui Meaghan Doyle. Incizia operaţiei de cezariană era încă proaspătă.

— A fost programată? întrebă Nina. Sau a fost o intervenţie de urgenţă?

— Am discutat cu cea mai bună prietenă a ei, care a organizat petrecerea de bun-venit a copilului, răspunse Perez. A fost o operaţie programată. Meaghan i-a spus când avea să nască cu luni bune înainte.

Entuziasmul se citea în glasul lui Buxton, când privi spre monitorul de pe perete.

— Puteţi redirecţiona toţi fişierele cu autopsiile mamelor ucise?

— Asta trebuie să fie şmecheria, spuse Nina echipei, pe când ceilalţi agenţi, din întreaga ţară, începură să tasteze pe calculatoare. Cum ar putea criminalul să îşi planifice operaţiunea pe 29 februarie fără să ştie cu siguranţă când ajunge copilul acasă?

Nina făcu o pauză.

— Şi cum ar putea şti ce sex are copilul cu mai mult timp înainte?

— Singura variantă este că are planuri de rezervă, răspunse Kent. Din moment ce a fost atât de meticulos şi de precaut şi a avut acces la

informaţii, nu putem decât să presupunem că a avut în vizor mai mult de un cuplu.

— Trebuie să fi ştiut de dinainte că aşteptau un copil şi unde locuiau, zise Buxton. Dacă ne dăm seama de unde avea aceste informaţii, îi putem da de urmă.

Breck deschise, pe rând, fişierele trimise din fiecare oraş şi verifică rapoartele de autopsie, care confirmau, în totalitate, existenţa unei intervenţii cezariene. În fiecare dintre cazuri, bebeluşul fusese o fată şi primul copil al cuplului.

Nina simţi emoţia familiară a unei descoperiri importante. Nu era încă sigură ce anume însemna, dar trebuia să fie important.

Capitolul 15

Ridică valiza goală şi o depozită pe raftul de sus al dulapului. Cu douăzeci de minute în urmă, se cazase la Phoenix Royal Suites. Îi displăcea să renunţe la una dintre identităţile false pe care şi le construise de-a lungul timpului. În afară de a-şi lua un nume fals, îşi construise mai multe identităţi false complexe, ce includeau carnete de şofer şi carduri de credit necesare călătoriilor. Dacă FBI-ul încerca să lege cazurile între ele, nu avea să îi descopere numele adevărat – sau niciun nume comun pe listele de pasageri ale curselor de avion spre sau din oraşele în care se petrecuseră crimele.

Pe când aşteptase la recepţia hotelului, bărbatul studiase sistemul de securitate, inclusiv modul în care erau amplasate camerele de supraveghere, procedurile de eliberare a cheilor şi personalul hotelului. În minte începu să îi încolţească un plan, când un hamal se apropie de el să îl întrebe dacă avea nevoie de ajutor cu micul troler – o încercare evidentă de a căpăta bacşiş.

Refuzase oferta, îşi cărase trolerul în cameră, apoi sunase imediat la room-service pentru a cere un set suplimentar de umeraşe. Zece minute mai târziu, cineva ciocăni politicos la uşă; în prag se afla un angajat în uniformă, ce ţinea în mână zece umeraşe din lemn. Le luă din mâna tânărului, apoi se căută prin buzunare după bacşiş. Întinse o bancnotă de douăzeci de dolari, apoi se prefăcu că îşi pierde echilibrul. Tânărul îl prinse, ajutându-l să nu cadă. Bărbatul se prinse de jacheta băiatului, ca să se redreseze şi angajatul plecă după ce îşi primi bacşişul, dar fără cardul de acces universal.

Privindu-se acum în oglinda lungă de pe uşa camerei, bărbatul îşi analiză opţiunile. Presupunea că cei care se ocupau de securitatea hotelului aveau să dezactiveze cardul imediat ce angajatul avea să îl raporteze ca pierdut, dar considera că avea cel puţin douăzeci de minute înainte de asta, din moment ce majoritatea persoanelor care solicitau room-service se aflau în camere.

O uniformă i-ar fi prins bine; era un soi de cod după care oamenii se citeau unii pe ceilalţi. Decise că îndatoririle unui hamal aveau să îi fie mai de folos decât ale unui angajat de la room-service. Uniforma gri cu margini roşii a hamalului i-ar fi îndemnat pe oameni să facă diverse presupuneri despre el şi i-ar fi permis să rămână invizibil pe când se plimba pe coridoare… sau pătrundea într-o cameră.

Ieşi din cameră şi traversă spre lift holul acoperit cu mochetă. Odată intrat, apăsă butonul rotund pe care se citea litera *B* şi îşi simţi stomacul opintindu-se pe când cobori cu viteză la subsol.

Uşile se deschiseră fâşâind şi bărbatul ieşi, privind de jur-împrejur. Îşi petrecu următoarele zece minute căutând furibund şi spunându-i unei menajere că ajunsese, din greşeală, la acel nivel, înainte de a găsi camera de depozitare a hotelului.

După ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă, bărbatul începu să caute rapid şi eficient printre teancurile ordonate de aşternuturi, prosoape şi produse de igienă. O pată roşie îi atrase atenţia şi se îndreptă cu paşi siguri spre un raft plin cu uniforme. Împinse la o parte rochiile gri cu alb ale menajerelor, puloverele negre ale personalului de la securitate şi uniformele cenuşii ale valeţilor înainte de a găsi costumele hamalilor, cu pantalonii lor cu dungi roşii.

Tocmai ce scosese de pe raft uniforma potrivită când uşa se deschise brusc.

— Ce faci?

Un hamal tinerel îl privi suspicios.

— Musafirilor nu le este permis să intre aici.

Bărbatul ridică nonşalant din umeri.

— Voiam să împrumut o uniformă.

Hamalul părea să fie la vârsta la care abia începea să se bărbierească.

— Pui tu ceva la cale, zise el. Ar trebui să chem paza.

Băiatul spusese „ar trebui”, nu că avea de gând să cheme paza, lăsând deschisă posibilitatea de a fi convins să nu îşi ducă ameninţarea la capăt.

Bărbatul observă pantofii ponosiţi al băiatului, ceasul ieftin şi frizura realizată, în mod evident, acasă şi riscă.

— Caut o informaţie.

Aşteptă o secundă înainte de a continua:

— Şi sunt dispus să plătesc pentru ea.

Aruncase momeala. Tânărul avea să muşte sau nu.

— Ce vrei să ştii?

— Pentru început, în ce cameră stă doamna aceea faimoasă de la FBI? Sunt sigur că ştii despre cine vorbesc.

— Ah, da. E o bunăciune.

Băiatul dădu din cap, apoi miji ochii.

— Nu eşti un musafir oarecare, nu-i aşa?

Băiatul nu era aşa de prost pe cât părea.

— Nu, nu sunt.

— Eşti reporter sau ceva de genul?

Bărbatul se gândi, analizând iute situaţia. Decise că încă o mărturisire ar fi funcţionat spre avantajul lui. Putea ţine legătura cu băiatul.

Îşi schimbă tactica.

— M-ai prins. Vreau să aflu mai multe despre cazul pe care îl investighează şi nu am cum să mă apropii de ei. Sediul FBI este ca o fortăreaţă, dar aici, la hotel…

Bărbatul lăsă implicaţiile ideii să plutească în aer pentru un moment, apoi ridică uniforma aşezată pe umeraş.

— Pot să port asta şi să mă pierd în mulţime. Îi pot urmări fără ca ei să ştie.

— Şefu' o să-mi rupă picioarele dacă află că ajut un reporter.

Băiatul îl privi viclean.

— Şi mie ce-mi iese?

Bărbatul zâmbi. Încheiaseră afacerea, acum nu mai rămânea decât să stabilească un preţ. Îi plăceau negocierile.

— O sută de dolari.

Băiatul îşi ridică bărbia şi vorbi pe un ton dur.

— Cinci sute de dolari şi batem palma.

Bărbatul oftă lung.

— Ia ascultă, împrumut uniforma şi îmi spui în ce cameră stau cei de la FBI, iar eu îţi dau trei sute de dolari.

Băiatul îşi încrucişă braţele peste pieptul slăbănog.

— Cinci sute.

Bărbatul scoase trei bancnote noi de o sută de dolari din buzunar.

— Trei sute. Cash. Pe loc.

— Bine.

Băiatul înhăţă banii oferiţi şi îi băgă în buzunarul interior al vestei.

Bărbatul se abţinu să rânjească. I-ar fi dat şi o mie de dolari. Băiatul trebuia să înveţe să negocieze.

— Agenta FBI stă la etajul treizeci şi unu, zise băiatul. În cel mai îndepărtat apartament dublu de la capătul holului.

— A fost o plăcere să fac afaceri cu tine.

Bărbatul se opri teatral, ca şi cum tocmai îi venise o idee.

— Poţi să îmi dai numărul tău de telefon, în caz că mai am nevoie de informaţii pe viitor?

Băiatul îşi recită numărul, apoi zâmbi larg.

— O să te coste de fiecare dată.

Bărbatul dădu din cap, reţinând numărul de telefon, apoi scoase un sac negru de gunoi de pe raft. Îl trase peste umeraş, ca să ascundă uniforma, apoi traversă iar coridorul spre liftul de serviciu. Zece minute mai târziu, se plimba la etajul treizeci şi unu îmbrăcat precum un hamal, ştiind că echipa FBI era pe teren. Trecu cu privirea peste numerele înscrise pe plăcuţele de lângă fiecare uşă. Ajunse în dreptul apartamentului 3110, care se afla la capătul coridorului. După ce îşi aruncă o privire peste umăr, bărbatul trecu cardul universal prin dreptul senzorului. Dacă cineva verifica în viitor sistemul computerizat al hotelului, avea să descopere că în cameră se pătrunsese la acea dată cu ajutorul unui card de acces pierdut. Urma avea să se oprească acolo.

Bărbatul nu îşi făcea griji. Tânărul care îi adusese umeraşele avea să fie învinovăţit – şi probabil concediat – pentru neglijenţă. Hamalul pe care îl întâlnise la subsol nu avea să facă legătura dintre cele două incidente. Dacă se întâmpla totuşi, nu avea să recunoască în ruptul capului că primise mită în schimbul informaţiei despre agenţii FBI.

Zăvorul se deschise şi ledul se făcu verde. Bărbatul împinse uşa şi se strecură înăuntru. Nu voia să sustragă nimic, ci să lase ceva.

Din fericire, mănuşile asortate ale uniformei nu aveau să lase nicio amprentă sau fibre străine care nu aveau ce să caute în hotel. Scoase un săculeţ din buzunar şi trase afară un disc de metal de mărimea şi forma unei monede de cinci cenţi. Scoase abajurul lămpii, deşurubă becul şi trase afară firele. Îmbină un fir subţire ce ieşea dintr-o latură a microfonului circular cu firele lămpii, conectând astfel dispozitivul la o sursă continuă de curent electric. Îi putea monitoriza săptămâni la rândul, dacă era nevoie. Puse la loc abajurul şi înşurubă fleuronul care îl fixa.

Acum era timpul pentru planul de rezervă. Bărbatul luase cu el pixul cu emblema hotelului, pe care îl găsise pe biroul din camera lui şi pe care îl modificase. Îl schimbă cu pixul de pe biroul din cameră, având grijă să îndrepte microfonul spre încăpere, şi nu spre zid.

Terminase cu una dintre camere. Mai rămâneau două. Considera trucul cu pixurile a fi un pariu din care putea câştiga dublu sau nimic. Se asigurase că pixurile puteau încă scrie, deşi tubul de pastă scurtat însemna că cerneala

avea să se termine mai repede. Cu ceva noroc, unul dintre agenţi avea să îl ia cu el. Oamenii făceau asta adeseori – iar hotelurile se bazau pe obiceiul lor, fiind o formă ieftină de publicitate. Dacă se întâmpla astfel şi acum, bărbatul avea să se afle, literalmente, în buzunarele lor în timpul investigaţiei. Pe de altă parte, era posibil ca pixurile să fie pur şi simplu aruncate. Spre deosebire de microfoanele din lămpi, bateriile minuscule din pixuri aveau să se termine în câteva zile, în lipsa unei surse constante de energie electrică. Dacă investigaţia se lungea, era posibil să fie nevoit să se întoarcă şi să le înlocuiască. În orice caz, avea să îi poată auzi pe termen nelimitat, prin intermediul lămpilor. Totul se rezuma la raportul dintre risc şi recompensă. Probabilitatea de a fi descoperit era una mică şi exista o posibilitate foarte crescută de a afla informaţii. Suspectului îi surâdeau şansele.

Capitolul 16

Nina învăţase de la Wade şi de la Kent că o parte a meseriei de profiler era să intri în minţile criminalului şi victimei, dar se simţea blocată de-a dreptul în acest caz. Incapabilă să ghicească de ce făcea ucigaşul ceea ce făcea, singura întrebare care îi mai rămăsese era „cum?”. Cum aflase el despre operaţiile cezariene? Cum îşi alesese victimele?

— Poate găsim ceva în trecutul lui, care ne va fi de folos, spuse Buxton, îndreptând conversaţia înapoi spre cazurile din trecut. Cu patru ani înainte de cazul din San Diego, criminalul a reuşit să păcălească poliţia din Houston.

Supervizorul îşi aruncă privirea la monitorul de pe perete, pe care Breck îl împărţise între transmisiunea din Houston şi dosarul deschis în urmă cu doisprezece ani.

— A amestecat înălbitor şi amoniac ca să creeze un gaz toxic, spuse agentul din Houston, preluând legătura de la Buxton.

— Interesant, zise Wade, studiind imaginile de pe ecran. Otrava are reputaţia de a fi arma femeilor; de asemenea, a folosit obiecte din gospodărie, cu care orice femeie ar fi obişnuită. A pus în aplicare stereotipurile ca să se asigure că înscenarea mamei este una convingătoare.

— Şi exact la această concluzie a ajuns şi investigaţia poliţiei, zise agentul din Houston. În acest caz, mama îşi încheiase carierea de avocat respectat ca să îşi crească copilul. A spus tuturor că vrea să fie o mamă casnică. După crime, s-a stârnit zvonul cum că şi-ar fi regretat decizia şi că intrase în depresie. Poliţia locală nu a identificat sursa bârfei, dar zvonul se potrivea cu ceea ce arătau dovezile.

— Poate că a fost chiar criminalul cel care a ajutat să împrăştie zvonul, mormăi Nina, gândindu-se la povestea cu *Llorona.* A avut succes în cazurile în care o poveste falsă a susţinut înscenarea sau a dat naştere unei teorii, într-un fel sau altul.

Kent o privi gânditor.

— În fiecare caz, ar fi vorba despre o campanie de denigrare a mamei.

— Nu s-au găsit probe cum că ar fi avut loc o luptă? întrebă Perez, îndreptând iar discuţia spre descrierea locului crimei.

— S-au găsit doar câteva vânătăi pe cadavre, spuse Breck.

Pe ecran se vedeau câteva fotografii de la autopsii.

— Dar medicul legist a ajuns la concluzia că ar fi putut fi produse în apropierea momentului morţii, pe când victimele se zbăteau.

Perez se încruntă.

— Trebuie să-i fi lovit pe soţ şi pe soţie destul de tare ca să îi lase fără cunoştinţă sau cel puţin să îi ameţească cât timp i-a gazat.

— Mi-ar plăcea ca unul dintre criminaliştii de la Quantico să studieze cu mai multă atenţie raportul autopsiei, zise Kent.

— I-am cerut lui Breck să strângă şi să trimită informaţiile îndată ce suntem gata, spuse Buxton înainte de a-şi întoarce atenţia spre monitorul de pe perete. Cu patru ani înainte de Houston, criminalul a lovit în Chicago.

Agentul din Chicago apăru pe ecran.

— În cazul nostru, a folosit un organofosfat pentru a-şi otrăvi victimele.

— Nu uita că nu sunt chimist, spuse Perez. Organo-ce?

— FBI-ul a mai întâlnit această substanţă de câteva ori, răspunse Buxton în locul agentului din Chicago. Un organofosfat, sau OP, este un tip de substanţă chimică ce se regăseşte de obicei în pesticide. Poate fi concentrată şi, astfel, să rezulte un gaz toxic. Se ştie că teroriştii folosesc aşa ceva. Gazul sarin este un tip de toxină OP. Când este corect obţinută, o singură picătură de OP pe piele poate cauza moartea aproape instant.

Nina îşi încrucişă braţele.

— Bine, şi cum a dat vina pe soţie? Preda chimia?

Drept răspuns, agentul din Chicago le arătă imaginea unei dube cu logoul unei companii.

— Soţul ei era de profesie deratizator. În duba lui avea tot felul de recipiente cu otrăvuri. În cursul investigaţiei, poliţia a descoperit o mulţime de căutări pe internet pe calculatorul femeii despre cum se poate crea o toxină cu acţiune rapidă din substanţele chimice deţinute de soţul ei.

— Asta se întâmpla cu şaisprezece ani în urmă, spuse Buxton. Subiectul gazului sarin era de actualitate din cauza atacurilor teroriste din întreaga lume. Presupun că detectivilor le-a fost destul de simplu să presupună că femeia se fixase asupra ideii din cauza ştirilor.

— Şi care a fost presupusul motiv? întrebă Nina.

— Niciunul evident, răspunse agentul din Chicago. Îmi imaginez că sursa principală a coroborării cu ceea ce s-a găsit la locul faptei au fost căutările pe internet.

— Căutări pe care este posibil ca el să le fi plantat în calculatorul ei, răspunse Breck.

Ninei îi veni o altă idee.

— Dacă este atât de bun pe cât cred eu, e posibil ca suspectul să fi avut acces în casă şi la calculator cu o zi sau două înainte de data crimei pentru a crea o căutare convingătoare, deşi cam grăbită.

Breck ridică ochii de la monitor.

— Dacă este *cu adevărat* bun, ar fi putut prelua controlul calculatorului prin intermediul unui virus de tip troian şi să introducă datele acolo cu luni întregi înainte, unde nimeni în afară de poliţie şi de criminaliştii specializaţi în IT n-ar fi căutat.

Nina era convinsă că alte informaţii se ascundeau la vedere. Începea să-şi contureze o imagine a suspectului, dar voia să meargă şi mai departe.

— În ce oraş a fost înainte de Chicago?

— Philadelphia.

Buxton făcu un semn din cap spre Breck, care schimbă imaginile de pe ecran.

— Cazul nostru a fost tot unul de intoxicaţie cu monoxid de carbon, răspunse agentul din Philadelphia. De data asta, a fost vorba despre un automobil lăsat pornit în garajul care are perete comun cu casa. Activez în Philadelphia de cinci ani şi luna februarie este deosebit de rece aici. Aparent, vecinul lor a crezut că îşi încălzeau maşina pentru drumurile de dimineaţă. După o vreme, a mers să verifice şi i-a găsit morţi. Se pare că automobilul fusese lăsat pornit încă de la miezul nopţii.

Nina era şocată.

— Cum poate fi clasificată o moarte accidentală drept asasinat urmat de sinucidere?

— Probele de la locul crimei au indicat faptul că mama a aşteptat până ce restul familiei a adormit înainte de a porni maşina şi a deschide uşa ce ducea spre garaj, răspunse agentul.

Nina se aplecă în faţă.

— Dar motoarele maşinilor sunt gălăgioase, iar mama şi tatăl ar fi trebuit să audă zgomotul şi să se trezească. Suspectul ar fi trebuit să pătrundă în casă, să îi lase pe membrii familiei fără cunoştinţă şi apoi să însceneze totul. S-au găsit urme de lovituri pe cadavre?

— Medicul legist a descoperit o lovitură la nivelul craniului soţului şi analizele de sânge ale mamei au arătat că luase somnifere, răspunse agentul. Detectivii au ajuns la concluzia că soţia şi-a lovit soţul cu o lopată din garaj

înainte de a lua somniferele. S-au gândit că a vrut să moară în somn după ce îşi ucisese familia.

Nina se gândi la ceea ce aflase după ce vizitase locul crimei din casa familiei Doyle, în Phoenix, şi înţelese metoda sinistră, dar eficientă.

— Dar, în realitate, este posibil ca criminalul să o fi forţat pe mamă să înghită somniferele, ameninţând copilul.

— Foarte posibil, spuse Kent, ca un ecoul al propriilor ei gânduri. Cred că aşa a convins-o pe Meaghan Doyle să intre în cadă, în cel mai recent caz al nostru.

— Cred că aşa a controlat mama în fiecare dintre cazuri, spuse Wade. Folosindu-se de copil ca să o terorizeze, criminalul adaugă un nivel în plus fricii, care pare să fie motivaţia lui principală.

Nina simţi că i se face rău la gândul că cineva care era incapabil să simtă vreo emoţie învăţase să le folosească împotriva femeilor pe care le alegea drept ţinte ale răzbunării lui bolnăvicioase. Simpla lor capacitate de a iubi era ceea ce le făcea vulnerabile.

— În urmă cu douăzeci de ani a existat un caz în L.A., zise Buxton pe când Breck afişă pe ecran imaginea ultimului agent din serie.

Reprezentantul din Los Angeles apăru pe ecran.

— În cazul nostru a fost vorba de morţi prin înjunghiere, foarte similare cu ceea ce s-a întâmplat în New York. Poliţia din L.A. a ajuns la concluzia că soţia şi-a lovit soţul în cap cu o lampă de metal înainte de a-l înjunghia de mai multe ori la nivelul trunchiului. Se pare că şi-ar fi sufocat bebeluşul înainte de a-şi înfige în gât acelaşi cuţit cu care şi-a ucis soţul.

Pozele de la locul crimei contrastau puternic cu cele din cazul din Philadelphia, unde toată lumea părea să doarmă.

Nina văzu sânge stropit pe pereţi şi pe covor.

— Care a fost presupusa motivaţie a mamei de data asta? întrebă ea.

— Infidelitatea, răspunse agentul din L.A. Soţul ar fi avut o legătură cu o prostituată. Soţia a aflat, l-a confruntat şi totul a escaladat.

— Cum a aflat soţia despre prostituată? întrebă Kent.

Agentul din L.A. îşi coborî privirea spre notiţele lui.

— În raportul poliţiei nu se spune cum a aflat, dar femeia a lăsat un bilet de adio în care se pomeneşte că o femeie denumită pur şi simplu „curva” i-a dat dovezi că ar fi avut o relaţie cu soţul ei. Aparent, soţul refuzase să îi dea femeii bani pentru a face un avort, aşa că prostituata apelase la soţie.

Nina era sceptică.

— Şi toate aceste informaţii erau într-un bilet de adio?

Agentul din L.A. ridică copia biletului.

— Poliţia din L.A. a analizat scrisul. Este clar că soţia a fost cea care l-a redactat.

— Pentru că a forţat-o să îl scrie, spuse Wade. Nu există nicio îndoială că i-a ameninţat copilul.

Nina şi-o putea imagina pe femeie scriind scrisoarea cu mâini tremurânde.

— Trebuie să fi ştiut că îşi scria condamnarea la moarte. Pesemne că i-a promis că îi va cruţa copilul dacă era cooperantă.

Nina îşi întoarse privirea spre Wade.

— Dar tu crezi că suspectul ar fi vrut să se asigure că femeia afla că bebeluşul era mort înainte să moară şi ea.

Wade înclină capul, dându-i dreptate Ninei.

— Dacă totul se rezumă la torturarea mamei, atunci trebuie să fi considerat modul lui de abordare ca fiind cea mai mare durere pe care i-o putea pricinui.

— Au dat de urma prostituatei cu care se presupune că tatăl avea o relaţie? întrebă Breck. Adică există vreun motiv să credem că bărbatul a plătit pentru servicii sexuale sau că a lăsat o femeie însărcinată?

— Poliţia nu a găsit nicio persoană care să corespundă descrierii şi care să fi avut o legătură cu el, răspunse agentul din L.A. Toate dovezile erau indirecte şi s-au potrivit cu ce s-a găsit la locul crimei; totul indica o ceartă domestică scăpată de sub control.

— Soţia geloasă, zise Wade. Cazul din L.A. a fost al doilea atac al criminalului. Planul a mers prima dată în Phoenix, aşa că trebuie să se fi simţit încrezător că va funcţiona din nou.

— Şi a avut dreptate, spuse Nina.

— Ceea ce mă duce cu gândul la primul caz, zise Buxton, întorcându-se spre Nina. Ce aţi descoperit azi?

— Am aflat destul de multe lucruri pentru a mă convinge că şi cazul Llorona este parte din această serie.

Nina informă rapid echipa cu privire la investigaţia lor.

Când Buxton păru impresionat de faptul că observaseră discrepanţele în petele de sânge, Perez o întrerupse pe Nina ca să se asigure că şeful înţelegea pe deplin meritul total al Ninei.

— Va fi nevoie să cercetăm mai atent pozele de la locurile crimelor din celelalte cazuri, spuse Buxton, apoi se întoarse spre Wade.

— Tu ce crezi?

— Pot să trag o concluzie fermă.

Privirea cenuşie a profilerului se plimbă prin cameră şi se înălţă spre ecran, de unde îi priveau şi ascultau agenţii din toată ţara.

— Avem de-a face cu un criminal unic. Este grav bolnav psihic, dar este capabil să treacă drept normal, ba chiar fermecător. Este neînduplecat, manipulator şi lipsit de conştiinţă. Este un rechin într-un ocean şi trebuie să îl găsim pentru că va continua să ucidă.

Capitolul 17

— Haide să trecem în revistă cel mai recent caz.

Buxton îşi aruncă privirea spre stânga.

— Agent Kent, ce aveţi tu şi Breck de raportat în legătură cu cazul Doyle?

— Ambii erau medici, spuse Kent. Ne-am împărţit munca. Breck a investigat pacienţii doamnei Doyle şi colegii de breaslă, iar eu i-am investigat pe cei ai soţului ei. Nu am identificat nimic suspect. Ambii păreau să aibă reputaţii bune şi nu am descoperit plângeri sau procese de malpraxis. Toţi cei care au lucrat cu ei au avut doar cuvinte de laudă.

— Dacă îmi amintesc bine, doamna Doyle plănuia să renunţe la carieră după naşterea copilului, spuse Buxton.

— Voia să fie casnică, răspunse Kent. Toţi cei de la cabinetul ei ne-au mărturisit că îi simţeau lipsa, dar şi că erau foarte bucuroşi pentru ea.

— Câţiva dintre angajaţii ambelor cabinete medicale chiar au ajutat cuplul să se mute în noua casă în urmă cu şase luni, adăugă Breck. Oamenii te plac cu siguranţă dacă sunt dispuşi să te ajute să te muţi. Este testul suprem al prieteniei. Chiar şi având ajutorul unei companii de mutări, tot există o mie de lucruri de împachetat… plus alte chestii pe care nu le poţi lăsa în grija nimănui.

— Obişnuiau să locuiască într-un apartament dintr-un zgârie-nori aflat în centrul oraşului Phoenix, zise Kent, dar au decis că voiau o casă şi o curte atunci când au hotărât să facă un copil. Trebuie să fi început căutările chiar înainte de a afla că soţia era însărcinată.

— Au cumpărat casa aproape imediat, spuse Breck, aruncându-şi ochii la calculator. Au scos apartamentul la vânzare. A durat aproape patru luni până să-l vândă, dar s-au mutat rapid.

— Ia stai o clipă.

Nina îşi aduse aminte ceva ce văzuse în dosarul cazului Llorona.

— Nu cumva şi Maria şi Victor Vega s-au mutat în casă cu puţin înainte de a fi ucişi?

— Dă-mi voie să verific.

Degetele lui Breck tastară cu rapiditate.

— Gata. S-au mutat chiar după Crăciun. Cu vreo două luni înainte de a fi ucişi.

— Şi familia Doyle, zise Nina, neştiind sigur la ce concluzie avea să ajungă, dar nerăbdătoare să urmeze pista. Ei când s-au mutat mai exact?

— Pe 1 septembrie, spuse Breck. Cu aproximativ şase luni înainte de a fi ucişi.

Neţinând seama de protocol, Nina se adresă direct agenţilor de pe ecran.

— A notat vreunul dintre voi sau poliţia ceva legat de schimbarea recentă a reşedinţei victimelor?

Agentul din New York luă cuvântul.

— Familia din cazul nostru s-a mutat din Jersey cu aproximativ trei luni înainte de atac.

Nina îşi ţinu respiraţia cât timp ceilalţi agenţi tastară pe laptopuri, verificându-şi documentele.

— În cazul nostru, victimele s-au mutat în noua casă cu o lună şi ceva înainte de crimă, spuse agentul din Philly. Plănuiseră să o facă mai devreme, dar au existat ceva probleme cu contractul ipotecar. Rudele au spus că soţii se temeau că avea să le fie imposibil să se mute şi să amenajeze o cameră pentru copil înainte de naştere.

— De unde s-au mutat? întrebă Buxton.

— Din celălalt capăt al oraşului. Locuiau într-un apartament şi au cumpărat o casă imediat ce au aflat de sarcină.

Buxton îşi aruncă privirea în direcţia Ninei.

— Începe să sune familiar.

— Noi nu avem nimic în dosarele noastre legat de o mutare recentă, dar vom verifica imediat, spuse agentul din San Diego în timp ce colegul lui se ridică şi ieşi din cadru.

— La fel şi în cazul nostru, zise agentul din Chicago. Nu avem această informaţie.

— Asemenea, răspunse cel din Houston.

Nu era deloc surprinzător. Forţele de poliţie din acele oraşe credeau că aveau de a face cu un asasinat urmat de sinucidere. Nu aveau niciun motiv să investigheze când se mutaseră familiile în casele lor.

Nina continuă în timp ce colegii lor din teren încercau să facă rost de informaţiile lipsă.

— Până acum, mai multe cupluri au decis să se mute într-un spaţiu mai mare când au aflat că urmau să aibă un copil.

— Are sens, spuse Kent. Din moment ce era primul copil în fiecare caz, putem presupune că soţii aveau să îşi dorească şi alţi copii în viitor şi aveau

nevoie de un spaţiu mai mare.

Nina se gândi la implicaţii.

— Faptul că şi-au vândut casele şi s-au mutat poate fi un indiciu că urmau să aibă un copil înainte ca sarcina să fie evidentă. Cu alte cuvinte…

— Faptul că aşteptau un copil era cunoscut de mai multe persoane, spuse Breck. Şi cu mult timp înainte de naştere.

— Dar data unei operaţii cezariene nu este la fel de uşor de obţinut, spuse Wade. De unde ar fi putut afla suspectul un asemenea amănunt?

Nina nu avea un răspuns, aşa că se concentră pe alte indicii.

— Să nu uităm că are la depoziţie patru ani pentru a plănui totul. Poate că de-asta alege să opereze doar în oraşe mari. Trebuie să aibă de unde alege victimele care respectă criteriile, având în acelaşi timp câteva planuri de rezervă.

— Prin urmare, decide în ce oraş vrea să acţioneze, apoi aşteaptă până mai sunt câteva luni până pe 29 februarie şi începe să caute cupluri care vor să îşi mute reşedinţa datorită apariţiei unui copil, zise Kent.

Breck se încruntă.

— Dar agenţiile imobiliare nu introduc şi anunţurile legate de viitoare naşteri în bazele lor de date.

— Soţia mea este agent imobiliar, spuse agentul din Chicago, atrăgând atenţia tuturor. Agenţii imobiliari cunosc întotdeauna istoricul cumpărătorilor şi vânzătorilor. Face parte din meseria lor. Este posibil să îi spună unui potenţial cumpărător că vânzătorul se mută într-un spaţiu mai mare deoarece aşteaptă venirea pe lume a unui nou membru al familiei. Astfel cumpărătorul nu se sperie la gândul că vânzarea are loc din cauză că este rău famat cartierul sau a vreunei nereguli cu locuinţa.

— Este adevărat, spuse Wade. Îmi amintesc când mi-am vândut casa ultima oară. I-am spus agentei imobiliare că voiam să mă mut mai aproape de birou şi am întrebat-o, de asemenea, de ce îşi vindea proprietarul casa pe care voiam să o cumpăr.

Wade făcu o pauză.

— Toate informaţiile ajung la agentul imobiliar.

— Dar ce fel de informaţii ajung într-o bază de date? întrebă Perez cu îndoială în glas.

— Soţia mea introduce aceste detalii în comentariile private pe care le pot vedea alţi agenţi, spuse bărbatul din Chicago. Publicul nu ar putea avea acces la ele, dar un alt agent, da. În unele cazuri, sună în numele clienţilor ei

chiar agenţii imobiliari cu care lucrează vânzătorii pentru a afla aceste informaţii.

— Tocmai ce am primit veşti, spuse omul din San Diego, întrerupând discuţia. Cuplul nostru s-a mutat din cealaltă parte a oraşului cu patru luni înainte de crimă.

— Şi noi, spuse agentul din Chicago o clipă mai târziu. Victimele noastre şi-au vândut casa şi s-au mutat într-un cartier nou cu cinci luni şi jumătate înainte de a fi ucise.

— Am aflat ceva interesant, zise cel din Houston. Cuplul din oraşul nostru a cumpărat casa cu cinci luni înainte. Ia fiţi atenţi… veneau din Phoenix. Arizona.

— Care a fost agenţia imobiliară cu care au lucrat? întrebă Nina.

— Rubric Realty.

Nina auzise de această corporaţie naţională uriaşă. Câţiva dintre colegii ei de la FBI din biroul de la Washington lucraseră cu ei atunci când fuseseră relocaţi, alegând aceeaşi companie imobiliară atât pentru vânzarea caselor, cât şi pentru cumpărarea celor noi.

— Compania s-a ocupat de ambele aspecte ale mutării? întrebă Buxton.

— Da, sucursala din Phoenix a Rubric Realty s-a ocupat de vânzare vechii case, iar cea din Houston s-a îngrijit de cumpărare.

Buxton i se adresă lui Breck.

— Câte dintre aceste cazuri implică în vreun fel compania Rubric?

Breck descărcase mai înainte rapoartele încheiate de poliţie pentru fiecare caz, rapoarte ce includeau şi adresele victimelor.

— Dă-mi câteva clipe, zise ea. Caut informaţiile publice legate de fiecare adresă.

Câteva minute mai târziu, agenta Breck exclamă victorioasă.

— Bingo!

Buxton se aplecă în faţă.

— Să auzim.

Breck îşi înălţă privirea de la calculator.

— În fiecare caz compania Rubric a fost implicată într-un fel sau altul: fie ca reprezentant al cumpărătorului, fie al vânzătorului, fie al ambilor.

— A existat vreun agent imobiliar implicat personal în mai multe dintre aceste tranzacţii? întrebă Buxton.

— Thomas Kirk, răspunse Breck, aruncându-şi iar privirea înspre calculator. Lucrează pentru sucursala din Phoenix. El s-a ocupat de

vânzarea apartamentului şi de cumpărarea noii case a familiei Doyle. El a vândut şi casa cuplului care s-a mutat în Houston acum doisprezece ani.

— Caută-l în baza noastră de date, spuse Buxton. Câţi ani are?

— Cincizeci şi unu, zise Breck după o verificare rapidă.

Membrii echipei se priviră unul pe celălalt. Kirk era suficient de în vârstă ca să fi comis crimele. Aveau, în sfârşit, o pistă viabilă.

— Ia ghici ce, spuse Breck, continuând apoi fără să mai aştepte. Are un dosar penal pentru minori.

— Pentru ce? întrebă Wade cu chipul de obicei inexpresiv animat de entuziasm.

— Nu este public, spuse Breck. Toate dosarele pentru minori sunt secrete.

Breck bătu în ecranul calculatorului cu capătul celălalt al pixului.

— Dar am lucrat suficient de mult timp cu aceste coduri ca să ştiu că cel de faţă indică existenţa unei condamnări pentru minori.

Buxton se încruntă.

— Ce altceva mai poţi afla?

Breck se aplecă iar asupra tastaturii şi începu să apese butoanele.

— A făcut şcoala primară şi gimnazială în Tucson şi a obţinut diploma de absolvire a liceului în Arizona, deci presupun că oricare ar fi fost infracţiunea pe care a comis-o, aceasta s-a petrecut tot în Arizona.

— De ce nu există nicio informaţie despre perioada din liceu? întrebă Nina.

Wade se încruntă.

— Presupun că se afla într-o instituţie de corecţie în perioada aceea.

Concluzia avea sens pentru Nina.

— Există vreo instituţie de corecţie pentru minori în Tucson?

Breck ridică privirea.

— Da. Şi pun pariu că acolo a fost şi băiatul nostru. Dă-mi câteva minute şi o să scot eu totul la iveală.

Nina nu voia să pună prea multe întrebări despre felul în care Breck avea să obţină informaţii despre dosarele penale ale minorilor. Şi mai observă că nici Buxton nu era curios.

— Vreau să ştiu totul despre el, spuse Buxton. Apoi trebuie să îi facem o vizită de curtoazie domnului Thomas Kirk.

Capitolul 18

Două ore mai târziu, Nina stătea lângă Wade în sufrageria domnului Robert Cahill. Aşezat în fotoliul din faţa lor, îmbrăcat cu tricoul lui cu Arizona Cardinals, bermude, şosete albe lungi până la genunchi şi sandale negre, Cahill arăta precum o combinaţie între un model pentru o reclamă pentru pensionari singuri şi un antrenor de fotbal retras din activitate.

Breck descoperise numele lui Cahill după ce confirmase faptul că Thomas Kirk fusese încarcerat într-un centru de detenţie pentru minori aflat la periferia oraşului Tucson. Kirk fusese condamnat pentru jefuirea unui lanţ de magazine la vârsta de cincisprezece ani şi fusese închis până la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Cahill fusese coordonatorul lui Kirk la centrul de detenţie. Din fericire, bărbatul se pensionase şi se retrăsese în Tempe, o localitate aflată în apropierea oraşului Phoenix. Kirk avea douăzeci şi trei de ani în momentul în care se petrecuse cazul Llorona, iar Wade era convins că istoricul său infracţional avea să ofere mai multe indicii în legătură cu motivaţia lui.

Buxton îi desemnase pe Nina şi pe Wade să meargă să aibă o discuţie cu el, în timp ce restul echipei continua să strângă informaţii despre Kirk.

Cahill fusese mai mult decât fericit să discute cu ei, iar Nina avea impresia că bărbatul accepta cu bucurie orice vizitator.

— Vreţi să ştiţi mai multe despre Tommy Kirk, spuse el cu convingere. Îmi pare rău să aud că a virat pe un drum greşit.

— De ce spuneţi asta? întrebă Nina.

— Pentru că FBI-ul nu ar bate la uşa mea ca să îmi spună că Tommy a câştigat Premiul Nobel.

— Într-adevăr, spuse Nina. Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră ca să înţelegem ce fel de om era Tommy.

Nina folosi intenţionat numele de alint menţionat de Cahill tocmai ca să îi dea de înţeles că doreau detalii despre anii din tinereţe ai bărbatului.

— Cum era el pe atunci?

Cahill se lăsă pe spate ca şi cum s-ar fi pregătit să le spună o poveste lungă.

— Când a sosit la centru, era un copil răutăcios.

— Răutăcios? întrebă Wade.

— Băieţii sunt băieţi, răspunse Cahill. Dar Tommy exagera. Îl provoca chiar şi cea mai mică prostie. A fost implicat în suficient de multe bătăi.

Nina se întrebă care era numărul „suficient” de bătăi în care trebuia să intre un copil, dar îşi ţinu gura.

— Atunci, aţi spune că era un copil violent? zise Wade.

— Extrem de violent.

Capul cu păr blond şi grizonant al lui Cahill se clătină vehement.

— Şi-a făcut un grup unit de prieteni la acel centru de detenţie. Îşi purtau de grijă unul altuia, rupând în bătaie orice persoană pe care o percepeau drept ameninţare.

— Ce tip drăguţ, zise Nina sec.

— De fapt, chiar era.

Cahill adăugă rapid:

— Până în momentul în care a plecat, adică.

— Ne puteţi da mai multe detalii? spuse Wade.

— Tommy s-a maturizat de-a lungul anilor, înainte de a ieşi din centru. A devenit un fel de frate mai mare pentru băieţii mai mici din grupul lui. I-a ajutat pe mulţi dintre ei după ce au ieşit din centru.

— Ce a făcut pentru ei? întrebă Nina.

— Într-un centru de detenţie atât de strict ca cel în care am lucrat eu, băieţii sunt eliberaţi din cauza vârstei. Cu alte cuvinte, dacă ar fi fost condamnaţi ca adulţi, ar fi stat după gratii douăzeci sau treizeci de ani, dar fiind copii, majoritatea mai primesc o şansă când împlinesc optsprezece ani.

— Şi Kirk a fost unul dintre ei în ciuda unei condamnări pentru jaf armat? întrebă Nina.

— Da, răspunse Cahill. Problema apare când puştii sunt eliberaţi şi nimeni nu vrea să îi angajeze. Dosarele lor sunt secretizate, dar nu trebuie să fii un geniu ca să îţi dai seama unde şi-au petrecut vremea. Noi încercăm să ne asigurăm că primesc o diplomă şi le dăm o educaţie vocaţională, dar orice potenţial angajator cât de cât isteţ va şti că au fost la pârnaie.

Aceasta era o problemă pe care Nina o observase de mult prea multe ori în sistemul juridic penal pentru adulţi. Infractorilor le era greu să îşi îndrepte comportamentul după ce îşi încheiau sentinţa din moment ce nimeni nu voia să îi angajeze. Mulţi dintre ei recurgeau iar la infracţiuni pentru a se întreţine sau ajungeau pe străzi.

Cahill îşi continuă povestea:

— Văzând că Tommy se îndrepta pe un drum bun, am telefonat unui prieten de-ai mei, director zonal la o companie de securitate, şi l-am rugat să îi dea o şansă băiatului. Tommy se pricepea la calculatoare şi la tehnologie, aşa că îi putea ajuta să instaleze sisteme de securitate.

Nina se uită la Wade cu înţeles înainte de a-şi întoarce privirea spre Cahill.

— Şi prietenul dumneavoastră l-a angajat? întrebă agenta.

— Tommy a lucrat pentru Jexton Security timp de câţiva ani până ce a obţinut licenţa de agent imobiliar şi şi-a schimbat profesia. I-am pierdut urma după aceea, dar se pare că s-a descurcat bine vânzând case.

— Aţi menţionat că i-a ajutat pe ceilalţi băieţi? întrebă Wade.

— Da, după ce a fost angajat la firma de securitate, i-a ajutat şi pe ceilalţi, recomandându-i pe băieţi la aceeaşi firmă îndată ce ieşeau din centrul de detenţie.

Cahill ridică din umeri.

— Probabil că asta i-a ajutat pe unii dintre ei să nu rămână pe străzi sau să ajungă în închisoare.

Cahill clătină din cap.

— Am crezut cu sinceritate că Tommy este o poveste de succes. Nu ştiu ce a făcut pentru ca voi doi să veniţi acum la mine, dar trebuie să fi fost ceva grav.

Wade se aplecă în faţă hotărât.

— Spuneaţi că aţi crezut că activitatea infracţională nu avea să mai facă parte din viaţa lui Tommy. De ce credeaţi asta?

Cahill stătu o clipă pe gânduri înainte de a răspunde.

— Când a ajuns la noi, Tommy consuma droguri. Chestii cu adevărat rele. A petrecut luni întregi la dezintoxicare. Mă întreb câte dintre infracţiunile lui au avut de a face cu nevoia de a-şi întreţine viciul şi câtă din violenţa lui interioară era alimentată de sevraj.

— Înţeleg ce vreţi să spuneţi, zise Nina, încercând să integreze aceste informaţii în portretul unui criminal cu sânge rece. Cum era familia lui?

Oricine ar fi fost în stare să ucidă familii întregi trebuie să fi avut probleme majore la acest capitol. Informaţiile oferite de Cahill despre copilăria lui Tommy Kirk ar fi putut crea o punte de legătură între aparenta lui reabilitare şi caracterul psihopat al unui criminal în serie.

— Asta s-a întâmplat acum câţiva zeci de ani, zise Cahill, aşa că memoria s-ar putea să îmi joace feste, dar nu îmi amintesc să fi avut probleme cu

familia.

Nina aşteptă tăcută, acordându-i timp omului să dezgroape orice frânturi de amintiri.

— Tatăl nu l-a vizitat niciodată, adăugă Cahill în cele din urmă. Dar mama şi sora lui veneau tot timpul.

— Provenea dintr-o familie cu patru membri? întrebă Wade. Tatăl, mama şi sora?

— Exact.

— Era vorba de o soră mai mică?

— Aşa cred.

— Este un detaliu important, domnule Cahill, spuse Wade. Tommy s-a purtat vreodată ciudat la final de februarie sau început de martie… mai ales dacă era vorba despre un an bisect?

După o pauză lungă, Cahill clătină din cap.

— Nu-mi amintesc.

Simţind că bărbatul nu avea ce informaţii să le mai dea, Nina încheie discuţia cu o întrebare generală:

— Mai există şi alte aspecte despre Tommy pe care nu le-am discutat? Orice detaliu care ne-ar ajuta să îi înţelegem personalitatea.

Cahill se încruntă.

— Nu prea cred.

Nina îi întinse o carte de vizită.

— Sunaţi-ne dacă vă amintiţi ceva.

Nina îl urmă pe Wade spre Suburbanul negru parcat pe alee.

— Cahill a părut de-a dreptul dezamăgit când i-am spus că am venit să vorbim despre Kirk, zise ea în timp ce se urcă la volan.

— Cahill a crezut că Thomas Kirk şi-a schimbat viaţa, spuse Wade. Dar poate Kirk a descoperit doar o cale de a-şi ascunde mai bine pornirile.

Nina ieşi cu spatele de pe alee.

— Este interesant că familia lui era formată din mamă, tată şi soră. Aceeaşi componenţă a fiecărei familii ucise.

Wade îşi puse centura de siguranţă.

— Este ca şi cum ar fi fiul absent din fiecare caz. Trebuie să fie un detaliu relevant, dar tot nu ştim care a fost evenimentul declanşator. Sau factorul stresor care a precipitat atacul de acum douăzeci şi opt de ani asupra familiei Vega.

Nina încercă să navigheze profilul alături de Wade.

— Evenimentul declanşator trebuie să fi avut de-a face cu familia şi cel mai probabil s-a întâmplat în copilărie, nu?

— Aproape sigur, spuse Wade. Suspectul este obsedat de ideea de familie.

Nina observă că Wade îl numea încă „suspect”, ceea ce însemna că nu era pregătit să îl numească făptaş.

— Iar factorul stresor care i-a precipitat acţiunile trebuie să fi fost unul complet diferit care a apărut după ce a ieşit din centrul de detenţie. Un incident care i-a declanşat din nou pornirile criminale.

— Asemenea factori ar putea fi pierderea unui loc de muncă, destrămarea unei relaţii sau o problemă de sănătate, dar din informaţiile pe care le avem reiese că Thomas Kirk a reuşit să realizeze cu succes tranziţia spre o nouă carieră în domeniul imobiliar. Breck nu a descoperit că ar fi avut vreo problemă de sănătate sau că ar fi fost vreodată căsătorit.

Wade se încruntă.

— Ne scapă ceva important.

Nina îşi croi calea prin trafic în timp ce se îndreptau spre biroul din Phoenix, sperând din toată inima că Wade se înşela.

Capitolul 19

A doua zi, Nina potrivi parasolarul ca să blocheze soarele dimineţii în timp ce Suburbanul rula spre centrul oraşului Phoenix. Seara petrecută bând mult prea multă cafea în timp ce echipa căuta orice informaţie ar fi putut găsi în legătură cu Thomas Kirk făcuse ca Nina să îşi petreacă o noapte albă după ce se întorsese la hotel. Discutase până la miezul nopţii, plină de entuziasm, noile detalii cu Breck, care era şi ea surescitată din cauza cofeinei.

Echipa decisese că avea să îi facă o vizită lui Kirk la prima oră a dimineţii, înainte ca el să plece la muncă. Nina urmă îndeaproape sedanul fără însemne al lui Perez când viră pe strada lui Kirk; Wade se afla pe locul din dreapta, în timp ce Breck şi Kent stăteau pe bancheta din spate.

— Pare să fie destul de multă linişte, spuse Nina, oprind motorul maşinii la distanţă de câteva case de destinaţie.

Perez coborî, se îndreptă alene spre portiera şoferului şi îşi vârî capul când Nina lăsă în jos geamul.

— Vrei să chem întăriri?

Nina clătină din cap.

— Nu mergem cu artileria grea. În acest moment nu vrem decât să efectuăm o percheziţie voluntară.

Nina folosi limbajul poliţienesc cu care Perez era familiarizat pentru a descrie situaţia în care subiectul unei investigaţii este cercetat cu acordul său.

După mai puţin de un minut, Nina, Wade şi Perez se aflau în faţa uşii de la intrare, în timp ce Breck şi Kent supravegheau perimetrul din spatele casei. Nu ştiai niciodată când o percheziţie voluntară se putea transforma într-o urmărire.

Din moment ce nimeni nu răspunse la sonerie, Nina începu să bată cu pumnul în uşă. Uşa se întredeschise. Agenta îşi aruncă privirea spre Wade şi Perez înainte de a striga:

— FBI. Îl căutăm pe Thomas Kirk.

Tăcere.

— Domnule Kirk, vrem doar să vorbim ceva cu dumneavoastră.

Nimic.

Nina îşi întinse gâtul ca să privească înăuntru. Câteva picături roşii pe gresia gri-deschis îi atraseră atenţia.

— Cred că este sânge pe podea.

Nina îşi scoase pistolul Glock şi ambii bărbaţi îi imitară gestul.

Wade duse mâna la ureche, activând legătura cu Breck şi Kent.

— Uşa de la intrare este deschisă şi Guerrera a văzut urme de sânge înăuntru, zise el. Pătrundem în casă.

Dovezi care sugerau că cineva dinăuntru ar putea fi rănit, împreună cu informaţia că proprietarul este suspect într-o investigaţie criminalistică, erau suficiente pentru a constitui circumstanţe extraordinare, dându-le agenţilor dreptul de a pătrunde în locuinţă pentru a se asigura că persoanele din casă sunt în siguranţă.

— FBI, spuse Nina din nou când pătrunse în hol urmată îndeaproape de ambii bărbaţi.

Tehnicile forţelor de ordine din ţară şi ale diverselor agenţii erau destul de similare pentru ca Nina să nu trebuiască să se uite la tovarăşii ei ca să ştie că îşi ocupaseră poziţiile menite să evite atacurile surpriză şi focul încrucişat pe măsură ce securizau casa.

Nina se îndepărtă de ei ca să cerceteze petele de sânge pe care le văzuse pe plăcile de gresie aflate în dreptul zonei de servit masa din apropierea vestibulului. Privind pe după un stâlp lat decorativ, văzu două picioare goale. Recunoscu imediat culoarea violet a picioarelor în zonele aflate cel mai aproape de podea şi ştiu că gravitaţia cauzase lividitate.

— Liber, se auzi vocea lui Wade din capătul celălalt al coridorului principal.

Nina îşi deschise casca şi vorbi astfel încât să poată fi auzită şi de ceilalţi.

— Am găsit un bărbat caucazian întins pe podeaua din sufragerie, este în mod evident decedat.

— Aşteaptă, spuse Wade. Restul, continuaţi să securizaţi casa.

Nina aşteptă cu pistolul în mână ca restul echipei să termine şi să i se alăture.

— A fost înjunghiat, le spuse ea. De mai multe ori. Se pare că s-a târât aici din direcţia aia, zise Nina, arătând spre coridor.

— Dâra de sânge porneşte din dormitorul principal, spuse Wade. A fost atacat în propriul pat. Cel mai probabil în timp ce dormea.

Nina se aplecă să privească rănile adânci de pe gâtul victimei. Ochii i se mutară apoi la chipul bărbatului.

— Este Thomas Kirk. Îl recunosc din poza de pe carnetul de conducere.

Nina făcu o grimasă.

— Sunt surprinsă că a ajuns până aici. Tăieturile alea sunt adânci.

Kent îşi băgă arma în toc.

— Cineva i-a tăiat gâtul. Criminalul s-a asigurat că nu putea striga după ajutor sau vorbi la telefon. Presupun că victima încerca să ajungă la uşă pentru a găsi ajutor.

— Acesta e oficial un caz de omucidere, spuse Perez, scoţându-şi telefonul din buzunar. Trebuie să dau nişte telefoane. Intră sub jurisdicţia departamentului meu.

Perez avea dreptate, dar Nina îl opri ridicând o mână.

— Aşteaptă o clipă.

Agenta îşi aruncă privirea la scaunele răsturnate pe o parte, la sertarele scoase din bufetul cu porţelanuri, la tablourile care atârnau strâmbe în cuiele lor de pe perete.

— Ce crezi că s-a petrecut aici?

Perez îi urmări privirea.

— Este un caz de tâlhărie calificată cu final tragic.

Perez folosea jargonul poliţienesc pentru a descrie jaful produs asupra unei locuinţe ocupate.

Nina miji ochii.

— Eu nu prea cred, tu?

Perez oftă.

— Sunt de acord că este mai mult decât o coincidenţă faptul că suspectul nostru principal dă ortul popii chiar înainte de a avea ocazia să-l audiem.

Perez continuă să vorbească înainte ca Nina să-l poată întrerupe.

— Dar asta nu schimbă faptul că departamentul de omucideri din Phoenix are jurisdicţie aici. Trebuie să îi anunţ şi trebuie să nu mai contaminăm locul crimei.

— Ştii că asta este exact ce face suspectul nostru, interveni Wade. Face lucrurile să pară ceea ce nu sunt.

Wade arătă cu degetul spre coridor.

— Am intrat şi în dormitorul principal care a fost, de asemenea, răvăşit.

— Ceea ce înseamnă trei lucruri, spuse Kent, ridicând un deget. Ăsta nu a fost un jaf oarecare.

Agentul ridică alt deget.

— Kirk nu era suspectul nostru.

Încheie ridicând al treilea deget.

— Kirk ştia ceva ce adevăratul criminal nu vrea ca noi să ştim.

— Ai uitat să menţionezi un alt lucru important, zise Nina. Suspectul a ştiut cumva că urma să venim aici în această dimineaţă.

Capitolul 20

O oră mai târziu, Nina se afla în faţa casei lui Kirk discutând cu echipa când Perez se îndreptă spre ei cu paşi mari. Pe chipul lui se citea iritarea.

— Ai un vizitator în perimetru, spuse el fără niciun preambul.

Buxton, care ajunsese la locul crimei cu o oră mai devreme, se întoarse spre Perez.

— Poate ar fi bine să ne explici, domnule detectiv.

— Sergentul de patrulă care coordonează accesul în perimetru mi-a spus că se află aici o femeie care cere să vorbească cu agentul special FBI Nina Guerrera.

Perez îşi trecu mâna prin părul negru şi des.

— Şi are şi un reporter cu ea.

— De ce nu se află reporterul în zona dedicată presei? întrebă Buxton. Şi de ce nu se poate ocupa de acest aspect departamentul vostru de relaţii cu publicul? Nu este nevoie ca agent Guerrera să răspundă întrebărilor.

Perez oftă frustrat.

— Este acelaşi reporter care a apărut alaltăieri la ştiri. Aparent, tipul s-a ocupat şi de cazul Llorona la momentul său, aşa că ştie bine cine sunt persoanele implicate şi cunoaşte o mulţime de detalii.

— Reportul este James Snead de la News Channel Six, spuse Nina, amintindu-şi articolele şi decupajele din ziare pe care le parcursese în timpul zborului spre Phoenix. Cine este femeia care îl însoţeşte?

— Teresa Soto, zise Perez. Snead a intervievat-o pe Teresa în legătură cu moartea surorii ei… şi cu faptul că FBI-ul doreşte redeschiderea cazului.

Din gura lui Kent se porni o cascadă de injurii.

— Cine a ciripit presei că am redeschide cazul Llorona?

Kent îl privi pe Perez drept în ochi.

— Niciun membru al echipei FBI nu ar deschide gura despre asta în faţa unui reporter local.

Perez se apropie de Kent.

— Mă acuzi de ceva, Kent? Pentru că, dacă este aşa…

— Nu avem timp să ne facem griji pentru aşa ceva, interveni Buxton, întrerupându-l pe Perez. În acest moment trebuie să ne ocupăm de sora Mariei Vega înainte de a decide să susţină propria conferinţă de presă.

— Femeia vrea nişte răspunsuri, zise Nina. Nu o putem învinovăţi. Ştiam că urma să se întâmple şi asta, dar nu credeam că avea să fie aşa de curând.

— Ai face bine să mergi acolo şi să vorbeşti cu ea, agent Guerrera, spuse Buxton.

Perez îi întoarse spatele lui Kent, alăturându-i-se Ninei.

— Vin cu tine.

— Nu e treaba ta să vorbeşti despre cazul Llorona, zise Kent. Acum FBI-ul se ocupă de investigaţie.

— Iar poliţia din Phoenix este partenerul vostru, răspunse Perez, nervos. Noi ne-am ocupat de cazul original şi…

— Adică *aţi dat rasol* cu cazul original, replică Kent.

— Domnilor, spuse Buxton şi păşi între ei. Opriţi-vă.

Supervizorul îşi îndreptă privirea spre Nina.

— Du-te.

Agenta se răsuci pe călcâie şi traversă peluza. În momentul în care ocoli duba centrului de comandă al poliţiei, îi văzu pe Teresa şi pe Snead în spatele panglicii galbene ce delimita perimetrul.

Ninei îi venea încă greu să o privească pe femeie, în ciuda întâlnirii lor anterioare, de la Mercado Vecino, cu o zi în urmă. Asemănarea cu chipul Mariei din fotografiile făcute la locul crimei era tulburătoare.

Teresa o strigă imediat ce se putu face auzită.

— Investigaţi moartea surorii mele, agent Guerrera. Femeia îşi puse o mână în şold şi continuă:

— De ce?

Nina îl văzu pe Snead făcând semn cameramanului care îşi puse camera pe umăr. Îl ignoră pe reporter şi îi răspunse Teresei.

— Reexaminăm probele strânse în cazul Mariei pentru că vrem să ne asigurăm că s-a ajuns la concluziile corecte.

Teresa îşi îndreptă degetul spre Snead.

— Reporterul ăsta mi-a spus că ar fi ceva mai mult. A zis că suspectaţi că cineva mi-a ucis sora, pe soţul acesteia şi nepoţica. A zis că este posibil să fie aceeaşi persoană care a omorât şi familia din estul oraşului, acum câteva zile.

Situaţia era mai rea decât îşi imaginase Nina. Mai presus de orice, tânăra nu voia să o mintă pe femeia a cărei familie trecuse deja prin atâta durere. Nu voia să le mai învârtă cuţitul în rană, dar era nevoită să păstreze secretul investigaţiei – sau ce mai rămăsese din el.

— Investigăm şi această posibilitate.

— Asta e tot ce ai de spus?

Teresa îşi îndreptă un deget spre ea.

— Familia mea nu a dus pe umeri doar durerea morţii Mariei, ci şi ruşinea de a fi acuzată că şi-a ucis întreaga familie.

Teresa îşi îndreptă degetul acuzator spre duba poliţiei oraşului Phoenix.

— Au zis că era geloasă pe soţul ei. Au zis că era *loca.* Au zis că şi-a omorât fetiţa cea dulce.

Ochii Teresei se umplură de lacrimi.

— Nepoata mea. Mereu am ştiut că nu este adevărat. Am ştiut că Maria nu ar fi fost în stare de aşa ceva. Nimeni nu a vrut să mă asculte. Şi acum… acum…

Mâna tremurândă a femeii i se îndreptă spre gură, înăbuşind un geamăt. Nina nu se putu abţine să-şi petreacă un braţ pe după umerii zguduiţi de plâns ai femeii.

— *Lo siento*[10]*,* şopti ea. Îmi pare aşa de rău pentru durerea prin care ai trecut.

Cu ochii plini de lacrimi, Teresa îşi înălţă privirea.

— Este adevărat? Altcineva i-a ucis pe sora mea şi familia ei?

Nina ştia ce ar fi trebuit să răspundă. Replica oficială era că investigaţia era în curs de desfăşurare şi nicio informaţie nu putea fi făcută publică înainte de a strânge suficiente dovezi. Probele de la locul crimei sunt în procesare şi vom afla mai multe în curând. Vom face publice informaţi când vom putea, bla, bla, bla. Privind în ochii Teresei – atât de asemănători cu cei ai Mariei –, Nina nu se mai simţi în stare să mintă.

Agenta dădu încet din cap.

— Aşa credem.

Teresa îşi aruncă braţele în jurul Ninei, strângând-o aproape de ea, apoi se retrase. Se încruntă.

— Promite-mi că îl vei găsi pe nenorocitul care a făcut una ca asta. Mă auzi? Găseşte-l.

Snead, care surprinsese fiecare moment al conversaţiei, împinse un microfon spre Nina.

— Am aflat din surse sigure că asasinatele din cazul familiei Doyle sunt legate de acest caz, ca şi uciderea domnului Thomas Kirk, motiv pentru care vă aflaţi aici acum. Puteţi confirma faptul că FBI-ul investighează un criminal în serie în Phoenix?

Nina se depărtă de Teresa, ca să se întoarcă spre reporter şi răspunse fără să muşte momeala.

— Circumstanţele morţii domnului Kirk sunt în prezent cercetate de către poliţia din Phoenix, care are jurisdicţie în această situaţie.

Tânăra făcu un semn spre Perez, care o urmase.

— Va trebui să le cereţi lor informaţii.

Afirmaţia ei era, tehnic, una corectă. Nina se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, întâlnind privirea sumbră a lui Perez cu o grimasă. Îl aruncase în groapa cu lei şi erau amândoi conştienţi de asta. Perez trecu pe lângă ea, pregătindu-se să îi recite lui Snead răspunsul oficial.

Snead îl ocoli pe Perez şi o strigă pe Nina.

— De ce se află o echipă FBI la locul unei crime petrecute în jurisdicţia poliţiei, agent Guerrera? Ce ascundeţi?

Nina nu îl băgă în seamă. Snead avea dreptate. Prezenţa lor acolo indica destul de clar că existau elemente mai complexe ale cazului, dar cum făcuse reporterul legătura între cazurile Llorona şi Doyle? Reporterul punea lucrurile cap la cap repede.

Poate puţin prea repede.

Capitolul 21

După încă o noapte de somn prost, Perez o luase pe Nina de la hotel, în timp ce restul echipei plecase spre biroul din Phoenix, cu Suburbanul. Perez făcuse un scurt ocol pentru a cumpăra cafea înainte de a parca în curtea laboratorului criminalistic din Phoenix, în lumina proaspătă a dimineţii.

Directoarea laboratorului îl sunase pe Perez destul de târziu în după-amiaza anterioară, dându-i de înţeles că descoperise ceva important. După ce primise veştile de la Perez, Buxton o desemnase pe Nina să treacă în revistă, împreună cu detectivul, informaţiile oferite de directoare, în timp ce ceilalţi îşi petreceau dimineaţa la birou, studiind dosarele celorlalţi agenţi.

Avalanşa de informaţii îi oferea lui Breck şansa de a desfăşura mai multe comparaţii, pe care avea să le sintetizeze într-un tabel codat pe culori. Nina nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să iubească diagramele, tabelele şi graficele atât de mult precum specialista în infracţiuni cibernetice. Când Nina şi Perez urmau să se întoarcă de la laborator, echipa avea să compare notiţe ca să vadă dacă uciderea lui Thomas Kirk se potrivea cumva în profilul din ce în ce mai amplu al criminalului.

Când împinse uşa care ducea spre zona de recepţie a laboratorului dispus pe două etaje, picioarele i se opriră brusc. O sculptură mobilă uriaşă, sub forma unei spirale duble ADN atârna deasupra capului, suspendată de un cârlig fixat pe tavanul înalt. În lumina dimineţii, luceau vase Petri, pahare de laborator şi alte piese de echipament ce se învârteau lent atârnate de fire, creând astfel opere de artă din ştiinţă.

Perez îi urmări Ninei privirea.

— Sculptura are efectul ăsta asupra oamenilor care o văd prima dată. Nu este tocmai ceea ce te-ai aştepta să găseşti într-un asemenea loc, spuse şi trecu pe lângă ea, spre uşa interioară. Hai să mergem.

De îndată ce trecură pragul, o femeie cu părul cărunt, ondulat şi des şi ochelari cu ramă argintie se repezi spre ei, halatul alb de laborator fluturând în urma ei.

— Doctor Deborah Ledford.

Femeia îşi întinse mâna spre Nina.

— Spune-mi Deb.

Pesemne că Perez îi dăduse un mesaj directoarei laboratorului, ca să o anunţe că soseau, iar femeia îi aşteptase.

— Nu mă aşteptam să te întâlnesc în persoană, zise Nina.

Deb zâmbi şi se îndreptă spre birouri.

— Când am auzit ce au descoperit examinatorii, am verificat totul chiar eu însămi, spuse ea, încercând să explice. Nu am întâlnit niciodată aşa ceva.

Nina ţinu pasul cu Deb.

— Unde ne duci?

Ştia că protocoalele laboratorului nu le-ar fi permis să se afle în zonele pentru examinare din cauza unei potenţiale contaminări.

— Am pus la punct o zonă specială pentru vizionare, spuse Deb, împingând o uşă de pe latura dreaptă a coridorului larg.

Perez şi Nina o urmară înăuntru, unde continuară să meargă pe un coridor lung, până ce ajunseseră la o fereastră de plexiglas. Nina privi înăuntru şi văzu tehnicienii îmbrăcaţi în combinezoane albe, purtând viziere ce le acopereau feţele şi bonete, manevrând echipamentul sclipitor.

— Încă analizăm probele din ambele cazuri, cel vechi şi cel nou, le spuse Deb. Aceste rezultate sunt preliminare, din moment ce materialele din cazul Llorona ne-au fost aduse miercuri seara. Am început să ne ocupăm de ele abia ieri-dimineaţă, dar rezultatele sunt complet neaşteptate. Am decis să vă punem la curent cu aceste informaţii, înainte de a încheia o analiză completă.

Nina observă că directoarea laboratorului se referise la cazul din trecut folosind numele lui popular. Întregul oraş părea să aibă un soi de amintire colectivă a crimei care îl marcase. Oare cum ar fi reacţionat dacă ceea ce credeau ei că ştiu avea să se dovedească a fi o poveste eronată?

— Am făcut o analiză rapidă a ADN-ului şi serologiei, spuse Deb. Sper că echipa ta ne poate pune la dispoziţie un soi de context care să ne ajute să continuăm investigaţia.

— Cum putem fi de ajutor? întrebă Nina.

Deb făcu semn spre tehnicieni.

— Am analizat probele de sânge de pe îmbrăcămintea purtată de fiecare dintre victime, precum şi picăturile colectate de pe pereţi şi din covoare, în ambele cazuri.

Nina îşi imagină carnagiul găsit în cele două case din Phoenix, apoi golul din pata de sânge împroşcat din casa familiei Vega, care îi făcuse să solicite o nouă analiză a probelor mai vechi.

— Voi începe cu cazul Llorona, zise Deb. Ideea este că la locul crimei s-au găsit patru probe distincte şi non-familiale de ADN.

— Patru?

Nina se entuziasmă imediat.

— Nu au fost decât trei victime. Este posibil ca al patrulea să fie criminalul?

Perez ridică o sprânceană.

— Sau este posibil ca proba de ADN să provină de la un prieten care i-a vizitat cu o zi înainte sau de la unul dintre detectivi?

— Nu, răspunse Deb. Am analizat doar probele de sânge culese ca dovezi la locul crimei. Poliţiştii au documentat cu grijă locul din care a provenit fiecare probă, aşa că un asemenea lucru nu este posibil, cu excepţia cazului în care prietenul respectiv i-a vizitat cu puţin timp înainte şi a sângerat în acelaşi loc.

Perez şi Nina stătură o secundă pe gânduri.

— Ai spus că există „patru probe non-familiale”? spuse Nina, încercând să înţeleagă informaţia.

Deb răspunse ca şi cum ar fi aşteptat ca ei să abordeze problema.

— Exact.

— Dar nu este posibil, zise Nina. Fetiţa lor…

— Nu era copilul lor biologic, completă Deb.

Nina se aplecă în faţă, nerăbdătoare să clarifice ceea ce tocmai spusese directoarea laboratorului.

— În dosarul detectivului se află copii ale actelor întocmite la naştere. Le-am văzut cu ochii mei. Este absolut sigur că Maria Vega a dat naştere unui copil viu la Phoenix General Hospital în ziua de dinaintea crimelor. Fetiţa era copilul lor.

Perez îşi puse o mână în şold.

— Vrei să spui că Victor nu era tatăl copilului?

— Nu.

Tonul lui Deb era ferm, dar răbdător.

— Vreau să spun că nici Maria Vega, nici Victor Vega nu au vreo legătură biologică cu bebeluşul care a murit în acea casă.

Şocată, Nina adresă întrebarea evidentă.

— Atunci al cui copil a fost ucis?

Nu există un răspuns imediat.

Perez rupse tăcerea.

— Oare acesta poate constitui o parte din motivul criminalului, din moment ce considerăm cazul Llorona ca fiind primul din serie?

— Eu nu pot decât să analizez probele, spuse Deb, gândindu-se probabil că întrebarea îi fusese adresată ei. Voi sunteţi investigatorii.

— Stai, zise Nina, încă încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auzise. Poliţia a analizat probele la momentul respectiv. Nu au găsit nicio anomalie de acest gen.

— Trebuie să îţi aminteşti că vorbim despre criminalistica de acum treizeci ani, răspunse Deb. Pe atunci, nu existau teste ADN. Detectivii s-au bazat pe probele fizice, pe declaraţiile martorilor, pe serologie, adică grupa sangvină.

Deb făcu o pauză, părând să caute cuvintele potrivite.

— În acest caz, sângele găsit la locul crimei s-a potrivit cu cel al persoanelor decedate. Nu s-a găsit nimic străin.

Nina înţelesese.

— Deci criminalul avea aceeaşi grupă sangvină cu una dintre victime.

— Exact aşa s-a întâmplat.

Deb păru uşurată că Perez şi Nina înţeleseseră conceptul.

— Mama şi copilul aveau grupa A. Tatăl avea 0, iar persoana misterioasă de la locul crimei avea, la rândul ei, grupa de sânge 0.

— Dacă aşa stau lucrurile, zise Perez, gânditor, când poliţia a analizat probele doar pe baza serologiei, care era o procedură standard în acea vreme, putea ajunge la concluzia că toate probele colectate proveneau de la cele trei victime.

— Corect, spuse Deb. Dacă criminalul ar fi avut grupa B sau RH negativ sau orice altceva, ar fi fost evident că la locul crimei s-a mai aflat o persoană.

— Dar nu şi-au dat seama pentru că a patra persoană avea aceeaşi grupă sangvină cu cea a tatălui, zise Nina.

— Nu este deloc surprinzător având în vedere că grupa 0 este cea mai întâlnită. Treizeci şi opt la sută din populaţie are grupa 0 cu RH pozitiv, iar vreo şapte la sută RH negativ. Combinând datele, obţinem un total de patruzeci şi cinci la sută.

Nina se miră de limitările criminalisticii care îi permiseseră ucigaşului să scape. Deşi Deb îi explicase cum fusese posibil aşa ceva, Nina considera că soarta jucase, cumva, o festă.

Deb continuă să explice.

— De asemenea, laboranţii de pe atunci nu ar fi avut de unde să ştie că bebeluşul nu era înrudit cu niciunul dintre părinţi pentru că avea aceeaşi

grupă de sânge cu unul dintre ei. Din punct de vedere ştiinţific, copila trebuia să aibă aceeaşi grupă sangvină cu cel puţin unul dintre părinţi, iar, în acest caz, s-a întâmplat întocmai.

Perez mârâi frustrat.

— Care sunt şansele?

— Probabilitatea nu este una foarte mică, răspunse Deb. Grupa sangvină A pozitiv se regăseşte la treizeci şi patru la sută din populaţie, iar A negativ la şase la sută. Combinând procentele, obţinem patruzeci la sută. Este destul de fezabil.

— Şi datele corespunzătoare noului caz? întrebă Nina. Familia Doyle.

— Nu s-au găsit probe străine de sânge la locul crimei. Toate eşantioanele colectate corespund celor trei membri ucişi ai familiei Doyle.

— Şi toţi trei sunt înrudiţi? întrebă Nina, ca să se asigure.

— Da. Am confirmat faptul că soţul şi soţia sunt părinţii biologici ai copilului.

Perez oftă.

— Va trebui să verificăm relaţiile dintre membrii familiilor din fiecare caz.

Deb înălţă sprâncenele.

— Mai sunt şi alte cazuri?

Nina i se adresă directoarei, distrăgându-i atenţia de la scăparea lui Perez.

— Şi acum, o întrebare de un milion de dolari, spuse ea. Aţi analizat toate cele patru probe din cazul Llorona?

— Verificăm profilul ADN prin intermediul sistemul CODIS chiar acum, răspunse Deb.

Sistemul Combinat de Indexare a ADN-ului era un program al FBI, ce conţinea profilurile ADN introduse de laboratoarele de criminalistică din întreaga ţară şi includea infractori condamnaţi, anumite persoane arestate, probe colectate la locurile crimelor, rămăşiţe umane neidentificate, persoane dispărute şi rude ale persoanelor dispărute. Asta era şansa lor să dea un nume criminalului neobosit care distrugea familii de mult prea multă vreme.

— Când vom afla un răspuns? întrebă Perez.

— Dacă unul dintre profilurile ADN a fost deja introdus în baza de date, atunci vom descoperi compatibilitatea în câteva ore, răspunse Deb.

— Procesul ne ajută să descoperim suspectul, zise Nina. Cum rămâne cu bebeluşul?

— Depinde.

Deb păru să stea pe gânduri.

— Dacă profilurile părinţilor biologici sunt cuprinse în baza de date, am putea obţine o compatibilitate familială în câteva ore şi în cazul ei. Dacă nu, va trebui să recurgem la surse externe, precum alte ţări sau companii private care sunt dispuse să coopereze – chestia asta ar putea dura săptămâni bune. În cele din urmă, s-ar putea să nu obţinem niciodată un răspuns. Nu există niciun fel de garanţie.

— Mulţumesc, Deb, zise Nina. Te rog să ne dai de ştire îndată ce ai noutăţi.

Perez îi vorbi în şoaptă pe când ieşeau din laborator.

— Aş vrea să aflu mai multe despre certificatul de naştere din dosarul detectivului O'Malley. I-a confirmat veridicitatea prin intermediul bazei de date a statului Arizona. Cu puţin noroc, este posibil să verificăm dacă documentele din spital se potrivesc la rândul lor.

— O să îl pun la curent pe Buxton, spuse Nina, luând o decizie. Trebuie să mergem la Phoenix General Hospital.

Nina îşi scoase telefonul, apoi adăugă:

— Acum.

Capitolul 22

În salonul de aşteptare din zona de birouri a Phoenix General Hospital, Nina sorbi dintr-un pahar din polistiren plin cu o cafea cu adevărat oribilă. Îşi aruncă privirea spre Perez.

— Tipul elegant cu servieta scumpă şi pantofii italieneşti de firmă a venit acum jumătate de oră, dar noi încă aşteptăm. Chestia asta seamănă din ce în ce mai mult cu o încercare disperată de a-şi acoperi fundurile.

Perez bău din paharul lui, se strâmbă, apoi îl aşeză pe măsuţă, lângă o revistă mototolită.

— De acord. N-am crezut nicio secundă povestea îndrugată de secretară despre cum că ar vrea să strângă toate documentele ca să ne ajute.

Perez îşi însoţi ultimele două cuvinte de nişte ghilimele imaginare.

Nina era de acord cu afirmaţia lui.

— Dacă aud cumva sunetul unui distrugător de documente în camera din spate, o să trec de administrator şi intru acolo.

Perez se apropie de ea.

— Ce cred eu este că spitalul a dat-o în bară şi că stau acolo frângându-şi mâinile şi încercând să inventeze o poveste.

— Şi să evite un proces de milioane de dolari, adăugă Nina.

Uşa biroului se deschise şi din cameră ieşi un bărbat scund cu o mustaţă dichisită şi cu o scăfârlie marcată de un început de chelie lucind de sudoare.

— Intraţi, vă rog.

Le făcu semn să intre într-o sală spaţioasă de conferinţe, unde Nina îl observă pe bărbatul care trecuse mai devreme cu paşi mari pe lângă ei fără să scoată un cuvânt. Costumul lui părea să valoreze cât salariul ei pe o lună, iar butonii auriţi ce îi luceau la încheieturi erau bătuţi cu diamante lucitoare. Pe la tâmple i se iţea cantitatea perfectă de păr grizonant încadrând o frizură afro îngrijită care îi dădea aerul unui om înţelept şi experimentat.

Bărbatul se ridică în momentul în care Nina şi Perez intrară în cameră.

— Marcus Johnson, consilierul juridic principal al trustului de spitale Valence.

Ca multe spitale, Phoenix General făcea parte dintr-o reţea. Nina nu era surprinsă că directorul spitalului apelase la prezenţa consilierului juridic. Intervenţia rapidă a avocatului lor principal o luase însă pe nepregătite. Gravitatea situaţiei trebuie să fi fost alarmantă, deşi Marcus Johnson nu

dădea semne de agitaţie. Directorul însă părea să fie în pragul unei căderi nervoase.

Acesta se prezentă ca fiind Tim Davies, şi îndată ce toţi cei prezenţi se aşezară, Nina deschise subiectul în forţă.

— Aşa cum am menţionat şi acum aproape patruzeci şi cinci de minute, spuse ea, subliniind timpul lung de aşteptare, ne aflăm aici pentru a investiga circumstanţele în care s-a născut o fetiţă, fiica Mariei şi a lui Victor Vega, în urmă cu douăzeci şi opt de ani, pe 26 februarie.

Spusele ei îi erau adresate lui Davies, care se foi pe scaun şi se întoarse înspre avocatul companiei.

Johnson îşi drese glasul.

— I-aţi spus domnului Davies că prezenţa dumneavoastră are ceva de-a face cu o investigaţie în curs de desfăşurare. Aş putea să vă întreb ce legătură are naşterea un copil care s-a petrecut în urmă cu zeci de ani cu FBI-ul?

Johnson încerca făţiş să afle informaţii. După ce Davies scosese la iveală dosarele medicale, probabil că avocatul recunoscuse numele din cazul puternic mediatizat sau găsise o adevărată comoară de informaţii despre cazul Llorona după o căutare rapidă pe Google.

— Nu vă putem da detalii în acest moment, răspunse Perez.

Johnson păru că se aşteptase la acest răspuns.

— În timp ce aţi aşteptat, am căutat în arhiva noastră. Sunt conştient că aţi fi putut obţine un ordin judecătoresc pentru eliberarea documentelor. Aşa că suntem dispuşi să vi le arătăm acum. Unele informaţii sunt secretizate din motive de confidenţialitate, întrucât sunt de ordin medical…

— Cei doi părinţi şi bebeluşul sunt cu toţii morţi, îl întrerupse Nina. Nu sunt sigură care sunt persoanele ale căror informaţii medicale le protejaţi.

Johnson se relaxă în scaun, iar pe chipul lui îngrijit se citea o expresie de nepătruns.

— Asta rămâne de văzut.

Nina decise să sară peste jocul lor juridic.

— Am primit o mulţime de întrebări de la presă. Sunt sigură că la următoarea conferinţă de presă le putem spune că investigaţia noastră întârzie din cauza unor complicaţii inutile…

— Aţi cerut informaţii despre Victor şi Maria Vega şi despre fetiţa adusă pe lume la acest spital. Putem confirma că Maria Vega avea programată o

intervenţie cezariană care a devenit o operaţie de urgenţă când starea copilului s-a agravat chiar înainte de naştere.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Nina.

Directorul Davies îşi lărgi gulerul cămăşii.

— Bebeluşul a primit îngrijiri standard după naştere. Fetiţa şi-a revenit repede şi a fost mutată de la secţia de terapie intensivă într-un salon obişnuit pentru nou-născuţi, la o oră după naştere. Familia a fost apoi anunţată că o poate vedea.

Nina miji ochii.

— Câţi copii au venit pe lume la Phoenix General în acea zi?

Davies îi aruncă o privire lui Johnson, care nu obiectă în niciun fel ca el să răspundă la întrebare.

— Treizeci şi patru de bebeluşi s-au născut la Phoenix General în acea zi, răspunse Davies. Dintre aceştia, trei au fost trimişi la secţia de terapie intensivă, iar restul în salonul pentru nou-născuţi.

— Dintre cei trei, câte au fost fete? insistă Nina.

— Două.

Nina continuă să pună întrebări la foc automat.

— Dintre cele două fetiţe, câte erau de origine latino-americană?

— Una, bebeluşul Mariei Vega.

Nina procesă rapid informaţia. Ajunse la concluzia că, pe secţia de terapie intensivă, nu se produsese nicio încurcătură.

— Aşadar, după o oră, bebeluşul familiei Vega li s-a alăturat celor treizeci şi unu de bebeluşi din salon?

Davies îl privi scurt pe Johnson, care dădu subtil din cap. Bărbatul înghiţi cu zgomot înainte de a răspunde.

— De fapt, în acel moment se aflau treizeci şi doi de nou-născuţi. Bebeluşul familiei Vega a fost al treizeci şi treilea.

Pe scalpul directorului luceau broboane de sudoare.

Simţindu-i teama, Nina sări la atac asemenea unui câine care vede un os.

— Dar aţi spus că la spital s-au născut treizeci şi patru de bebeluşi şi trei au mers la secţia de terapie intensivă, ceea ce înseamnă că treizeci şi unu erau în salon, îndată ce copilul familiei Vega a fost transferat, în salon ar fi trebuit să fie doar treizeci şi doi de nou-născuţi.

— M-aţi întrebat câţi bebeluşi *au venit pe lume* la spital şi am răspuns corect, zise Davies. A mai existat un bebeluş născut în altă parte, dar care a ajuns la spital la scurt timp după aceea.

Nina îşi încleştă pumnii pe sub masă ca să nu îl ia de guler şi să îl zguduie până când picăturile de sudoare îi zburau de pe frunte. Agenta încercă altă abordare.

— Câţi dintre copiii din salon erau fetiţe?

— Şaptesprezece.

— Câte dintre ele erau de origine latino-americană?

— Cu tot cu bebeluşul familiei Vega? Două.

— Celălalt copil de origine latino-americană a fost cel născut în afara spitalului?

Davies îl privi pe Johnson, care încuviinţă.

— Da, răspunse Davies.

Lucrurile începeau să se mişte.

— Informaţiile acestea sunt importante pentru investigaţia noastră, domnule Davies. Ce altceva ne mai puteţi spune?

— Celălalt copil a fost născut acasă, răspunse Davies după o altă privire cu subînţeles adresată consilierului juridic. Aparent, mama nu a putut ajunge la spital în timp util. Din câte am înţeles, o vecină a sunat poliţia când a auzit-o ţipând în casa de alături. Poliţiştii au ajuns şi au găsit-o pe femeie în travaliu şi au fost nevoiţi să o ajute să nască în bucătărie cu doar câteva momente înainte de sosirea ambulanţei. Personalul de pe ambulanţă i-a adus pe mamă şi pe copil la camera de primiri urgenţe pentru a fi evaluaţi.

— Şi copilul a ajuns în salonul pentru nou-născuţi? întrebă Nina.

Davies dădu din cap.

— Am evaluat starea de sănătate a copilului în timp ce mama primea îngrijiri.

— Ce fel de îngrijiri?

Johnson interveni.

— Nu putem divulga aceste informaţii. În cazul ei, se aplică clauza de confidenţialitate.

— Ne puteţi spune numele ei?

— Nu, răspunse Johnson. Sunt sigur că înţelegeţi implicaţiile legale.

Nina încercă să obţină orice fel de informaţie ar mai fi putut stoarce de la ei.

— Ne puteţi spune când mama şi copilul au fost externaţi şi dacă bebeluşul a supravieţuit?

— Mama s-a recuperat rapid, răspunse Davies. Copilul ei era sănătos. Au fost amândoi externaţi a doua zi.

— Şi Maria Vega?

— Doamna Vega şi bebeluşul ei au rămas în spital o zi în plus din cauza intervenţiei suferite de mamă, răspunse Davies.

Nina trase singura concluzie posibilă.

— Vă daţi seama că asta înseamnă că cei doi bebeluşi au fost schimbaţi în spital?

— Nu există nicio dovadă care să susţină această teorie, spuse Johnson. Şi, oricum, ce vă face să credeţi că bebeluşii nu au ajuns acasă cu părinţii lor biologici?

— În salonul pentru nou-născuţi nu se aflau decât doi bebeluşi de origine latino-americană în acea zi, spuse Nina, iar noi avem dovezi cum că…

Agenta se opri înainte de a dezvălui că bebeluşul care murise în casa familiei Vega nu era copilul lor biologic.

— Trebuie să investigăm mai departe, zise ea în schimb. Avem nevoie de numele ambilor părinţi ai celuilalt copil.

— Aşa cum am spus şi mai devreme, spuse Johnson, netezindu-şi cravata, nu putem dezvălui aceste informaţii. Am fost mai mult decât generoşi dându-vă detaliile de până acum.

Nina se aplecă în faţă.

— Vorbim despre anchetarea unei crime, domnule avocat.

Johnson ridică sprâncenele.

— Crimă?

Nina profită de ocazie ca să le răspundă cu aceeaşi monedă.

— Nu putem dezvălui detaliile unei investigaţii criminalistice.

Zâmbi.

— Sunt sigură că înţelegeţi implicaţiile legale.

Ajunseseră într-un impas.

— Nu cred că mai este ceva de spus până când documentele legale nu sunt depuse.

Johnson îi întinse o carte de vizită încheind practic întâlnirea.

— Îmi puteţi trimite la birou orice mandat sau citaţie obţineţi, iar eu mă voi supune imediat.

Pe când ieşeau în parcarea spitalului, Nina deveni din ce în ce mai furioasă din cauza birocraţiei sistemului juridic care le tăiase avântul.

— Johnson şi Davies aveau informaţii esenţiale pentru cazul nostru, spuse ea. Dar nu au vrut să ni le ofere.

— Au reguli, zise Perez.

— Trebuie să-şi acopere propriile funduri, zise ea, continuând să meargă spre parcare. Vom fi nevoiţi să pierdem ore bune scriind o depoziţie. Şi nu ne garantează nimeni că un judecător o va şi semna.

Perez se opri brusc.

— Sau m-ai putea ruga pe mine frumos şi ţi-aş putea da ceea ce ai nevoie într-un sfert de oră.

În obrajii lui Perez apărură două gropiţe.

— Nu este nevoie de nicio depoziţie.

— Ce tot vorbeşti acolo, Perez?

Detectivul zâmbi şi mai larg.

— Davies ne-a spus că bebeluşul femeii a fost adus pe lume de către ofiţerii de poliţie. Din moment ce ambulanţa a adus-o la Phoenix General, exisă o probabilitate destul de mare ca poliţiştii din Phoenix să fi fost cei care au răspuns apelului de urgenţă al vecinei.

Nina abia se abţinu să sară de fericire.

— Păstraţi rapoarte de acum douăzeci şi opt de ani?

— Îţi aminteşti când ţi-am povestit despre sistemul de management al documentelor?

Când Nina dădu din cap, Perez continuă:

— Totul este digitalizat, încă de la înfiinţarea departamentului nostru. Fiecare apel, fiecare raport.

— Îmi vine să te iau în braţe.

Perez chicoti.

— Tot ce îţi cer e să ne oprim la Starbucks şi să bem o ceaşcă de cafea decentă în drum spre biroul FBI. O să fiu mult mai rapid după ce înghit puţină cofeină.

Zâmbetul Ninei îl oglindea pe al detectivului.

— Îţi cumpăr ce vrei tu.

Capitolul 23

Nina inhală aroma dulce care răzbătea din paharul înalt aflat pe masă, în dreptul lui Breck.

— Ce ziceai că e?

Nina şi Perez întrebaseră restul membrilor echipei ce fel de cafea doreau înainte de a sosi la centrul de comandă din Phoenix.

Breck îşi trase, posesivă, băutura.

— Caramel macchiato.

Nina ochi muntele de frişcă de deasupra.

— Pare a fi mai degrabă un desert decât cafea.

— Este o combinaţie între mic-dejun şi prânz, zise Breck. Are doza perfectă de cofeină şi un pic de zahăr care îmi dă suficientă energie până diseară.

Nina bău din paharul ei cu café americano şi gândurile i se îndreptară spre rudele Mariei şi ale lui Victor Vega. Cum aveau să reacţioneze când aveau să afle despre turnura bizară pe care o luase investigaţia?

Perez îşi deschisese deja laptopul pe masă. Accesă serverul intern al poliţiei şi se logă.

— Voi introduce parametri de căutare bazaţi pe data la care s-a petrecut incidentul.

Breck, care îşi proptise laptopul lângă al lui, deschise copiile documentelor pe care Perez i le trimisese mai devreme.

— Ştim, de la familia Mariei şi din raportul detectivului O'Malley că femeia a născut pe 26 februarie, zise Breck. Au adus copilul acasă două zile mai târziu, pe 28.

— Iar cineva a ucis întreaga familie pe 29, adăugă Nina.

Perez tastă.

— Folosim un sistem care generează numărul de caz începând cu data raportului.

O listă lungă de numere apăru pe ecran.

— Sunt sute de rapoarte, spuse Breck. Există vreo cale de a restrânge selecţia?

Perez continuă să apese pe tastatură.

— Mai departe, voi introduce un cod ca să aleg un anumit tip de apeluri de urgenţă.

Detectivul se opri, gânditor.

— De vreme ce nu avem un cod special pentru naşteri, o să-l aleg pe cel al plângerii iniţiale, care ar fi putut fi un eveniment suspect, din moment ce vecina a declarat că era îngrijorată din cauza ţipetelor, dar voi introduce codul pentru verificare la domiciliu.

Nina efectuase multe asemenea controale de rutină cât activase în cadrul poliţiei. Când o persoană era îngrijorată cu privire la siguranţa alteia, putea apela serviciul de poliţie şi să ceară unui ofiţer să facă verificările necesare. Din experienţa Ninei, acest lucru ducea, de obicei, la descoperirea unui teanc de ziare vechi de o lună pe alee, muşte pe interiorul ferestrelor şi un cadavru în descompunere în interiorul casei. Renunţase la o viaţă scăldată în lux ca să se alăture FBI-ului.

— Am găsit ceva, zise Perez. O verificare efectuată pe 26 februarie. Adresa este a unui apartament din sudul Phoenixului. Doi ofiţeri din circumscripţia South Mountain au răspuns la apel. Scot acum raportul.

Privirea lui Perez coborî în josul ecranului.

— La dracu'. Cei doi ofiţeri au asistat-o pe mamă la naştere.

— Bingo, zise Wade din partea cealaltă a mesei. Te rog spune-mi că au înregistrat numele mamei.

Perez îşi ridică privirea.

— Carmen Cardona.

Breck începu să tasteze.

— Care este data ei de naştere?

În timp ce Breck introduse datele în sistemul FBI, gândurile Ninei începură să umble aiurea. Oare Carmen Cardona furase bebeluşul celeilalte familii? Nu părea probabil. Ambele fetiţe erau sănătoase, potrivit înregistrărilor din spital.

— Numele tatălui apare în raportul poliţiei? îl întrebă Nina pe Perez.

Detectivul clătină din cap.

— Ofiţerii i-au cerut femeii datele de contact ale bărbatului, ca să îi dea de ştire despre naştere, dar doamna Cardona a refuzat să îl numească.

Nu era un semn bun. Nina se întoarse spre Wade.

— De ce nu ar vrea o femeie să se afle cine e tatăl copilului ei?

Wade se gândi o clipă înainte de a răspunde.

— Pentru că nu ştie cine este, îi e teamă de el sau a avut o aventură.

— Sau, interveni Breck, pentru că are probleme cu consumul de substanţe stupefiante.

Când toţi membrii echipei îşi întoarseră privirile spre ea, Breck continuă:

— Am găsit-o. După Phoenix, următorul loc în care apare este în închisoarea din comitatul Montgomery, Maryland, cam la vreun an după aceea.

— Maryland?

Nina nu îşi putu ascunde surpriza.

— A fost condamnată pentru prostituţie şi posesie de droguri, citi Breck de pe ecran. A ieşit după şase luni.

— Ce naiba s-a întâmplat pe parcursul vieţii ei? zise Kent fără a se adresa cuiva anume. Şi ce s-a întâmplat cu fetiţa ei?

Nina simţi un junghi în inimă.

— Vrei să spui fetiţa familiei Vega?

Kent păli.

— La dracu', ai dreptate.

Breck studia încă baza de date de pe calculatorul ei.

— Hopa.

Nina se pregăti pentru alte veşti proaste.

— Ce mai e?

Breck vorbi în şoaptă.

— Reşedinţa ei actuală este la St. Elizabeth.

— Ce este St. Elizabeth? întrebă Perez când în cameră se lăsă tăcerea. Şi de ce vă uitaţi unul la celălalt în felul ăsta?

Nina îşi dădu seama că Perez nu avea cum să aibă cunoştinţă despre un centru aflat în cealaltă parte a ţării.

— St. Elizabeth este un spital psihiatric din Washington, DC.

— Am făcut un stagiu de practică acolo în timpul doctoratului în psihologie, zise Wade. Tratează pacienţi cu boli mintale grave, care au nevoie de îngrijiri permanente. Primesc şi pacienţi trimişi de tribunale.

— Dacă femeia se află acolo de mai mult timp, este posibil să nu ne poată răspunde la întrebare, spuse Kent, sau să fie de prea mult timp sub efectul medicaţiei ca să îşi mai aducă aminte ceva ce s-a întâmplat în urmă cu aproape treizeci de ani ori cine este.

— Pe mă-sa, zise Perez, dând glas punctului de vedere general.

— Trebuie să încercăm.

Nina nu era pregătită să renunţe.

— Putem vorbi cu ea personal?

— Eu am acces înăuntru, răspunse Wade. Aş putea aranja astfel încât să vă mai iau pe unul dintre voi cu mine.

Nina era hotărâtă să fie cea care îl însoţea.

— I-am scos cazierul, zise Breck. A fost la închisoare de câteva ori. În mare parte din cauza unor spargeri sau furturi din magazine, dar şi sub acuzaţia de prostituţie. Cel mai probabil încerca să îşi hrănească dependenţa de droguri.

Breck clătină din cap.

— Se pare că doamna Cardona se trata singură cu narcotice ilegale. Cea mai lungă condamnare a fost de cinci ani pentru posesie de heroină. Ultima dată a fost încarcerată în urmă cu şapte ani. Se pare că a ajuns la St. E. la câteva luni de la ispăşirea pedepsei.

— A fost internată involuntar? întrebă Wade.

Ochii lui Breck nu se dezlipiră nicio clipă de ecran.

— Nu se menţionează.

Gândurile Ninei se tot întorceau la ceea ce considera a fi cel mai important amănunt al poveştii.

— Există vreo informaţie despre bebeluşul doamnei Cardona?

— Nu există nimic legat de faptul că ar fi avut un copil.

Breck se încruntă.

— Sau cel puţin nimic evident.

Nina se întoarse spre Wade, care ştia mai multe despre tratamentul pacienţilor rezidenţi.

— Dacă a fost în închisoare şi apoi internată, serviciile de protecţie a copilului ar fi trebuit să-i ia fiica, nu?

Wade dădu din cap.

— Asta dacă nu a apărut tatăl sau vreo altă rudă.

Uşa se deschise şi Buxton intră în sală.

— Tocmai am primit un mesaj de la laboratorul din Phoenix. Au şi celelalte rezultate ale testelor ADN.

Fără să mai adauge vreun comentariu, supervizorul porni microfonul din centrul mesei şi ocupă un scaun.

— Aveţi cuvântul, doamnă Ledford. Vă aude întreaga echipă.

— Am finalizat căutarea în CODIS şi avem informaţii noi, zise directoarea laboratorului. Proba străină din cazul Llorona, despre care credem că aparţine criminalului, nu se potriveşte cu nicio altă mostră din baza de date a infractorilor.

— Ar fi fost prea frumos, îi şopti Nina lui Wade, apoi vorbi spre microfon. Ce ne poţi spune despre bebeluş?

Nina voia să aibă confirmarea faptului că cei doi copii fuseseră schimbaţi la spital.

— Am obţinut două posibile rezultate care se potrivesc cu ADN-ul copilului, zise Ledford. Un rezultat compatibil cu partea paternă în persoana lui José Salaya, infractor cu mai multe condamnări, care a murit în închisoarea din Florence, Arizona, în urmă cu patru ani. Din cauza unei supradoze.

Nina o văzu pe Breck tastând feroce, căutând, cu siguranţă, informaţii despre Salaya.

— Am obţinut şi o potrivire pentru ADN-ul mitocondrial cu mama, continuă Ledford. Se afla în sistemul nostru din cauza unui arest pentru jaf.

Membrii echipei îşi ţinură răsuflarea. Informaţiile ar fi trebuit să se potrivească cu ceea ce descoperiseră ei.

— Numele femeii este Carmen Cardona, zise directoarea laboratorului după o scurtă pauză. I-am adăugat datele în dosarul aflat pe lista detectivului Perez. Asta este tot ce am aflat până acum.

— Mulţumim, doamnă Ledford, zise Buxton. Informaţiile sunt extrem de valoroase. Vă rugăm să ne daţi de ştire când aveţi noutăţi.

Nina expiră prelung. Nu mai exista nicio îndoială că bebeluşii fuseseră schimbaţi în salonul pentru nou-născuţi al spitalului. Maria şi Victor Vega duseseră acasă bebeluşul lui Carmen Cardon, bebeluş pe care îl ucisese suspectul lor. Dar ce făcuse Carmen cu fetiţa Mariei?

— Caut în fiecare bază de date pe care o pot accesa, spuse Breck. Nu găsesc nimic despre fiica lui Carmen Cardona. Nu există niciun fel de informaţie despre şcolarizarea ei, călătorii internaţionale, nimic în CPS. Este o fantomă.

Fantomă. Ninei nu îi plăceau gândurile pe care i le evoca acel cuvânt.

— Caută un certificat de deces care se potriveşte cu data naşterii şi pe care Carmen este trecută ca mamă.

— Îndată, spuse Breck.

Perez descărca informaţiile pe care directoarea laboratorului i le trimisese.

— Ce a făcut cu fetiţa? mormăi el în timp ce studia fişierele.

Breck îşi ridică privirea.

— Nu am găsit niciun astfel de certificat de deces.

Kent făcu o grimasă.

— Ştim că doamna Cardona are un istoric de abuz de droguri. Este un lucru oribil, dar… nu este posibil să fi vândut copilul pentru droguri?

Pe când toţi ceilalţi părură să fie absolut dezgustaţi de idee, chipul lui Wade se înnegură.

— Un lucru ştiu sigur. Trebuie să vorbim cu Carmen Cardona şi vreau să o fac în persoană.

Nina dădu glas unui gând care o sâcâia.

— Bebeluşii au fost schimbaţi la spital. Nu a ştiut nimeni. Dacă nu iniţiam această investigaţie, nu ar fi aflat nimeni niciodată.

Nina îşi îndreptă privirea spre Buxton.

— Va trebui să dăm de ştire familiilor.

Wade reacţionă înainte ca Buxton să poată spune ceva.

— Vrei să spunem ambelor familii că Maria nu a fost o criminală, că nu putem da de urma copilului şi că există un criminal în serie în libertate?

Buxton îşi trecu o palmă peste faţă.

— Nu le putem spune nimic până nu avem suficiente răspunsuri. Şi există o singură persoană care ni le poate da.

Supervizorul privi de jur-împrejurul sălii.

— Ne întoarcem la DC la prima oră a dimineţii.

Capitolul 24

Nina îndesă o altă bluză în valiza deschisă de pe patul de hotel, fără să-i pese că s-ar fi putut şifona.

— O să fiu mai mult decât bucuroasă să aduc nişte haine noi când ne întoarcem.

— Amin, spuse Breck, aruncându-şi hainele în geanta de voiaj.

— O să-mi iau şi nişte haine pentru alergat, continuă Nina. Vremea este superbă aici.

Nina alerga ca să scape de stres. Îi făcea plăcere să îşi petreacă timpul de una singură, să îşi supună trupul la o activitate solicitantă în timp ce mintea i se elibera. Pentru ea, era un soi de meditaţie în mişcare.

O bătaie la uşa care despărţea apartamentele le întrerupse conversaţia. Nina deschise şi în prag apăru Wade, care o privea de sus.

— Trebuie să fim la aeroportul Sky Harbor mâine-dimineaţă la ora şapte, zise el. Călătoria va dura cinci ore, aşa că vom ateriza pe Reagan National la ora trei, pe fusul orar la Coastei de Est.

Dându-se la o parte, Nina îi făcu semn să intre.

— O vom putea vedea mâine pe Carmen Cardona?

— Am sunat deja la St. Elizabeth şi am aranjat totul, răspunse Wade. Ar trebui să o putem vizita imediat după aterizare. Mâine este sâmbătă, dar psihiatra ei a fost de acord să se întâlnească cu noi oricum.

Kent apăru în prag.

— Buxton ne-a rugat să vă spunem că a aranjat astfel încât să terminăm trainingul de luni în perioada în care suntem în DC.

Bărbatul intră în cameră.

— Ne vom petrece seara de mâine acasă, apoi vom merge la Quantico duminică dimineaţa şi vom zbura înapoi aici după-amiază, astfel încât să reluăm munca luni, la prima oră.

Nina trase o pereche de chiloţi din dantelă violet-închis din sertar şi îi îndesă în valiză. Apoi se întinse după sutienul asortat şi observă faţa îmbujorată a lui Kent, care devenise brusc fascinat de lampa de pe birou.

— Chestia asta e strâmbă, zise el, mişcând abajurul.

Nina zâmbi în sinea ei. Cine şi-ar fi imaginat că un fost luptător SEAL se putea ruşina din cauza unei piese de lenjerie intimă?

— Încerc să îmi păstrez mintea deschisă, spuse Breck, care nu băgase nimic de seamă. Dar nu văd cum povestea asta ar putea avea un final fericit. Copilul ăla fie e mort, fie a fost vândut de maică-sa.

Ideea sumbră goni orice urmă de amuzament din mintea Ninei. Se gândi la disperarea pură pe care trebuie să o fi simţit Carmen Cardona ca să facă un astfel de gest.

— Dacă ai dreptate, poate că asta este ceea ce a înnebunit-o.

Breck puse pe pat o bluză pe care o împachetă, apoi se întoarse spre ei.

— Mai am o întrebare tulburătoare. Dacă cumva a fost chiar ea cea care a schimbat bebeluşii din greşeală? Adică, noi credem că a fost un accident de care se fac vinovaţi angajaţii spitalului, dar să presupunem că femeia a fost cumva confuză şi le-a spus asistentelor că bebeluşul greşit era de fapt al ei.

— Mă îndoiesc, zise Kent. Spitalele se îngrijesc de asemenea detalii.

Wade păru să stea pe gânduri.

— Nu existau atât de multe protocoale pe atunci. De-a lungul timpului, au existat multe cazuri de copii schimbaţi în spitale.

— În orice caz, Ginsberg şi Perez vor continua să ţină legătura cu spitalul cât noi suntem plecaţi, spuse Nina. Având în vedere rezultatele analizei ADN, nu ar trebui să le fie prea greu să obţină un mandat de percheziţie. Perez îi va înainta lui Buxton un raport după ce verifică informaţiile de la spital.

— Ai spus că administratorul spitalului era leoarcă de transpiraţie când aţi discutat cu el, îi spuse Breck Ninei. Acum ştim de ce era mai năduşit ca un cal de curse. O să intre într-o mare problemă dacă se dovedeşte că spitalul este în culpă.

— Indiferent de cum s-au petrecut lucrurile, spitalul va suporta consecinţele, spuse Wade. Este responsabilitatea lor.

Nina îşi aminti informaţiile pe care Perez le culesese de la sursele din poliţie înainte să încheie ziua.

— Ştim că doamna Cardona a plecat din Phoenix la vreo săptămână după ce a născut copilul pentru că plătea lunar chiria apartamentului şi plăţile au încetat pe 1 martie. Proprietarul a închiriat apartamentul unei alte persoane pe 7 martie.

— De ce ar traversa cineva întreaga ţară cu un nou-născut? întrebă Kent.

Şi Nina se întrebase acelaşi lucru. O călătorie cu maşina ar fi durat cel puţin trei zile.

— Ştim cumva dacă a luat avionul?

— Ginsberg încearcă să afle şi asta, răspunse Wade. Trebuie să găsească listele vechi de pasageri.

— Am căutat dosarele de arest ale iubitului lui Carmen, zise Breck. Într-unul dintre cazuri, José Salaya a fost reţinut pentru că o bătuse pe Carmen în timp ce aceasta era însărcinată cu copilul lor. Îmi imaginez că femeia a părăsit oraşul ca să scape de el.

— Are sens, spuse Nina. Salaya urma să fie eliberat după şase luni petrecute la răcoare, la finalul lunii martie, aşa că n-ar fi avut de unde să ştie ce s-a ales de Carmen şi de copil… dacă îi păsa vreun pic.

— Este foarte posibil ca doamna Cardona să nu fi făcut nimic rău, zise Wade. Poate că a fost pur şi simplu o victimă a circumstanţelor şi va putea să ne spună cine a crescut copilul şi unde se află fata acum.

Nina îşi mai dădu seama de un lucru.

— Va trebui să îi spunem lui Carmen că fiica ei biologică a fost ucisă la doar câteva zile după ce s-a născut, îi zise ea lui Wade. Dacă are deja probleme psihice, informaţia asta s-ar putea să o frângă de-a dreptul.

— Vom vedea în ce stare se află, zise Wade încet. Apoi voi decide câte informaţii îi pot oferi.

Nina se gândi la durerea suportată de toţi cei implicaţi în caz. Viaţa tragică a lui Carmen şi moartea sfâşietoare a bebeluşului ei erau doar câteva detalii ale tabloului sfâşietor ţesut de un om diabolic, pornit să distrugă fericirea altora.

Nina îl privi pe Wade.

— Ai vreodată momente, când lucrezi la un caz, când te simţi copleşit de adrenalină pentru că te apropii de adevăr, dar te şi temi să afli care este?

— De când am fost numit la BAU, zise Wade. La fiecare nenorocit de caz.

Capitolul 25

Bărbatul puse playerul digital pe suprafaţa netedă de granit şi ajustă volumul ca să redea înregistrarea de noaptea trecută, din camera Ninei Guerrera. După ce apăsă butonul de start, se pregăti să se bărbierească în timp ce asculta.

Ideea de a trage cu urechea la echipa FBI fusese una genială. Dacă nu ar fi fost prevăzător, agenţii federali l-ar fi luat la întrebări pe Kirk. Nu-şi putea permite aşa ceva. Luase şi computerul lui Kirk ca măsură suplimentară de precauţie – probabil că nu fusese necesar, dar încerca să fie prudent. Iar el era întotdeauna prudent.

Bărbatul le ascultă pe Nina şi pe cealaltă femeie din echipa FBI vorbind, în timp ce îşi întinse spuma de ras pe obraji. După ce îşi şterse mâinile pe un prosop alb imaculat, ridică aparatul de ras de unică folosinţă. Fu surprins să afle, în momentul în care intrară ceilalţi agenţi, că echipa plănuia să plece spre DC ca să discute cu o femeie pe nume Carmen Cardona. Apoi un comentariu îi atrase atenţia.

„Mai am o întrebare tulburătoare. Dacă cumva a fost chiar ea cea care a schimbat bebeluşii din greşeală? Adică, noi credem că a fost un accident de care se fac vinovaţi angajaţii spitalului, dar să presupunem că femeia a fost cumva confuză şi le-a spus asistentelor că bebeluşul greşit era de fapt al ei?”

Bărbatul deveni atât de distras, încât se răni la buza de sus. Bebeluşi schimbaţi? Se uită în oglindă la firicelul roşu care îi luneca pe faţă, ascultând conversaţia şi înţelegând deodată implicaţiile.

Vocea mamei lui îi răsună în urechi, de peste timp, de pe vremea când avea doar unsprezece ani.

— O, dragule, îi spuse ea, nu este minunat? Este o surpriză, dar o surpriză fantastică.

El nu credea că era fantastică. Ascultă tăcut şi dezgustat în timp ce mama continuă să trăncănească.

— Nu o să putem merge la Disneyland în acest an, dragule, pentru că mami trebuie să meargă la spital să o nască pe surioara ta.

Femeia afişă un zâmbet larg şi fals ca un dinozaur de plastic.

— Dar vom merge la anul, îţi promit.

Anul viitor avea să-i spună că bebeluşul era prea mic pentru a merge la Disneyland. Apoi avea să folosească acelaşi motiv pentru următorii cinci ani. Atunci nici că avea să-i mai pese. Urma să aibă deja unsprezece ani. Lumea avea să se învârtă în jurul noului bebeluş. Fetiţa pe care mama lui şi-o dorise din totdeauna. Surioara pe care el nu şi-o dorise niciodată.

Ar fi trebuit să le fie suficient. Ar fi trebuit să le fie suficient mamei şi tatălui său. Acum scârba mică avea să fie centrul universului lor.

Sau poate că nu.

Capitolul 26

Nina se opri în mijlocul terminalului din Reagan National Airport ca să-i arunce o privire peste umăr lui Breck, care rămăsese în spatele lor.

— Haide, *chica.* Ne aşteaptă o maşină.

Breck se holba la telefon.

— Toate alertele pe care le-am setat s-au declanşat deodată.

Buxton, Wade şi Kent nu se opriră din mers.

Nina se întoarse către Breck.

— Ce s-a întâmplat? zise ea şi o privi pe colega ei cum păleşte.

Ochii lui Breck nu se dezlipiră de telefon.

— La dracu'.

— Nu mă ajuţi deloc, zise Nina. Nu vrei să-mi spui mai multe?

— Căcat pe băţ.

Breck întoarse ecranul telefonului spre Nina. În partea de sus se vedea titlul unei ştiri de pe Phoenix News Channel.

SCHIMBATE LA NAŞTERE: O ÎNCURCĂTURĂ PRODUSĂ
LA PHOENIX GENERAL DĂ BĂTĂI DE CAP
ANCHETATORILOR FBI.

Nina dădu drumul mânerului valizei şi trase telefonul din mâna lui Breck. Îşi plimbă degetul pe ecran şi citi restul informaţiilor din ce în ce mai alarmată.

— Care e problema?

Buxton se întorsese către ele, urmat de Wade şi de Kent.

— Problema este James Snead, răspunse Nina. Reporterul de la Channel Six News. Tocmai a obţinut o altă informaţie în exclusivitate.

— Ce mai e de data asta?

Kent arăta ca şi cum nu ar fi vrut cu adevărat să ştie.

— Am setat mai multe alarme în legătură cu reportajele din presă despre cazurile noastre, zise Breck. Snead a aflat despre bebeluşii schimbaţi în spital. A obţinut o declaraţie oficială de la Marcus Johnson, consilierul juridic pe care l-a întâlnit Nina.

— Cum este posibil să fi aflat atât de repede? întrebă Buxton. Nu este ca şi cum spitalul ar fi vrut să facă publică această informaţie. Cred că ar

prefera să ţină secretul pentru totdeauna dacă ar putea obţine un soi de înţelegere cu o clauză de confidenţialitate.

— Cineva a vorbit în plus, spuse Kent. Cineva care lucrează în poliţie. Pun pariu că e vorba de Perez.

Nina îşi înfipse o mână în şold.

— De ce Perez?

— Este singura persoană din afara FBI-ului care cunoştea acest detaliu.

— Împreună cu şefii lui de la poliţia din Phoenix.

— Nicio persoană din PPD nu ar avea vreun motiv să ciripească, spuse Nina. Informaţia asta le pune la îndoială investigaţia iniţială şi îi pune într-o lumină proastă. Nu prea cred.

În timp ce Kent se lansă într-o discuţie cu Wade pe tema sursei scurgerii de informaţii, Nina îşi dădu seama că aveau o nouă problemă.

— Nu am anunţat nici familia Mariei, nici pe cea a lui Victor.

Dintr-odată, o cuprinse vina.

— O să afle din presă.

Buxton îşi aruncă ochii la ceas.

— Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Supervizorul i se adresă lui Wade.

— Tu şi agent Guerrera puteţi lua un taxi până la St. Elizabeth în timp ce noi ne ocupăm de asta.

După aceea se întoarse spre Breck şi spuse:

— Tu şi agent Kent trebuie să contactaţi ambele familii şi să le puneţi la curent cu ce am aflat. Cereţi-le să nu dea nicio declaraţie presei până ce nu ne întâlnim cu ei, la întoarcerea în Phoenix.

— Eu tot vreau să ştiu cine-i dă informaţii nenorocitului ăluia de reporter, zise Kent.

— Poate că nu este nimeni vinovat.

Breck făcu ochii mari în timp ce vorbea.

— Snead a investigat şi cazul Llorona, ceea ce înseamnă că lucra ca jurnalist şi pe atunci. Asta înseamnă că are vârsta potrivită…

— Pentru a fi suspectul nostru, încheie Nina. Ce ştim despre James Snead?

Buxton dădu scurt din cap, semn că înţelegea ce voia să spună Nina.

— Vom contura profilul domnului Snead în timp ce voi doi vorbiţi cu doamna Cardona.

— Apropo de Snead, a menţionat ambele părţi implicate în reportajul lui despre bebeluşi? întrebă Kent.

Nina studie varianta scrisă a reportajului televizat până când găsi informaţia. Mârâi nemulţumită.

— Nu doar că menţionează cazul Llorona şi familia Vega, ci şi precizează că o femeie pe nume Carmen Cardona este mama celuilalt bebeluş.

Wade trase o înjurătură.

— Trebuie să ajungem la Carmen înaintea oricui altcuiva. Măcar ea se află într-o instituţie securizată, dar cineva din rândul personalului ar putea menţiona povestea, deşi a fost făcută publică în partea cealaltă a ţării.

— Vom suna din timp, zise Buxton. De acum înainte, ne rezumăm la informaţii absolut esenţiale. Aceasta este singura modalitate de a controla informaţiile.

Supervizorul îşi concentră atenţia asupra lui Wade.

— Ce efect va avea asupra suspectului nostru faptul că fiica biologică a Mariei şi a lui Victor a supravieţuit?

— O să îl dea peste cap, răspunse Wade. În toţi aceşti ani, a orchestrat locurile crimelor ca pe un soi de dramă pe care se simte obligat să o joace. Îşi studiază victimele cu mult timp înainte şi pune la punct până şi cel mai mic detaliu. Acum află că primul scenariu pe care l-a plănuit s-a bazat pe o greşeală.

Nina şi-l imaginã pe criminal plin de ură la gândul că familia fericită pe care intenţionase să o distrugă nu era deloc o familie.

— A construit un castel de cărţi şi cineva i-a distrus chiar baza, continuă Wade. Restul urmează să se prăbuşească.

Nina puse următoarea întrebare logică.

— Şi ce va face acum?

— Până de curând, a operat după un program previzibil, ucigând doar pe 29 februarie, zise Wade. A ieşit deja din tipar ucigându-l pe Thomas Kirk. Asta înseamnă că regresează. Având în vedere noua informaţie, criminalul nu va aştepta prea mult ca să-şi îndrepte greşeala.

— Să-şi îndrepte greşeala? întrebă Breck.

— Anticipez că va simţi nevoia imperioasă de a corecta ceea ce el percepe a fi problema originală a planului său, spuse Wade. O personalitate ca a lui nu este capabilă să dea totul uitării până când lucrurile nu sunt îndreptate. Până la urmă, acesta a fost şi scopul crimelor.

Nina se asigură că înţelesese corect.

— Vrei să spui că va încerca să o găsească pe fiica dispărută – acum adult – şi să o ucidă?

Wade dădu din cap.

— Copila constituie o problemă nerezolvată.

Nina se aplecă să îşi ridice bagajul.

— Discuţia cu Carmen Cardona tocmai ce a devenit vitală, spuse ea, aşezându-şi cureaua pe umăr.

— Aşa cum e şi nevoia noastră de a păstra secrete rezultatele investigaţiei, replică Buxton. Dacă se află când o localizăm, fata va fi pusă în pericol.

Nina înţelese urgenţa misiunii lor.

— Dacă suspectul o găseşte înaintea noastră, vom avea de-a face cu o altă crimă.

Capitolul 27

Nina şi Wade traversară cu paşi largi coridorul lung şi alb pe când lumina după-amiezii târzii se strecura prin ferestrele înalte. Faptul că directorul spitalului aranjase ca psihiatra lui Carmen Cardona, medicul Bernice Matthews, să fie prezentă la discuţia de sâmbătă era semn clar că situaţia era una destul de serioasă. Mai mult de atât, medicii fuseseră de acord să întârzie medicaţia lui Carmen cu treizeci de minute în acea zi ca să se asigure că femeia avea mintea limpede când Nina şi Wade aveau să discute cu ea.

În timpul conversaţiei telefonice pe care Wade o purtase cu Matthews, femeia insistase să aducă cu el un singur agent, de preferinţă o femeie, apoi îl avertizase că doamna Cardona putea începe să vorbească în spaniolă când era tulburată. Nina fusese alegerea logică.

Discutaseră cu Matthews înainte de întâlnire, dar nu îi oferiseră mai multe informaţii decât ar fi putut obţine singură în urma unei căutări pe Google a ştirilor din Phoenix. Matthews le spuse că doamna Cardona prefera terapia prin artă şi că îşi petrecea zilele pictând şi desenând. Era cunoscută drept o pacientă singuratică, ce se retrăgea adesea în propriile gânduri. Potrivit psihiatrei, realitatea era un concept fluid pentru Carmen, care nu putea discerne cu siguranţă anul, darămite data în care se afla.

Bazându-se pe această evaluare, Nina se îndoia că orice mărturisire de natură criminală făcută de Carmen avea să rezulte într-o condamnare. Misiunea lor era una strict de strângere de informaţii.

Matthews fusese de acord să-i ajute atât cât putea, punându-le în vedere, înainte de a-i însoţi în camera lui Carmen, să trateze pacienta cu grijă.

După ce intrară, Matthews se apropie de o femeie fragilă, al cărei păr grizonant se revărsa peste umerii aduşi.

Nina nu se aşteptase deloc ca locul în care îşi ducea Carmen traiul să arate în felul acela. Fiecare suprafaţă liberă şi fiecare spaţiu de pe perete păreau acoperite cu desene ce înfăţişau păpuşi de toate mărimile şi formele. Picturi în acuarelă, în ulei, desene în cărbune – toate se confundau într-o amestecătură tulburătoare, iar ochii lucitori ai păpuşilor o priveau pe Nina din toate direcţiile.

— Bună ziua, Carmen, spuse Matthews, arătând înspre Nina şi Wade. Aceştia sunt vizitatorii despre care ţi-am vorbit mai devreme. Ei sunt

agenţii Wade şi Guerrera de la FBI.

Carmen îşi ridică ochii mari şi rotunzi înspre ei, dar nu scoase niciun cuvânt.

Matthews se aşeză pe scaunul cel mai apropiat de Carmen şi îşi înclină capul spre cele două scaune pliante, dându-le de înţeles celor doi că ar trebui să se aşeze. Nina se gândi că personalul reorganizase camera lui Carmen astfel încât întâlnirea să aibă loc în spaţiul ei personal, iar ea să se simtă mai confortabil. Era mai mult decât fericită să-l lase pe Wade să conducă discuţia şi să intervină după aceea cu orice alte întrebări ar mai fi avut.

Wade începu discuţia pe o notă blândă.

— Doamnă Cardona, ştiţi de ce ne aflăm aici?

Carmen nu făcu decât să clatine tăcută din cap.

— Aţi locuit vreodată în Arizona, doamnă Cardona?

Nina recunoscu tehnica. Ideea era să întrebi intervievatul ceva ce ştiai deja pentru a evalua cât de onest – sau, în cazul acesta, cât de lucid era înainte de a continua.

Carmen îşi privi mâinile pe care şi le ţinea strânse în poală.

— În urmă cu mulţi ani am locuit în Phoenix.

Cuvintele îi erau marcate de un uşor accent spaniol.

— Nu a fost o perioadă fericită a vieţii mele.

— Cum aşa?

Tonul lui Wade era profund, calm şi grijuliu.

— Aveam nouăsprezece ani.

Femeia îşi muşcă buza.

— O luasem pe o cale greşită.

— Ştim că aţi avut nişte dificultăţi, zise Wade. Doamnă Cardona, pot să vă spun Carmen?

— Sigur.

— Carmen, când te-ai mutat din Arizona în Maryland?

Privirea femeii reveni asupra mâinilor.

— Nu-mi amintesc exact.

— Îţi aminteşti de ce ai plecat?

Preţ de câteva momente, femeia nu făcu decât să se joace în linişte cu mâneca.

— Am… avut un copil.

Îşi atinse pieptul cu palma.

— *Una niña.* Am numit-o Linda pentru că era atât de frumoasă.

O fetiţă. *Niña* însemna „fată” în spaniolă; aşa îşi primise şi Nina numele de la serviciile sociale din comitatul Fairfax. Carmen îşi botezase bebeluşul Linda, care în spaniolă însemna „frumoasă”.

— Cred că toate acestea te apasă, spuse Wade. E timpul să vorbeşti despre ele.

Wade făcu o pauză înainte de a începe partea principală a discuţiei.

— De ce nu începi prin a ne vorbi despre copil?

Carmen continuă să se joace cu mâneca bluzei fără a face contact vizual. Tăcu atât de mult timp, încât Ninei îi era teamă că nu avea să mai răspundă deloc.

În cele din urmă, Carmen începu să-şi depene şoptit povestea.

— Eram cu un bărbat pe nume José şi am rămas însărcinată. Obişnuiam să fac tot felul de chestii din astea – luam droguri, beam prea mult şi mă încurcam cu tot felul de bărbaţi răi.

Nina ştia că nu trebuia să o întrerupă pe femeie odată ce se pornise. O ascultă cu atenţie pe măsură ce aceasta continuă.

— José m-a bătut rău când a aflat că eram însărcinată. M-a băgat în spital.

Carmen dădu cu amărăciune din cap.

— Nu voiam să se apropie de bebeluşul meu. O poliţistă m-a ajutat şi am depus plângere. Judecătorul l-a condamnat pe José la şase luni, dar ştiam că avea să iasă destul de curând după naşterea copilului. Avea să vină acasă şi să fie foarte furios pe mine.

Femeia se cutremură la simplul gând.

— Avea să dea vina pe mine pentru că ajunsese la închisoare.

Aşa cum bănuise Nina, Carmen fugise din Phoenix ca să scape de concubinul abuziv.

— Am născut copilul în propriul apartament, spuse Carmen. Una dintre vecinele mele m-a auzit ţipând şi a sunat la poliţie. Am născut-o pe micuţa Linda chiar acolo, pe podeaua din bucătărie, apoi a venit o ambulanţă şi ne-a dus pe amândouă la spital.

Când femeia nu mai spuse nimic, Wade o încurajă cu blândeţe.

— Ce s-a întâmplat la spital?

Vocea lui Carmen se făcu şi mai mică.

— Asistenta mi-a zis că trebuiau să facă nişte analize. Luasem droguri în timpul sarcinii. Mi-era teamă că aveau să-mi ia copilul şi să mă arunce în

închisoare.

Nina se puse în locul lui Carmen, imaginându-şi teama de autorităţi, de concubinul violent şi de a-şi pierde bebeluşul.

— Aşa că am aflat unde era salonul pentru nou-născuţi, continuă Carmen, şi am mers să-mi iau fiica înainte să apuce să-i facă vreun test. Asistenta m-a oprit, dar eu am mers direct la pătuţul în care dormea ea şi mi-am cerut fetiţa.

Când femeia tăcu din nou, Wade o încurajă iar.

— Carmen, de unde ai ştiut că bebeluşul pe care l-ai luat era al tău? Avea vreo banderolă de identificare?

Carmen strânse ochii încercând să-şi amintească. După câteva momente, femeia îşi îndreptă umerii şi îl privi pe Wade.

— Avea una dintre chestiile alea de plastic în jurul gleznei, dacă la asta te referi.

— Se potrivea cu cea de la încheietura ta?

— Nu m-am uitat. Ştiam care copil era al meu.

— Cum ţi-ai putut da seama?

Carmen îl privi exasperată pe Wade.

— O mamă îşi recunoaşte propriul copil. În plus, era singura fetiţă cu pielea măslinie de acolo. Restul erau albi sau negri.

Nina şi Wade se priviră. Carmen nu luase în considerare posibilitatea că fetiţa ei fusese dusă în alt salon, pentru analize.

În decursul cercetării, Breck descoperise date care indicau numeroase cazuri de bebeluşi schimbaţi în maternitate, mai ales în trecut. Nina rămăsese şocată când aflase că asistentele şi părinţii nu se asigurau să verifice brăţările bebeluşilor la externare.

— Asistenta voia ca eu şi Linda să rămânem în spital, continuă Carmen. Dar eram amândouă sănătoase. Trebuiau să mi-o dea. Am ieşit cu ea pe uşă şi am sunat o prietenă care ne-a dus acasă.

— Ai spus că ai luat droguri în timpul sarcinii, zise Wade, fără a lăsa de înţeles că o judecă în vreun fel. Copilul tău s-ar fi putut naşte dependent.

— Asistenta a zis că era sănătoasă şi nu mai luasem nimic în ultimele două luni de sarcină.

Wade renunţă să mai pună întrebări legate de acest subiect.

— Ce ai făcut după aceea?

— Ştiam că trebuie să plec din Phoenix cât mai departe posibil, astfel încât José să nu mă poată găsi. Aveam un văr care locuia în Bethesda, aşa

că am încărcat totul în maşină şi am plecat spre est.

— Ai ajuns la Bethesda cu bebeluşul? întrebă Wade. S-a întâmplat ceva pe drum?

Nina îşi ţinu respiraţia, aşteptând să audă ceva despre vreun accident mortal pe care Carmen nu îl raportase.

— Am ajuns cu bine, zise Carmen. Am traversat ţara în patru zile, într-un Chevy vechi. După călătorie, eu şi Linda am rămas cu vărul meu vreo câteva săptămâni până când plânsul bebeluşului a început să-l enerveze, îmi căutam un loc de muncă. Voiam din toată inima să mă îndrept. Fetiţa mea depindea de mine.

Carmen se opri iar. Îndoi umerii şi păru să se retragă în sine. Nina ştia că următoarea parte a poveştii avea să fie esenţială pentru ancheta lor, dar şi sfâşietoare pentru Carmen.

Wade se apropie uşor de ea, fără a o atinge în vreun fel.

— Ce s-a întâmplat cu Linda?

Femeia nu scoase niciun cuvânt.

— Carmen?

— Vărul meu mi-a zis să ne luăm tălpăşiţa. A zis că bebeluşul îi distrugea viaţa.

Carmen începu să-şi frângă mâinile.

— Aşa că m-am dus la un adăpost unde o puteam aduce şi pe Linda.

Carmen se opri iar, strângându-şi buzele şi indicând, în mod clar, că nu mai voia să continue. Frustrarea o rodea pe Nina. Trecuse prin intervenţii dentare mai puţin dureroase şi lente decât discuţia aceasta. Îşi aminti că doamna Cardona era o persoană vulnerabilă şi nu ar fi avut nimic de câştigat dacă grăbeau procesul. Wade avea pregătirea necesară pentru a o ghida pe Carmen prin povestea ei fără a cauza un blocaj definitiv, ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă Nina ar fi fost cea care punea întrebările.

— Ne poţi povesti despre adăpost, Carmen? zise Wade.

— Am primit ceva ajutor acolo, dar m-am împrietenit şi cu nişte femei care luau droguri. Ştiau unde să găsească marfă bună. Mi-au dat un pic, ca să mă mai relaxez. Am crezut că erau drăguţe cu mine.

— Dar nu erau drăguţe, nu-i aşa? spuse Wade.

Carmen clătină din cap.

— Am început să vreau mai mult şi m-au dus la tipul care le vindea marfa. Mi-a zis că, dacă deveneam una dintre fetele lui, avea să aibă grijă de mine.

Nina auzise poveşti similare de mult prea multe ori. Carmen fusese ţintită de la bun început. După o vreme, devenise dependentă şi căzuse în mâinile proxenetului. Nina nu avea de gând să o judece pe femeie. Nu trăise viaţa ei, nu suferise durerea ei şi nu îi simţise pierderea.

— Am început să lucrez pentru el, zise Carmen. Am fost nevoită să mă mut din adăpost ca să nu afle nimeni ce se petrecea.

Cu siguranţă, Carmen era conştientă că, dacă personalul afla despre consumul de droguri, prostituţie şi faptul că îşi neglija copilul, avea să cheme imediat serviciile de protecţie a copilului.

Carmen îl privi pe Wade direct în ochi pentru prima dată de la începerea discuţiei. Ochii îi erau plini de lacrimi.

— Am încercat să mă descurc singură câteva săptămâni, dar nu am putut.

O lacrimă îi lunecă pe obraz.

— Nu am putut, pur şi simplu.

Ferm, dar răbdător, Wade îşi repetă întrebarea de mai devreme.

— Carmen, ce s-a întâmplat cu fetiţa?

Suspinele înăbuşite ale lui Carmen au fost singurul răspuns.

Nina nu ştia sigur ce să facă, dar îi imită pe Wade şi pe Matthews, care nu încercau în niciun fel să o atingă. Matthews le explicase că doamna Cardona nu agrea contactul fizic, cu excepţia cazului în care îl iniţia chiar ea. Îşi dădea seama că femeia se afla într-o stare delicată şi nu voia să facă nimic care să întrerupă brusc discuţia.

Carmen îşi trase în cele din urmă nasul şi luă un şerveţel din mâna întinsă a lui Wade. Umerii i se plecară uşor, semn că cedase. După ce inspiră cutremurându-se, îşi reluă povestea.

— Într-o noapte, trebuia să mă întâlnesc cu un tip în Virginia. Chiar în apropierea şoselei de centură. Am lăsat copilul pe bancheta din spate a maşinii în timp ce aveam grijă de client. Deodată, a început să plângă. Tipul s-a înfuriat râu. M-a lovit tare şi a plecat fără să plătească.

Carmen îşi tamponă nasul cu şerveţelul şi mai primi unul de la Wade.

— Ştiam că aveam să fiu bătută şi mai rău dacă mă întorceam fără bani. Eram încă drogată… nu este o scuză, dar nu gândeam limpede.

— Ce ai făcut, Carmen? o încurajă Wade, după o pauză lungă.

— Am scos copilul din maşină şi apoi am…

Inima Ninei începu să bată repede. Carmen plecă fruntea şi umerii începură să-i tremure în timp ce suspina. Privind-o, agenta îşi dădu seama că femeia nu o mai numea pe micuţă „Linda”, ci doar „copilul”.

Carmen deschise gura, dar nu se auzi niciun sunet. Încerca să spună ceva. În cele din urmă, reuşi să pronunţe un singur cuvânt.

— *B-besar.*

După o altă rundă de lacrimi, zise:

— *Le d-d… besar.*

Wade ridică din sprânceană curios, privind-o pe Nina, care se chinuia să înţeleagă cuvintele.

— *¿Qué he hecho?* zise Carmen, frângându-şi glasul într-un vaiet prelung de durere ce se preschimbă în lacrimi.

— Ajunge, spuse Matthews pe un ton ce nu admitea un alt răspuns. Sunt sigură că vă descurcaţi să găsiţi ieşirea.

Femeia se mută lângă Carmen şi începu să-i vorbească blând.

Wade aşteptă până ce ieşiră pe hol ca să-i vorbească Ninei.

— Ce a spus? şopti el.

— După ce a zis „am scos-o din maşină", mi-a fost destul de greu să o înţeleg, răspunse Nina. Mi s-a părut că a spus *„besar",* care înseamnă „a săruta". Apoi mi s-a părut că a zis *„le di un beso",* care înseamnă „i-am dat un sărut."

— Şi după aceea?

— Apoi a spus: „Ce am făcut?"

Wade păru să se gândească la cele auzite.

— Carmen nu a suportat să admită în limba engleză ceea ce a făcut. A regresat la o variantă anterioară a ei.

— Se pare că şi-a sărutat copilul de adio, spuse Nina, apoi a fost prea copleşită de vină.

Nina se uită la Wade şi îi citi încordarea în privire. Ştia că se gândeau la acelaşi lucru. Nu aveau să mai afle ceva de la Carmen Cardona, dar ceea ce le spusese era precum o mărturisire.

Capitolul 28

O bătaie la uşă îi întrerupse Ninei, care îşi arunca pe pat conţinutul valizei, şirul gândurilor. Uşurată, dintr-un motiv sau altul, că avea să amâne despachetatul şi spălatul hainelor, se îndreptă cu paşi mărunţi spre uşă şi privi pe vizor. Văzând doar vârful unei cozi brunete, deschise uşa larg.

— Unde ai fost? întrebă Bianca, intrând pe lângă ea şi îndreptându-se spre bucătărie. Te-am căutat.

Bianca avea obiceiul de a o vizita la scurt timp după ce ajungea acasă. Agenta era convinsă că studenta de optsprezece ani instalase un soi de sistem de monitorizare în parcarea blocului. Însă era mai bine dacă nu ştia.

— Intră, zise Nina sec. Care e treaba?

— Nu auzi zgomotul?

Bianca făcu semn în direcţia apartamentului de alături.

— Doamna G. dă o petrecere în cinstea aniversării unuia dintre fraţii mei.

— Nu este prea zgomotoasă.

— Înăuntru e o gloată sălbatică de copii de şapte ani care aleargă într-un apartament pentru patru persoane.

Bianca făcu ochii mari.

— Este ca la zoo. Dacă nu plecam de acolo, cred că o luam razna.

— Micuţul Gus, zise Nina. Împlineşte şapte ani, nu-i aşa?

— Alo?

Nivelul de sarcasm din glasul Biancăi atinsese cote maxime.

— Am vorbit despre asta acum câteva zile când eu şi doamna G. ţi-am adus o felie de *tres leches.*

— Am fost un pic ocupată, îi replică Nina la fel de sarcastică. Cu toate călătoriile astea prin ţară, anchetele criminale şi pistele, am avut câteva chestii pe cap.

— Spune-mi că nu ai în cap doar chestii criminale, ci şi pe bunăciunea aia din echipă.

Bianca ridică sugestiv din sprâncene.

— Cel cu muşchi şi cu ochelari.

Nina îşi simţi obrajii în flăcări.

— Agentul Kent?

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Păi sigur nu m-am gândit la babac.

— Dacă te referi la agentul Wade, să ştii că are vreo cincizeci de ani.

Nina deschise frigiderul.

— Nu e bătrân.

— Mda, sigur. Kent ăla e mai apropiat de vârsta ta.

Bianca îşi roti o şuviţă de păr pe după deget.

— Şi merită să fie cercetat.

— Nu o să se întâmple.

Nina se aplecă să privească în frigider.

— Membrii echipei nu au voie să fraternizeze.

Bianca se lovi cu palma pe şold.

— Ce căcat.

În ochi îi lucea o licărire poznaşă.

— Atunci ce zici de detectivul ăla delicios din Phoenix cu care te-am văzut? E plăcut privirii.

— Stai, ce?

Nina se întoarse cu două sticle de apă în mână.

— Unde m-ai văzut cu detectivul Perez, el este…

— Se numeşte internet.

Bianca acceptă una dintre sticle.

— Am urmărit articolele şi reportajele despre ancheta din Phoenix, care, apropo, devine din în ce mai populară.

Nina bău lung din sticlă.

— Aş prefera să nu vorbesc acum despre presă. Un reporter, în mod special, îmi face viaţa un calvar.

— Ştiu la cine te referi, zise Bianca. Dar sunt o mulţime de oameni care postează despre faptul că dosarul Llorona a fost redeschis.

Bianca deşurubă dopul sticlei.

— Apropo, ce sinistră e povestea aia. Nu pot să cred că tu ai crescut cu aşa ceva. Eu nu i-aş povesti niciodată lui Gus ceva atât de înfricoşător – chiar dacă mă enervează de, gen, două ori pe zi.

— Nu mă păcăleşti, zise Nina. Ştiu că Gus este preferatul tău.

Bianca îşi duse degetul la buze, prefăcându-se că era un secret.

— Nu spune nimănui. Dacă aude Gus, o să mi se urce în cap.

— Cred că ştie deja.

Nina zâmbi.

— L-ai făcut deja să înţeleagă matematica de clasa a V-a şi v-am văzut construind împreună un calculator de buzunar săptămâna trecută.

— A trebuit să îi dau fraierului ceva pentru ziua lui.

Tonul Biancăi era dispreţuitor.

— Nu e ca şi cum aş avea o grămadă de bani.

— Ţi s-a băgat în suflet.

Bianca îşi înclină capul gânditoare.

— Copiii aflaţi în plasament trebuie să îşi poarte de grijă unul altuia.

Un sentiment de mândrie umplu inima Ninei. Bianca era într-o situaţie disperată când Nina dăduse de urmele ei. Avea treisprezece ani şi fugise de acasă. Acum, fata făcea un bine la rândul ei.

— Mă bucur că ai grijă de Gus, îi spuse Nina. Doamna G. mi-a zis că nu şi-a cunoscut niciodată părinţii.

— Da, şi nici nu ştim când e ziua lui cu adevărat, spuse Bianca. Sărbătorim data de 7 martie pentru că atunci ni l-au adus serviciile sociale.

Nina puse sticla de apă pe masă. Ceva ce spusese Bianca îi aminti de discuţia cu Carmen Cardona. Încercă să reţină acel fragment de gând, dar era prea efemer, prea vag.

Aparent conştientă de faptul că Nina nu mai era atentă, Bianca aruncă sticla în coşul de gunoi.

— Presupun că ar trebui să mă întorc la petrecere ca să ajut la curăţenie. Cred că puştii ăia au lăsat o tonă de gunoaie.

Nina se simţi îmboldită de alt gând.

— Gunoi?

— Ştii tu… mizerie, resturi, pahare din plastic, furculiţe şi bucăţele de glazură aruncate pe podea?

Gândul începu să prindă contur.

— Resturi?

Sprâncenele străpunse de cercei ale Biancăi se ridicară.

— Ce e cu tine?

Ceva ieşea la iveală din subconştientul Ninei, dar avea nevoie de linişte ca să se concentreze.

— Mă duc să fac un duş, zise ea. Să spăl jegul călătoriei.

Cel mai bine se concentra într-o baie plină de abur, sub duş.

— Am înţeles.

Bianca o privi prudent.

— Dar vin să te verific mai încolo.

La câteva minute după ce vecina ei plecă să înfrunte ororile petrecerii aniversare de şapte ani, Nina era în cabina ei de duş, apa revărsându-i-se pe

piele, iar discuţia cu doamna Cardona derulându-i-se în minte. Încerca să creeze o imagine coerentă din informaţiile pe care le primise. Era ceva anume ce nu îi dădea deloc pace.

O idee începu să se contureze. *Şi dacă nu am înţeles-o corect?* Nina crezuse că doamna Cardona spusese *„Le di un beso”,* ceea ce însemna „am sărutat-o”. Ce spusese însă femeia, de fapt?

Şi-o imagină pe Carmen, tulburată, spunând: *„B-besar.”* Apoi: *„Le d-d… besar.”*

Tradus, *„besar”* înseamnă „a săruta”, nu „eu sărut” sau „am sărutat”. Un vorbitor nativ de spaniolă, precum Carmen, nu ar fi folosit o formă verbală greşită. Dacă ar fi vrut să spună „I-am dat un sărut”, Carmen ar fi trebuit să folosească formularea *„Le di un beso”* sau pur şi simplu *„La besé”.*

Toată vorbăria Biancăi despre curăţenia de după petrecerea copiilor îi readusese ceva în minte. În limba spaniolă, cuvântul pentru gunoi este *„basura”,* care seamănă destul de mult cu *„besar”,* mai ales dacă persoana care vorbeşte suspină.

Dacă cumva Carmen nu spusese *„Le di un beso”?* Dacă spusese *„Le dejé en la basura”,* dar nu reuşise să pronunţe totul din cauza lacrimilor?

Mintea Ninei se umplu de multiple posibilităţi. Oare Carmen recunoscuse că îşi lăsase copilul în gunoi?

Aşa cum se întâmplase cu ea.

Ninei i se întoarse stomacul pe dos când îşi dădu seama că un alt amănunt pe care îl menţionase Bianca îi evoca în minte o imagine tulburătoare. Micul Gus fusese abandonat pe când era un bebeluş, iar asistenţii sociali trebuiseră să îi estimeze vârsta. Să îi fixeze o dată a naşterii.

Aşa cum i se întâmplase şi ei.

Un medic pediatru îi estimase vârsta după ce fusese găsită într-un tomberon, dar dacă se înşelase? Dacă nu se dezvoltase corespunzător pentru că nu primise îngrijirile corecte? Dacă se aflase în grija unei dependente de droguri?

Probabil că ar fi părut micuţă, poate subdezvoltată. Medicul ar fi putut presupune că era mai mică cu câteva săptămâni decât era în realitate.

Nina trecu la următorul pas logic, pornind pe un drum periculos. Era posibil ca cineva care îşi sărbătorea ziua de naştere pe, să zicem, 11 martie, să fi fost născut, în realitate, pe 26 februarie.

Apa deveni călâie în timp ce Nina încremeni sub duş, trăgând concluzia inevitabilă.

În cazul Llorona, bebeluşul se născuse pe 26 februarie, dar murise în Phoenix trei zile mai târziu. Doar că bebeluşul lui Victor şi al Mariei nu murise în casa aceea. Copiii fuseseră schimbaţi în spital. Nina inspiră, dându-şi seama că povestea crimei începea să semene prea mult cu legenda. Copilul Mariei era dispărut şi nimeni nu ştia unde se află.

Dar poate că Nina tocmai aflase.

Poate că bebeluşul fusese dus în Maryland când avea doar câteva zile. Dacă Nina interpretase corect de data aceasta spusele lui Carmen, femeia se aflase în nordul Virginiei când lăsase bebeluşul în gunoi.

Nina fusese găsită într-un tomberon în Reston, localitate din nordul Virginiei.

Dacă fetiţa supravieţuise, trebuie să fi împlinit douăzeci şi opt de ani de curând.

Vârsta Ninei. Sau vârsta pe care credea că urma să o împlinească săptămâna următoare.

Opri apa şi ieşi repede din duş, trăgându-şi halatul din satin în jurul trupului. Deschise laptopul în timp ce apa îi picura din păr pe masă. Căută pe Google articole despre nou-născuţi abandonaţi în nordul Virginiei în urmă cu douăzeci şi opt de ani.

Găsi şase cazuri – toate ajunseseră pe canalele locale de ştiri. Înăbuşindu-şi un val teribil de groază, Nina deschise fiecare articol în parte. Doar trei dintre ele vorbeau de fetiţe. Dintre cele trei, unul făcea referire la un bebeluş în vârstă de o lună abandonat în Reston. Evenimentul se petrecuse pe 11 aprilie, ziua în care Nina fusese găsită în gunoi.

Gunoiul. *La basura.*

Cazul ei.

Pulsul îi răsuna în urechi. Accesă serverul FBI şi introduse aceleaşi date ale căutării. Rezultatele nu erau cu nimic diferite.

Fusese singura fetiţă abandonată într-un tomberon în nordul Virginiei în luna aprilie a anului în care se născuse. Un an bisect.

Nimeni nu făcuse legătura. Nimeni nu ştia că exista vreo legătură. Simţea adevărul cu tot trupul ei… îl cunoştea bine acum.

Cu degetele amorţite, Nina deschise dosarul cazului Llorona şi se uită la fotografia Mariei şi la cea a lui Victor Vega.

Oamenii pe care nu avea să îi cunoască niciodată.

Părinţii ei.

Capitolul 29

A doua zi
Hogan's Alley, Academia FBI
Quantico, Virginia

— Stai pe loc, FBI!

Nina îşi fixă privirea asupra jefuitorului când acesta o trase pe funcţionara de la bancă aproape de corpul lui, lipindu-şi ţeava pistolului de tâmpla ei.

— Aruncă arma.

Nina intenţionase să se apropie în secret înainte de a-şi anunţa prezenţa, dar jefuitorul nu îi dăduse de ales. Acum, avea un ostatic.

Ochii lui spălăciţi se mijiră privind în ai ei.

— Aruncă arma sau o omor.

Barba neîngrijită şi părul rar şi nisipiu lăsau impresia unui om neîngrijit.

— Fă-o imediat, zise Prăpăditul.

Negocierea era cea mai bună alegere, dar nu era şi punctul ei forte. Din fericire, partenerul Ninei era psiholog.

Riscă şi-i aruncă o privire lui Wade, care se ascunsese în spatele unui zid jos, din capătul opus al vestibulului băncii. Wade îi putea distrage atenţia infractorului în timp ce ea se gândea ce să facă mai departe. Dacă nu îl făcea pe Prăpădit să se predea, Wade i-ar fi putut măcar distrage atenţia suficient de mult timp cât să îi permită Ninei să găsească poziţia potrivită ca să îl împuşte în cap. Dădu scurt din cap spre Wade, forţându-l să-i ghicească intenţiile.

— Sunt agentul special Jeffrey Wade, strigă el, atrăgând atenţia Prăpăditului. Haide să vorbim înainte ca lucrurile să escaladeze. Nimeni nu a fost rănit deocamdată.

Infractorul înarmat strânse ostaticul şi mai aproape de el.

— Chestia asta o să se schimbe destul de curând dacă nu faceţi ce vă spun.

Nina se mişcă uşor în lateral, cu pistolul Glock aţintit asupra duşmanului.

Omul îi aruncă o privire.

— Ce mama dracului faci?

— Se fereşte din calea glonţului tău, zise Wade, pe un ton calm.

Era o observaţie deloc subtilă cu privire la faptul că Nina îşi părăsise poziţia securizată. Nu urmase protocolul şi, aparent, Wade încerca să o aducă pe calea cea dreaptă.

— Nu vreau să se strecoare în spatele meu, zise Prăpăditul. Spune-i să se întoarcă acolo unde o pot vedea.

Din moment ce infractorul era acum concentrat asupra lui Wade, Nina îşi îndreptă atenţia la ostatic, care părea să fie de origine latino-americană. O idee începu să prindă contur. Prezenta un risc major, dar nu avea să mai găsească o oportunitate la fel de bună de a o salva pe femeie.

Nina expiră lent în timp ce îşi strânse doar puţin degetul arătător, apăsând uşor pe trăgaci. Îi aruncă o privire ostaticului şi strigă o comandă scurtă.

— *¡Agáchate!*

Femeia înlemni, pentru o clipă, cu gura deschisă, apoi se aplecă în faţă şi ţipă când Nina trase.

O clipă mai târziu, Prăpăditul şi ostaticul căzură pe podea.

Wade ieşi repede de unde se ascunsese.

— Ce mama dracului a fost asta, Guerrera?

Prăpăditul se ridică şi îşi scoase casca.

— Mamă, ce a durut!

Omul îşi frecă fruntea.

— Parcă nu aveaţi voie să trageţi.

— Nu aveau.

Agentul special Denbry, unul dintre instructorii de la academie, veni spre ei cu paşi mari.

— Asta nu făcea parte din scenariu. Guerrera trebuia să asigure contextul pentru negocieri.

Instructorii de la sediul pentru antrenamente din Quantico organizaseră o sesiune de antrenament pentru membrii echipei în Hogan’s Alley, într-un loc de pe domeniul întins al academiei aranjat cu o serie de faţade dispuse astfel încât să simuleze străzile unui oraş. Pentru scenariul din acea zi, actori locali interpretau rolurile funcţionarei şi al jefuitorului într-o situaţie de luare de ostatici la Bank of Hogan, cunoscută drept cea mai jefuită bancă din lume.

Nina îşi ridică viziera.

— Am văzut o oportunitate şi am profitat de ea.

Agenta arătă spre actor, care se chinuia să se ridice.

— Aia a fost o lovitură mortală. Nu ar fi putut face rău ostaticului.

— Poate, zise Denbry. Sau poate că nu.

Bărbatul îşi încrucişă braţele la piept.

— Ideea este că partenerul tău nu a ştiut nicio clipă ce aveai de gând. Nu a fost pregătit să reacţioneze pentru că tu nu ai comunicat corect.

Toţi ochii se întoarseră spre Wade.

Agentul ridică din umeri.

— Nu am ştiut ce aveai de gând să faci, Guerrera. Plănuiam să negociez eliberarea ostaticului şi apoi predarea jefuitorului.

Oare Nina nu avusese suficientă răbdare să aştepte rezolvarea situaţiei? Oare fusese distrasă de descoperirea făcută cu o noapte în urmă? Îi fusese imposibil să pună geană pe geană. Nu avusese nicio clipă la dispoziţie ca să discute chestiunea cu echipa înainte de începerea exerciţiului şi nervii îi erau întinşi la maximum de dinainte de antrenament.

Denbry o privi aspru.

— Înţeleg acum de ce agentul special Buxton ne-a cerut să creăm nişte scenarii. Cu toţii aveţi nevoie de exerciţiu dacă vreţi să faceţi în continuare muncă de teren.

Nina îşi puse arma pentru antrenamente în toc şi îşi aruncă privirea pe fereastră, unde îi văzu pe Breck şi pe Kent intrând pe uşile de sticlă în falsa bancă.

— Bine ochit, îi spuse Breck Ninei.

— Nu-i face complimente, replică Denbry. Şi-a părăsit poziţia securizată, a eşuat în a-şi comunica intenţiile partenerului şi nu a lăsat timp pentru negocieri.

Nina îşi apără punctul de vedere:

— Dar situaţia este rezolvată, nu?

Agenta arătă spre actori.

— Şi ostaticul a supravieţuit. Aş zice că a fost un succes.

— Ai încălcat regulile, Guerrera. Grav, se burzului Denbry la ea.

Agentul se întoarse spre femeia care jucase rolul ostaticului.

— Presupun că ţi-a spus să te fereşti, în spaniolă?

Când femeia dădu din cap, Denbry se întoarse furios spre Nina.

— Cum puteai fi sigură că ostaticul înţelege spaniola, dar nu şi infractorul?

— Nu aveam cum, zise Nina. Am…

— Riscat, îi termină Denbry vorba. Folosim muniţie pentru antrenamente în locul celei reale. Din fericire, ostaticul a reacţionat la comanda ta, dar nu

aveai de unde să ştii dacă nu cumva infractorul apuca să apese pe trăgaci înainte de a-l lovi tu. Dacă ar fi fost gloanţe reale, ostaticul ar fi putut muri.

Agentul făcu un semn spre actori, aşa cum făcuse şi Nina mai devreme.

— N-aş zice că două cadavre înseamnă o operaţiune reuşită. Nu şi atunci când morţile ar fi putut fi evitate urmând protocolul.

Kent păşi între Nina şi Denbry şi i se adresă mai întâi agentului.

— Există momente în care circumstanţele dictează o altă abordare. Momente în care respectarea procedurii nu reprezintă cea mai bună alegere.

Observaţiile lui Kent aveau greutate. Cu toţii îi cunoşteau istoricul. Avea mai multă experienţă în luptele simulate sau reale decât oricine dintre cei prezenţi.

Nina se simţi mulţumită de comentariile lui. Asta până când Kent se întoarse spre ea.

— Dar scenariul acesta nu era unul dintre acele momente. Înţeleg de ce ai simţit nevoia să apeşi pe trăgaci, dar nu ai avut niciun motiv să îţi părăseşti poziţia.

Expresia arogantă de pe faţa lui Denbry o făcea pe Nina să îşi piardă minţile. Deschise gura ca să obiecteze, dar Kent încă nu terminase.

— Iar abilităţile tale de comunicare mai pot fi îmbunătăţite, adăugă el.

Era firesc ca agentul Kent să sublinieze asta. Nina nu colaborase niciodată prea bine. Copilăria o forţase să se descurce pe cont propriu, iar cei patru ani pe care şi-i petrecuse în cadrul poliţiei înainte de a se alătura FBI-ului o învăţaseră să lucreze singură şi să ia decizii rapide pe teren. Iar asta nu era o reţetă prea grozavă pentru munca în echipă.

— De-asta ne aflăm aici, zise Wade, strecurându-şi arma în tocul pliabil de la curea. Trebuie să învăţăm să funcţionăm ca o echipă, să învăţăm ce aşteptări să avem unul de la celălalt, să ne anticipăm mişcările.

Breck zâmbi larg.

— Păi putem anticipa că Guerrera ştie să tăbăcească funduri.

Nina înţelese concluzia la care ajunseseră cu toţii: se grăbise.

Cei doi ani petrecuţi ca agent FBI nu fuseseră de ajuns ca să o îndoctrineze cu modul de gândire din cadrul biroului. Totul se rezuma la investigaţii minuţioase care implicau folosirea de diverse resurse pentru un singur caz şi studierea fiecărui unghi până ce cazul era solid, fiecare membru al echipei contribuind ca să îndeplinească misiunea.

Fiind cel mai tânăr şi mai puţin experimentat membru al echipei nou formate, Nina îşi revizui atitudinea şi se întoarse spre Denbry.

— Voi lucra la abilităţile mele de comunicare.

Agentul dădu satisfăcut din cap.

— Nici noi nu ne-am descurcat prea bine, zise Breck, arătând spre Kent, care îi fusese partener într-un alt scenariu.

Denbry oftă.

— Am terminat acum. Îi voi transmite feedbackul meu supervizorului Buxton. Sunteţi liberi să plecaţi.

Nina nu putea decât să îşi imagineze ce fel de comentarii avea să facă Denbry.

— Haide, îi zise Kent Ninei. A fost o dimineaţă lungă.

Nina îşi ridică privirea spre el, curioasă să ştie cum ar fi abordat problema o persoană cu experienţă în Forţele Speciale.

— Tu l-ai fi împuşcat?

Ridurile din jurul gurii lui Kent se strânseră.

— Nu.

Capitolul 30

The Boardroom, Academia FBI
Quantico, Virginia

O oră mai târziu, Nina stătea alături de echipa ei în jurul unei mese din restaurantul academiei, numit The Boardroom, gol în acea dimineaţă târzie de sâmbătă. După ce aşteptaseră la rând pentru o tavă cu mâncare în sala de mese, agenţii se retrăseseră într-un loc mai liniştit pentru a discuta cazul. Buxton îi anunţase că avea să li se alăture de îndată ce primea feedbackul de la instructori.

Lupta care se dădea în mintea Ninei cu privire la ce ar fi trebuit să împărtăşească cu ceilalţi nu încetase încă. Tăcu, acordându-şi ceva timp ca să găsească o cale de a aborda subiectul. Sau să îl evite cu totul.

Stătuse trează mai toată noaptea trecută, întorcând situaţia pe toate părţile. Cum era posibil ca informaţia să nu fi ieşit niciodată la lumină pe parcursul colaborării ei cu două agenţii statale?

Fiecare candidat la o poziţie în cadrul FBI trebuia să se califice pentru o autorizaţie Top Secret, iar acest proces implica o cercetare amănunţită a istoricului său. Lucrurile nu fuseseră cu nimic diferite în cazul Ninei.

Îşi amintea că procesele de recrutare atât pentru poliţia din Fairfax, cât şi pentru Biroul Federal incluseseră verificări în Sistemul Automat de Identificare a Amprentelor şi în Centrul Naţional de Informaţii Infracţionale. NCIC, care era o bază de date uriaşă, era separată de sistemul de indexare a profilurilor ADN al FBI. O căutare în IAFIS ar fi scos la iveală doar amprentele înregistrate deja, iar în NCIC, activităţile ilegale.

În niciunul dintre cazuri, verificarea antecedentelor nu ar fi inclus şi un test ADN.

Chiar dacă profilul ei ADN ar fi existat în sistem, probele de sânge prelevate de la locul crimei din cazul Llorona nu fuseseră niciodată supuse unei analize ADN. Cazul fusese închis cu ani buni înainte ca tehnologia să devină cunoscută. În plus, poliţia ajunsese la concluzia că vinovatul era mort. Nu mai fusese nevoie de investigaţii suplimentare.

— Porcăria aia de la Bank of Hogan nu ne ajută deloc, zise Kent, întrerupând gândurile Ninei.

— Mie mi s-a părut că a mers bine, spuse Breck.

Kent se încruntă.

— Hai să zicem doar că există ceva probleme cu lucrul în echipă.

Nina simţi greutatea privirilor tuturor. Asta era problema ei. Petrecuse prea mulţi ani bazându-se pe propriile puteri. Oare nu asta făcea şi acum?

— Cred că Guerrera încă nu a înţeles că-i apărăm spatele, spuse Kent.

Nina înălţă brusc capul.

— Despre ce vorbeşti?

— Poate un exemplu din viaţa reală ar fi de ajutor, zise el. Într-una dintre misiunile mele în străinătate, alături de SEAL, am fost prins într-un schimb de focuri în timpul unei operaţiuni secrete. M-am despărţit de ceilalţi când am rămas în urmă ca să protejez echipa. Bineînţeles că ne aşteptau duşmani, gata să ne atace din spate. Nu mai aveam cale de scăpare. În orice direcţie m-aş fi mişcat, inamicii mi se puneau în cale.

Nina îl asculta atentă.

— Ce-ai făcut?

— Eram cu toţii conectaţi la un sistem de comunicare. Fuseserăm antrenaţi să folosim un cod de urgenţă în cazul în care rămâneam prinşi în spatele liniilor inamice. A trebuit să mă încred că aveau să evalueze situaţia şi să înceapă focul de acoperire, zise el.

Nina învăţase despre focul de acoperire la academie. Însemna atacarea unui inamic pentru a-l ţine la depărtare, în timp ce un tovarăş scăpa dintr-o situaţie dificilă.

— Ideea este că nu puteam să-mi văd echipa, continuă Kent. Nu era sigur unde anume erau sau dacă mă auziseră clar. A trebuit să am încredere totală şi să-mi pun viaţa în mâinile lor.

Nina înţelesese deja morala poveştii, dar nu se putu abţine să îi ceară mai multe detalii.

— Care era codul? vru ea să ştie. Ce s-a întâmplat când l-ai folosit?

— Codul era „flashpoint”, răspunse Kent. N-am avut timp să aştept un răspuns. În momentul în care am pronunţat cuvântul, mi-am părăsit poziţia şi am fugit cât am putut de repede spre echipa mea.

Kent ridică un umăr.

— Dacă făceau ceea ce mă aşteptam să facă, aveam să supravieţuiesc; dacă nu, urma să mor sau, mai rău, să fiu capturat.

— Ţi-au păzit spatele?

— Ba bine că nu. N-am văzut în viaţa mea atâtea gloanţe zburând prin aer.

Kent se aplecă spre Nina.

— Trebuie să ajungi în punctul în care te poţi încrede cu viaţa în echipa ta.

Nina bău din sucul ei, asimilând informaţiile. Kent vorbea despre o situaţie tactică, dar îi înţelese cuvintele la un cu totul alt nivel. Acum era momentul să ia o decizie. Făcea parte din echipă sau nu?

Privirea i se îndreptă spre cei trei. Deveniseră mai mult decât colegi de breaslă. Îi erau prieteni. Tovarăşi de arme. Aliaţi. Dacă se încredea în ei, existau două variante. Fie îi transmiteau informaţia lui Buxton, aşa cum ar fi fost firesc, fie aveau să îi păstreze secretul, riscându-şi carierele.

Wade o privi cu luare-aminte.

— Ce te frământă, Guerrera?

— Ce vrei să spui?

— Citesc oamenii, spuse el. Şi sunt al naibii de bun la asta.

Nina mai luă o gură din băutură, trăgând de timp.

— Mă gândeam la Carmen Cardona, zise ea, încă nesigură dacă era gata să dezvolte subiectul.

— Ştiu că era dependentă de droguri şi alte chestii, zise Breck, dar faptul că a fost în stare să-i facă rău propriului copil – sau copilului despre care credea că este al ei?

Agenta se încruntă.

— Sau oricărui copil, până la urmă.

După-amiaza trecută, după ce plecaseră de la St. Elizabeth, Wade şi Nina îi informaseră pe ceilalţi în legătură cu spusele lui Carmen. La momentul acela, Nina tradusese comentariul femeii prin „I-am dat un sărut”.

Analizaseră cu toţii ceea ce ştiau. Mai întâi, Carmen îşi exprimase regretul înainte de a izbucni în lacrimi spunând: „Ce am făcut?” În al doilea rând, femeia recunoscuse că reluase consumul de droguri la câteva săptămâni după naştere şi era disperată din mai multe puncte de vedere. Şi în cel din urmă, copilului i se pierduse complet urma după ce Carmen scosese fetiţa din spital. Într-un final, echipa ajunsese la concluzia că, cel mai probabil, femeia îşi ucisese copilul care devenise un soi de povară pentru ea.

Căzuseră de acord să încerce să găsească o cale de a aduce linişte rudelor Mariei şi ale lui Victor, oferindu-le mai multe răspunsuri definitive, deşi şansele ca acest lucru se întâmple prin intermediul lui Carmen erau destul de scăzute.

— Hai să recunoaştem, zise Kent. Nu putem condamna pentru crimă o persoană aflată într-un spital pentru boli mintale, bazându-ne doar pe simpla suspiciune a unei crime petrecute în urmă cu treizeci de ani. Chiar dacă am găsi cumva dovezi, Carmen tot nu ar fi condamnată.

Nina voia să privească în altă parte, dar ochii oţelii ai lui Wade o ţinură prizonieră când se înclină spre ea.

— Guerrera?

Wade nu putea fi distras aşa de uşor.

Venise momentul să aleagă.

— După ce am plecat de la St. E., m-am tot gândit la ce ne-a spus Carmen, începu ea.

Wade nu spuse nimic. Psihologul Jeffrey Wade intrase în modul interogatoriu şi avea să scoată toată povestea de la ea înainte să apuce să termine.

— La final, când Carmen a început să plângă, am crezut că a spus *„besar”,* care înseamnă *„a săruta”,* dar acum cred că încerca să spună *„basura”,* care înseamnă „gunoi”.

Nina nu se mai obosi să le explice aspectele de natură gramaticală care o conduseseră la noua interpretare.

— După ce m-am gândit mai bine, cred că femeia a zis *„la dejé en la basura”.*

— Am lăsat-o la gunoi, zise Kent încet, traducându-le celorlalţi.

— Gunoi?

Wade îşi mută privirea de la Kent la Nina.

Cu gura uscată, Nina nu reuşi decât să dea din cap. Wade, care o evaluase psihologic înainte de a deveni agent FBI, îi cunoştea povestea mai bine decât oricine.

— Carmen ne-a spus că s-a întâlnit cu un client în Virginia, zise Wade, pe chipul lui putându-se citi faptul că acum începea să înţeleagă.

Nina îl ajută să facă şi ultimele legături.

— Urmează să împlinesc douăzeci şi opt de ani.

Agenta îi lăsă să asimileze informaţia înainte de a continua.

— Dar nimeni nu îmi cunoaşte cu adevărat data naşterii, aşa că este posibil să fi împlinit deja douăzeci şi opt de ani…

— …Pe 26 februarie, spuse Wade.

Breck îşi acoperi gura cu mâna.

— Ia stai o clipă.

Tânăra îşi aruncă privirea la Wade, apoi la Nina.

— Bebeluşul din cazul Llorona s-a născut pe 26 februarie, apoi Carmen a dus copilul în Maryland. Acum îmi spuneţi că femeia a aruncat bebeluşul într-un tomberon, undeva în Virginia?

Wade ridică o mână, întrerupând orice discuţie.

— Guerrera, vrei să spui că eşti fiica dispărută a lui Victor şi a Mariei Vega?

Nina înghiţi.

— Noaptea trecută, am verificat să văd câte fetiţe de origine latino-americană au fost abandonate în nordul Virginiei acum exact douăzeci şi opt de ani.

Nina îşi termină ideea şoptind gâtuit:

— Una.

Kent se întinse să îi cuprindă mâna.

— Nina.

În copilărie, fata nu avusese parte de prea multă compasiune, blândeţe ori de vreun alt soi de manifestare a afecţiunii. Compasiunea din atingerea lui, căldura de pe chipul lui, blândeţea tonului erau prea mult pentru Nina. Agenta îşi retrase mâna.

— Soarta a fost foarte crudă cu tine, agent Guerrera, spuse Wade. Nu vreau să îţi provoc şi mai multă durere, dar înţelegi că trebuie să ştim clar care este relaţia ta de rudenie cu victimele.

— Trebuie să ne întoarcem şi să discutăm din nou cu Carmen, sugeră Breck.

Wade clătină din cap.

— Doamna doctor Matthews mi-a telefonat după ce am plecat de la St. E. şi m-a anunţat că femeia este în stare catatonică. Nu ni se va mai permite să o vizităm prea curând.

Nina trecu direct la subiectul care o preocupa cel mai mult.

— Vreau să continui să lucrez la cazul ăsta. Nu am nicio legătură cu niciuna dintre familii, pentru că nu i-am cunoscut niciodată. Pot să rămân obiectivă.

Wade ridică sceptic dintr-o sprânceană.

— Te poţi minţi singură, Guerrera, dar pe mine nu mă păcăleşti.

Poate se amăgea singură, dar voia – trebuia – să continue să ancheteze cazul. Începuse să îi pară rău că îşi împărtăşise secretul, dar Breck interveni.

— ADN-ul tău se află în vreuna dintre bazele de date comerciale folosite pentru crearea arborelui genealogic? o întrebă pe Nina. Ştii tu, unul dintre site-urile acelea pe care oamenii le folosesc ca să îşi afle descendenţa sau ca să îşi cunoască rudele?

Nina clătină din cap.

— De ce aş vrea să îi caut pe oamenii care m-au aruncat la gunoi?

Îşi dădu seama cât de înverşunată era atunci când venea vorba despre circumstanţele în care se născuse şi cum fusese abandonată. Nu se gândise niciodată că ar fi putut exista alte motive pentru asta şi refuzase să se mai gândească la familia ei biologică pentru a se proteja de şi mai multă durere.

Un zâmbet apăru pe buzele lui Breck.

— Din întâmplare, suntem într-o clădire în care se află unul dintre cele mai avansate laboratoare criminalistice de pe planetă, spuse ea. Pe vremea când eram în divizia de crime cibernetice, l-am ajutat pe unul dintre laboranţi cu o problemă legată de calculatoare.

Zâmbetul i se lăţi şi mai mult.

— Mi-a rămas dator. Pot aranja ca o mostră din ADN-ul tău să fie comparată cu profilurile lui Victor şi al Mariei Vega, introduse în baza de date CODIS de laboratorul criminalistic din Phoenix.

Nina o privi circumspect.

— Şi tehnicianul ăsta lucrează azi?

— L-am văzut în parcare acum o jumătate de oră.

— Vrei să spui că ar putea face comparaţia fără să afle nimeni? întrebă Kent. E măcar posibil aşa ceva?

Pe obrajii lui Breck apărură gropiţe.

— Sigur ştie el cum să facă astfel încât să rămână neoficial.

După o pauză scurtă, adăugă:

— Dar va trebui să aşteptăm câteva ore ca să aflăm rezultatele.

— Trebuie să luăm avionul spre Phoenix în această după-amiază, zise Kent.

— O să mă sune imediat ce află, indiferent de rezultat, spuse Breck, probabil după ce aterizăm la Sky Harbor.

— Putem să îi dăm o mostră de la o „sursă necunoscută”? întrebă Nina, punând ultimele două cuvinte între ghilimele imaginare.

— Sigur, spuse Breck. Dar nu este prost, probabil o să îşi dea seama că este vorba despre cineva din interior, doar că nu o să ştie cine.

— Să zicem că facem asta şi că ADN-ul lui Guerrera se potriveşte cu cel al familiei Vega, spuse Wade. Vom şti cu certitudine că ea este bebeluşul dispărut.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Buxton o va trimite înapoi la Washington cu primul avion.

Breck îşi ridică bărbia.

— *Doar* dacă află.

După ce spuse asta se lăsă tăcerea. Nina se uită la echipa ei, toţi părând să fie pierduţi în propriile gânduri. Probabil calculau efectele pe care le-ar fi avut o astfel de încălcare a protocolului asupra carierelor lor. Îşi dorea cu disperare să lucreze la caz, dar nu şi dacă însemna să îi pună pe ceilalţi în pericol.

— Nu vă pot lăsa să faceţi asta, spuse ea într-un final.

— Ce să faceţi? întrebă Buxton, care se apropiase de masă pe când ei erau prinşi în discuţii.

Capitolul 31

În timp ce Buxton se aşeză pe un scaun gol şi o privi aşteptând, Nina se întrebă cât din discuţia lor auzise.

Agenta se chinui să găsească ceva – orice – cu care să îi distragă atenţia de la conversaţia reală.

— Nu-i pot lăsa să-şi asume vina pentru cum m-am descurcat azi la antrenament, zise Nina după o scurtă ezitare.

Ştia că Buxton tocmai se întâlnise cu instructorii şi că avuseseră, probabil, multe lucruri să-i reproşeze.

— Mă bucur să aud asta, spuse Buxton. Pentru că agentul Denbry nu a fost deloc mulţumit de iniţiativele tale liberale.

— Guerrera e încă treizeci la sută ofiţer de poliţie, spuse Kent, zâmbind. Este încă în proces de transformare.

— Nu mă ajutaţi deloc, zise Buxton. Încerc să construiesc aici o echipă de sine stătătoare. Colaborarea excelentă este un criteriu esenţial.

— Acelaşi lucru se poate spune şi despre munca investigativă, interveni Wade. Kent şi Breck tocmai urmau să ne explice ce au aflat despre James Snead.

Nina îi aruncă lui Wade o privire plină de recunoştinţă, ştiind prea bine că tovarăşul ei schimbase subiectul pentru a-l distrage pe supervizor. Şi ea fusese curioasă să afle ce descoperiseră Kent şi Breck despre reporterul de televiziune din Phoenix, care părea întotdeauna să ştie prea multe.

— Snead a tot făcut rost de informaţii pe care doar criminalul sau noi le-am fi putut avea, zise Kent. Şi a fost obsedat de cazul acesta de când a relatat despre el acum douăzeci şi opt de ani, aşa că tipul merita investigat.

Breck dădu din cap.

— El l-a intervievat pe vecinul care i-a zis cazului Llorona şi aşa i-a rămas numele.

Nina îşi aminti articolul decupat din ziar, pe care îl văzuse în timpul primului zbor spre Phoenix. I se părea că trecuseră un milion de ani de atunci.

— Din păcate, Snead nu este suspectul nostru, spuse Kent. Nu corespunde profilului.

— Mai exact, îl putem scoate în mod clar de pe lista de potenţiali vinovaţi, adăugă Breck. Pe 29 februarie 1996, omul se afla în Hawaii. În

acel an, ziua de 29 februarie a picat într-o joi, iar Snead a aterizat în Honolulu cu o zi înainte, pentru a se pregăti de propria nuntă, care a avut loc în acea sâmbătă. Nu s-a mai întors pe continent timp de două săptămâni, cât a ţinut luna de miere.

Nina memorase, practic, cronologia crimelor.

— În 1996, suspectul a atacat în L.A.

— Exact, spuse Breck. Este imposibil să fi fost Snead, dar, ca să fim absolut siguri, am cercetat şi am descoperit că a fost în Phoenix în toate celelalte zile de 29 februarie, de obicei într-o transmisiune în direct, aşa că nu s-ar fi putut afla în alt oraş, omorând oameni.

Nina oftă.

— Alibiul perfect, zise ea. Dar tot are mai multe informaţii decât ar trebui.

— Am luat legătura cu el ieri-seară, spuse Kent. Ne-a zis că sursa lui este o persoană foarte implicată în anchetă.

Kent clătină uşurel din cap.

— Bineînţeles că nu a vrut să ne dea numele.

— I-am explicat faptul că sursa este probabil chiar criminalul, zise Breck. Snead ne-a citat din Primul amendament. De aici, discuţia a luat o altă turnură.

— Hai să presupunem că adevăratul criminal îi dă informaţii lui Snead, spuse Nina. De ce ar face aşa ceva?

— Este un soi de campanie de dezinformare, aşa cum făceam uneori în armată, răspunse Kent. Informaţiile pe care i le dă lui Snead sunt strategice. Momentele în care ştirile devin publice sunt orchestrate pentru a interveni în investigaţie, pentru ne pune pe o pistă greşită sau a ne distrage atenţia.

Nina înţelese cât de isteaţă era manevra.

— Probabil că a vrut să ne pierdem timpul şi resursele investigându-l şi pe Snead. Cred că de-asta i-a dat informaţii unui singur reporter. Astfel, Snead pare mai vinovat.

— Misiune îndeplinită, comentă Breck. Ne-am pierdut aproape o zi cu nenorocitul ăla de reporter.

Buxton redirecţionă discuţia.

— Haide să vorbim despre investigaţia asupra morţii lui Thomas Kirk.

Chiar înainte ca Snead să apară în peisaj, Nina fusese convinsă că agentul imobiliar era criminalul căutat.

— O altă persoană care părea să se potrivească întru totul profilului suspectului.

— Şi mie mi-a plăcut să cred că e el, zise Breck. Asta până când l-a feliat adevăratul criminal.

— Aş vrea să mă întorc la locul crimei acum că tehnicienii au terminat, zise Nina. Suspectul ne trimite pe tot soiul de piste greşite şi eu mor de nerăbdare să-i luăm iar urma.

Capitolul 32

Phoenix Royal Suites Hotel
Phoenix, Arizona

Şapte ore mai târziu, Nina ieşi din duşul camerei de hotel. Terminalele aglomerate ale aeroporturilor o făceau întotdeauna să se simtă asemenea unei vite mânate de la spate.

Strânse cordonul gros al halatului din pluş şi ieşi din baie.

— Duşul îţi aparţine, îi strigă ea lui Breck, apoi se opri brusc când călcă pe covorul des.

Wade şi Kent discutau intens cu Breck. Trei capete se întoarseră în direcţia ei. Nina veni cu paşi mari spre ei şi se aşeză pe un divan, lângă Wade. Kent şi Breck stăteau pe canapeaua din faţa lor, iar laptopul lui Breck era deschis între cutiile pe jumătate goale cu mâncare thailandeză de pe măsuţa de cafea. Cu toţii îşi feriră privirea.

— Nimic nu se compară cu momentul în care intri într-o încăpere şi toţi tac, zise ea.

Wade vorbi primul.

— Te-am bârfit un pic.

Nina aşteptă în tăcere.

Aşa cum era previzibil, Breck cedă prima.

— Trebuie să îi spunem, le zise ea celor doi bărbaţi. Acum.

Nina miji ochii.

— Ce să-mi spuneţi?

Breck se întoarse de la colegii ei şi o privi cu atenţie pe Nina.

— Îţi aminteşti când am luat brunch-ul la Boardroom, în Quantinco, de dimineaţă?

O bănuială răscoli stomacul Ninei. Breck făcu o grimasă.

— Ţi-am cam furat doza de suc şi am dus-o prietenului meu laborant.

— Ce mama dracului, Breck?

— Păi voiai un răspuns clar.

Agenta făcu un semn spre Wade, care examina decorurile de pe pereţi, şi la Kent, care părea fascinat de cutiile de mâncare.

— Cu toţii voiam să aflăm nişte răspunsuri.

— Aşa că ai pus pe cineva să-mi compare ADN-ul cu al familiei Vega fără ştirea şi consimţământul meu?

Breck se strâmbă.

— Când o spui aşa, sună…

— Ca o încălcare majoră a dreptului meu la intimitate şi o nerespectare a protocolului, îi termină Nina ideea.

Deşi Nina nu era cel mai mare fan al regulilor, avea totuşi limitele ei şi i se părea că Breck tocmai întrecuse măsura.

Obrajii pistruiaţi ai lui Breck se îmbujorară şi tânăra închise gura.

Wade interveni, vorbind calm.

— Faptul este consumat. Acum trebuie să gestionăm urmările.

— Aveţi de gând să-mi spuneţi şi mie care sunt rezultatele?

Nina îşi auzi propriul ton ridicându-se iar.

— Ştii deja, răspunse Wade încet.

Uitându-se la fiecare pe rând, Nina citi răspunsul pe chipurile lor. Analiza de laborator nu făcuse decât să confirme ceea ce ştiuse în sinea ei. După o viaţă petrecută în singurătate, nedorită şi neiubită, Nina îşi găsise, în final, părinţii, doar ca să afle că îi fuseseră răpiţi înainte de a avea vreo şansă să îi cunoască. Pieptul i se umplu de o furie oarbă, de o durere răscolitoare şi, în final, de o jale profundă. De când crescuse suficient de mare ca să înţeleagă cum ajunsese să fie un copil instituţionalizat, ştiuse că povestea ei avea să fie una tragică. Un bebeluş nu ajunge la coşul de gunoi decât în cele mai rele circumstanţe şi tânăra bănuise că fusese un act nemilos, făcut din cruzime pură.

După întâlnirea cu Carmen, Nina îşi dăduse seama că abandonarea copilului fusese un gest disperat, născut în urma bolii mintale şi a consumului de droguri. Era limpede că doamna Cardona îşi tratase singură suferinţele şi că nu fusese în toate minţile, dar ar fi trebuit să facă alte alegeri. Dacă nu-şi putea îngriji copilul, ar fi trebuit să o lase într-un loc sigur.

Nesăbuinţa şi acţiunile nechibzuite ale lui Carmen, într-un moment de disperare, duseseră la ani de suferinţă. Pentru amândouă.

Nina îşi dorea să o urască, dar imaginea lui Carmen în camera de spital, înconjurată de ochii acuzatori ai păpuşilor pe care le picta, prinsă într-o buclă nesfârşită de autoincriminare, sub apăsarea vinii, îi frângea inima.

Oare nu suferiseră amândouă destul? Se putea elibera de povara urii? A furiei? A judecăţii? Lupta se stinse în ea, lăsând-o mâhnită şi ciudat de indiferentă.

— Eu sunt copilul dispărut în cazul Llorona.

Nina pronunţă propoziţia ca pe o afirmaţie.

— Victor şi Maria Vega sunt părinţii mei biologici. Privirea îi coborî.

— Ar fi trebuit să mor cu ei.

— Nu, scumpo.

Breck se întinse să-i cuprindă mâna, apoi şi-o retrase repede, simţind, pesemne, disconfortul Ninei.

— Întrebarea este, ce facem acum că este ceva sigur? întrebă Kent.

Nina aprecie că agentul folosise pluralul, dar povara era a ei. Ea trebuia să înfrunte consecinţele şi să îi ferească pe ceilalţi de un dezastru ce le-ar fi putut încheia carierele.

— Aveam obligaţia de a raporta bănuiala imediat ce a prins contur… şi nu am făcut-o.

Nina îşi petrecu mâna prin părul umed şi recunoscu adevărul care nu îi făcea cinste.

— Pentru că nu am vrut să mi se ia cazul.

— Nu putem pune în pericol ancheta, zise Wade. Sau un viitor proces.

Kent îşi împinse bărbia spre Breck.

— De aceea ne-ar fi fost util dacă am fi putut nega orice bănuială în lipsa unor dovezi concrete. Acum avem nişte rezultate de laborator şi nu ne putem preface că nu ştim.

Încă îmbujorată, Breck se apără.

— Nimeni nu *ştie* că noi ştim. Nu există niciun raport. Nu a fost introdusă nicio dată în sistem.

Breck ridică palma cu degetele despărţite.

— Există cinci oameni pe lume – noi şi laborantul – care au acum această informaţie.

Kent părea gânditor.

— Deci continuăm ca înainte.

Îşi scoase ochelarii şi îşi ciupi puntea nasului.

— Dacă se află, dintr-un motiv sau altul, ne prefacem surprinşi.

Nina îşi dădu seama că ceilalţi încercau să găsească o cale prin care ea putea continua să lucreze la caz.

— Apreciez ce încercaţi să faceţi, dar Wade are dreptate, nu ne putem asuma niciun risc care ar putea afecta cazul în tribunal…

— Haide să vedem care este situaţia, zise Wade. Este clar că lucrurile s-au schimbat şi este nevoie să ne adaptăm.

— Ce idee ai? întrebă Nina cu prudenţă.

— Ar trebui să facem schimb de echipe, zise el. Guerrera va lucra cu Kent la cazul Doyle şi Breck va fi partenera mea în cazul Llorona.

— Sună bine, spuse Kent.

— Dacă schimbăm brusc modul de lucru, vom atrage atenţia asupra noastră, zise Nina. Cum ne vom justifica în faţa lui Buxton? Nu ne-ar permite niciodată să facem schimb de cazuri în toiul unei anchete majore fără un motiv întemeiat.

Nina clătină din cap.

— Dacă tot facem asta, trebuie să continuăm ca şi cum chiar nu ştim nimic. Orice altă schimbare va părea suspectă.

— Sunt de acord cu Guerrera, spuse Breck. Ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Nina se juca cu o aţă desprinsă din halat.

— Ar trebui să fie în regulă atât timp cât publicul nu află nimic despre relaţia mea cu familia Vega până când suspectul nu se află în custodia noastră.

— Mai există un aspect pe care nu-l iei în considerare, Guerrera, zise Wade. Mulţumită reportajului lui Snead, ambele familii ştiu deja că fiica biologică a Mariei şi a lui Victor este dispărută. Vor vrea să ştie ce măsuri s-au întreprins pentru găsirea ei, dar nu putem divulga această informaţie în momentul de faţă.

Wade avea dreptate. Nina nu se gândise la ce ar fi însemnat să vadă rudele ambelor victime ştiind că erau familia ei. O familie despre care crezuse mereu că o abandonase. Familia după care tânjise mereu.

Nina se foi inconfortabil.

— Voi fi forţată să mint şi să le spun că nu ştim ce s-a întâmplat cu bebeluşul.

— Agenţii FBI nu mint, spuse Wade. Nu facem decât să prezentăm situaţia într-o manieră deschisă.

— Da, sigur, zise Nina. Va trebui să mint de-ngheaţă apele.

— Şi te simţi confortabil cu asta? o întrebă Kent.

— Voi face orice este nevoie, răspunse ea. Sper doar că vor înţelege atunci când le voi spune adevărul.

— Şi când ar trebui să se întâmple asta? întrebă Breck, rostind cea mai dificilă întrebare.

— Eu aş zice că nu mai devreme de a-l pune pe criminal sub acuzaţie, spuse Kent. Dar asta s-ar putea să dureze ani întregi şi este prea mult pentru

a lăsa familiile să sufere.

Se întoarse spre Nina.

— Sau pe Guerrera.

Wade păru să se gândească.

— Cred că putem divulga informaţia după arest, zise el lent. Apoi Guerrera se va retrage din proces.

— Asta ar putea fi o soluţie, zise Breck. Dar nu mai poate afla nimeni altcineva.

Nina ştia cum ar fi părut totul dacă se afla prea devreme.

— Acesta a fost, iniţial, cazul poliţiei din Phoenix. Perez o să fie al dracului de nervos dacă află că i-am ascuns aşa ceva.

— La fel vor reacţiona întregul departament de poliţie, familiile victimelor, presa şi publicul larg, zise Wade.

— Dacă se află înainte de a-l aresta pe vinovat, vă rog să-mi faceţi cu toţii o promisiune.

Nina se uită, pe rând, la fiecare membru al echipei.

— Eu voi suporta consecinţele.

Agenta se bătu în piept cu vârfurile degetelor.

— Niciunul dintre voi. Doar eu.

Kent se crispă.

— Ascultă, Guerrera, noi…

— Nu, îl întrerupse ea. Nu mai vreau să distrug pe nimeni. Voi trebuie să continuaţi şi să îl găsiţi pe nenorocit.

Făcu o pauză pentru a-şi accentua spusele.

— Şi pe toţi ceilalţi nenorociţi din lume.

Nina recunoştea gravitatea situaţiei. Putea fi concediată pentru că ascunsese o asemenea informaţie. Îl privi pe Kent. El avea să fie cel mai greu de convins. Se gândi că dorinţa lui de a-i vedea pe răufăcători după gratii se lua la întrecere cu loialitatea pe care o simţea faţă de echipă şi hotărârea de a nu lăsa pe nimeni în urmă.

În cele din urmă, Kent o privi pe Nina în ochi.

— Bine, zise el simplu.

În cazul lui, datoria faţă de meserie şi de comunitate câştigase.

Ceilalţi încuviinţară tăcuţi.

Încheiaseră un pact.

Capitolul 33

Opri playerul şi se trânti, şocat, pe patul de hotel. Apăsă butonul pentru a derula înregistrarea cu cincisprezece secunde în urmă şi ascultă iar cum Nina Guerrera pronunţa cuvintele care schimbau totul.

„Eu sunt copilul dispărut în cazul Llorona. Victor şi Maria Vega sunt părinţii mei biologici. Ar fi trebuit să mor împreună cu ei."

Da, ar fi trebuit să moară. O ştia prea bine, iar acum o ştia şi el.

În cele din urmă, înţelese de ce crima din Phoenix nu îl eliberase. În Phoenix ar fi trebuit să rezolve totul. Să se restabilească echilibrul. Dar oraşul fusese unul păcătos încă de la început, iar el fusese forţat să tot caute în alte oraşe, alte familii, alte date de 29 februarie, ca să echilibreze balanţa.

Se gândi atunci că trăia legenda lui *La Llorona,* aflat permanent în căutarea unui mod de a corecta ceea ce i se greşise. Precum femeia din poveste, şi el părea blestemat să nu-şi poată atinge vreodată scopul. Blestemat să continue, chinuit, pe vecie. Şi acum ştia şi de ce.

Nina Guerrera.

Ea era fructul copacului otrăvit. Învăţase termenul de jargon urmărind la televizor seriale pe probleme legale. Pentru procurori, însemna că orice probă obţinută în cursul unei percheziţii ilegale nu putea fi admisă la proces. Pentru el, însemna că tot ce făcuse după ce ucisese familia Vega nu funcţionase din cauza unei erori apărute la începutul procesului.

În sfârşit, înţelegea de ce nimic nu reuşise să îi potolească furia. Nimic nu îl mângâiase. Nimic nu se termina vreodată. Din puzzle-ul său lipsise mereu o piesă.

Îndată ce aşeza acea piesă acolo unde îi era locul, totul avea să capete sens.

Deschise tableta şi începu să caute mai multe informaţii despre ea. Asemenea multor altora, îi urmărise cu interes cel mai recent şi faimos caz. De data asta, cu o perspectivă total diferită, se adânci în amănuntele despre viaţa ei de dinainte de a se alătura FBI-ului, prezentate de presă. Pe măsură ce citea cu interes detaliile înfiorătoare, îşi dădu seama că citea o versiune oarecum modificată a propriului trecut.

Asemenea Ninei Guerrera, îşi petrecuse cei mai importanţi ani din viaţă în grija statului. Nici pe el nu-l dorise nimeni. Nu-l înţelesese nimeni. Alţii

încercaseră să-l intimideze, dar el era un luptător, asemenea Fetei Războinice.

La şaisprezece ani, amândoi avuseseră parte de un moment de cotitură, iar de acolo, poveştile lor porneau pe căi diferite. Ea alesese să fie slabă, iar el îşi dorise să fie, în continuare, puternic. Ea lucra pentru justiţie. Arma lui era răzbunarea.

Ea devenise faimoasă, ba chiar era adulată, în timp ce el muncea din umbră. El ar fi trebuit să aibă viaţa Ninei Guerrera. El ar fi trebuit să fie celebru, admirat. Iar Fata Războinică nici nu ar fi trebuit să existe.

Fiecare gură de aer pe care o lua era un afront adus lui, un dezechilibru ce se cerea să fie îndreptat. Începu să-şi schiţeze un nou plan.

Reporterul avea să-i uşureze munca. Văzuse prima dată reportajul lui Snead în urmă cu douăzeci şi opt de ani, pe când erau amândoi tineri. Aparenta fascinaţie a lui Snead pentru cazul Llorona îl transformase în unealta ideală pentru ceea ce plănuia să facă în acea săptămână. Ponturile anonime pe care i le dăduse jurnalistului reprezentaseră o distragere a atenţiei perfectă. Agenţii federali căutau, în zadar, o gură-spartă în rândurile propriilor angajaţi. Snead era înfometat, iar el avea să continue să-l hrănească.

Îi luă cam o oră, dar reuşi să creioneze trei etape ale planului. Prima etapă începuse deja şi era timpul să treacă la cea de-a doua. Avea să aibă nevoie de echipament în plus, de acasă, inclusiv laptopul special pe care îl ţinea încuiat în pivniţă. În timp ce se afla acolo, ar fi putut duce gunoiul, strânge corespondenţa şi recupera pachetele sosite, astfel încât vecinii lui să creadă că fusese plecat iar cu munca, după cum îi era obiceiul, în caz că vreun agent avea de gând să dea târcoale.

Nu îşi subestima adversarii. Trebuia să le întindă capcana cu mare grijă. Bineînţeles, o capcană eficientă necesita o momeală irezistibilă. Noua informaţie îi oferea exact ceea ce avea nevoie. Pe buze îi apăru un zâmbet. Nina Guerrera avea să fie luată prin surprindere.

Capitolul 34

Nina stătea în acelaşi loc în care stătuse şi în urmă cu patru zile, în timp ce lumina soarelui de dimineaţă evapora ultimele picături de rouă. Spre deosebire de data trecută, o bandă galbenă ce delimita perimetrul stabilit de poliţie atârna de-a latul uşii lui Thomas Kirk.

Perez vârî un deget în curea, lângă insigna sclipitoare de detectiv.

— Nu ştiu de ce ai vrut să vii aici înainte de a discuta cu Teresa. M-a urmărit să îi dau informaţii de când s-a aflat vestea despre schimbul de bebeluşi.

Nina îl sunase târziu în noapte, după întâlnirea de la hotel, cu echipa ei. Aşa cum stabiliseră, nu îl pusese la curent pe Perez în legătură cu descoperirea din DC, în schimb îi ceruse să se vadă în locul unde fusese omorât Kirk.

— M-am gândit că este ultima mea şansă de a vedea locul crimei, zise ea drept răspuns. În plus, este prea devreme pentru a ciocăni la uşile oamenilor.

Nina nu adăugă că voia să aibă ceva timp la dispoziţie pentru a se pregăti înainte de a da ochii cu familia fără a trăda vreo emoţie.

— Ai dreptate în legătură cu scena crimei, spuse Perez.

O contactase pe sora lui Kirk, care moştenise proprietatea, ca să o informeze că mai aveau nevoie de casă pentru o zi.

— Soră-sa n-a fost prea bucuroasă. Mi-a zis că a angajat o echipă de curăţenie ca să pregătească locul de vânzare şi acum va trebui să reprogrameze.

— Se pare că nu erau foarte apropiaţi.

Nina ridică banda galbenă pentru ca Perez să descuie uşa.

— Apropo, tehnicienii voştri au găsit ceva interesant cât au fost aici?

— Au adunat vreo cinci sute de pungi cu probe ce trebuie procesate, ca de obicei. Am luat legătura cu doamna doctor Ledford în dimineaţa asta. Până acum nu au identificat ADN străin sau amprente.

Nina se trase înapoi văzând haosul dinăuntru. Scaunele erau răsturnate, sertarele, trase, conţinuturile lor, aruncate pe podea.

— Criminalul nu a făcut o treabă prea convingătoare cu înscenarea. Mă gândesc că nu este la fel de priceput la improvizaţie ca atunci când are patru ani la dispoziţie să îşi plănuiască atacul.

— Ceea ce înseamnă că a venit în grabă ca să îl ucidă pe Kirk.

Era ceva ce o sâcâise pe Nina din momentul în care găsiseră trupul lui Kirk.

— Thomas Kirk a apărut pe radarul nostru abia în după-amiaza zilei în care a murit.

Nina intră în bucătărie, privind de jur-împrejur, analizând scena crimei.

— Suspectul l-a eliminat cu doar câteva ore înainte de a-l găsi noi.

— Cineva a ciripit, când ar fi trebuit să îşi ţină fleanca, zise Perez. Am completat un raport şi l-am anunţat pe superiorul meu în legătură cu pista care ducea spre Kirk. Mulţi oameni din departament ar fi putut accesa informaţia. Presupun că acelaşi lucru este valabil şi în cazul FBI-ului.

Şi ei completaseră rapoarte. Buxton informase agentul special supervizor şi alte persoane de la biroul din Phoenix în legătură cu cazul.

— Nici eu nu vreau să cred aşa ceva, spuse Nina, dar nu îmi dau seama ce altceva s-ar fi putut întâmpla. Cum altfel să fi ştiut care era următoarea noastră mişcare?

Nina traversă holul şi intră în dormitor.

— Oare a răsturnat totul cu fundul în sus ca să facă fapta să pară un jaf sau căuta ceva ce ascundea Kirk?

— Poate că amândouă, zise Perez, arătând spre dulapul înalt cu sertare. Tehnicienii au colectat şi etichetat portofelul lui Kirk, un inel cu diamant pentru degetul mic şi un ceas de aur care se aflau pe comodă, într-o tavă de lemn. Banii lichizi şi cardurile de credit se aflau încă în portofel şi nimeni nu a folosit datele ca să facă vreo plată online.

— Oricine ar fi făptaşul nu l-a ucis pentru bani, zise Nina, aruncându-şi privirea de jur-împrejur. Televizorul, sistemul audio, maşina victimei – sunt toate aici.

Nina se întoarse spre Perez.

— Ce lipseşte?

— Computerul lui Kirk.

Perez îi făcu semn să îl urmeze.

— Vino să-ţi arăt.

Nina îl urmă în birou. Stratul subţire de praf de pe suprafaţa netedă a biroului încadra un spaţiu dreptunghiular unde se aflase odată un laptop. Agenta privi în spatele biroului.

— A luat şi cablul de alimentare.

— Asta l-ar face mai valoros dacă ar intenţiona să-l vândă, zise Perez. Unitatea care se ocupă de jafuri încearcă să afle dacă a ajuns în vreo casă de amanet.

— Nu are de gând să îl vândă, spuse Nina. A vrut să se asigure că îl poate încărca pentru că vrea să caute fişiere, ceea ce ar putea dura ceva timp.

— Ce fişiere?

— Habar nu am. Este doar o bănuială, dar simt că am dreptate. Dacă singurul lucru care lipseşte din casa asta este un computer, criminalul nu a dorit ca noi să găsim ceva pe hard-disk.

Perez ridică sprâncenele brunete.

— Oare Kirk şi suspectul au colaborat?

— Te referi la o echipă de criminali în serie?

Când Perez dădu din cap, Nina se gândi la ceea ce aflase de la Wade şi de la Kent despre infractorii care formau parteneriate pentru a teroriza şi ucide oameni.

— Este un lucru rar, dar s-au mai văzut cazuri.

Nina îşi aminti de dosarele pe care le revizuise cu o noapte în urmă.

— Dacă supoziţia ta ar fi corectă, ar fi trebuit să fie evident cu cine îşi petrecea timpul, ceea ce nu se aplică în cazul lui Kirk. Era un om singuratic. Nu a fost căsătorit niciodată.

— Se pare că ultima lui relaţie s-a încheiat acum mai mult de un an, zise Perez. Era vorba despre o femeie pe care a întâlnit-o când i-a vândut casa, după divorţ.

— Deci un… agent imobiliar cu servicii complete.

Perez chicoti.

— Presupun că poţi să-i spui şi aşa.

Nina readuse discuţia la scena crimei.

— Kirk a murit pentru că îl cunoştea pe suspect.

Agenta se întoarse, meditând, în sufragerie.

— Casa i-a fost întoarsă cu susu-n jos în încercarea de a ascunde faptul că în laptopul lui Kirk se aflau informaţii incriminatoare.

Ochii Ninei se opriră asupra şemineului.

— Ia stai o clipă. Ce e asta?

Agenta se apropie de vatră.

— Pe poliţă este acelaşi strat subţire de praf ca şi în restul casei.

— Bine ai venit în Arizona, zise Perez. Tuturor le place căldura uscată, dar praful este o problemă constantă. Se vede pe orice suprafaţă plană care

nu este ştearsă la trei zile.

Nina arătă spre grupul de fotografii înrămate sprijinite pe poliţă.

— Se vede conturul unei rame lipsă. Au luat-o cumva tehnicienii?

Nina studie celelalte fotografii, în timp ce Perez îl sună pe ofiţerul care supervizase operaţiunea de colectare a probelor. După o conversaţie scurtă, detectivul îşi băgă telefonul înapoi în buzunar.

— Nu au luat-o ei.

— Atunci a fost criminalul.

— Fotografiile astea sunt vechi, spuse Perez, mijind ochii. Asta e din adolescenţa lui Kirk.

— În asta se văd mai mulţi tineri, spuse Nina, arătând cu degetul spre o altă fotografie înrămată. Par, cu toţii, să aibă între optsprezece şi douăzeci şi cinci de ani.

Ninei îi veni imediat o idee.

— Când am discutat cu Robert Cahill, de la centrul de detenţie pentru minori, a zis că Thomas Kirk a ajutat alţi băieţi să îşi găsească locuri de muncă după ce au ieşit.

Nina se însufleţi.

— Dacă Kirk a păstrat legătura cu unii dintre ei?

— A păstrat poze cu foştii lui tovarăşi de închisoare?

Perez părea circumspect.

— De ce să facă aşa ceva?

În ciuda lipsei de entuziasm a lui Perez, agenta ştia că era pe drumul corect.

— Mai ştii ce a zis Cahill despre Kirk? Avea impresia că îşi schimbase viaţa. Dacă Kirk era mândru de asta? Pentru el, astea nu sunt poze cu foşti delincvenţi.

Nina făcu semn spre întreaga colecţie.

— Sunt fotografii ale unor puşti pe care i-a salvat. Puşti asemenea lui.

— Deci le-a dat un loc de muncă şi poate că i-a îndrumat pe unii dintre ei?

— Aşa credea Cahill.

Perez îşi puse mâinile în şolduri.

— Tu crezi că subiectul nostru a venit aici, a luat laptopul, dar şi o fotografie de pe şemineu, pentru că apărea alături de Kirk?

— Pentru ce alt motiv să fi luat-o?

— E o supoziţie destul de vagă, dar să zicem că ai dreptate, spuse Perez. De unde ne dăm seama cine era în poza lipsă?

— E simplu.

De data asta, Nina îşi scoase telefonul.

— O să fotografiez restul pozelor şi i le voi trimite lui Breck. Le va printa şi i le vom arăta lui Cahill. Îl vom ruga să identifice orice persoană îşi aminteşte de la centrul de detenţie pentru minori.

Perez se prinse imediat.

— Putem elimina orice persoană care se află în fotografiile rămase.

— Exact, spuse Nina. Apoi îl vom întreba pe cine a mai ajutat Kirk după ce au ieşit din centru. Cel care lipseşte este suspectul nostru.

Perez îi zâmbi.

— Eşti al dracului de isteaţă, Guerrera.

Capitolul 35

Douăzeci de minute mai târziu, Nina îşi băgă mobilul în buzunar şi se îndreptă spre casa Teresei.

— Era Wade, îi spuse ea lui Perez. Cahill nu răspunde la telefon, dar vor încerca să dea de el. Buxton vrea să continuăm discuţiile pe teren, în timp ce restul echipei cercetează celelalte piste.

Perez se opri în spatele ei.

— Se pare că Teresa nu este singură. Nu a menţionat că ar aştepta vreun musafir când am sunat-o.

Familiaritatea cu care vorbea Perez îi reaminti Ninei că detectivul cunoştea familia de ani buni şi că foştii lui colegi se ocupaseră de caz. Îşi dădu seama că detectivul îi cunoştea mai bine rudele decât ea însăşi.

Hohotele de râs răzbătură până la Nina în timp ce aştepta, după ce apăsase pe sonerie a treia oară. Nu ştia sigur la ce se aşteptase venind acolo – de data aceasta conştientă că Teresa era mătuşa ei –, dar în niciun caz nu se gândise la o adunare gălăgioasă de oameni.

— Intră, se auzi o voce feminină dinăuntru.

Nina îşi aruncă privirea la Perez, care ridică din umeri şi deschise uşa. Înăuntru se auzeau zăngănit de vase, muzică şi voci.

Nina se lăsă condusă de sunete spre sufrageria casei şi păşi într-o încăpere aerisită care se continua cu bucătăria. Acolo se aflau încă şi mai mulţi oameni decât anticipase Nina judecând după zgomot. Se părea că trei generaţii ale acelei familii începuseră o petrecere.

Agenta studie încăperea. Acelea erau rudele ei. *Familia* ei. Un concept pe care nu-l cunoscuse niciodată. Asta îi furase soarta în urmă cu douăzeci şi opt de ani. Abia începuse să se împace cu circumstanţele naşterii ei. Dacă doamna Cardona nu ar fi luat-o din spital, ar fi murit împreună cu părinţii ei.

Se părea că destinul decisese că, într-un fel sau altul, Nina avea să crească fără familie. Colegii şi vecinii îi deveniseră oamenii cei mai apropiaţi.

Perez o ocoli şi se apropie de o femeie ce părea trecută de şaptezeci de ani. Forma ochilor ei şi postura bărbiei dădeau de înţeles că era mama Teresei.

Bunica Ninei.

Agenta trebuia să-şi alunge gândurile. Rapid. Trebuia să reuşească. Trebuia să separe munca de viaţa personală.

— Îmi pare bine să vă văd din nou, doamnă Soto, îi spuse Perez femeii.

— Javier.

Femeia îi răspunse călduros, prinzându-i ambele mâini în palmele sale fragile, ca de pasăre.

— Ţi-am mai zis să-mi spui Sofia.

Perez părea să aibă o relaţie apropiată cu bunica, dar şi cu ceilalţi. Nina îl privi când merse să strângă mâna soţului Sofiei. Bătrânul îl trase pe detectiv într-un *abrazo,* o îmbrăţişare ca între bărbaţi de origine latino-americană.

După ce Perez făcu prezentările, Nina se scuză.

— Îmi dau seama că am picat pe nepusă masă, spuse ea, privind agitaţia din jur.

— Pregătim o petrecere de bun-venit pentru copil în câteva ore.

Teresa îşi făcuse apariţia, tăcută, din bucătărie.

— Vino aici, *mi'ja,* spuse ea, făcând semn unei tinere însărcinate în ultimul trimestru. Aceştia sunt fiica mea, Selena, şi soţul ei, Tony.

Mândria lumină ochii Teresei în timp ce o privi pe Selena, care părea gata să nască în orice clipă.

Nina studie trăsăturile femeii cu un interes diferit. Aşa ar fi arătat mama ei, Maria, dacă un criminal nu i-ar fi luat viaţa de tânără. Teresa era minunată, cu ochi frumoşi, căprui, piele măslinie şi păr des şi brunet, presărat de fire albe.

În pieptul Ninei parcă se strânse o gheară. Oare Maria ar fi privit-o cu iubirea ei de mamă? Oare ar fi strigat-o *mi'ja?*

— Agent Guerrera? zise Teresa, cu îngrijorare în voce.

Nina blestemă momentul groaznic ales. Veniseră să discute despre moarte tocmai când familia se pregătea să celebreze o viaţă nouă.

— Toţi cei de aici sunt membri ai familiei? întrebă Nina, iar vocea i se sparse pronunţând ultimul cuvânt.

— Musafirii vor ajunge abia peste o oră, spuse Teresa. Vom servi masa.

Judecând după cantitatea de mâncare de pe blatul din bucătărie, petrecerea avea să fie una mare. Ceea ce aveau de discutat implica întreaga familie, aşa că, în ciuda ocaziei, decizia lor de a veni acolo fusese una bună.

— Am văzut reportajul despre schimbul de la spital, zise Teresa, abordând subiectul. Aţi venit să ne spuneţi ce aţi aflat despre bebeluşul Mariei?

Nina ezită când toată lumea tăcu şi pe chipurile oamenilor se citi nerăbdare. Un asemenea comportament nu îi stătea Ninei în fire. Nu se dăduse niciodată înapoi de la ceva. Nici din faţa agresorilor, pe când era copil, nici din faţa infractorilor periculoşi şi nici din faţa celor din poliţie sau din FBI care o crezuseră prea măruntă ca să facă faţă. Şi iat-o aici, nehotărâtă, în faţa unui grup de oameni care ar fi primit-o cu braţele deschise dacă ar fi ştiut cine era.

Regretul o paralizează pentru o clipă. Se afla acolo ca să-i mintă. Aceea avea să fie prima lor impresie despre ea când aveau să-şi amintească momentul.

Îi era mult mai greu decât îşi imaginase.

— Mulţumim tuturor pentru că ne-aţi permis să vă întrerupem momentul de bucurie, începu ea. Am vrut să vă ţinem la curent cu progresele pe care le-am făcut în anchetarea morţii Mariei şi a familiei ei.

Nina avu grijă să nu folosească numele popular al cazului. Legenda chinuise familia preţ de ani buni. Măcar acea parte a coşmarului avea să se termine.

Nina îşi începu explicaţia cu precauţie.

— Aşa cum aţi auzit la ştiri, am aflat că fetiţa Mariei a fost schimbată în spital cu un alt bebeluş, născut în aceeaşi zi.

— Deci este adevărat?

De data asta vorbi Selena, fiica Teresei. Femeia îşi ţinea cu mâna pântecul extrem de rotund şi părea îngrozită.

— Da, răspunse Nina. Copilul care a murit în casa lui Victor şi a Mariei nu era fiica lor. Am confirmat acest lucru printr-un test ADN.

— Atunci, unde este nepoata mea? întrebă Teresa. Ce s-a întâmplat cu ea?

Transpiraţia lunecă pe gâtul Ninei când pronunţă cuvintele repetate mai devreme cu Wade.

— Acea parte a investigaţiei este încă în desfăşurare, spuse Nina. Vă vom informa cu privire la noutăţi imediat ce este posibil.

Teresa îşi ridică privirea spre Perez, sperând, în mod evident, că avea să îi dea mai multe detalii.

— Atunci, mica noastră *princesa* a fost crescută de o altă familie, iar copilul lor a murit?

Nina scrâşni din dinţi. Era un drum pe care nu fusese pregătită să meargă. Vina o roase pe dinăuntru auzindu-l pe Perez cum le spune Teresei şi celorlalţi membri ai familiei ceea ce credea el că era adevărat.

— Strângem încă informaţii despre circumstanţele în care s-au petrecut faptele, zise el. Nu am reuşit să o găsim încă.

Teresa îşi întoarse ochii imploratori către Nina.

— Dar fetiţa noastră este undeva acolo? E fată mare acum, nu?

— Aşa s-ar părea, zise Nina cu blândeţe, îngreţoşată din cauza propriei minciuni.

Decise să abată atenţia tuturor spre un alt subiect.

— Mai am şi alte veşti importante.

Tactica funcţionă. Toate întrebările încetară şi toţi o priviră cu un nou interes.

— După ce am redeschis cazul cu ajutorul detectivului Perez – Nina îşi înclină capul spre el –, credem că Maria şi familia ei au fost ucişi de un intrus.

Lăsă informaţia să fie asimilată de toţi cei prezenţi, apoi adăugă:

— Maria nu a ucis pe nimeni şi nici nu s-a sinucis.

— Ştiam eu.

O singură lacrimă se scurse pe chipul Teresei.

— Sora mea nu ar fi putut face niciodată aşa ceva.

Femeia îşi strânse pumnii.

— Cum de s-a întâmplat una ca asta?

— Criminalul a orchestrat totul ca să pară că Maria şi-a ucis soţul şi copilul înainte de a-şi lua viaţa, zise Nina.

— Dar poliţia a investigat, spuse Teresa, întorcându-şi privirea spre Perez. A avut loc şi o autopsie.

— Asta s-a întâmplat acum douăzeci şi opt de ani, răspunse Perez. Ştiinţa criminalistică a evoluat mult şi…

— Dar i-am spus detectivului că Maria nu ar fi fost în stare de aşa ceva, insistă Teresa. Nu a vrut să ne asculte.

— Este destul de des întâlnit faptul că rudele neagă implicarea unui apropiat într-un asemenea caz, explică Perez. Detectivul O'Malley a evaluat dovezile pe care le-a avut la acel moment.

Nina nu găsi necesar să explice cum găsise discrepanţa dintre rezultatul cercetării şi pata de sânge de la locul crimei. În viitor avea să existe suficient timp pentru incriminare.

Teresa era în continuare indignată.

— Detectivul ăla a găsit doar dovezi care susţineau ceea ce se hotărâse deja să creadă.

— A găsit dovezi care au fost plasate cu multă grijă pentru a-l îndrepta pe o cale greşită, zise Nina. Inclusiv scrisorile de dragoste descoperite la locul faptei. Erau false.

Asta păru să o surprindă pe Teresa.

— Victor nu a avut o aventură? Nu a existat nicio altă femeie?

— Nu s-a găsit nicio dovadă concretă a faptului că a existat o legătură extraconjugală, spuse Nina. Biletele au fost puse acolo pentru a inventa un motiv al crimei.

Aparent dezamăgită, Teresa căzu pe canapea. Soţul se aşează lângă ea, bătând-o uşurel pe mână. Fratele ei, prezentat mai devreme ca Tito, vorbi încet cu părinţii Teresei, care stătuseră aşezaţi pe divan în tot acest timp. Nina îi lăsă să discute despre ceea ce tocmai aflaseră, să proceseze informaţia împreună, ca o familie. Nu doar că trebuiau să îşi schimbe opinia despre ce făcuse Maria în acea noapte, dar erau nevoiţi să-şi reevalueze şi sentimentele faţă de Victor.

Soţul Teresei, John, luă cuvântul pentru prima dată.

— Cum aţi aflat adevărul?

— De fapt, agent Guerrera a fost pionul principal, răspunse Perez.

Nina se îmbujoră.

— Am observat o discrepanţă când am revizuit probele cu detectivul Perez.

Nu voi să intre în amănunte despre celelalte cazuri cu acelaşi autor.

— Maria noastră nu e *La Llorona.*

Teresa îşi tamponă ochii cu un şerveţel pe care i-l dăduse soţul.

— În toţi aceşti ani, nu am adresat niciun cuvânt familiei lui Victor.

Femeia clătină din cap.

— Câte resentimente.

— Urmează să ne întâlnim cu familia lui, zise Nina.

— Vă mulţumim aşa de mult pentru tot ce aţi făcut pentru noi.

Toţi ochii se întoarseră spre Sofia, mama Teresei.

— Ne-aţi ridicat o povară uriaşă de pe umeri.

Inima Ninei se frânse pentru bătrâna care se simţea, în mod clar, vinovată pentru ura ei. Îşi dădu seama că scăpase de sentimentul de ruşine. O ruşine pe care o simţiseră cu toţii, deşi niciunul dintre ei nu o meritase.

— Cine este vinovatul? continuă Sofia. L-aţi prins?

— Nu l-am identificat încă pe suspect, zise Nina, sperând că cei din echipă reuşiseră cumva să ia legătura cu Cahill.

Sofia îşi îndreptă spre piept mâna asemănătoare cu o gheară de pasăre.

— Este încă în libertate?

— Ceea ce mă face să vă atrag atenţia asupra unui aspect foarte important, spuse Nina. Nu puteţi discuta cu nimeni ceea ce am vorbit aici. Înţelegeţi?

Perez întări rugămintea.

— Dacă vreţi să-l prindem pe cel care a comis crimele, trebuie să ne lăsaţi să cercetăm fără ca presa să îşi bage nasul.

— Şi fără ca suspectul să afle ceea ce ştim, adăugă Nina. Vă rog să nu discutaţi cu nimeni din afara familiei până când nu facem un anunţ public.

Nina se gândi la Snead.

— Şi dacă vă contactează reporterii, nu le spuneţi ceea ce v-am zis.

Ochii Sofiei se umplură de hotărâre.

— Îţi dau cuvântul meu. Nu vom spune nicio vorbă.

Femeia se uită ameninţător la toţi cei din încăpere, şi Nina ştiu că nimeni nu avea să îi iasă din cuvânt.

Capitolul 36

Pe când ieşeau din casa Teresei, mobilul Ninei clipi, anunţând primirea unui mesaj de la Wade. Luaseră legătura cu Cahill, care fusese de acord să vină la biroul din Phoenix în aproximativ o oră. Între timp, ea şi Perez aveau misiunea de a-i pune la curent cu noutăţile pe părinţii lui Victor Vega.

Stând preţ de douăzeci de minute în sufrageria tăcută a Anei şi a lui Luis Vega pe când le dădeau veştile devastatoare despre caz, Nina observă contrastul uriaş între casa întunecată şi tăcută a familiei Vega şi gospodăria luminoasă şi gălăgioasă a Teresei.

Discutând cu ei, Nina află că Ana şi Luis se născuseră în San Juan, Puerto Rico şi se mutaseră în Bronx, New York pe când erau copii, ceea ce explica accentul „nuyorican”[11] abia perceptibil. Se cunoscuseră la liceu şi se căsătoriseră curând după absolvire. Când Ana rămăsese însărcinată cu primul lor copil, se mutaseră în vest, ca să-şi întemeieze noua familie într-un oraş mai mare şi mai puţin populat. Afacerile în construcţii erau în plin avânt în Phoenix, şi Luis învăţase meserie repede, obţinând licenţa de contractor şi înfiinţându-şi propria companie. Plănuise să lase afacerea de succes celor doi fii, dar, în mod tragic, amândoi muriseră la scurt timp după ce împliniseră douăzeci de ani.

Două portrete în rame negre atârnau pe peretele de deasupra şemineului. Nina îl recunoscu pe Victor din articolele de ziar şi din alte fotografii pe care le văzuse. Ana se aplecă spre ea pe când studia celălalt portret.

— Acela este Samuel, zise ea.

Accentul moale împrumuta glasului ei un soi de muzicalitate.

— Era cu un an mai mic decât Victor. Au fost mereu apropiaţi.

Nina privi portretul unui tânăr chipeş, îmbrăcat în uniformă militară. Pe peretele de lângă cel cu portretul, într-o vitrină, într-un compartiment triunghiular din partea de jos, se afla un drapel împăturit al Statelor Unite. Pe suprafaţa de catifea erau presărate mai multe panglici colorate, printre care şi distincţia „Purple Heart”. În centru, o stea aurie în cinci colţuri atârna sub un vultur fixat de o panglică albastră cu treisprezece stele mici în mijloc.

— Preşedintele ni le-a dat când eu şi Luis am mers la Casa Albă, zise Ana. Sam a fost decorat cu Medalia de Onoare şi Medalia „Purple Heart”. A fost ucis în Bătălia din Mogadishu.

Luis se apropie de ea din cealaltă parte.

— A fost soldat în Primul Detaşament Operaţional al Forţelor Speciale, zise el, apoi adăugă, Delta Force.

Samuel Vega luptase în Forţele Speciale de elită ale armatei Statelor Unite. Dacă ar fi fost în viaţă, Nina l-ar fi poreclit Unchiul Sam. I-ar fi spus, de asemenea, că era un erou.

— Victor a murit în 1992, iar Sam a fost ucis în luptă în 1993, zise Ana, gâtuită de emoţie. Acum, nu avem copii, nu avem nepoţi.

Femeia îşi frânse mâinile în poală.

— Restul familiei se află în est. Suntem singuri aici.

Familia Vega nu reuşise niciodată să treacă peste durerea pricinuită de pierderea lor. Nina voia să-i îmbrăţişeze cu disperare, să-i aline.

Toată sufrageria era plină de fotografii cu ambii fii, din copilărie până în tinereţe. Nina observă că nu era expusă nicio poză de la nunta lui Victor cu Maria. Abia când studie fotografiile sprijinite pe poliţa şemineului văzu o poză mică a lui Victor ţinându-şi copila nou-născută.

O ridică, având grijă să îşi ascundă tremurul degetelor, conştientă că era probabil ultima fotografie a tatălui ei.

— Când a fost făcută?

Ana Vega era încă şocată de vestea că fiul ei nu fusese ucis de soţie, ci de către un necunoscut. Luis răspunse la întrebarea Ninei.

— La o oră după naşterea nepoatei noastre. A fost prima dată când am avut voie să o vedem.

Ana îşi trase nasul.

— Era aşa de frumoasă. Şi când am aflat că Maria nu mai putea avea copii, am iubit-o şi mai tare pe prinţesa noastră.

Femeia se sprijini de umărul soţului ei.

— Este… o fotografie a nepoatei noastre sau a celuilalt copil?

Nina aşează poza la loc pe poliţă.

— Nu putem şti cu siguranţă în acest moment.

Nu adăugă faptul că erau şanse destul de mari ca nimeni din familie să nu fi văzut copilul adevărat al Mariei. Asta până când Nina sosise în Phoenix.

— Lucrurile par să devină din ce în ce mai rele, zise Luis.

Dar Ana şi Luis nu ştiau încă ce era mai rău. Aveau să afle curând că fiul lor şi familia lui nu fuseseră doar victimele unui criminal, ci ale unuia în serie. Când presa avea, inevitabil, să afle, tot coşmarul urma să fie retrăit. Rănile vechi urmau să fie redeschise brusc şi să sângereze neostoite.

Trecu o clipă şi tatăl lui Victor puse întrebarea de care Nina se temea cel mai mult.

— Ce s-a întâmplat cu nepoata noastră? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu micuţa Victoria?

— Victoria? repetă ea.

Luis dădu din cap.

— Au botezat-o Victoria Maria Vega.

Ochii bărbatului se înduioşară.

— Victoria după fiul meu şi Maria după mama ei.

Nina rămase împietrită auzind numele care ar fi trebuit să fie al ei. Nu numele pe care i-l dăduseră asistenţii sociali, ci acela ales de părinţii ei iubitori. Un nume pe care l-ar fi purtat prin viaţă cu mândrie. Îl văzuse înscris pe copiile digitale ale certificatului de naştere şi al celui de deces în dosarul detectivului O'Malley, dar, pe atunci, nu o impresionase cu nimic. Acum abia dacă putea să scoată două vorbe.

— Domnule Vega, nu ştim, zise Perez. Facem tot ce putem ca să o găsim.

— Trăieşte? întrebă Ana, cu ochii plini de lacrimi.

Nina se întoarse, înghiţindu-şi nodul din gât. Nu voia altceva decât să le spună acelor oameni – bunicilor ei – că nepoata lor pierdută nu doar că supravieţuise, dar că se afla chiar în faţa lor.

Voia să le aducă alinare, nu în calitate de agent FBI, ci ca membru al familiei. Dar nu conta ce voia ea. Avea o misiune şi trebuia să-şi înăbuşe sentimentele pentru a o îndeplini. Singurul lucru pe care îl putea face ca să-şi onoreze părinţii şi rudele era să-l arunce după gratii pe omul care le distrusese vieţile. Să-l împiedice să mai aducă o asemenea durere în vieţile altor familii.

— Am fost atât de mânioşi pe familia Mariei în toţi anii ăştia, zise Luis. Am dat vina pe ei pentru ceea ce a făcut. Dar acum se dovedeşte că ea nu a făcut nimic. Era nevinovată.

Nina îşi regăsi glasul.

— Ştiu că trebuie să vă fie greu, zise ea, vrând să le poată spune mult mai multe.

— Este mai mult decât greu, agent Guerrera, spuse Ana. Retrăiesc cea mai rea zi din viaţa mea.

Luis îşi petrecu braţele în jurul umerilor soţiei.

— Dar de data asta avem o speranţă.

Bărbatul o strânse uşor pe Ana.

— Acolo undeva, avem o nepoată.

Nina observă privirea îndurerată din ochii lui Perez şi ştiu că se gândeau la lucruri complet diferite. Perez avea impresia că fetiţa murise cu douăzeci şi opt de ani în urmă, în Maryland, dar Nina cunoştea adevărul.

— O puteţi găsi? întrebă Ana.

— Vom încerca, zise Perez. S-ar putea să dureze.

Nina ştiu că nu ar trebui să le pună întrebarea care-i răsărise în minte, dar nu se putu abţine.

— Dacă i-aţi putea vorbi acum, zise Nina, ce i-aţi spune?

Perez se încruntă şi o privi precaut. Întrebarea nu avea relevanţă pentru investigaţie. Nu avea niciun sens.

— I-am spune cât de mult o iubim, răspunse Luis fără să ezite. Cât de mult a iubit-o tatăl ei. A numărat zilele până la naşterea ei. El şi Maria au economisit toţi banii şi s-au mutat într-o casă cu o curte frumoasă ca să-şi poată creşte fetiţa. Era un tată aşa de mândru. Era un copil aşa de frumos. O adoram cu toţii.

Nina visase toată viaţa să audă asemenea vorbe. Tânjise după cineva care să o strige *mi'ja,* fata mea. Ceilalţi copii o torturaseră pentru că fusese aruncată. Neiubită, nedorită, o proscrisă aruncată la gunoi. Lacrimile îi înţepau ochii. Le alungă clipind. Fusese o prostie să întrebe aşa ceva, iar acum plătea preţul.

— Scuzaţi-mă.

Nina îşi drese glasul.

— Trebuie să iau ceva din maşină.

Se răsuci pe călcâie şi ieşi din casă, îndreptându-se spre SUV-ul negru parcat pe alee. Aşeză o mână tremurândă pe bara de protecţie şi lăsă capul pe spate, închizând pentru o clipă ochii în timp ce inspiră adânc. Casa i se păruse claustrantă, de parcă greutatea doliului şi a durerii gâtuise spaţiul, de-a lungul anilor.

O voce profundă de bărbat se auzi din spatele ei.

— Trebuie să vorbim.

Nina se răsuci şi îl văzu pe Perez privind-o de sus.

— Am terminat discuţia şi le-am spus la revedere în numele amândurora, zise el.

— Aveam nevoie de aer proaspăt, spuse ea, gâtuită de emoţie. E o atmosferă înăbuşitoare acolo.

Perez miji ochii închişi la culoare.

— Ce tocmai s-a întâmplat acolo, Guerrera?

— Nu avem timp pentru aşa ceva, zise ea, atrăgându-i atenţia asupra investigaţiei. Cahill ar trebui să fie la birou când ajungem noi.

Perez nu se clinti.

— Sunt poliţist de prea multă vreme şi ştiu când cineva îmi ascunde ceva. Iar tu în mod clar ascunzi ceva.

Detectivul îşi încrucişă braţele.

— Ce nu vrei să îmi spui?

— Ţi-am spus tot ce pot, zise ea, evitând să răspundă clar. Tot ce este nevoie să ştii.

Nina tresări din cauza replicii pe care orice poliţist ura să o audă de la un agent federal. Auzise ea însăşi acele cuvinte în trecut şi le urâse de-a dreptul.

— Tipic, spuse Perez, cu dispreţ în glas. O să jucăm cum vrei tu, deocamdată.

Se apropie de ea şi adăugă:

— Dar nu rămâne aşa.

Capitolul 37

Nina luă dosarul pe care i-l întinse Wade. Stăteau împreună pe holul biroului din Phoenix, stabilind în tăcere ultimele detalii ale strategiei pentru discuţia cu Robert Cahill.

Buxton o desemnase să coordoneze discuţia împreună cu Wade, în timp ce Perez îi informa pe ceilalţi despre ce aflaseră el şi Nina de la cele două familii.

Wade îşi înclină capul spre uşa închisă a sălii în care aştepta Cahill.

— Nu a fost prea încântat să audă că îl căutăm iar. A văzut ştirile despre moartea lui Thomas Kirk şi se simte vinovat pentru faptul că a discutat cu noi.

— De ce nu mă laşi pe mine să-l descos? întrebă Nina în şoaptă. O să-l fac să lase garda jos.

— Ce ironic, zise Wade, în timp ce un zâmbet îi făcu colţurile buzelor să tresalte. Dintre noi doi, tu eşti cea mai periculoasă.

— Doar când este necesar.

Nina puse dosarul la subraţ şi deschise uşa. Cahill stătea la o masă dreptunghiulară, strângând în mâini o doză de suc de parcă obiectul ar fi avut de gând să facă picioare şi să-i fugă de sub nas.

— Vă mulţumim că aţi venit, domnule Cahill, începu Nina, întinzându-şi mâna.

Cahill se ridică în picioare şi le strânse, jenat, mâinile amândurora.

Nina puse dosarul pe masă şi se prefăcu că îşi netezeşte pantalonii în timp ce se aşeză pe scaunul din faţa bărbatului, ştergându-şi discret transpiraţia care i se transferase pe mâini.

— Am simţit că, dacă nu vin, aveaţi oricum să mă aduceţi cu forţa, zise el, cu o expresie de iritare pe chipul rumen.

Era perfect adevărat, dar Nina simţea că nu era nevoie să elaboreze.

— Nu vă vom răpi mult timp.

Agenta îi zâmbi, spera ea, dezarmant şi deschise dosarul, ridicând un teanc subţire de fotografii şi întinzându-le pe masă, cu faţa spre Cahill.

— Recunoaşteţi pe cineva?

— Ultima oară când am vorbit cu voi, cineva a murit, răspunse Cahill, privind-o în ochi cu hotărâre pe agentă, mai degrabă decât pozele. Mi-e teamă că, dacă mai spun ceva, se vor întâmpla şi alte lucruri rele.

— Îl plăceaţi pe Tommy, nu?

După ce Cahill dădu scurt din cap, Nina continuă:

— Atunci, cooperând, nu ne veţi ajuta doar să identificăm persoana care l-a ucis, ci să ne asigurăm şi că nimeni altcineva nu va mai fi rănit.

Umerii lui Cahill căzură moi.

— Ah, bine.

Omul studie fotografiile din colţul din stânga. Un zâmbet slab începu să îi apară pe buze.

— Acesta este Tommy Kirk, aşa cum mi-l amintesc că arăta acum mult timp.

Zâmbetul se stinse.

— Nu pot să cred că este mort.

— Cine sunt cei doi băieţi de o parte şi de alta a lui? îl întrebă Nina.

Cahill miji ochii şi îşi apropie faţa de poză, încercând să-şi amintească. După o pauză lungă, omul deschise ochii larg.

— Tye Brennan şi Jared Hart.

Cahill părea impresionat de propria memorie. Wade tasta pe telefon, trimiţându-i, fără îndoială, numele lui Breck, în centrul de comandă din josul holului.

— Şi în această poză? întrebă Nina.

Cahill puse pe masă prima fotografie, apoi îşi îndreptă privirea spre cea indicată de Nina.

— Ah, mi-l amintesc. Acela este Dante Coleman. Nu ne era permis să avem vreun deţinut preferat, dar eu îl plăceam.

O curiozitate melancolică îi îmblânzi chipul lui Cahill.

— Mă întreb ce s-a întâmplat cu Dante.

Nina bătu cu degetul în următoarea, încercând să evite alunecarea discuţiei pe calea amintirilor.

— Şi acesta?

— Avea un nume ciudat, răspunse Cahill. Ceva vechi… foarte vechi.

Bărbatul bătu cu degetele în masă.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Putem reveni la el mai târziu, spuse Nina. Ce ziceţi de ultima poză?

Cahill se aplecă spre fotografia de la capătul şirului.

— Chuck şi Dan. Ceilalţi puşti îi porecliseră Chip şi Dale – doar când nu erau prin preajmă, ca să fim înţeleşi.

Cahill zâmbi.

— Îi puteai compara cu nişte veveriţe doar dacă voiai să o iei pe coajă.

Nina se întoarse la tânărul al cărui nume Cahill nu şi-l putea aminti.

— Vi l-aţi amintit? Ziceaţi că numele lui e vechi.

Cahill se aplecă, fixându-şi iar privirea asupra imaginii.

— Da, nu doar vechi, ci şi antic. Mă ducea cu gândul la gladiatori.

Cahill pocni din degete.

— Spartacus. Spartacus Spinx.

Bărbatul se uită la Nina.

— Ce nume ciudat, nu?

Cahill reuşise să identifice toate persoanele din poze. Era impresionant. Acum că îşi împrospătase memoria şi mintea lui era ancorată ferm în trecut, sosise momentul să-i pună cea mai importantă întrebare dintre toate.

Nina făcu semn spre colecţia de fotografii.

— Aceştia sunt toţi prietenii lui Tommy Kirk?

Cahill nu răspunse, pierdut, aparent, în gânduri, aşa că Nina insistă cu blândeţe.

— Mai există o altă persoană cu care Tommy obişnuia să-şi petreacă timpul şi care nu se află în aceste poze? Poate un tânăr pe care l-a ajutat să-şi găsească un loc de muncă după ce a ieşit din centru?

Cahill dădu să clatine din cap, apoi păru că se crispează.

— Mai era un băiat în grup, zise el. Danny Creed.

Cu coada ochiului, Nina îl văzu pe Wade trimiţând numele lui Breck. Acela putea fi numele persoanei din fotografia lipsă. Agenta îşi îndreptă din nou atenţia spre Cahill.

— Ce vă amintiţi despre el?

— Întotdeauna am crezut că o să vină ziua în care voi vorbi despre Danny, spuse el. Doar că nu m-am gândit că voi discuta cu FBI-ul.

— Credeaţi că Danny avea să intre în belele după ce ieşea?

— Absolut.

Omul împietri, aparent neştiind dacă nu cumva spusese prea multe. După ce se gândi o clipă, continuă:

— Probabil că nu aş avea voie să vorbesc despre chestiile astea, dar sunt pensionar, aşa că vă voi spune atâta lucru.

Omul îşi încrucişă braţele la piept.

— Am lucrat în centrul ăla douăzeci de ani. Am văzut mulţi tineri dificili, dar nu mi-a fost niciodată frică de ei… până când l-am cunoscut pe Danny.

Interesant şi… neaşteptat. Nina era curioasă să ştie ce infracţiune comisese Creed pentru a ajunge la centrul de detenţie pentru minori, dar alese să lase povestea să se desfăşoare aşa cum voia să o spună Cahill.

— În ce fel vă speria? întrebă Nina.

Cahill îşi depărtă braţele şi îşi bătu tâmpla stângă cu degetul arătător.

— Băiatul ăla nu era întreg la minte. A păcălit majoritatea angajaţilor, inclusiv pe director. Ba m-a convins şi pe mine… până într-o zi, când m-a lăsat să văd cine era cu adevărat. Cred că a ştiut că m-a speriat şi asta i-a făcut plăcere.

Nina aproape că sări de pe scaun când se aplecă spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu o să uit câte zile oi avea, spuse Cahill. Psihiatrul centrului şi cu mine l-am chemat în birou ca să-i spunem că părinţii lui muriseră.

Nina şi Wade se priviră fugitiv. Era genul de eveniment declanşator pe care învăţase de la Wade să-l caute în tinereţea unui infractor.

— Cum a reacţionat Danny?

— Nu a plâns, nu a jelit, nu a arătat niciun fel de emoţie, în afară de furie. Era, în mod special, mânios pe maica-sa, căreia îi tot zicea „curvă”.

Umerii lui Cahill tresăltară sub impulsul unui tremur involuntar.

— M-am uitat în ochii lui; erau reci şi goi. Ca ai unui şarpe. Nu se vedea în ei nici pic de umanitate, şi mie îmi părea rău pentru el, pentru că tocmai devenise orfan. La naiba, a trebuit să-i spunem că nici celelalte rude nu voiau să aibă nimic de-a face cu el.

Având în vedere ura lui Creed îndreptată împotriva mamei, Nina era sigură că găsiseră un candidat bun pentru lista suspecţilor. Acum, era nevoie să scoată mai multe informaţii, punând accent pe Cahill şi pe cum îl percepuse el, mai ales că tactica părea să-i stimuleze memoria.

— Şi cum a răspuns când a auzit asta? îl întrebă agenta.

— Cu şi mai multă furie, zise el. Din nou îndreptată doar împotriva mamei. Zicea că e doar vina ei. Ea îi întorsese pe toţi împotriva lui.

Pielea rumenă a lui Cahill păli.

— Şi apoi a spus…

— Ce a spus?

Nina vorbea cât de puţin posibil, pentru a lăsa fluxul de informaţii să curgă.

— Înainte de a ajunge la centrul nostru, am primit o copie a transcrierii procesului său de la tribunalul pentru minori, începu să povestească

bărbatul. Am vrut să o citesc ca să-mi dau seama cu ce mă confruntam, din moment ce îmi fusese dat în grijă. Pe tot parcursul procesului, nu a recunoscut niciodată ce i-a făcut surorii lui. La început, am crezut că urma sfatul avocatului din oficiu, dar am aflat că nu a recunoscut încă de la început. Tot insista că ar fi fost un soi de accident, dar oamenii nu voiau să îl creadă. Susţinea că era condamnat pentru o crimă pe care nu o săvârşise.

Nina abia se abţinu să ţipe de entuziasm. Acum venise momentul potrivit pentru întrebarea esenţială.

— De ce crimă se făcea vinovat Danny?

Cahill înghiţi zgomotos.

— Şi-a ucis surioara la o zi după naştere.

Capitolul 38

Nina încercă să-şi ascundă trăirile, disimulând impactul pe care îl avuseseră cuvintele lui Cahill, cuvinte care puseseră investigaţia pe un cu totul alt drum.

— Danny Creed a fost condamnat pentru uciderea propriei surori?

Nina voia să se asigure că nu înţelesese greşit.

Cahill dădu din cap.

— Dar a susţinut că fetiţa a murit în urma unui accident.

Omul ridică din umeri.

— La dracu', era aşa de convingător, încât am început şi eu să mă îndoiesc. Când a sosit la centrul de detenţie, şi-a susţinut nevinovăţia în faţa tuturor.

Cahill se opri o clipă.

— Mă rog, până în ziua în care i-am spus că mama lui i-a împuşcat tatăl şi apoi s-a sinucis. Doar eu şi doctorul Novak ne aflam în cameră şi nu aveam un sistem intern de supraveghere în cabinetul psihiatrului. Cred că Danny a avut un şoc sau ceva, pentru că şi-a recunoscut, în cele din urmă, fapta. Ne-a zis că şi-a omorât sora cu sânge rece.

Cahill se cutremură iar.

— Vă spun, mi s-a ridicat părul pe ceafă când am văzut cum rânjea în timp ce povestea cum a sufocat bebeluşul.

Nina încercă să nu lase oroarea să i se citească pe chip sau în voce.

— Ce aţi făcut după aceea?

— Ce să facem? zise Cahill. A doua zi, Danny era iar el însuşi, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Când doctorul Novak a abordat subiectul, Danny a susţinut că l-am înţeles greşit. A negat că ar fi mărturisit ceva.

— A încercat să vă facă să vă îndoiţi de propriile persoane, explică Wade, intervenind pentru prima dată de la începutul discuţiei.

Cahill dădu viguros din cap.

— Asta făcea tot timpul. Astfel începea o grămadă de scandaluri cu ceilalţi puşti. Am ajuns în punctul în care am simţit că trebuie să înregistrăm tot ce spunea. Nu îl puteai găsi responsabil pentru nimic. Nu-şi asuma niciodată vina, nu ajuta pe nimeni dacă nu era în avantajul lui, nu arăta nici cea mai mică fărâmă de compasiune pentru o altă fiinţă vie.

Nina surprinse o privire cu subînţeles de la Wade, care îi comunica faptul că mărturia se potrivea exact cu evaluarea făcută caracterului suspectului la începutul investigaţiei. Înclină capul în semn de respect. Profilul creat de Wade se potrivea ca o mănuşă.

— Odată, a fost adus la noi un puşti cu ambele picioarele amputate în urma unui accident de maşină, continuă Cahill. Băiatul a devenit dependent de analgezice, chestie care a condus la mai multe furturi pentru a-şi cumpăra medicamente când doctorii au încercat să-l scoată de pe opioide. După ce a împuşcat pe cineva într-un jaf armat, tribunalul l-a trimis la noi pentru reabilitare cât timp primea tratament. Ai crede că Danny l-a lăsat în pace.

Cahill pufni dezgustat.

— L-am prins stând deasupra copilului cu dizabilităţi, ţinându-i mâinile pe lângă corp şi turnând apă peste o cârpă întinsă pe faţa lui. L-am tras de pe el şi l-am întrebat ce făcea. Ştiţi ce mi-a răspuns?

Când Wade şi Nina clătinară din cap, Cahill se aplecă spre ei.

— Danny voia să încerce înecarea simulată[12] pe cineva. Zicea că fusese un experiment.

Gura lui Cahill se strâmbă a dezgust.

— Nu l-am crezut neam. Nu făcea pur şi simplu un experiment. Îl tortura pentru că era gelos pe toată atenţia pe care o primea puştiul cel nou.

— Şi ce aţi făcut? îl întrebă Nina.

— I-am povestit doctorului Novak. La acel moment, era singurul care mă mai credea. Victimele lui Danny erau prea speriate de el ca să mai recunoască ce le făcea şi băiatul avea grijă să săvârşească toate relele în locuri precum băile, unde nu existau camere de supraveghere. Doctorul Novak mi-a zis că Danny suferea de o tulburare de personalitate antisocială şi că nu exista niciun remediu. Nu puteam decât încerca să-i ţinem în siguranţă pe ceilalţi puşti.

— Doctorul Novak avea dreptate, spuse Wade. Nu există niciun remediu, dar există un tratament. Unele persoane care suferă de această tulburare au învăţat să se descurce în societate fără a le face rău celorlalţi, dar trebuie să fie motivaţi să se schimbe. Din păcate, mulţi nu înţeleg de ce ar trebui să depună un asemenea efort. Oamenii cu tulburare de personalitate antisocială reprezintă între unu şi trei procente din populaţia generală, dar constituie de la patruzeci la şaptezeci la sută dintre deţinuţi.

— Poate că unele persoane antisociale se descurcă bine, zise Cahill. Dar nu şi Danny. Doctorul Novak mi-a zis ceva ce nu voi uita niciodată. A spus că nu poţi dresa un şarpe, dar poţi cultiva anumite răspunsuri folosind condiţionarea comportamentală. În aceşti termeni m-am gândit, de atunci, la Danny. Nu exista nicio cale de a-i repara creierul, dar puteam încerca să-i cultivăm un comportament decent.

Nina se opri o clipă asupra faptului că psihiatrul lui Danny Creed îl comparase cu un şarpe.

— Nu ştiu ce mai investigaţi în afară de moartea lui Tommy Kirk, zise Cahill. Dar faptul că mă aflu acum aici înseamnă că Danny trebuie să fi făcut mai mult de atât. Spuneţi-mi cu ce altceva mai pot ajuta.

— De fapt, ne ajutaţi chiar acum, răspunse Wade. Apreciem informaţiile pe care ni le-aţi dat despre caracterul lui în perioada de formare.

— Să fiu sincer, am stat cât de departe am putut de Danny din ziua aceea. Din când în când, îmi zâmbea la fel de diabolic ca atunci şi îmi făcea cu ochiul, ca şi cum împărtăşeam un secret. Voia să mă vadă tresărind, şi uneori chiar se întâmpla. Se pare că îi plăcea să-i sperie pe ceilalţi copii, pe mine.

Cahill păru că se pierde iar în amintiri.

— Încă mă trec fiorii când mă gândesc la asta.

— Cum de a devenit un băiat precum Tommy Kirk prieten cu Danny Creed? vru Nina să ştie.

— Simplu, răspunse Cahill. Danny percepea oamenii fie ca pe victime bune de călcat în picioare, fie ca pe unelte bune de manipulat. Tommy era cu câţiva ani mai mare, aşa că Danny nu s-a luat niciodată de el. În schimb, l-a păcălit. L-a aburit, aşa cum făcea cu mai toată lumea. Mai cred, de asemenea, că Tommy l-a luat pe Danny sub aripa lui deoarece credea că fusese o victimă a sistemului.

Când Nina nu zise nimic, Cahill dezvoltă ideea.

— Danny putea fi foarte fermecător atunci când voia.

— Ne mai puteţi spune şi altceva despre el? întrebă Nina.

— Aveţi grijă dacă pune ceva la cale, spuse Cahill. E un tip deştept şi alunecos.

— Voi încerca să ţin cont de asta, domnule Cahill, zise Nina. Vă mulţumim că aţi venit. Ne-aţi fost de un real ajutor.

— Ce a făcut?

Cahill nu părea că ar fi vrut cu adevărat să afle răspunsul. Nina nu se lăsă păcălită.

— Hai să zicem doar că este suspect.

Părând că răspunsul îi confirmase cele mai rele bănuieli, Cahill se ridică să plece. Nina şi Wade îl conduseră afară înainte de a se îndrepta spre centrul de comandă.

De-ndată ce deschiseră uşa, Nina îl văzu pe Buxton vorbind la telefon şi pe Perez răsfoindu-şi notiţele înainte ca privirea să i se îndrepte spre Breck, care stătea dinaintea computerului, cu faţa roşie şi părul ciufulit, de parcă şi-ar fi trecut mâna prin el de o mie de ori. Kent stătea aplecat în spatele ei, privind ecranul pe măsură ce agenta tasta.

— L-am căutat rapid pe Google pe Creed în timp ce voi doi discutaţi cu Cahill, îi spuse Breck Ninei.

Kent îşi îndreptă spatele.

— Am găsit o grămadă de chestii.

Nina era nerăbdătoare.

— Şi?

— Acesta este un articol din arhiva ziarului *Arizona Daily Star*.

Breck citi de pe ecran:

— „Un purtător de cuvânt al poliţiei din Tucson a caracterizat moartea lui Darlene Creed, fiica abia născută a Patriciei şi a lui Stanley Creed, drept omucidere. Fiul de doisprezece ani al cuplului, David, a fost reţinut în această dimineaţă. Surse din cadrul biroului procurorului au confirmat că se ia în considerare varianta acuzării băiatului ca adult.”

Nina simţi că-i pică faţa. Nu îl întrebase pe Cahill ce vârstă avea Creed când sosise la centru.

— La ce dată a fost scris articolul? întrebă Nina.

— 1 martie 1984, răspunse Breck. Aici zice că crima a avut loc cu o zi înainte.

Nina calculă mental.

— 1984 a fost un an bisect, aşa că…

— A comis crima pe 29 februarie.

Ochii oţelii ai lui Wade se întunecară.

— Cred că am găsit punctul de plecare.

Îşi mângâie maxilarul.

— Acum trebuie să găsim factorul stresor.

— Doisprezece ani.

Breck clătină din cap.

— La dracu’.

— Au mai existat cazuri în care copii chiar şi mai tineri de atât au comis crime premeditate, zise Kent, făcându-şi cunoscut punctul de vedere. Este un lucru destul de rar, dar nu neîntâlnit.

— Ia staţi o clipă.

Nina încerca încă să stabilească cronologia exactă a faptelor.

— Care este data exactă la care au murit părinţii lui Daniel Creed?

După vreo câteva bătăi pe taste, Breck găsi răspunsul.

— 29 februarie 1988.

O altă zi de 29 februarie. O altă piesă de puzzle care se potrivea.

— Următorul an bisect a fost 1992, zise Nina. Anul cazului Llorona. Creed împlinise douăzeci de ani.

— Şi toate acele crime au fost comise nu doar în ani bisecţi, ci chiar pe 29 februarie, spuse Kent. La distanţă de exact patru ani.

— La fel şi toate cele care au urmat, zise Buxton.

Acesta încheiase convorbirea telefonică şi se alăturase discuţiei. Şi Perez se oprise din ceea ce făcea ca să asculte.

— Unde se află Creed acum? întrebă Nina. Are cazier ca adult?

Breck deschise o altă filă a browserului. Apoi o alta.

— Care-i problema? întrebă Nina.

— Nu găsesc nimic. Nu mai există niciun raport despre el din momentul în care a ieşit din centrul de detenţie pentru minori, la vârsta de optsprezece ani.

Breck îşi ridică privirea spre ei.

— Daniel Creed e o fantomă.

Capitolul 39

Nina îşi puse mâinile în şolduri.

— Trebuie să existe o cale de a-l găsi pe Creed. Ce s-a întâmplat cu el după ce a ieşit din centru? Trebuie să se fi întreţinut cumva. E clar că rudele nu aveau de gând să-l ajute.

— Staţi, zise Wade. Cahill ne-a spus că Thomas Kirk i-a angajat pe prietenii lui la Jexton Security – iar unul dintre ei era şi Creed. Am putea începe de acolo.

Buxton se însufleţi.

— Am văzut nişte reclame pentru Jexton Security. Au birouri în toată ţara.

Perez ocoli masa, apropiindu-se de grup.

— Ştiu sediul lor din centrul Phoenixului. Este o clădire mai nouă, pe marginea unuia dintre canale.

— Ăsta e site-ul lor, zise Breck după o scurtă căutare pe internet. Se ocupă de instalarea sistemelor de supraveghere. Susţin că ar avea peste două sute de mii de clienţi, companii şi persoane private.

— Uite.

Nina arătă spre computerul lui Breck.

— Uitaţi-vă la emblema din josul ecranului.

Wade se apropie şi miji ochii.

— Jexton Security este o subsidiară a Rubric Realty Incorporated.

Nina zâmbi.

— Pac!

— Cele două companii au aceiaşi clienţi? întrebă Buxton.

Aşteptară cu toţii preţ de două minute interminabile, cât timp Breck deschise folderele cu date de la locurile crimelor petrecute în ultimii douăzeci şi opt de ani.

— Pot să confirm că reşedinţele aveau un sistem de alarmă de la Jexton în patru din opt cazuri, zise Breck. În trei dintre ele nu se menţionează numele companiei, dar casele erau prevăzute cu sisteme de alarmă. Singura casă despre care nu se ştie nimic este prima.

Breck ezită, evitând să întâlnească privirea Ninei.

— Cea din cazul Llorona.

— Perez poate investiga chestiunea, zise Nina, prea prinsă de moment ca să mai fie neliniştită din cauza denumirii cazului. Poate că detectivul care s-a ocupat de caz nu a notat informaţia sau nu a întrebat.

Detectivul O'Malley fusese mai mult decât distras în timpul anchetei.

Perez îşi scoase telefonul.

— Am numărul de telefon al lui O'Malley. Îi trimit un mesaj.

— Iar eu voi adăuga asta pe lista mea de întrebări pentru agenţii din celelalte oraşe, zise Kent.

Nina voia o soluţie alternativă. Ceva care să le ofere o pistă viabilă.

— Putem contacta departamentul de resurse umane al Jexton Security şi să le cerem să ne confirme dacă Creed a fost sau este, în prezent, angajatul lor?

— E posibil ca departamentul de resurse umane al unei companii aşa de mari să nu fie foarte cooperant, răspunse Buxton. Vor dori, cel puţin, să ştie de ce vrem să ştim.

— Va fi o cerere simplă, zise Nina. Nu este nevoie să pierdem timpul cu citaţii. Dacă nu vor să coopereze, atunci nu este nevoie să o facă, dar nu le vom spune de ce avem nevoie de această informaţie.

— Dacă este încă angajatul lor şi cei de la departament îi dau de ştire că ne interesează persoana lui? întrebă Kent.

— Dacă Breck nu-i dă deloc de urmă, sunt şanse destul de mari să nu-l găsim nici acolo, spuse Nina. La naiba, este posibil ca o persoană cu asemenea probleme psihice să fi devenit încă şi mai rea de-a lungul anilor. Poate că şi-a părăsit locul de muncă şi acum trăieşte ascuns, făcându-şi apariţia doar o dată la patru ani.

Kent îşi înclină capul aparent confuz.

— Dacă nu crezi că mai lucrează acolo, de ce să-i întrebăm pe ei despre soarta lui Creed?

— Pentru că Jexton este singurul nostru punct de plecare în momentul ăsta, răspunse Nina. Dacă ne pot confirma că s-a angajat acolo după împlinirea vârstei de optsprezece ani, le putem trimite o citaţie prin care să-i obligăm să ne pună la dispoziţie dosarele. Îi putem afla adresa, data naşterii şi codul numeric personal.

Buxton se întoarse spre Breck, care era încă aplecată asupra tastaturii.

— Ai găsit ceva?

— Îl caut doar după vârstă şi numele legal, dar Guerrera are dreptate. Datele personale ar ajuta enorm, încerc să le extrag din dosare, dar, din

moment ce totul a fost înregistrat în sistemul judiciar pentru minori, există o barieră suplimentară peste care trebuie să trec.

— Am altă idee, zise Nina. Sunăm la numărul de pe site şi întrebăm de Creed. Nu trecem pe la HR cu o cerere oficială de la FBI – în schimb, întrebăm aşa cum ar face o persoană obişnuită care încearcă să ia legătura cu cineva de la companie. Nu încălcăm drepturile nimănui şi nu este nevoie de un mandat ca să cerem să vorbim cu cineva.

— Şi dacă Creed este acolo şi ne fac legătura cu el? întrebă Buxton.

— Închidem şi începem să ne planificăm strategia pentru o discuţie cu el.

Nina ridică din umeri.

— Măcar vom şti unde se află.

Wade îşi mângâie maxilarul.

— Nu vom acţiona sub imperiul autorităţii dacă nu facem altceva decât să întrebăm de el.

După o pauză lungă, Buxton se întoarse spre Nina.

— Dă-i bătaie.

Agenta îşi scoase telefonul şi căută numele companiei, apoi sediul lor din Phoenix. Apăsă butonul de apel de pe ecran, apoi iconiţa pentru speaker, astfel încât conversaţia să poată fi auzită de toată lumea.

Telefonul sună de patru ori. A cincea oară, răspunse vocea unei fete pe la douăzeci şi ceva de ani.

— Jexton Security, oftă fata plictisită.

Nina vorbi vioi şi relaxat.

— Îmi poţi face legătura cu Daniel Creed, te rog?

— Cu cine?

— Daniel Creed. Cred că lucrează în biroul din Phoenix.

— Aşteptaţi o secundă.

Se auzi plescăitul scos de mestecatul unei gume. După o pauză lungă, vocea răsună iar:

— Nu avem pe nimeni cu numele ăsta.

Nina încercă o altă abordare.

— Poţi verifica dacă lucrează în alt sediu, poate în Flagstaff sau în Tucson ori poate în alt stat?

— Nu ştiu.

— Nu ştii dacă lucrează în altă parte sau nu ştii dacă ai cum să verifici?

— Ambele.

Alte plescăituri, după care adăugă:

— Uite, e a treia mea zi de muncă aici.

— Poţi afla dacă există o cale de a verifica în sistem?

— Cum?

Nina se abţinu să-şi dea ochii peste cap.

— Poate… întrebi pe cineva care lucrează acolo de mai mult timp?

— Aşteptaţi.

Recepţionera oftă iar prelung înainte de a-i pune în aşteptare.

Echipa aşteptă un minut întreg. Breck îşi reluă căutările pe internet, Perez luă o sticlă cu apă din frigiderul din colţ, iar Wade vorbea cu Kent şi cu Buxton. Nina aproape că renunţase şi se pregătea să închidă telefonul când vocea răsunătoare a unui bărbat se auzi de la capătul celălalt.

— Sunt Clay Forge, directorul biroului din Phoenix. Cu ce vă pot ajuta?

Nina schimbă iar tonul. Acum era politicoasă, profesionistă.

— Încerc să iau legătura cu unul dintre angajaţii dumneavoastră, dar nu sunt sigură în care oraş lucrează. Există o cale de a afla?

— Sigur, spuse Forge. Am acces la întreaga bază de date a angajaţilor. Cine este persoana pe care o căutaţi?

— Daniel Creed.

Pe fundal se auziră câteva păcăneli, apoi bărbatul reveni cu un răspuns.

— Din datele noastre, Jexton Security nu a avut niciodată un angajat cu acest nume.

— Serios? L-am întâlnit chiar noaptea trecută. Mi-a zis că are o funcţie înaltă în departamentul vostru de vânzări.

Nina împrumută tonul dezamăgit al unei femei înşelate iar de un bărbat cu scopuri deloc onorabile.

— Mi s-a părut mie că tipul era prea bun ca să fie adevărat.

Răspunsul oferit de director păru a fi unul compătimitor.

— Nu ştii în cine să mai ai încredere, domnişoară…

Nina nu îşi spuse numele când directorul lăsă fraza neterminată.

— Vă mulţumesc, domnule Forge. Mi-aţi fost de un real ajutor.

Nina închise şi se uită la restul echipei.

— Dacă Creed nu a lucrat niciodată pentru Jexton, iar Breck nu poate găsi nimic despre el, atunci ce a făcut de când a împlinit optsprezece ani?

— Adică, în afară de a ucide oameni? întrebă Breck.

Wade era gânditor.

— Poate că ar trebui să luăm în considerare posibilitatea că Daniel Creed nu este suspectul nostru.

Când cinci perechi de ochi îl ţintuiră cu privirile lor circumspecte, Wade ridică, defensiv, o mână.

— Bine, bine… Trebuie să fie Creed. Nimeni altcineva nu se potriveşte aşa de bine profilului.

— De ce nu-l putem găsi? întrebă Buxton. Hai să analizăm variantele. Cum poate dispărea cineva?

— Nu este mort, zise Nina. A atacat familii decenii la rând. Poate că se mută tot timpul.

Buclele lungi şi roşcate ale lui Breck se legănară în timp ce ea clătină din cap.

— Chiar dacă s-a mutat, ar trebui să-i dăm de urmă pe undeva.

Nina reflectă la propria poveste. Îşi schimbase numele în mod legal la vârsta de şaptesprezece ani, separând clar trecutul de noul ei drum în viaţă. Ziua în care ieşise din tribunal cu numele de Nina Guerrera reprezentase un nou început pentru ea. Poate Creed făcuse acelaşi lucru.

Agenta se adresă tuturor.

— Gândiţi-vă la lucrurile prin care trecea când a ieşit din centrul de detenţie. Ai lui erau morţi. Rudele nu voiau să aibă nimic de-a face cu el. Era un paria al societăţii. Pesemne că şi-a dorit să-şi reseteze viaţa.

— Vrei să zici că şi-a schimbat identitatea? întrebă Kent.

Cunoşteau cu toţii povestea Ninei.

— Asta am făcut eu.

Buxton se încruntă.

— Dacă i-am cunoaşte data exactă a naşterii şi codul numeric personal, Breck ar putea găsi dovezile legale ale schimbării de nume.

Breck nu părea deznădăjduită.

— Daţi-mi voie să verific înregistrările din Tucson pentru anul în care Creed a împlinit optsprezece ani ca să văd dacă există vreo petiţie pentru o schimbare legală de nume. Nu o să ne ajute cu nimic dacă a depus petiţia în altă jurisdicţie, dar merită încercat.

Buxton îşi aruncă privirea spre notiţe.

— În timp ce agentul Breck caută informaţii, hai să stabilim următorii paşi.

— Detectivul O'Malley tocmai mi-a răspuns la mesaj, spuse Perez, băgându-şi telefonul în buzunar. Zice că locuinţa familiei Vega avea instalată o alarmă – aparent, fostul proprietar fusese jefuit de două ori.

Potrivit lui O'Malley, Maria şi Victor nu au activat alarma când au cumpărat casa. Nu ştie dacă firma era Jexton sau nu.

— Sunt lucruri care se tot repetă: familiile s-au mutat şi aveau instalate sisteme de securitate, zise Kent. Trebuie să fie ceva aici.

— De-asta eram sigură că Creed a lucrat pentru Jexton, spuse Nina. Sunt prea multe lucruri care se leagă ca să fie o coincidenţă.

Tăcură, adânciţi în gânduri.

Câteva minute mai târziu, agenta Breck exclamă victorioasă:

— Jackpot!

Pe chipul ei se citea entuziasmul.

— Am găsit o petiţie adresată tribunalului din comitatul Pima, pentru schimbarea de nume a lui Daniel Creed.

Restul echipei se strânse în jurul ei.

— Dosarul trebuie să conţină data naşterii şi codul numeric personal, zise Breck. O să-i pot da de urme.

Breck deschise un document scanat.

— La dracu'…

Nina se uită la cursorul pâlpâitor al lui Breck. O cuprinse un val de adrenalină. Se uită peste umăr, la Wade, care stătea chiar în spatele ei.

— Ziua lui de naştere…

Agenta arătă spre computer.

— …este 29 februarie.

— Bingo, zise Wade.

Făceau progrese.

— Care este numele actual al lui Creed? întrebă Nina.

Breck derulă documentul de pe ecran, apoi încremeni, cu respiraţia tăiată.

— Ce? rostiră Nina şi Wade în acelaşi timp.

Privirea lui Breck se înălţă şi se opri asupra Ninei.

— Clay Forge, zise ea.

Capitolul 40

Clay Forge închise telefonul de pe biroul lui. Era timpul să-şi pună în aplicare planul de urgenţă. Deschise sertarul şi îşi căută grăbit cartea de identitate falsă. Se tăie într-un cuţit pentru scrisori.

Înjurând, îşi retrase mâna şi privi picătura mare de sânge care se forma. Îşi supse vârful degetului, iar mirosul şi gustul de sânge îi readuseră în minte o amintire de mult uitată. Era aniversarea lui de şaisprezece ani, iar căcăciosul care se zbătea sub el, pe gresia umedă, avea nevoie de o lecţie.

Îl putea vedea cu ochii minţii pe băiat blocat sub trupul lui, în timp ce îşi retrăgea pumnul ca să-l lovească iar. Ţipetele mototolului îl făcură pe domnul Cahill să vină repede în baia băieţilor, uşa lovindu-se de perete când acesta intră.

— Ce mama dracului faci?

Faţa domnului Cahill era roz ca fundul unui porc.

Prostovanul plângea de mama focului.

— Mă apăram, zise el, spunând povestea pe care o pregătise din timp. M-a atacat.

Domnul Cahill îl privi pe celălalt băiat.

— Este adevărat?

Băiatul se opri din plâns, dar nu răspunse.

Îşi întoarse capul şi se uită direct în ochii plini de spaimă ai băiatului. Abia îşi mişcă buzele, formând, în tăcere, cuvântul „da”.

— Deci? zise domnul Cahill.

— Păi… da, zise mucosul, în cele din urmă.

Domnul Cahill îi despărţi şi îl trimise pe celălalt puşti la infirmerie. Apoi miji ochii ăia ciudaţi şi spălăciţi ai lui.

— Vino cu mine.

Ştia că domnul Cahill nu îl invita la vreo petrecere surpriză. Oricum, nimeni de acolo nu îşi amintea de ziua lui de naştere. Îi era indiferent. Oare domnul Cahill îi crezuse balivernele? Ce se întâmpla dacă nu îi înghiţise gogoşile? Probabil că nu mai avea voie să se uite la televizor timp de o săptămână. Şi dacă îi spărsese nasul rahatului cu ochi, atunci poate pedeapsa s-ar fi prelungit la o lună.

Domnul Cahill îl duse în birou şi închise uşa.

Când se întoarse, îl văzu pe doctorul Novak, psihiatrul centrului, aşezat deja pe un scaun din colţul camerei. Dacă nebunul de Novak era acolo însemna că domnul Cahill îl căuta când auzise scandalul din baie. Ceva era în neregulă.

Se trânti pe un scaun, îşi încrucişă braţele la piept şi îi privi pe ambii bărbaţi cu dezgust.

Cahill oftă şi îşi trecu o mână prin păr.

— Ar trebui să te bag iar la izolare, dar, având în vedere împrejurările, o să trec cu vederea ceea ce s-a întâmplat.

Îşi îndreptă umerii.

— Ce împrejurări?

Novak luă cuvântul.

— Nu am cum să-ţi spun asta cu binişorul, aşa că îţi voi da vestea direct.

— Păi?

Ura ezitarea. Orice fel de ezitare era semn de indecizie. Sau de slăbiciune.

— Mama şi tatăl tău au murit în această dimineaţă, zise Novak încet.

Dură un moment până să înţeleagă ceea ce tocmai i se spusese.

— A fost vreun accident de maşină sau ceva de genul?

— O să se afle oricum, zise Novak. Sunt sigur că va ajunge şi la urechile tale.

Iar trăgea de timp. Strânse din dinţi.

— Ce să aflu?

Novak se uită, în sfârşit, în ochii lui.

— Mi-e teamă că mama ta l-a ucis pe tatăl tău, înainte de a-şi pune şi ea capăt zilelor.

Rămase încremenit pentru o secundă, procesând informaţia. Novak veni spre el, întinzând o mână ca şi cum ar fi vrut să îi cuprindă umărul.

— Stai dracului departe de mine.

Novak îşi retrase mâna ca ars.

Se concentră asupra psihiatrului, care fusese, în mod evident, ales să-i dea veştile.

— Cum a făcut-o curva aia?

— Mama ta, îl corectă Novak.

— Curva. Aia, zise el, apăsând fiecare cuvânt, ca să se facă înţeles.

Novak continuă ca şi cum nu l-ar fi auzit.

— Mama ta a folosit un pistol pe care tatăl tău îl cumpărase, aparent, cu mai mult timp în urmă.

Îşi aminti arma. Taică-su o ţinea într-o noptieră.

Încercă să găsească o explicaţie.

— L-a împuşcat din greşeală şi apoi şi-a luat viaţa pentru că s-a simţit vinovată?

— Păi, nu.

Novak îşi întoarse privirea de la el.

— A lăsat un bilet în care explică tot.

Ştiu imediat care fusese motivul.

— Pot să ghicesc ce scrie.

Novak păru surprins.

— Chiar aşa?

— Azi este 29 februarie, zise el. Asta a făcut-o pe curva aia să-şi piardă minţile.

— Nu înţeleg, spuse Novak.

— Atunci, fie eşti cel mai prost psihiatru din istorie, fie nu te sinchiseşti să citeşti dosarele nimănui, răspunse. Soră-mea a murit pe 29 februarie, acum fix patru ani.

Cei doi bărbaţi se priviră cu subînţeles.

Novak îşi drese glasul.

— Înţeleg de ce acest lucru ar supăra-o pe mama ta, ea…

— Curva aia a dat probabil vina pe mine. M-a învinovăţit pentru ceea ce a făcut ea.

— Păi, eşti responsabil, într-o oarecare măsură, zise Novak, pe un ton calm. Trebuie să-ţi asumi responsabilitatea faptelor tale. Face parte din procesul de…

— Faptele mele?

Sări în picioare.

— Faptele mele au fost un simplu accident.

— Nu asta a decis tribunalul, zise Novak, ridicându-se la rândul lui.

— Şi de-asta mă aflu aici. Nu mă crede nimeni.

Cahill îl întrerupse. Faţa i se făcu din roz, roşie când se ridică.

— Ai ţinut perna apăsată pe faţa unui bebeluş nevinovat timp de mai mult de zece minute. Aşa ceva nu poate fi un accident.

Nu avea de gând să le înghită reproşurile de rahat.

— Aveam doisprezece ani!

— Erai suficient de mare ca să ştii ce făceai, îi strigă Cahill. Ca şi acum, în baie, când îl băteai pe băiatul ăla. Îl dădeai drept exemplu.

Aproape că zâmbi. Cineva înţelesese, în final, mesajul.

— Asta e problema, zise Novak. Nu ţi-ai asumat niciodată responsabilitatea pentru ceea ce ai făcut. Dacă ai accepta pur şi simplu, atunci…

— Atunci, ce? M-aţi lăsa să ies de aici?

Îşi ridică mâinile în aer, exasperat.

— Vreţi o mărturisire? Bine. Mi-am omorât surioara la o zi după ce s-a născut.

Cuvintele înăbuşite atâta vreme se revărsară din gura lui ca o avalanşă incandescentă.

— Cu prima ocazie în care am rămas singur cu ea zece minute, i-am ţinut perna aia mică peste faţă până ce nu s-a mai foit. Apoi am mai aşteptat câteva minute ca să mă asigur că era moartă de-a binelea.

Se apropiase destul de mult ca să simtă mirosul de cafea stătută din respiraţia lui Novak.

— Poftim. Acum sunteţi fericiţi?

— Nu.

Novak pălise.

— Nu, nu suntem fericiţi.

Durerea îl aduse pe Forge înapoi în prezent şi dădu drumul cuţitului pentru scrisori în sertarul încă deschis. Aceea fusese prima şi singura dată când mărturisise totul. O greşeală pe care nu avea să o mai facă vreodată.

Totuşi, ceea ce se întâmplase în ziua aia cu Novak şi cu Cahill avusese un scop. De atunci, se ţinuseră departe de el. Tuturor celorlalţi puşti de la centru le era teamă de el. Erau cu toţii o turmă de oi, fugind de lupul care trăia printre ele.

Din pricina biletului de adio al curvei ăleia, chiar şi rudele se temeau de el. Toţi ai lui spuseseră clar că nu avea ce să caute în vieţile lor doi ani mai târziu, când urma să fie eliberat.

Restul personalului nu auzise ce le spusese lui Cahill şi lui Novak şi se folosise de noul statut de orfan ca să atragă mila celorlalţi. Uneori, reuşea chiar să plângă puţin ca să aibă mai multe privilegii. Centrul fusese poligonul lui de antrenament şi învăţase acolo tot ce trebuia să ştie.

Aceea fusese ziua în care începuse să-şi facă planuri pentru după eliberare. Planuri care deraiaseră din cauza unei feste a sorţii.

Prinse, cu mâna liberă, portofelul în care îşi ţinea cartea de identitate falsă. Îl scoase din sertar şi se ridică în picioare, îndesându-l în buzunarul de la spate. Copoii îi dăduseră de urme. Îi lătrau la uşă, dar el era cu un pas înaintea lor.

Ridică receptorul telefonului şi apăsă butonul care îi făcea legătura cu tâmpita de recepţioneră din hol.

— Emma, zise el după ce fata răspunse, într-un târziu, reţine-mi apelurile. O să fiu plecat din oraş pentru o săptămână sau două.

— Doamna Garner se va ocupa de…

— Da, fă-le legătura cu ea în absenţa mea.

Luă un şerveţel ca să oprească sângerarea, apoi scoase o sticlă şi o cârpă din trusa lui şi şterse cu grijă fiecare suprafaţă. Satisfăcut, îşi înşfăcă servieta şi ieşi din birou, probabil pentru ultima dată.

Habar nu avea cum îl găsiseră agenţii federali, dar era bucuros că se mutase în hotel sub alt nume, în urmă cu câteva zile. Trebuia să mai adauge câteva niveluri de protecţie deghizării lui. Încă avea de partea lui avantaje despre care ei nu aveau nici cea mai mică idee, şi avea de gând să se folosească de toate.

Faza a doua: să dea peste cap planurile FBI-ului.

Capitolul 41

Groaza o cuprinse pe Nina.

— Ai spus că Daniel Creed şi-a schimbat numele în Clay Forge?

Aparent amuţită din cauza şocului, Breck dădu pur şi simplu din cap.

Nina îşi aruncă privirea la ceilalţi membri ai echipei pe măsură ce enormitatea gafei ei începu să prindă contur. Ce făcuse?

Buxton luă cuvântul înainte ca Nina să se scuze.

— Agent Guerrera, tu ai purtat conversaţia, dar a fost decizia mea. Vina îmi aparţine mie.

— Eu am insistat, domnule.

— Cu toţii am vrut să facem progrese cu ancheta, spuse Kent. Uite, dacă am învăţat ceva în armată, atunci acel lucru este că nu are rost să pierzi timp încercând să afli cine a început războiul când te afli în toiul luptei. Încerci să scapi basma curată şi analizezi după aceea.

— Are dreptate, zise Wade. Realitatea este că Forge ştie că cineva a sunat la birou întrebând de Daniel Creed, numele lui real. În acest moment, cred că putem presupune, fără a risca prea mult, că el l-a ucis pe Thomas Kirk, ceea ce înseamnă că ştie de legătura pe care am stabilit-o între ei.

— În urma convorbirii telefonice, crede probabil că nu i-am descoperit încă identitatea actuală, zise Kent. Dar bănuieşte, probabil, că vom afla despre schimbul de nume destul de curând.

— Atunci ştie că nu are prea mult timp la dispoziţie, adăugă Nina. Care va fi reacţia lui?

— Cineva cu personalitatea lui va vrea să deţină controlul asupra situaţiei şi simte că laţul i se strânge în jurul gâtului, răspunse Wade. Faptul că l-a ucis pe Kirk arată că este capabil să iasă din tiparul stabilit când se simte ameninţat. Ceea ce tocmai s-a întâmplat îl va agita şi mai mult.

— Şi noi tocmai ne-am arătat cărţile, zise Kent. Probabil că şi-a luat tălpăşiţa. Eu aşa aş face.

— Să solicităm unei patrule să treacă pe la biroul lui? îl întrebă Perez pe Buxton. Aş putea trimite un ofiţer acolo în mai puţin de cinci minute.

— Nu, răspunse Buxton fără ezitare. Nu avem suficiente dovezi ca să îl arestăm în acest moment. Şi nici un mandat. Un arest prematur – sau chiar un contact al poliţiei – ar putea compromite întreaga investigaţie.

— Am dus suspecţi la secţie pentru mult mai puţin de atât, zise Perez.

Tonul lui Buxton fu ferm.

— Poate că domnul Forge este responsabil pentru crimele din Phoenix, dar s-au înregistrat mult mai multe omoruri în oraşe din toată ţara. Trebuie să ne asigurăm că avem un caz solid, care nu va întâmpina probleme în nicio jurisdicţie.

Perez părea gata să-l contrazică pe supervizor, apoi se răzgândi.

— Daţi-mi de ştire dacă ajungeţi la altă concluzie. Timpul pe care îl avem la dispoziţie pentru a-l prinde pe tipul ăsta este destul de limitat – dacă nu s-a şi terminat deja.

— I-am găsit adresa de domiciliu, în Mesa, strigă Breck din faţa calculatorului. Este în suburbiile oraşului Phoenix. Fac acum rost de fotografia de pe permisul de conducere.

— Eu zic să-i facem o vizită în Mesa în clipa asta, spuse Nina. Dacă s-a pus în mişcare, eu una nu vreau să-i acordăm şi mai mult timp să fugă cât scriem noi citaţii şi alergăm după un judecător federal.

— Sunt de aceeaşi părere cu Guerrera, zise Kent. Dacă Forge este acasă, îi putem cere să stăm de vorbă. Dacă nu este acasă sau nu vrea să ne răspundă, am putea afla ceva de la vecinii lui.

— Aş urî să ştiu că a fugit din oraş înainte de a avea şansa să luăm legătura cu el, spuse şi Wade. Tipul ăsta a reuşit să fenteze sistemul timp de treizeci de ani.

Buxton ridică o mână.

— Este nevoie de un plan şi de pregătire prealabilă, zise el. Nu puteţi da buzna în casa tipului ăstuia.

— Trebuie să-l avem în vizor cât mai repede posibil, răspunse Nina. De ce nu cerem unei echipe de salvare a ostaticilor să stea cu ochii pe el cât timp noi facem rost de mandate?

Deşi sediul lor era la Quantico, Echipa de Salvare a Ostaticilor avea unităţi în toate birourile din ţară. În ciuda numelui, agenţii săi îndeplineau diferite misiuni, printre care şi supravegherea unui suspect.

— Îmi place ideea, zise Kent. Probabil că Forge este în drum spre casă, gata să-şi facă bagajul şi să plece. Chiar dacă echipa nu-l abordează, ne-ar putea ţine măcar la curent cu acţiunile lui.

— O să dau dispoziţie imediat, zise Buxton, scoţându-şi telefonul.

În timp ce Buxton vorbea la telefon, Breck afişă imaginea de pe monitorul ei pe ecranul de pe perete. Nina ridică privirea şi văzu un permis de conducere emis în Arizona. Studie fotografia. Aproape că se aşteptase să

vadă ceva demonic. În schimb, în poză era chipul unui bărbat chipeş. Singurul indiciu al depravării lui i se citea în ochi. Îşi aminti cuvintele lui Cahill şi fu de acord – erau goi şi lipsiţi de suflet. Fără pic de căldură omenească. Ochi de şarpe.

— Este un bebeluş de 29, zise Wade pentru sine.

Nina se uită la el.

— Cum?

— Este o sintagmă folosită în cazul copiilor născuţi pe 29 februarie, zise el. Li se mai spune şi „bisecţi”.

Nina îşi aminti că Breck menţionase data de naştere a suspectului când găsise petiţia pentru schimbarea de nume. Fusese o altă legătură pe care o făcuseră cu crimele, dar nu avuseseră şansa de a analiza semnificaţia acesteia.

— Şi atunci de ce îşi comite Forge crimele de ziua lui? întrebă ea.

În momentul de linişte care urmă, Nina găsi răspunsul.

— Cahill ne-a zis că părinţii lui au murit pe când el avea şaisprezece ani, dar, aparent, nu şi-a amintit că omuciderea s-a petrecut chiar de ziua lui de naştere. Din moment ce data de 29 februarie apare doar o dată la patru ani, asta înseamnă că…

— Mama i-a ucis tatăl pe 29 februarie, interveni Kent. Şaisprezece este multiplu de patru.

Wade se întoarse spre Breck.

— Ai zis că Forge şi-a ucis surioara când avea doisprezece ani, nu?

Breck dădu din cap.

— Pe 29 februarie.

— A douăsprezecea aniversare a lui Forge, zise Wade. Trebuie să fi existat un factor care l-a determinat să treacă la acţiune şi să-şi ucidă sora chiar în acea zi.

În timp ce Wade se gândea la procesele psihologice din spatele evenimentelor, Nina se concentră la cronologia lor.

— La următoarea aniversare de pe 29 februarie, mama îl omoară pe tatăl lui Forge.

Nina începu să se plimbe în susul şi în josul camerei. Mişcarea repetitivă o ajuta să gândească cu voce tare.

— Asta e ceea ce dă naştere unui tipar, pentru că, peste exact patru ani, la vârsta de douăzeci, îi ucide pe membrii familiei Vega.

— Şi, de atunci, şi-a repetat comportamentul, zise Kent.

— Ar trebui să fim recunoscători că este un bisect, comentă Breck. Altfel, ar fi omorât câte o familie în fiecare an şi am fi avut acum mult mai multe victime.

Buxton încheie apelul, îşi aruncă rapid privirea la ecran, apoi se adresă grupului.

— Echipa de intervenţie se va deplasa la casa lui Forge în câteva minute. Vor fi îmbrăcaţi în civil. Le-am dat dispoziţie să-l ţină sub supraveghere, dar să nu-l abordeze.

Nina îşi dorea nişte dovezi clare care să-i ajute să-l încătuşeze pe Forge.

— Aş vrea să obţinem un mandat pentru prelevare de ADN din salivă ca să îl comparăm cu proba neidentificată găsită în casa familiei Vega.

Stătu o clipă pe gânduri.

— De asemenea, aş vrea să verificăm dacă deţine o pereche de pantofi de sport Nike, care se potrivesc cu cele două amprente găsite la locul celor mai recente crime.

— Vom aborda situaţia strict ca la carte, îşi repetă Buxton părerea de mai devreme. Săpăm până găsim suficiente dovezi care să susţină eliberarea unui mandat de percheziţie. Aşa, vom face rost de probele care să ducă la emiterea un mandat de arestare.

Supervizorul îi privi pe cei din încăpere.

— Doamnelor şi domnilor, avem un suspect.

Buxton începu să le dea ordine, începând cu Breck.

— Vreau să ştiu tot ce este de ştiut despre Clay Forge, de la scutece până la divorţuri.

Se întoarse spre Kent.

— Ia legătura cu toţi agenţii din ţară care au redeschis cazurile şi pune-i la curent cu noutăţile. Pune-i să verifice dacă numele lui Forge apare în vreun raport al poliţiei, dacă au discutat cu el dintr-un motiv sau altul. De asemenea, vezi dacă poţi găsi vreo dovadă a faptului că s-a aflat în fiecare dintre oraşele în cauză la momentul crimelor. Rezervări la hoteluri, închirieri de maşini, bilete de avion, amenzi, arestări pentru infracţiuni minore.

Supervizorul flutură o mână prin aer.

— Orice. Unele dintre aceste informaţii vor fi foarte vechi şi s-ar putea să fie imposibil de găsit, dar fă tot ce poţi.

— Ar trebui să avem în vedere şi lunile premergătoare datei crimelor, zise Kent. Este posibil ca Forge să fi călătorit pentru recunoaştere în fiecare oraş

în care şi-a identificat victimele. Trebuie să se fi familiarizat cu cartierele şi cu procedurile poliţieneşti, care variază de la oraş la oraş.

— De acord, spuse Buxton.

Breck se încruntă.

— Mă întreb dacă istoricul localizării din telefonul lui mobil îl arată în apropierea casei familiei Doyle pe 29 februarie. Sau în săptămânile de dinainte, dacă îi urmărea.

Nina cunoştea abordarea. Opreliştile legale erau greu de depăşit.

— Îi putem urmări parcursul recent folosind datele colectate de autovehicul sau de telefonul mobil, dar va fi nevoie de o citaţie separată ca să obţinem asemenea informaţii de la companiile de transport.

FBI-ul îi putea da de urme folosind sistemul de navigaţie sau GPS-ul telefonului, să îi monitorizeze activitatea bancară ca să vadă de unde şi când îşi accesa fondurile sau îşi utiliza cardurile bancare şi să emită o informare generală pentru poliţia din întreaga ţară. Forge avea să descopere brusc că nu mai putea comunica, face cumpărături sau se deplasa în voie.

A limita însă astfel libertatea unei persoane reprezenta încălcarea unui drept constituţional şi, de aceea, standardele legale pentru a demara o astfel de acţiune erau unele destul de înalte. Ar fi trebuit să redacteze un afidavit care să descrie cauza probabilă pentru arestul lui Forge şi să-l acuze de crimă. Odată sarcina aceasta greoaie îndeplinită, trebuiau să depună mărturie şi să convingă un judecător să semneze mandatul. Un afidavit separat şi un mandat de percheziţie erau apoi necesare pentru a pune în executare varianta pe care o luase în considerare Breck.

— Toate dovezile noastre sunt circumstanţiale, zise Nina. Nu avem nimic care să-l lege direct de locul crimei.

Se aflau în situaţia absurdă pe care o ura orice ofiţer al forţelor de ordine. Aveau nevoie de dovezi pentru mandat, dar aveau nevoie de un mandat ca să găsească acele dovezi.

Breck schimbă tactica.

— Că tot veni vorba despre accesarea informaţiilor, atunci când am crezut că Thomas Kirk era suspectul, am ajuns cu toţii la ipoteza că se folosise de baza de date a Rubric Realty ca să-şi localizeze victimele din moment ce compania se ocupase de cumpărarea caselor în fiecare dintre cazuri, dar cum rămâne cu Clay Forge? Cum şi-a selectat victimele?

Era o întrebare excelentă.

Încă aşezată la calculator, Breck insistă asupra chestiunii.

— Potrivit profilului de LinkedIn al lui Forge, lucrează pentru Jexton Security Systems de la optsprezece ani.

Agenta făcu semn spre monitorul de pe perete, acolo unde, în locul permisului de conducere, apăruse poza de pe pagina de LinkedIn a suspectului.

— A fost promovat până la funcţia de director de vânzări al sucursalei din Phoenix.

— Vânzări, spuse Wade. Aşa cum credeam. Pun pariu că este şi al dracului de priceput la ceea ce face.

— O companie aşa de mare precum Jexton are, pesemne, o bază de date care include locaţii din toată ţara, zise Nina. Forge şi-ar fi putut începe cercetarea iniţială chiar de la birou.

— Asta ar explica modul în care a neutralizat sistemul de alarmă din casa familiei Doyle, spuse Breck. Se pricepe la electronice. Probabil că a descoperit chiar o cale de a accesa sistemele de securitate din interiorul caselor pentru a-i supraveghea pe cei dinăuntru. Aşa ştia când erau acasă, cine se afla acolo şi când dormeau.

Kent se înroşi la faţă.

— Şi eu am instalat un sistem de supraveghere. Nu-mi place ideea că cineva m-ar putea urmări prin intermediul lui.

— Nici mie, spuse Buxton. Dar asta explică foarte bine cum au fost comise crimele.

Şi Nina avea unul, dar sistemul ei de rezervă era reprezentat de o adolescentă băgăcioasă şi genială, care nu-i respecta deloc intimitatea şi care locuia în apartamentul de vizavi şi supraveghea cu atenţie tot ce se întâmpla.

— Forge îşi începe cariera instalând sisteme de securitate. În cele din urmă, îşi dă seama că poate face mai mulţi bani vânzându-le pentru că are un dar nativ pentru aşa ceva.

— Ceea ce mă duce cu gândul la altceva, zise Breck. Acum va trebui să obţinem citaţii pentru datele firmei Jexton dacă vrem să arătăm că Forge le-a accesat baza de date şi, potenţial, sistemele de supraveghere.

— N-am ajuns încă în acel punct, spuse Wade. Aş vrea totuşi să-l abordez pe Forge într-un alt context, ca să văd dacă pot afla mai multe înainte de a merge în faţa unui judecător.

Buxton clătină din cap.

— Ne apropiem prea mult de anumite limite. Acum câteva minute l-am numit pe Forge suspect. Din acest moment, nu mai este doar o persoană de interes pentru noi. Vom vorbi cu el după ce vom fi construit un caz solid.

Buxton era prevăzător. Pentru ca o discuţie să fie considerată fără detenţie, trebuiau să-i precizeze clar lui Forge, încă de la început, că era liber să plece în orice moment. Era un soi de dans legal şi Buxton voia să se asigure că nu făceau un pas greşit. Aveau să-l interogheze pe Forge după ce îl arestau.

Buxton se întoarse spre Breck cu o privire curioasă.

— Ce ai mai aflat despre istoricul personal al lui Forge?

— A divorţat acum patru ani, spuse Breck. Numele fostei lui soţii este Gail Howe. Este cu zece ani mai tânără decât el. I-a lăsat casa din Mesa şi s-a mutat în Scottsdale. Se pare că, spre deosebire de Forge, femeia s-a recăsătorit.

— Mă întreb ce ar avea de spus doamna Howe, zise Wade. Va trebui să-i facem şi ei o vizită.

— Misiunea este a ta, spuse Buxton, apoi arătă spre Nina şi adăugă: Ia-o cu tine pe agent Guerrera.

Supervizorul îi privi pe ceilalţi.

— În timp ce ei stau de vorbă cu fosta soţie a domnului Forge, noi, restul, ne vom scotoci prin toate buzunarele în căutarea probelor necesare pentru a redacta un afidavit. După ce vă întoarceţi, vom ţine o şedinţă, vom completa profilul şi vom construi împreună cel mai bun caz.

Nina îşi ridică geanta şi se întoarse spre Wade.

— Discuţia cu o persoană care a împărţit patul şi casa cu un criminal în serie nemilos ar trebui să fie… interesantă.

— Am făcut-o de multe ori în trecut, îi spuse el. Sunt tot timpul uimit, dar niciodată surprins.

Capitolul 42

O jumătate de oră mai târziu, Nina şi Wade se aflau în bucătăria modernă a lui Gail Howe. Gail, o blondă înaltă cu fizicul unei balerine şi comportamentul unui iepure speriat, îi invitase în casa mare, în stilul modern de pe la mijlocul secolului, în care locuia cu noul ei soţ, cu care se căsătorise în urmă cu doi ani. După ce le întinse câte o sticlă de apă carbogazoasă franţuzească dintr-un frigider aflat sub blatul de lucru, femeia se aşeză la masă.

— E un lucru bun că soţul meu nu este acasă, zise ea. Se supără de fiecare dată când menţionez numele lui Clay.

— Se supără?

Nina se întrebă dacă nu cumva Gail dăduse greş în căsnicie de mai multe ori.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu este ceea ce crezi.

Gail părea să fi perceput îngrijorarea din tonul Ninei.

— Nu mă loveşte sau ceva de genul ăsta. El doar… ei bine, i-am povestit anumite lucruri de pe vremea când eram căsătorită cu Clay. Lucruri nu foarte plăcute. Fac terapie de când am divorţat.

Patru ani de terapie indicau faptul că Gail avea multe traume de depăşit.

— Ne-aţi putea împărtăşi o parte din aceste poveşti? întrebă Nina.

Gail tresări.

— Nu şi dacă asta înseamnă că va trebui să depun mărturie împotriva lui.

— Atunci, Forge a comis infracţiuni despre care aveţi cunoştinţă? întrebă Nina.

— Oh, am început cu stângul.

Gail dădu din mâini.

— Uite, de ce nu începeţi prin a-mi spune despre ce este vorba?

Nina îi răspunse standard, fără a oferi prea multe detalii.

— Numele lui este menţionat într-o anchetă; este o persoană care prezintă interes pentru noi. Avem nevoie de nişte informaţii despre trecutul lui.

— Persoană care prezintă interes.

Gail făcu o grimasă.

— Ştiu eu ce înseamnă asta.

— Doamnă Howe… dădu să spună Wade.

— Spune-mi Gail, te rog.

Wade începu iar.

— Gail, orice informaţie ne poţi oferi despre Clay ne va ajuta să-l înţelegem mai bine.

Femeia îşi ţuguie buzele.

— Mult noroc. Mi-a luat cinci ani de căsnicie ca să-l înţeleg cu adevărat, şi încă unul ca să scap de el.

— Hai să începem de aici, spuse Wade. Cum v-aţi cunoscut şi cum ai ajuns să-l înţelegi?

— Ne-am cunoscut atunci când una dintre prietenele mele şi-a cumpărat o casă. Agentul imobiliar a recomandat firma Jexton Security pentru instalarea sistemului de securitate.

— Agentul imobiliar lucra pentru Rubric Realty? întrebă Nina.

Gail înclină capul, gânditoare.

— Da. Am mers cu prietena mea la întâlnirea cu reprezentantul firmei de securitate, care s-a dovedit a fi Clay. Asta s-a întâmplat acum zece ani, înainte de a fi promovat.

Femeia făcu o pauză, dar nu rupse nimeni tăcerea. După o jumătate de minut, Gail sorbi din sticla cu apă şi continuă:

— Clay era chipeş şi fermecător. A spus tot ce ar fi trebuit să spună, a fost foarte atent şi avea un simţ al umorului grozav. Am fost atraşi unul de celălalt din prima clipă. Înainte să mă dezmeticesc, prietena mea avea o casă cu sistem de alarmă şi eu, un logodnic.

— Cât timp a trecut până la logodnă? întrebă Wade.

Nina înţelese că partenerul ei încerca să-şi dea seama dacă fusese vorba despre o poveste fulgerătoare de dragoste.

— Cam o lună, poate chiar mai puţin.

Gail ridică un umăr.

— Toată lumea l-a plăcut la început. Rudele mele ziceau că este amabil. Ne-am căsătorit după câteva luni de logodnă şi a găsit o casă superbă într-un cartier adorabil din Mesa. Eu voiam să ne întemeiem o familie, dar el tot amâna momentul.

Wade se înclină spre femeie, privind-o cu atenţie.

— Ce a spus despre ideea de a avea copii?

— A zis că sunt o bătaie de cap şi că avea nevoie de ajutorul meu ca să avanseze în companie. Obişnuia să-mi spună că urma să avem şi copii imediat ce prelua conducerea filialei şi avea mulţi oameni în subordine.

Nina înţelese de ce îi adresase Wade acele întrebări. Indiferent de ce îi spusese Forge soţiei lui în acel moment, era clar că nu voise să concureze cu un copil pentru afecţiunea ei.

— Am ştiut că avea să dureze ceva timp, continuă Gail. Sunt mult mai tânără decât el, dar ceasul meu biologic ticăia. După ce am trecut de treizeci de ani, am început să avem certuri serioase pe tema asta.

— A fost vreodată violent cu tine? întrebă Nina cu blândeţe.

— Nu fizic, dar s-a jucat cu mintea mea.

— În ce fel? întrebă imediat Nina.

— Spunea lucruri pe care apoi le nega, zise Gail. Uneori, era vorba despre chestiuni importante, ca de exemplu finanţele noastre, iar alteori lucruri mărunte, care nu contau, precum rufele.

Când agenţii nu scoaseră niciun cuvânt, femeia oftă.

— Bine, o să vă dau un exemplu.

Nina aşteptă ca Gail să mai ia o gură de apă, încercând aparent să găsească un exemplu care reda cel mai bine relaţia ei cu fostul soţ.

— Odată, m-a trimis la magazin după lapte şi ouă, începu Gail. Am mai cumpărat câteva lucruri şi am ajuns acasă după o jumătate de oră. A început să ţipe la mine din cauza berii. Zicea că uitasem să-i cumpăr nenorocita de bere. Şansele să fi uitat erau zero. Nu aş fi făcut niciodată o asemenea greşeală. Ei bine, a luat-o complet razna şi a dat cu pumnul în zid, străpungându-l, chiar pe lângă capul meu. I-am cerut iertare şi am ieşit imediat să-i cumpăr bere.

Femeia vorbi mai încet.

— Tot atunci mi-am dat seama şi că trebuia să fug de el cât mai curând.

— Ne e de mare ajutor, zise Nina, abordând apoi un subiect care, spera ea, avea să le furnizeze mai multe motive pentru a emite un mandat. Cum vă petreceaţi zilele lui de naştere?

Nina îşi formulase întrebarea cu mare grijă. Dacă Gail începea să descrie seri intime sau cadouri lăsate pe pernă, atunci cazul lor avea să fie într-un mare pericol. Pe de altă parte, dacă femeia le spunea că soţul ei era plecat din oraş în datele de 29 februarie, atunci informaţia avea să adauge un strop de credibilitate ideii că Forge călătorise în mai multe oraşe în perioada în care fuseseră comise crimele.

— Se purta foarte ciudat când venea vorba despre ziua lui naştere, răspunse Gail. Ştiţi, s-a născut pe 29 februarie.

Când cei doi agenţi dădură din cap, femeia continuă.

— Era sensibil când venea vorba despre asta. Nu a vrut să o sărbătorească niciodată cu mine. De fapt, era tot timpul plecat din oraş, cu afaceri, de ziua lui. După o vreme, mi-am dat seama că făcea asta doar o dată la patru ani, pe data exactă a naşterii lui – nu pe 1 martie, atunci când se serbează în mod normal, în ceilalţi ani.

Gail coroborase un element-cheie al cazului pe care îl construiau împotriva lui Forge. Nina abia se abţinu să zâmbească. Ştia prea bine ce făcea Forge o dată la patru ani, dar se întreba dacă fosta lui soţie bănuia ceva.

— Unde pleca? o întrebă Nina.

— Habar nu am, răspunse Gail. Părea doar nerăbdător să iasă din oraş. Cred că făcea asta intenţionat, ca să nu creez prea multă agitaţie de ziua lui. De obicei, pregăteam un tort şi un cadou atunci când se întorcea acasă.

— Se purta diferit când revenea din călătorii? întrebă Wade.

Gail îşi bătu bărbia cu un deget subţire.

— Era puţin mai calm, poate. E greu de descris. Nu mai era atât de mofturos.

— Mofturos? zise Wade, dându-i de înţeles că dorea să dezvolte.

— Se supăra din cele mai mici lucruri. Când ajungea acasă, covorul trebuia să fie proaspăt aspirat. Dar – fiţi atenţi – insista să se vadă dungi pe el.

— Dungi? întrebă Nina.

— Ştiţi, urmele pe care le lasă un aspirator, dungi în covor. Ca atunci când tunzi iarba şi rămân dungi pe peluză? Asta voia să vadă în fiecare zi. Nu suporta să găsească urme de paşi, ci doar dungi.

Nina adăugă „obsedat de control” pe lista ei mentală de atribute ale lui Forge.

— Mobila trebuia să fie şi ea aranjată foarte precis, continuă Gail, mult mai deschisă. Obişnuia să facă măsurători după ce terminam de aspirat ca să se asigure că fiecare piesă de mobilier era pusă la locul ei exact în poziţia în care o lăsase. Mutam mobila în fiecare zi, ca să aspir sub ea, apoi o aşezam cu grijă în acelaşi loc. Trebuia să existe o distanţă egală şi într-o parte şi în cealaltă a ei.

Nina îşi mută privirea la Wade, care părea să-şi muşte limba atât la modul figurat, cât şi la propriu.

— Psihologul meu mi-a spus că sigur Clay suferă de o tulburare compulsiv-obsesivă, adăugă Gail.

— Ştii dacă avea acces la vreo proprietate din afara oraşului? zise Nina, încercând să afle informaţii despre locurile în care Forge s-ar fi putut ascunde dacă decidea să fugă. Vreun loc în care s-ar putea retrage pentru o vreme?

— Nu ştiu. Pleca doar în călătorii de afaceri şi, atunci, stătea în hoteluri.

Nina reveni la întrebarea anterioară. De data asta, se exprimă direct.

— Ai avut vreodată impresia că ar fi implicat în vreo activitate criminală?

— Niciodată.

Nina voi să ştie dacă Gail îi cunoştea trecutul, aşa că întrebă:

— I-ai cunoscut vreodată familia?

— Părinţii lui au murit într-un accident de maşină, răspunse Gail. L-am compătimit. Nu mai avea alte rude în zonă.

Deci aşa îi justificase Forge miresei lui penuria de rude. Ninei i se păru interesant că Gail nu pusese niciodată informaţiile la îndoială. Se părea că Forge o avusese complet sub controlul lui.

Nina schimbă subiectul.

— Ne poţi desena o schemă a casei din Mesa?

— Sigur, dar nu vă pot ajuta când vine vorba despre pivniţă.

— De ce?

— Nu aveam voie să cobor în pivniţă.

Nina îi zâmbi conspirativ.

— Şi n-ai fost niciodată suficient de curioasă ca să arunci o privire?

— Glumeşti? Clay ar fi aflat imediat şi s-ar fi dezlănţuit un adevărat iad asupra mea. Cumva, ştia întotdeauna ce fac.

Nina bănuia că aparenta omniscienţă a lui Forge avea, mai degrabă, legătură cu sistemul de supraveghere instalat în propria casă. Aşteptă în timp ce Gail împrumută carnetul lui Wade şi schiţă planul casei pe care o împărţise cândva cu Forge.

Gail termină şi îi întinse carnetul Ninei.

— Asta e tot ce pot face. Nu sunt un artist.

Nina o asigură că desenul avea să le fie de ajutor şi îi mulţumi, apoi se îndreptară spre uşă.

După ce îi întinse o carte de vizită, Nina îi strânse mâna lui Gail şi cei doi agenţi ieşiră.

— Sună-mă dacă îţi mai aminteşti ceva.

Gail o trase mai aproape şi îi şopti:

— Tot nu ştiu sigur despre ce poate fi vorba şi înţeleg că nu îmi puteţi spune, dar un lucru e sigur. Am învăţat pe pielea mea că în spatele zâmbetului perfect al lui Clay Forge se ascunde o minte rece şi calculată. Nu cred că m-a iubit vreodată. Nici nu sunt sigură că ştie ce este iubirea.

Pe când se aflau în maşină, Nina îi repetă lui Wade cuvintele lui Gail.

— Femeia aceea a suferit multe abuzuri şi mă îndoiesc că ne-a spus tot ce s-a întâmplat cu fostul ei, zise Wade. Încă pare îngrozită de el.

— Mă bucur că face terapie, spuse Nina. Va avea nevoie de asta ca de aer când cazul va fi făcut public şi va afla că a fost măritată cu un criminal psihopat.

Capitolul 43

Nina îşi luă pentru o clipă privirea de la drum ca să se uite la Wade, moment în care observă că agentul îşi verifica telefonul.

— Ai primit vreun mesaj de la Buxton? L-a găsit echipa de supraveghere pe Forge?

— Au trimis jumătate din echipă la biroul lui şi cealaltă jumătate la locuinţa sa, răspunse Wade. După spusele recepţionerei de la Jexton Security, Forge a plecat la mai puţin de două minute după ce a discutat cu noi. A zis că urma să plece din oraş.

Wade dădu din cap cu mâhnire.

— N-am fi avut cum să-l prindem la birou.

Telefonul dat la sediul firmei fusese un pariu eşuat.

— Şi acasă?

— Nu s-au mişcat din loc, dar Forge nu şi-a arătat faţa.

Nina depăşi un camion ce se deplasa cu viteză mică.

— Deci sunt siguri că Forge nu s-a dus acasă?

— Atât cât este posibil.

— Tipul nu lasă nimic în voia sorţii, zise ea. Crezi că are ascunzători şi identităţi false pregătite?

Wade se gândi un moment.

— De obicei, îşi face planurile cu luni întregi înainte de a comite o crimă. Nu se pricepe la improvizaţii. Uite ce s-a întâmplat cu Thomas Kirk.

— Forge a comis o greşeală esenţială, fu de acord Nina. Care a condus, în cele din urmă, la identificarea lui.

— Mi-ar plăcea să văd în ce cartier locuieşte înainte de a ne întoarce la centru, zise Wade. Nu-i vom bate la uşă, dar vreau să-l înţeleg mai bine cunoscând mediul în care trăieşte.

Nina nu credea că şeful lor avea să le dea undă verde.

— Buxton ne va spune probabil să lăsăm echipa de supraveghere să încarce fotografiile şi înregistrările pe serverul nostru.

— Mă descurc eu cu Buxton. Nimic nu se compară cu experienţa *in situ.*

— Aşa, foloseşte termeni latineşti.

Nina zâmbi sarcastic.

— O să-l impresionezi.

Wade chicoti şi îşi scoase telefonul. Nina vină spre 202 Red Mountain Freeway în direcţia oraşului Mesa, anticipând că Wade avea să câştige bătălia.

După o discuţie lungă cu şeful lor, Wade închise telefonul.

— Trebuie să stăm departe de echipa de supraveghere ca să nu le dăm de gol acoperirea. Sunt vizavi de casa lui Forge, într-un sedan albastru.

După ce parcurseră o bucată de drum în linişte, Nina îl surprinse pe Wade studiind-o.

— Cum te simţi, Guerrera? întrebă el gentil.

— Ce vrei să spui?

Wade nu se sinchisi să răspundă, ci ridică, în schimb, una dintre sprâncenele cărunte. Doctorul Jeffrey Wade, psihologul, făcea o vizită la domiciliu. Nina se gândi să ocolească subiectul, dar poate că nu îi strica să stea de vorbă cu cineva.

— Mi-a fost greu să-mi văd familia.

Cuvântul „familia" suna ciudat în gura ei.

— M-am uitat la chipul Teresei şi seamănă perfect cu al Mariei. Cu al… mamei.

Wade tăcu.

Şi-i imagină pe părinţii tatălui ei, casa lor întunecată şi pustie în comparaţie cu a Teresei.

— Iar familia Vega, *ay, dios mío,* sunt atât de îndureraţi.

Nina strânse volanul.

— Întreaga lor casă e ca un mausoleu. Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu trebuie să le fi fost să-şi piardă ambii copii atât de devreme.

Wade vorbi, în cele din urmă.

— Atunci, faptul că te vei întoarce în vieţile lor va fi o adevărată binecuvântare. Le poţi da înapoi ceva ce le-a fost răpit.

Nina dădu glas îngrijorării care o măcinase în ultima vreme.

— Ce vor simţi când îşi vor da seama că i-am minţit? Au vrut să ştie ce s-a întâmplat cu nepoata lor dispărută şi eu nu am făcut decât să le răsucesc cuţitul şi mai adânc în rană. Le-am reamintit de tot ceea ce au pierdut şi nu le-am oferit nicio speranţă.

— Am discutat despre asta atunci când am fost de acord să ţinem momentan secretă relaţia ta de rudenie cu ei, zise Wade. Nu ai avut opţiunea de-a le împărtăşi informaţia.

— Nu sunt foarte sigură că vor accepta această explicaţie.

Ninei i se gâtui glasul.

— Că mă vor accepta pe mine.

— Familiile depăşesc împreună tot felul de momente neplăcute.

Wade vorbea cu o siguranţă pe care Nina nu o împărtăşea.

— Nu eşti obişnuită cu asta pentru că nu ai avut niciodată o familie a ta.

Wade ezită.

— Nu ai simţit niciodată iubirea necondiţionată, nu-i aşa?

Nina clătină din cap, nesigură pe vocea ei.

— Eşti sânge din sângele lor, Nina, zise Wade încet. Ştiu că nu poţi înţelege asta cu uşurinţă, dar, crede-mă, înseamnă foarte mult.

Nina îşi înghiţi nodul de lacrimi care îi bloca gâtul şi trecu la următoarea problemă.

— Perez devine suspicios.

— De ce?

— E detectiv, spuse ea. A simţit ceva când am mers la casa familiei Vega. M-a întrebat ce s-a întâmplat şi l-am minţit.

— Îi poţi mărturisi când va sosi clipa. Când se va încheia investigaţia.

— O să fie mânios pe mine.

Wade o studie.

— Şi îţi pasă pentru că… ţii la el?

— Nu mă mai psihanaliza, Wade.

— Pentru mine este destul de evident că Perez simte ceva pentru tine, dar nu îmi dau seama ce părere ai tu despre el.

— Nu mă interesează o relaţie romantică în acest moment.

— Ăsta nu-i un răspuns, dar nu mai insist, zise el. Nu ar fi momentul ideal pentru a începe o relaţie la distanţă… sau orice fel de relaţie.

Când Nina îi aruncă o privire, Wade continuă:

— Ai o grămadă de chestii pe cap… Nu mai ai loc pentru aşa ceva.

Se lăsă din nou tăcerea între ei, şi Nina cercetă cu privirea clădirile de birouri şi centrele comerciale cu arcadele lor înalte şi faţadele de piatră. Văzu ieşirea şi viră de pe autostradă.

— Este un oraş frumos.

— Din câte am citit online, Mesa este o combinaţie de nou şi vechi. E într-o perioadă de tranziţie. Zona asta este a cartierelor mai noi.

— Numerele caselor cresc, zise Nina câteva minute mai târziu, pe când intrau pe strada pe care se afla locuinţa lui Forge. Numere impare pe dreapta şi pare pe stânga.

— Ne apropiem de casa lui Forge. Încetineşte.

Nina îl privi pe Wade.

— Îţi dai seama că, într-un cartier de lux ca ăsta, cineva o să cheme probabil poliţia dacă întârziem prea mult pe aici.

— Uite.

Wade arătă cu degetul.

— Este vecinul lui Forge.

Priviră un bărbat masiv, cu început de chelie, scoţând de pe o laterală a casei, spre alee, un tomberon mare şi albastru.

Nina observase că majoritatea celorlalte case aveau recipiente asemănătoare la capătul fiecărei alei. Miji ochii spre cele trei săgeţi aşezate sub formă de triunghi pe o latură a tomberonului.

— Pesemne că mâine urmează să se colecteze gunoiul reciclabil.

Agenta îl urmări pe vecin împingând greoi tomberonul plin ce sălta pe aleea pavată cu piatră cubică. Omul se chinuia să împiedice tomberonul să se răstoarne, în timp ce se legăna dintr-o parte în cealaltă.

Vecinul trase tomberonul în stradă, împingându-l lângă un altul albastru de lângă aleea lui Forge, apoi se întoarse în casă şi închise uşa.

Nina îşi aminti cum Breck îi şterpelise doza de suc în Quantico.

— Forge locuieşte singur, nu-i aşa?

— Potrivit cercetărilor lui Breck, da.

Wade miji ochii.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că ar fi timpul să căutăm prin gunoaie, ca pe vremuri.

Nina ridică o mână să-i împiedice obiecţiile imediat ce Wade deschise gura.

— Legal vorbind, nu putem intra pe proprietatea lui. Dar tomberonul lui e pe o stradă publică, spuse Nina şi tăcu pentru a-şi sublinia ideea. A cedat controlul asupra conţinutului său, ceea ce înseamnă că nu mai are pretenţii în legătură cu dreptul la intimitate cât priveşte lucrurile dinăuntrul tomberonului.

— Teoretic, ai dreptate, dar…

— Buxton va fi mai mult decât fericit dacă îi aducem o mostră din ADN-ul lui Forge care se va potrivi cu cea colectată în cazul Llorona, zise ea. Forge a dat bir cu fugiţii. Nu există nicio altă variantă de a obţine un mandat decât cu o potrivire sigură de ADN. Cine ştie cât va trebui să aşteptăm până

vom obţine o citaţie pentru a-i percheziţiona biroul? Şi chiar dacă ducem tehnicienii astăzi acolo, vor avea de-a face cu probe contaminate.

— Şi ce facem când vecinul ăla al lui ne vede cotrobăind prin gunoi ca nişte ratoni amatori şi cheamă poliţia?

— Ne asigurăm că ne facem dispăruţi înainte de a ajunge ei aici, răspunse Nina. Dă-mi trusa pentru colectarea probelor. Am nevoie de câteva pungi şi nişte mănuşi din latex.

Wade oftă resemnat şi deschise portiera.

— A trecut ceva vreme de când m-am întins pe burtă în faţa unui pistol în timp ce un poliţist ţipă să-i arăt legitimaţia.

Wade îşi luă o mină contemplativă.

— Mi-era şi dor.

Ridică o geantă de pe podeaua maşinii şi i-o întinse Ninei. Agenta scoase obiectele necesare şi apoi plecară în pas lejer spre aleea lui Forge.

Nina îl înghionti pe Wade şi arătă spre micro-camera îndreptată direct spre ei.

— S-a zis cu operaţiunea secretă, spuse ea, punându-şi mănuşile. Probabil că ne urmăreşte pe telefonul mobil chiar în această clipă.

Wade nu părea prea îngrijorat.

— Având în vedere ce s-a întâmplat azi la Jexton, aş zice că am pierdut avantajul elementului-surpriză imediat ce am dat acel telefon.

Nina observă că Wade folosise pluralul şi aprecie gestul, deşi se simţea încă personal responsabilă.

Zece minute mai târziu, urcară înapoi în SUV cu patru punguţe cu probe care aveau să le justifice efortul.

Nina îşi scoase mănuşile şi le îndesă într-o pungă mică de plastic, înainte de a-şi dezinfecta mâinile şi a porni maşina.

— De ce nu sunăm să vedem dacă Perez ne poate întâmpina la laborator ca să demarăm mai repede toată procedura?

Wade apăsă butonul de apelare rapidă şi duse telefonul la ureche.

— Fie am rezolvat întregul caz… fie am comis-o grav cu mica noastră cascadorie.

Capitolul 44

În ciuda comentariului ei anterior, Nina se pregătise pentru o reacţie violentă a lui Buxton. După ce explicară împrejurările însă, supervizorul fu de acord că săpăturile lor prin gunoi fuseseră deopotrivă legale şi eficiente.

Perez sunase la laboratorul criminalistic din Phoenix şi vorbise cu doamna doctor Ledford, care acceptase specimenele aduse de Nina, fiind de acord să grăbească compararea cu proba neidentificată colectată în cazul Llorona.

Pe parcursul călătoriei dinspre laborator spre birou, Nina contemplase urmările dezastruoase ale faptelor lui Clay Forge, care îşi puseseră amprenta asupra vieţii ei. Toţi cei apropiaţi lui avuseseră de suferit – sora lui, părinţii, bărbatul care îi devenise prieten şi fosta soţie.

După ce ajunseră la centrul de comandă, îl ascultă pe Wade informând restul echipei despre discuţia cu Gail. Când termină, Nina îşi expuse, pe scurt, observaţiile.

— Personal, cred că Forge este o gaură neagră care atrage totul şi pe toată lumea care se apropie prea mult de el, zise ea, apoi arătă spre Wade şi Kent. Dar îi voi lăsa pe psihologii criminalişti să explice mai bine.

— O gaură neagră este o descriere cât se poată de bună pentru un narcisist psihopat netratat, zise Kent. Din punct de vedere emoţional, este un vid, dar are o abilitate extraordinară de a atrage victimele care sunt, în cele din urmă, distruse dacă nu pot scăpa din orbita lui.

— Credeam că narcisiştii sunt oameni interesaţi de propria lor persoană, care cred că sunt mai buni decât restul, zise Perez.

— Aceasta este o preconcepţie greşită şi destul de comună, pentru că narcisiştii par să afişeze un soi de aroganţă, zise Kent. Adevărul e că sunt atât de nesiguri, încât vor să compenseze.

— Narcisismul este o tulburare a stimei de sine, adăugă Wade. Persoanele ca el trăiesc sub imperiul fricii că oamenii le vor vedea adevărata faţă. Nu pot suporta ca altcineva să primească atenţie sau să fie recunoscut pentru reuşite pentru că se tem că asta le va reduce propriile succese. Nu pot vorbi despre nimic altceva decât despre ei pentru că vor să se asigure că sunt văzuţi ca fiind cei mai buni în toate. Îi induc în eroare pe ceilalţi pentru că nu pot recunoaşte, sub nicio formă, că se înşală sau că au

greşit. Nici măcar în legătură cu un lucru minor. Le este teamă să arate slăbiciune de vreun fel.

— Deci vrei să spui că, dincolo de toată lăudăroşenia şi minciuna, Forge este un tip căruia îi este teamă să fie respins? întrebă Perez.

— Bingo, zise Wade. Dar dacă combini această trăsătură cu tulburarea de personalitate antisocială, obţii o reţetă mortală. Ia toate caracteristicile descrise şi atribuie-le unui om foarte inteligent, incapabil să simtă remuşcare, care nu manifestă nici cea mai mică urmă de compasiune pentru ceilalţi şi care elimină, fără scrupule, orice persoană ce i se pune în cale.

— Nu uita să adaugi abilitatea de a-i fermeca şi manipula pe ceilalţi, zise Kent. Este superputerea lor.

— Cum i se aplică toate astea lui Clay Forge? întrebă Buxton.

În timp ce Nina şi Wade discutaseră cu Gail, Buxton îndrumase echipa, împreună cu Perez, să detalieze toate faptele disparate ale investigaţiei extinse, ce cuprindea componente din toată ţara, vechi de aproape treizeci de ani.

— Având în vedere aceste trăsături de personalitate, putem trage concluzii cu privire la anumite lucruri care l-au împins să o ia razna. În primul rând, am descoperit factorul iniţial de stres, despre care ştim că a apărut pe când avea doisprezece ani. Părinţii lui au adus acasă o surioară pe care nu şi-a dorit-o niciodată. A perceput-o ca pe o ameninţare şi a eliminat-o.

— La dracu', zise Breck. Tipul ăsta este definiţia cuvântului „antisocial".

— Nu este cu nimic surprinzător să aflăm că şi-a continuat comportamentul egoist şi abuziv după ce a fost condamnat să rămână în centrul de detenţie până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, zise Wade. Potrivit spuselor lui Cahill, a scăpat basma curată, reuşind să păcălească majoritatea adulţilor, asta până când al doilea factor stresor a avut loc şi i-a afectat imaginea construită cu grijă.

— Al doilea factor fiind faptul că află că ambii lui părinţi sunt morţi din cauza mamei sale, spuse Nina, apoi adăugă: În ziua în care împlinea şaisprezece ani, adică următoarea dată de 29 februarie după uciderea propriei surori.

— Bănuiesc că data a reprezentat un factor stresor şi pentru mamă, zise Kent. Aniversarea naşterii fiului ei şi a morţii fiicei sale trebuie să fi fost un moment copleşitor. Şi-a pierdut, practic, ambii copii în acea zi şi nu a putut face faţă.

— Mama a cărei afecţiune şi-o dorea cu atâta gelozie când s-a născut sora lui s-a întors împotriva lui, doar că acum e moartă, iar el nu se mai poate răzbuna direct, spuse Wade. În schimb, foloseşte o familie surogat şi îşi înscenează crimele ca să o portretizeze pe mamă ca pe un răufăcător. Ea va fi urâtă şi condamnată de toată lumea, aşa cum a fost şi el.

Nina reuşea să vadă paralela sinistră pe care o crease Forge în mintea lui bolnavă. Ascultă din ce în ce mai indignată pe măsură ce Wade continuă.

— În acelaşi timp, când se află la locul crimei, le chinuie pe femeile care suplinesc locul mamei lui. Se asigură că fiecare dintre ele moare, că ştiu că toţi cei dragi lor sunt morţi de asemenea.

Nina se gândi la cât suferise Maria Vega, emoţional şi fizic, înainte de a fi omorâtă de Forge. Imaginându-şi chipul Mariei, se gândi la trăsăturile identice ale Teresei. Şi ea suferise, alături de întreaga comunitate, când se împrăştiase zvonul despre *La Llorona.* Forge trebuie să fi fost în al nouălea cer când văzuse că planul lui funcţionase aşa de bine. Nina se crispă când conştientiză că Wade vorbise despre familia ei. Despre mama ei.

Nina îl surprinse pe Wade uitându-se la ea.

— Genul lui de răzbunare este mai mult decât crud – este sadic, spuse ea.

Se priviră cu subînţeles. Toţi cei din încăpere îl ascultau pe Wade, dar Nina se simţea ca şi cum i-ar fi vorbit doar ei.

— Aşa cum se spune, zise Wade, opusul dragostei nu este ura. Opusul dragostei este apatia. Forge este cât se poate de indiferent faţă de mama lui.

La rândul său, Kent îşi exprimă propriile concluzii.

— Ce a simţit Forge iniţial pentru mama lui nu a fost dragoste, ci teama de a o pierde sau de a o împărţi cu cineva. Din ce aţi aflat de la fosta lui soţie, Gail, Forge este un tip căruia îi place să deţină controlul, iar ideea de-a împărţi afecţiunea soţiei cu un potenţial copil, chiar şi al lui, i-a displăcut imediat.

Wade se întoarse spre Buxton.

— Atunci când îl prindem pe tipul ăsta, nu ne putem concentra pe ce le-a făcut familiilor pentru că ele nu contează pentru el. În viziunea lui, ele au îndeplinit doar nişte roluri. Îi sunt la fel de indiferente precum i-ar fi nişte manechine aşezate pe o scenă.

— Deci pe ce ne concentrăm? întrebă Nina.

— Pe singurul lucru care contează pentru el, răspunse Wade. El însuşi.

Kent încuviinţă printr-o înclinare a capului.

— Îl vom întreba cum anume l-a afectat *pe el.* Vrem să auzim ce are *el* de spus. Totul este despre *el.*

— Ei bine, nu vom avea ocazia să interogăm o persoană pe care nu o putem găsi, zise Buxton. Hai să încercăm să-i dăm de urmă domnului Forge.

Nina aprecie schimbarea de subiect. Considera că analiza psihologică era absolut necesară, dar prefera să treacă la acţiune.

— Putem presupune că fuge de noi acum, zise ea.

— Nu are sens să irosim resurse şi oameni pentru a-i supraveghea casa, spuse Buxton. Voi rechema echipa sub acoperire şi îi voi înlocui cu câteva camere de luat vederi aşezate strategic. Fără îndoială că ne-a văzut la uşă prin intermediul sistemului de monitorizare şi ştie că suntem în căutarea lui.

Buxton făcu o pauză.

— Avem multe resurse la dispoziţie, dar doar dacă avem un mandat de arestare.

Îşi aruncă privirea spre Perez şi continuă:

— Ai primit vreo veste de la Ledford?

— Tocmai mi-a trimis un mesaj.

Dinţii albi şi drepţi ai lui Perez contrastară cu pielea lui bronzată când zâmbi.

— Probele pe care le-aţi colectat din gunoi se potrivesc cu proba de ADN colectată în cazul Llorona acum douăzeci şi opt de ani.

— L-am prins, zise Nina. Acum putem redacta afidavitul.

— Ar trebui să mă ocup eu de asta, zise Perez. Departamentul meu are jurisdicţie în ambele cazuri din Phoenix.

Zâmbetul detectivului se lărgi şi mai mult.

— Pot duce documentele la biroul procurorului din comitatul Maricopa. Am relaţii acolo. Îndată ce am aprobarea lor, voi căuta un procuror care să emită mandatul de arest şi mandatele de percheziţie a proprietăţii şi aparaturii electronice. Repet, lucrez cu ei de ani buni şi ştiu că pot avea încredere în mine.

Buxton părea plin de speranţă.

— Cât crezi că va dura?

Perez ridică un umăr.

— Dacă lucrăm împreună la redactarea documentelor, aş putea probabil să obţin mandatele în decurs de o zi.

Buxton zâmbi – un lucru destul de rar.

— E cu mult mai rapid decât ce am reuşi să facem noi prin intermediul biroului procurorului Statelor Unite şi al unui judecător federal.

Supervizorul îi făcu semn lui Perez.

— Apucă-te de treabă.

Se întoarse apoi spre Breck.

— În timp ce detectivul Perez se ocupă de mandate, ai putea să întocmeşti un raport de urmărire cu toate fotografiile lui Forge, în diferite ipostaze? Asigură-te că incluzi şi vechiul lui nume ca alias. Ar trebui să atragă atenţia presei când va veni timpul să-l facem public.

Kent pufni.

— Îndată ce se află, tipul ăsta nu va mai putea merge nici la wc fără să primim un telefon.

Nina surprinse privirea lui Wade şi ghici la ce se gândea. Fără să ştie, afirmând că departamentul său avea întâietate în acest caz, Perez făcuse astfel încât numele Ninei nu avea să apară pe niciun document de arest.

Planul echipei de a-i păstra secretul funcţiona. Dacă erau norocoşi, Forge avea să se afle în arest destul de curând, iar Nina ar fi putut să planifice anunţarea legăturii sale de rudenie cu familia Vega la momentul oportun.

— La treabă, oameni buni, zise Buxton, întrerupându-le dialogul tacit. Va fi o zi lungă.

Capitolul 45

După o după-amiază epuizantă, dar productivă alături de echipă la centrul de comandă, Nina se pregătise să revină la hotel. În timp ce se întorceau toţi cu SUV-ul, căzură de acord să se schimbe în haine comode şi să meargă la un restaurant mexican recomandat de Perez.

Când maşina ajunse în parcare, conversaţia avea ca subiect băuturile care se potriveau mai bine cu mâncarea picantă. Nina tocmai le împărtăşea ce îi spusese Perez despre margarita făcută din fructul unui cactus, când Kent o întrerupse.

— Ce se întâmplă?

Kent privea pe geamul maşinii.

Nina îi urmări privirea şi văzu un chip cunoscut venind direct spre ei.

— Este reporterul ăla, zise ea. James Snead.

Snead se apropia cu paşi mari de maşină, urmat de cameraman.

— Mi se pare că suntem încolţiţi, spuse Buxton, deschizând portiera şoferului. Mă ocup eu.

Buxton coborî şi rămase pe loc, în timp ce ceilalţi îl urmară, înconjurându-şi supervizorul.

— James Snead pentru Channel Six News, îi spuse reporterul lui Buxton. Mă aflu aici pentru a afla cum comentaţi subiectul reportajului pe care încercăm să-l realizăm pentru ştirile de la ora şase.

Nina se uită la ceas – era cinci.

— Ce reportaj? întrebă Buxton.

Snead îşi îndreptă ochii spre Nina.

— Am primit informaţii despre agentul special Guerrera. S-ar părea că are o legătură personală cu cazul Llorona.

Pulsul Ninei o luă razna. Ce aflase Snead?

Buxton îi aruncă o privire înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre reporter.

— Ce fel de legătură?

Nina încercă să afişeze o mină curioasă, dar politicoasă, de parcă nu ar fi ştiut că Snead îşi ţinea degetul pe un detonator nuclear.

— Echipa noastră de ştiri a verificat informaţiile oferite de sursă, zise Snead. Suntem siguri de acurateţea lor şi vom continua cu reportajul. Vă ofer doar ocazia de a comenta.

Snead făcu un semn omului din spatele lui, care îşi ridică pe umăr camera şi o îndreptă în direcţia lor.

Buxton părea prudent.

— Nu pot comenta nimic dacă nu ştiu despre ce vorbeşti.

Nina studie cu atenţie modul în care Buxton gestiona situaţia. Nu îl uşuia pe reporter. Era clar că voia să afle care erau informaţiile şi, prin urmare, părea dispus să ţină piept tacticilor lui Snead.

Reporterul vorbi în microfon.

— Aşa cum ştiţi, am urmărit cu atenţie cazul Llorona, inclusiv povestea despre schimbul de bebeluşi petrecut la spital. În această dimineaţă, sursa noastră mi-a confirmat identitatea copilului care a supravieţuit.

Nina se uită pe rând la colegii ei, regăsind propriul şoc pe chipurile lor pustiite.

Buxton ridică sprâncenele. Se abţinu însă să recunoască faptul că FBI-ul nu deţinea o astfel de informaţie.

— Cum puteţi fi sigur că informaţia pe care v-a oferit-o sursa dumneavoastră este corectă?

— În primul rând, s-a dovedit a fi de încredere şi în trecut, zise Snead. În al doilea rând, mi-a trimis documente care îi susţin afirmaţia.

— Ce fel de documente? zise Buxton, dând glas primului gând al Ninei.

Agenta îşi dădu seama că Buxton căuta o ocazie să nege autenticitatea documentelor primite de Snead. Documente pe care, aparent, FBI-ul le ignorase. Făcea tot ce putea să nu pună Biroul într-o lumină proastă.

— Mai întâi, certificate de naştere, zise Snead. Sunt disponibile online. Sursa mea mi-a pus la dispoziţie dosarul fetiţei familiei Vega. Mi-a trimis şi o copie a certificatului de naştere al copilului născut de Carmen Cardona. În plus, mi-a dat adresa actuală a doamnei Cardona, din Washington, DC, împreună cu informaţia că femeia şi-a dus copilul în zona metropolitană a capitalei la scurt timp după naştere.

Snead făcu o pauză plină de dramatism. Nina simţi broboane de transpiraţie pe scalp. Era legată de şinele de tren şi locomotiva se îndrepta spre ea la viteză maximă. Nu putea decât să asculte în tăcere.

— Sursa mea susţine că doamna Cardona şi-a lăsat bebeluşul într-un tomberon din nordul Virginiei, zise Snead. Şi, nu în ultimul rând, mi-a trimis articole de ziar despre o fetiţă de origine latino-americană salvată dintr-un tomberon din Reston, în urmă cu douăzeci şi opt de ani.

Nina nu putu să nu aprecieze faptul că organele legii foloseau aceleaşi metode pentru a corobora informaţiile pe care le primeau de la informatori confidenţiali. Reporterul avea prea multă experienţă ca să-şi pună la bătaie reputaţia pe baza unui zvon.

Văzând cum i se încleşta maxilarul lui Buxton, Nina ştiu că supervizorul era pe punctul să ajungă la aceeaşi concluzie inexorabilă la care ajunsese şi ea sâmbătă noapte.

— E un fapt bine ştiut că agenta Guerrera a fost salvată dintr-un tomberon din Reston, acum douăzeci şi opt de ani, continuă Snead. Îi ştim cu toţii povestea ca urmare a atenţiei de care s-a bucurat din partea mass-mediei în ultima vreme. Câte fetiţe de origine hispanică s-au aflat în exact aceeaşi situaţie în exact aceeaşi perioadă? Am făcut cercetări. Răspunsul este: una singură.

Snead arătă spre Nina.

— Nina Guerrera. Faimoasa Fată Războinică a FBI-ului.

Buxton făcu un pas în spate când Snead îşi îndreptă microfonul spre el.

— Nu pot confirma niciun aspect al poveştii, zise Buxton. Nu ştiu care vă sunt sursele, dar vom avea nevoie de timp ca să…

Snead se uită la ceas.

— Montăm materialul acum şi vom transmite în direct în exact cincizeci şi cinci de minute.

Bărbatul se apropie.

— Dacă aveţi ceva de spus, asta e ocazia să o faceţi înainte ca ştirea să explodeze.

— Nu am niciun comentariu de făcut în acest moment, răspunse Buxton.

Snead întinse microfonul în direcţia Ninei.

— Dar tu, agent Guerrera?

Din moment ce nu-l putea înjura, Nina răspunse în singurul mod care îi era permis.

— Nu am niciun comentariu.

Snead coborî microfonul şi băgă mâna în buzunarul interior al jachetei.

— Daţi-mi de ştire dacă vă răzgândiţi.

Buxton acceptă cartea de vizită.

— Ai lua în considerare să amâni difuzarea ştirii până ce reuşim să cercetăm mai bine chestiunea?

— În momentul ăsta, este o ştire în exclusivitate, zise Snead. Nu va rămâne aşa prea mult timp. Voi transmite în direct la ora şase.

După ce se despărţiră de Snead, membrii echipei intrară în hotel şi luară liftul până la etajul lor într-o tăcere tensionată. Nina şi ceilalţi îl urmară pe Buxton, care păşea băţos spre camera sa. Aparent, decisese să ţină acolo o şedinţă ad-hoc.

Buxton se asigură că uşa era închisă înainte de a i se adresa Ninei.

— Există vreo urmă de adevăr în ceea ce a spus Snead?

Nina se afla în faţa unei hotărâri decisive. Ochii i se îndreptară instinctiv spre Wade, Kent şi Breck. Nu avea de gând să-şi mintă supervizorul, dar putea să spună adevărul într-o manieră care să protejeze echipa. Îşi aminti conversaţia avută mai devreme. Negarea plauzibilă. Nina îşi dădu seama că îl putea proteja şi pe Buxton.

Îşi alese cuvintele cu grijă, călcând cu mare atenţie în direcţia adevărului.

— Ceea ce a spus Snead pare corect, domnule. Când am discutat cu Carmen Cardona, femeia a vorbit în spaniolă. Am crezut că a spus că şi-a sărutat copila, dar este posibil să fi folosit, în schimb, echivalentul în limba spaniolă pentru „gunoi”. Suspina şi mi-a fost greu să o înţeleg. Dacă ceea ce a vrut să spună este că şi-a aruncat copilul într-un tomberon, atunci acest lucru trebuie să se fi petrecut în Virginia, în timp ce avea o întâlnire cu un… client.

Tot ceea ce spuse Nina era adevărat. Nu făcu decât să ascundă momentul în care îşi dăduse singură seama de adevăr.

Buxton se încruntă.

— Cum ar fi putut afla cineva un asemenea detaliu?

De data asta, Nina nu mai fu nevoită să se prefacă.

— Habar nu am, domnule.

Ochii negri ai lui Buxton o săgetară pe Nina, măsurând-o cu luare-aminte.

— Agent Guerrera, te vei prezenta la laboratorul criminalistic din Phoenix mâine-dimineaţă, la prima oră, zise el după o pauză lungă. Vei face un test ADN şi vom afla dacă este adevărat.

Nina nu se opuse.

— În timp ce aşteptăm rezultatele, continuă Buxton, nu vei mai discuta cu niciun martor sau suspect şi nu vei mai scrie niciun afidavit pentru acest caz.

Nina lăsă privirea în pământ.

— Da, domnule.

— Agent Guerrera, spuse el, aşteptând ca ea să-l privească în ochi. Dacă ADN-ul tău se potriveşte cu cel al familiei Vega, vei pleca spre Washington cu primul zbor.

Capitolul 46

Picioarele Ninei îşi găsiră ritmul pe când alerga spre nord, pe Seventh Street, în centrul oraşului Phoenix. În loc să meargă în cameră ca să-şi pregătească bagajul pentru plecarea iminentă de a doua zi, Nina îşi pusese echipamentul de jogging adus din Washington şi ieşise, sperând că o alergare lungă prin inima oraşului avea să-i calmeze nervii întinşi la maximum.

Cu cât se îndepărta mai mult de hotel, cu atât gândurile ei rătăceau mai mult spre cele două familii. Cum aveau să reacţioneze când vedeau ştirea? Voise să-i viziteze personal, să-i avertizeze înainte de difuzarea reportajului, dar Buxton îi interzisese cu desăvârşire. Inima îi tresări imaginându-şi chipul blând al Teresei Soto şi ochii pustii ai Anei Vega. Avea să recunoască ea că le minţise? Putea pretinde că nu ştiuse nimic despre legătura de sânge atunci când discutase cu ele.

Deodată, Nina îşi dădu seama că se săturase să mai ascundă adevărul. Să nege. Să mintă.

Chiar dacă Breck nu i-ar fi testat ADN-ul în secret, Nina ştiuse adevărul în inima ei fără a avea nevoie de analizele de laborator. Luase decizia conştientă de-a avea încredere în noua ei echipă, iar ei îi dăduseră clar de înţeles că doreau ca ea să continue ancheta alături de ei. I-ar fi putut mărturisi totul lui Buxton, iar el i-ar fi interzis pe dată să mai lucreze la caz – aşa cum tocmai făcuse. Dar nu fusese onestă cu şeful ei. Echipa găsise o cale în aşa fel încât adevărata ei identitate să nu pericliteze desfăşurarea anchetei până când acest lucru nu ar mai fi contat.

Funcţionase… până în momentul în care planul se întorsese împotriva ei.

Nina nu avea să învinovăţească niciuna dintre familii dacă nu mai voiau să aibă de-a face cu ea. Pusese hotărârea de a-l prinde pe suspect mai presus de orice alte considerente. Făcând asta, distrusese, probabil, singura ocazie de a avea o familie a ei.

Frustrată, dădu colţul îndreptându-se spre vest, pe strada Van Buren, şi începu ultima parte a traseului. Spera să se fi împăcat cu sine în momentul în care ajungea înapoi la hotel, dar momentan încă se învinovăţea.

Un bâzâit strident îi atrase atenţia la ceva de deasupra ei. Nina lăsă capul pe spate şi văzu o dronă mică planând deasupra. Habar nu avea ce fel de reguli existau în Phoenix cu privire la asemenea dispozitive şi se întrebă

dacă era permis să operezi drone într-o zonă atât de aglomerată. Îi urmări traseul în timp ce drona bâzâi mai departe, dispărând pe o alee dintre două clădiri de peste drum.

O voce profundă, bărbătească se auzi din spate, speriind-o.

— Dai bir cu fugiţii, Guerrera.

Nina aproape că se împiedică. Blestemându-se în gând că se lăsase distrasă de dronă, se încruntă şi se uită peste umăr la Kent, care o prinse din urmă cu un pas uşor, întins.

— Care parte din „vreau să fiu singură” nu ai înţeles-o? întrebă ea.

Kent îi zâmbi sardonic.

— Aparent, nu am înţeles nimic.

Enervată că agentul profitase de lipsa ei momentană de atenţie, Nina începu să alerge mai iute. Kent nu făcu decât să-şi lungească pasul, ajungând-o fără probleme din urmă. Nu era chip să-şi piardă urma.

— De ce eşti aici?

— Pentru că mă antrenez.

Nina intră în jocul lui.

— Pentru?

— A fi membru SEAL înseamnă ceva mai mult decât să te lauzi cu drepturile tale şi cu tatuajele la modă.

Nina îi respecta enorm experienţa de luptător de elită, dar habar nu avea unde voia Kent să ajungă cu remarca lui, aşa că aşteptă ca agentul să continue.

— Suntem împreună în echipa asta de câteva luni, zise Kent. Dar scenariul acela din Hogan’s Alley mi-a dat de înţeles că tu încă nu te-ai prins.

— De ce anume nu m-am prins?

— De motivul pentru care Breck ţi-a verificat ADN-ul, de ce Wade a găsit o cale ca tu să te ocupi în continuare de caz, de ce am fost cu toţii de acord cu planul… şi de ce mă aflu acum aici, cu tine.

Nina îi aruncă o privire cu adevărat curioasă.

— Şi?

Kent oftă exasperat.

— Mai ştii codul despre care ţi-am povestit?

Cum ar fi putut uita o asemenea poveste?

— Flashpoint.

Kent dădu din cap.

— Suntem o echipă. Ne apărăm unii pe alţii. Ne încredinţăm vieţile unul altuia… sau – mai important – carierele.

— Priorităţile tale sunt puţin cam dubioase, îi zise Nina. Dar înţeleg ce vrei să zici. În plus, nu ştiu ce am eu de-a face cu lucrul în echipă, din moment ce mă întorc la Washington chiar mâine. Singură.

— Criminalii pe care îi urmărim nu au reguli şi norme. Noi, da. Uneori, trebuie să găsim un echilibru între aceste restricţii şi firea noastră umană, altfel riscăm să devenim ceea ce vânăm. Nu suntem roboţi, ci oameni. Simţim, ne pasă de ceilalţi, iubim.

Nina se gândi la cuvintele lui Kent înainte de a răspunde.

— Vrei să zici că aţi găsit cu toţii o cale ca eu să pot lucra în continuare la caz pentru că aţi înţeles cât însemna pentru mine?

— Am studiat oamenii, am învăţat să-i citesc.

Kent menţinu ritmul, ocolind un stâlp de iluminat public.

— Când luam parte la operaţiunile speciale, viaţa mea şi operaţiunea depindeau de cele mai multe ori de acest lucru.

— Şi la ce concluzie ai ajuns acum?

— Ştiu că te doare.

Kent îşi îmblânzi tonul.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta, Nina.

— Asta le spunem rudelor victimelor când discutăm cu ele.

Nina îşi ridică ochii spre agent.

— Eu… eu nu… nu i-am cunoscut niciodată.

— Tocmai asta este problema, Nina.

Ochii lui de cobalt se umplură de compasiune.

— Nu e doar vorba despre pierderea părinţilor pe care nu i-ai întâlnit niciodată, ci şi a unei vieţi pe care nu ai cunoscut-o. O viaţă care ar fi trebuit să fie plină de iubire, de blândeţe şi de căldura unei familii. În schimb, ai fost abuzată, neglijată şi mutată dintr-o casă în alta.

Nina întoarse privirea, concentrându-şi atenţia la strada din faţa lor. Pe măsură ce procesă cuvintele lui, înţelese pierderea enormă pe care o suferise. Kent avea dreptate. Era o altă victimă în acest scenariu. Căută o remarcă inteligentă ca să-şi ascundă durerea pe care i-o stârniseră observaţiile lui, dar nu-şi găsi cuvintele. Kent îi rezumase copilăria în câteva fraze, distilând toată durerea, singurătatea şi dorul într-un fel care îi explica situaţia succint – dar ignora atât de multe lucruri.

Întinse mâna spre ea, atingându-i uşor, cu degetul, umărul gol, în timp ce alergau unul lângă celălalt. Nina se feri instinctiv, deranjată de manifestarea de afecţiune şi compasiune. De asemenea, aproape că-i atinsese una dintre cicatricile care îi marcau spatele.

— Şi eu am cicatrici, Nina.

Kent îşi retrase mâna. Braţele i se mişcau acum în ritmul paşilor.

— Şi cred că ale tale sunt frumoase. Sunt un simbol al forţei tale interioare.

Cuvintele acelea simple aproape că o făcură să se descătuşeze. Măcar dacă ar fi fost adevărul. În schimb, simţi o altă emoţie ascunsă în spatele blândeţii. Motivaţia din spatele ei.

Mila.

Nina nu avea de gând să accepte sau să tolereze compătimirea nimănui şi nici nu voia să asculte minciuni. Nu era frumoasă. Cicatricile ei erau amintiri hidoase ale unui trecut de care nu reuşea să scape indiferent de cât de departe sau de repede fugea.

Nina se înarmă cu curaj.

— Nu am nevoie de mila ta, Kent.

Îi folosi, voit, numele de familie ca să se distanţeze de el.

— Crezi că mi-e milă de tine?

Kent părea confuz.

Cum putea să descrie sentimente pe care abia dacă le înţelegea? Cum putea explica zidurile pe care le ridicase cu atâta grijă în jurul ei? Se simţise întotdeauna nedorită. Aruncată de familia ei ca să fie crescută asemenea miilor de copii fără nume, într-un sistem nepăsător. Fusese agresată de copiii mai mari, abuzată de adulţi şi atacată de un criminal pe când era adolescentă. În urmă cu două zile, aflase că avea o familie şi părinţi care o iubiseră înainte de a fi ucişi. Acum, Kent îşi exprima nişte sentimente pe care Nina nu le înţelegea pe deplin. Era prea mult. Prea repede. Prea copleşitor.

— Crede-mă, zise Kent. Ai înţeles greşit.

Agentul întinse mâna şi cuprinse cotul Ninei, oprind-o. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— Nina, eu…

Bubuitura unei arme de calibru mare îi curmă cuvintele.

Capitolul 47

Nina reacţionă instinctiv. Se izbi de Kent, aruncându-l într-o parte, în timp ce a doua bubuitură răsună din lateralul clădirii aflate chiar în spatele locului în care stătuseră. O clipă mai târziu, agenta simţi trupul greu al colegului deasupra ei când acesta o puse la pământ, folosindu-se de avânt ca să se rostogolească spre un ghiveci de ciment din apropiere, de mărimea unui tomberon.

Încă ţintuită de greutatea lui Kent, Nina întinse gâtul ca să privească pe după ghiveciul neted, cilindric, retrăgându-se însă când un alt glonţ sparse o bucată de ciment şi praful i se împrăştie pe faţă.

— Niciunul dintre noi nu are armă sau vestă antiglonţ, zise ea. Iar stiloul meu tactic nu o să facă mare lucru împotriva unei arme de foc. Suntem ţinte sigure.

Maşinile se opriră scârţâind pe strada de lângă ei. Trecătorii se împrăştiară în toate direcţiile, ţipând în timp ce intrau repede în magazinele din apropiere, disperaţi să iasă din bătaia puştii.

— Este o armă de calibru mare, zise Kent. O să tot tragă până ce distruge bariera de ciment. Dacă nu ne mişcăm, vom muri cu siguranţă.

Kent avea mai multă experienţă în luptele de stradă decât oricare altă persoană pe care o cunoştea. Nina miji ochii prin praful care-i acoperea faţa, cercetând zona în căutarea unei ascunzători mai bune.

— Dacă reuşim să ajungem la clădirea de dincolo de alee, o să ieşim din zona de pericol.

Kent îi urmări privirea.

— Am înţeles. Trage de undeva din partea opusă a străzii. Mă duc primul şi îi distrag atenţia. Tu stai de cealaltă parte a mea. Pornim la trei.

Kent avea de gând să îşi folosească trupul pe post de scut.

La dracu’ cu asta.

Se ridică de pe ea, se aşeză pe vine în spatele a ceea ce mai rămăsese din ghiveci şi începu să numere.

— Unu.

Nina se aşeză şi ea pe vine lângă el, gata de fugă.

— Doi.

Nina decise. Cea care avea să distragă atenţia lunetistului era chiar ea. Era mai mică şi mai greu de nimerit.

— Trei, zise înaintea lui şi o rupse la fugă.

Alergă spre colţul clădirii printr-o ploaie de gloanţe şi asaltată de înjurăturile lui Kent, în timp ce picioarele lui lungi tropăiau pe asfalt, în spatele ei.

Ajunseră împreună în dreptul clădirii şi se lipiră cu spatele de zid.

Kent părea de-a dreptul furios.

— Ce mama dracului, Guerrera?

Agenta gâfâia, copleşită de adrenalină.

— Eşti de mărimea unui gnu. Eram mai potrivită ca să-i atrag atenţia.

— Şi ai observat că trăgea doar în tine? Tu eşti ţinta lui principală.

Aşadar, nu era vorba despre un nebun cu un pistol sau unul dintre acei trăgători care deschideau focul asupra maselor din ce în ce mai des şi în din ce în ce mai multe oraşe şi localităţi din ţară. Poate că Nina nu avea cu ea arma de serviciu, dar avea să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să-l oprească pe criminal înainte de a ucide un trecător nevinovat.

O altă rafală de gloanţe se izbi cu zgomot de un stâlp de metal. Apusul făcuse loc înserării şi, de data asta, Nina văzu sclipirea ţevii. În ciuda ecoului armei care reverbera în clădirile din jur, Nina identificase cu precizie ascunzătoarea lunetistului.

Agenta făcu semn cu bărbia în acea direcţie.

— Este pe aleea din dreapta clădirii ăleia.

— Poliţia este pe drum, zise Kent când sirenele începură să se audă. Lunetistul pleacă.

O siluetă luminată din spate de soarele slab sări în picioare. Atacatorul se roti brusc şi, înainte de a dispărea pe aleea din spatele lui, Nina îl văzu pentru o clipă.

Agenta îşi înălţă privirea spre Kent.

— Trebuie să vedem unde se duce. Dacă are maşină, putem oferi poliţiei o descriere şi direcţia de mers.

Kent îi cuprinse bicepsul cu mâna lui mare.

— Şi dacă nu are maşină, va termina ce a început înainte să apucăm să vedem ceva.

Ochii Ninei trecură de la mâna care îi cuprindea braţul la faţa lui Kent. Ridică o sprânceană, plină de reproş.

Kent îi dădu drumul.

— Bine, dar facem asta împreună.

Nina nu mai pierdu nicio clipă.

— A ajuns deja în capătul aleii. Hai să traversăm înainte de a se urca într-o maşină.

Kent o urmă cu paşi mari în timp ce Nina făcea slalom printre maşinile ce se opriseră pe bulevardul mare. Nu era de mirare că poliţia ajungea greu.

Fugiră până în dreptul clădirii lipite de cea în care Nina zărise lucirea armei. Următoarea clădire era la rândul ei înaltă, umbrind cu totul aleea în care lunetistul se ascunsese în urmă cu câteva clipe. Îl auzi pe Kent înjurând şi nu-i veni deloc greu să ghicească la ce se gândea. Lunetistul voia să-i atragă într-o capcană.

Toţi ofiţerii forţelor de ordine erau antrenaţi să se ferească de locuri strâmte în care un atacator înarmat s-ar fi putut ascunde şi aştepta. Aleea întunecată reprezenta locul ideal pentru o ambuscadă.

Nina se pregătea să înainteze când o mână greoaie îi apăsă umărul. De data asta, strânsoarea lui Kent nu mai fu aşa de blândă în timp ce îi şopti la ureche:

— Intrăm împreună, Guerrera. Ca o echipă. Ai priceput?

Agenta era aproape sigură că Kent ar fi ţinut-o pe loc dacă nu era de acord. Dădu scurt din cap şi se repezi înainte. Îi auzi respiraţia grea şi regulată în timp ce alerga lângă ea.

Intrând pe alee, ochii Ninei se obişnuiră cu întunericul şi văzu o siluetă urcând într-o maşină parcată pe strada aflată vizavi de alee. Când porni motorul, Nina începu să alerge spre atacator. Bărbatul băgă sedanul în viteză şi privi în direcţia ei. Pentru o secundă, privirile li se intersectară, apoi bărbatul acceleră, lăsând în urmă o dâră de fum acru şi sunetul strident al roţilor.

— I-ai văzut faţa şoferului? întrebă Kent.

— Da.

Nina ridică privirea spre el.

— Era Clay Forge.

Capitolul 48

Luminile pâlpâitoare, roşii şi albastre, spintecară întunericul când poliţia ajunse în zonă. Nina îşi scoase telefonul mobil din buzunarul lateral al pantalonilor scurţi din spandex.

— Trebuie să oferim poliţiei descrierea autovehiculului, informaţii despre suspect şi ultima direcţie de mers cunoscută, îi zise ea lui Kent.

— O să sun la numărul de urgenţe.

Kent tasta deja cifrele pe telefon.

— Tu anunţă-l pe Buxton.

În timp ce Kent descria rapid incidentul operatorului, Nina apăsă butonul de apelare rapidă al supervizorului.

— SSA Buxton.

— Domnule, cred că aţi auzit deja sirenele.

Nina se forţă să vorbească mai rar.

— Kent mi s-a alăturat pe când făceam jogging. Cineva a tras în noi cu o armă de calibru mare.

Îngrijorat, Buxton întrebă imediat:

— Sunteţi bine?

Nina îl asigură că nu suferiseră răni şi îl puse la curent cu totul.

Buxton aşteptă până ce agenta îşi termină raportul, apoi spuse:

— Cobor în parcare, cu echipa. Ne vedem în acelaşi loc.

Buxton încheie apelul.

Kent încheie şi el convorbirea cu operatorul în acelaşi timp.

— Poliţia din Phoenix pune la punct un post de comandă în parcarea aripii de vest a hotelului. Trebuie să ne întoarcem acolo şi să dăm o declaraţie. Ofiţerii de patrulă stabilesc un perimetru în jurul acestei zone a oraşului.

Întorcându-se să parcurgă drumul înapoi pe alee, Nina văzu ceva zăcând pe caldarâm.

— Ce e aia?

Kent îi urmări privirea.

— Pare a fi o dronă.

Nina se lăsă pe vine să vadă mai bine.

— Chestia asta bâzâia deasupra mea chiar înainte de a mă prinde tu din urmă. Cred că s-a prăbuşit.

Carcasa albă din plastic a dispozitivului se spărsese, iar mecanismele argintii atârnau afară. Firele roşu cu negru stăteau întinse pe asfalt asemenea unor şerpi coral. Gândul la şerpii veninoşi o făcu pe Nina să-şi amintească ce spusese Robert Cahill, angajatul de la centrul de detenţie pentru minori: *M-am uitat în ochii lui; erau reci şi goi. Ca ai unui şarpe.*

Nina se uită la Kent.

— E drona lui Forge. Aşa a reuşit să dea de mine.

— Trebuie să o ducem la laborator.

Kent se aplecă să o ridice.

— Putem obţine o grămadă de date…

— Nu! zise Nina, prinzându-l de braţ. Nu o atinge.

— Ai dreptate.

Kent îşi scoase telefonul din nou.

— Poate ar fi mai bine să chemăm divizia pentru neutralizarea dispozitivelor explozive, pentru orice eventualitate.

Nina se îndoia că echipa avea să găsească vreo bombă, dar era mai bine să fie precauţi când venea vorba de Forge.

În câteva minute, doi ofiţeri de patrulă se apropiară de ei. Marcară zona cu bandă şi îşi ocupară posturile la un capăt şi la celălalt al aleii, pentru a interzice accesul trecătorilor curioşi până la sosirea echipei de dezamorsare.

După ce le mulţumi, Nina se întoarse şi porni spre parcarea hotelului.

— Ştie că l-am văzut, îi zise ea lui Kent. Probabil că va abandona maşina şi arma şi se va amesteca printre trecători imediat ce părăseşte zona.

Kent păşea în spatele ei.

— Totuşi, este cea mai bună ocazie pe care o avem de a-l prinde înainte de a scăpa. Ce a spus Buxton?

— Ne întâlnim cu echipa în apropierea postului instalat de poliţie.

Când ajunseră în parcarea hotelului, îi găsiră pe membrii echipei FBI, împreună cu Perez, strânşi în acelaşi colţ în care se întâlniseră mai devreme cu reporterul.

Breck le făcu semn cu mâna.

— Sunteţi teferi?

— Da, răspunse Nina. Se pare că este dificil să nimereşti o ţintă în mişcare.

Nina îşi aminti cum Kent o strânsese pe neaşteptate de braţ cu o fracţiune de secundă înainte de a auzi prima detunătură. Dacă nu ar fi făcut-o, agenta s-ar fi aflat exact în vizorul lui Forge când apăsase trăgaciul.

— Vor să mergem la postul de comandă, îi spuse Kent lui Buxton. Trebuie să dăm o declaraţie poliţiei.

— Daţi-mi mie declaraţia acum, zise Perez înainte ca Buxton să poată răspunde. Apoi voi merge să-i informez pentru ca voi să puteţi rămâne aici, cu echipa. Momentan vizionează înregistrările camerelor stradale din zonă şi au pus în funcţiune sistemul de monitorizare a traficului ca să dea de urma maşinii, aşa că sunt destul de ocupaţi.

Nina aprecie că nu trebuia să se despartă de echipă cât aceasta avea să proceseze împreună noile evenimente. Dacă îşi împărtăşeau ideile, existau

şanse mai mari să înţeleagă care putea fi următoarea mişcare a lui Forge. Idei care ar fi putut furniza poliţiei noi parametri de căutare.

După ce ascultă descrierea incidentului în detaliu, Wade îi adresă o întrebare lui Kent.

— Forge v-a ţintit pe amândoi?

— Pe mine m-a ignorat total, zise Kent, convins. Fiecare glonţ a fost pentru Guerrera.

Nina nu era complet sigură de asta, dar îşi dădu seama că, din poziţia în care se aflase, agentul avusese posibilitatea să vadă unde anume lovise fiecare glonţ. Experienţa anterioară şi antrenamentul de luptă îi oferiseră, de asemenea, posibilitatea de a detecta traiectoria gloanţelor.

Wade dădu din cap de parcă s-ar fi aşteptat la răspunsul lui Kent.

— Ai zis că Forge părea să vă fi atras într-o ambuscadă în apropierea hotelului?

— Stătea la pândă, răspunse Kent. Probabil că s-a instalat între cele două clădiri după ce a văzut că Guerrera a plecat la alergare şi a folosit drona ca să o urmărească. Un lunetist experimentat s-ar fi poziţionat într-o zonă în care ştie că ţinta este vulnerabilă şi se află pe o rută previzibilă. Ştia că avea să se întoarcă la hotel. Nu a luat în calcul faptul că aveam să mă alătur şi eu.

— Atunci, Guerrera a fost ţinta, spuse Buxton, iar vorbele lui erau mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— De unde să fi ştiut că aveam de gând să ies la alergat? Nici măcar eu n-am ştiut decât cu cinci minute înainte de a ieşi pe uşă.

— Poate că supraveghează hotelul, zise Breck. Uite cum ne-a încolţit Snead în parcare. Aparent, toată lumea ştie că aici stau echipele de ofiţeri din alte oraşe.

Nina nu putea înţelege.

— Mi-e greu să cred că trăieşte în maşină, în josul străzii, operând o flotă de drone în faţa hotelului zi şi noapte, pândind o ocazie potrivită. Nu are sens.

— Ai dreptate, zise Breck. Dronele au un timp de zbor limitat. Ar trebui să le trimită constant în misiune, în cele din urmă, l-ar fi raportat cineva.

Breck îşi aruncă privirea spre Nina.

— A ştiut că urma să ieşi singură, dar nu reuşesc să-mi dau seama cum.

Buxton vorbi în şoaptă.

— Poate că a plătit pe cineva din hotel ca să-l informeze despre plecările şi sosirile noastre.

— Orice ar fi făcut, zise Kent, nu a avut pur şi simplu noroc. A urmărit-o, cumva, pe Guerrera şi aproape că a ucis-o.

Kent îşi puse mâinile în şolduri.

— O să ne dăm seama *cum,* în cele din urmă, dar eu sunt mai îngrijorat cu privire la *motivul* lui.

— Nu există decât un motiv care ar avea sens, date fiind personalitatea lui şi natura crimelor, zise Wade. Guerrera reprezintă misiunea lui neterminată, o sarcină eşuată pe care trebuie să o elimine.

Nina auzi pe cineva strigând-o pe nume.

— Agent Guerrera!

Snead o strigă din partea opusă a parcării, din spatele benzii galbene.

— Poţi comenta cu privire la atac? Are legătură cu cazul Llorona? Lunetistul te-a ţintit pe tine?

— Tipul ăsta e pe bune? întrebă Kent. De unde ştie că ai avut ceva de-a face cu un atac armat oarecare, din centrul oraşului?

— Pentru că a ascultat probabil o transmisiune a poliţiei, zise Nina. Mulţi reporteri obişnuiesc să facă asta. Am auzit discuţiile de pe radiourile celor doi poliţişti de pe alee. Operatorul a transmis un avertisment cu privire la suspect, spunând că era căutat pentru tentativă de omor asupra unui agent federal, de asemenea…

Snead strigă altă întrebare.

— Clay Forge este suspectul principal în cazul Llorona?

— I-a spus pe nume, termină Nina sec.

— S-a zis cu selecţia informaţiilor pe care le facem publice, mormăi Buxton, întorcându-se apoi spre duba de poliţie. Trebuie să le cerem ca toate transmisiunile cu privire la caz să fie transferate pe un canal securizat de acum încolo.

— Îl văd acolo pe şeful departamentului de relaţii cu publicul, zise Breck. PPD va răspunde la toate întrebările generale despre atac, dar presa va dori să obţină comentarii şi de la FBI, din moment ce doi agenţi au fost implicaţi.

Breck se întoarse spre Buxton.

— Cum vreţi să gestionăm situaţia, domnule?

— Vom face o declaraţie comună cu departamentul de poliţie din Phoenix imediat ce avem informaţii de încredere despre natura acestui incident, răspunse Buxton, apoi se întoarse spre Nina. Agent Guerrera, de ce nu te duci în cameră să faci un duş şi să te schimbi? Cere câtorva ofiţeri să te

însoţească în hotel. Trebuie să stau de vorbă cu agentul Kent. Te va urma îndată.

Nimeni nu comenta ordinele superiorului. Buxton ţinea mult la ţinuta îngrijită, dar Nina ştia că adevăratul motiv pentru care dorea ca ea să plece nu era pentru că trebuia să se aranjeze.

Devenise o distragere pentru investigaţie.

Capitolul 49

Nina ieşi din duş şi îşi găsi telefonul mobil bâzâind pe blatul de granit. Oare era Buxton care voia să-i spună că poliţia îl prinsese pe Forge? Cu pielea încă umedă, înşfăcă telefonul fără să mai verifice cine suna.

— Guerrera.

Vocea Biancăi răsună piţigăiat din receptor.

— Ce mama dracului, Nina?

Nu se putu abţine să zâmbească. Cu cât vecina ei era mai enervantă, cu atât Nina ştia că era mai îngrijorată.

— E târziu pe Coasta de Est, a trecut de ora ta de culcare, Bee.

— Ora de culcare?

Volumul vocii Biancăi se ridică de indignare.

— Un psihopat te ia la ochi, şi mă întrebi dacă m-am spălat pe dinţi şi mi-am pus pijamaua?

Urmă o pauză.

— Serios, ce naiba se întâmplă în Phoenix?

— Cum ai aflat ce s-a întâmplat în cealaltă parte a ţării în mai puţin de o oră?

— Două cuvinte, zise Bianca. Alerte. Google.

Nina nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Era aceeaşi tactică pe care Breck o folosise ca să se ţină la curent cu informaţiile apărute despre investigaţia lor la ştiri şi în social media. Spre deosebire de Bianca însă, Breck era agent special desemnat să investigheze cazul.

Nina încercă să relaxeze atmosfera, aşa că zise:

— Te-ai gândit vreodată să te angajezi la CIA?

— Da, sigur, spuse Bianca. Nu aş trece niciodată de verificarea preliminară.

— Nici nu o să te întreb de ce.

— Să revenim la subiect – care eşti tu, nu eu –, ce se întâmplă acolo? întrebă Bianca. Doamna G. o să-şi deschidă sticla de tequila pentru cazuri de urgenţă când o să afle.

— Nu are de ce să afle, spuse Nina. Asta dacă nu îi spui tu.

— Eşti deja pe toate reţelele sociale. Cineva a încărcat un videoclip cu tine şi bunăciunea aia din *G.I. Joe* în timp ce fugeaţi din calea gloanţelor.

— Poftim?

Nina avea să fie mereu uimită de răspândirea instantanee a informaţiilor esenţiale prin intermediul internetului. Oamenilor nici nu le trecea prin cap să trimită poliţiei înregistrări importante când ar fi putut obţine alte avantaje prin intermediul reţelelor sociale.

— Am nevoie de clipul ăla, Bee. Este posibil ca poliţia să nu-l fi văzut încă. Încearcă să dea de urmele atacatorului.

— O să-ţi trimit un link şi o să îl poţi vedea.

— Bine, trimite-mi-l într-un mesaj.

Nina îşi aminti cu cine stătea de vorbă, aşa că adăugă:

— Împreună cu orice alte transmisiuni pe care le mai poţi găsi.

— Acum chiar mă insulţi.

— Mersi, Bee.

Se auzi o bătaie uşoară în uşa care despărţea cele două apartamente. Nina îşi aruncă halatul pe ea şi traversă camera. În prag apăru Kent, care se îmbăiase şi se schimbase.

Se uită fix la faţa ei.

— Cum te simţi?

Gloanţele care îi vâjâiseră pe la urechi o tulburaseră întrucâtva, dar Nina nu era o floare delicată.

— Mă simt bine, Kent. Tocmai mă pregăteam să mă îmbrac şi să cobor.

— Te aştept aici, pe canapea.

Trecu pe lângă ea, fără să fie invitat.

— Te poţi îmbrăca în baie. Coborâm împreună.

Oare Buxton îi ordonase să nu o scape din ochi sau îşi asumase singur misiunea?

— Nu am nevoie de o dădacă, zise Nina. Sau de un bodyguard.

Kent ridică mâna şi îi arătă un dispozitiv negru din plastic, care semăna cu un telefon mobil pe steroizi.

— Perez mi-a dat asta ca să monitorizez transmisiunile radio ale poliţiei. O să îl dau la volum maxim, ca să-l poţi auzi din baie.

Kent se îndreptă agale spre canapeaua şi fotoliile din colţ şi se făcu comod.

Nina se gândi să-i ceară încă o dată să plece, dar Kent porni radioul şi agenta auzi o cacofonie de voci în rafale staccato, în timp ce poliţia cerceta centrul oraşului Phoenix, în căutarea lui Forge. O prinsese cu succes în jocul lui.

Ignorându-l, Nina se îndreptă spre şifonier, unde îşi cercetă colecţia de costume sobre pe care le adusese cu ea. Să-l aleagă pe cel gri, pe cel negru sau pe cel albastru-închis? Câte opţiuni! Ridică un umeraş pe care se afla un costum cu pantaloni şi îl asortă cu un top roşu, din mătase, apoi culese lenjeria din sertar în drum spre baie, lăsând uşa întredeschisă ca să audă transmisiunea radio în timp ce se îmbrăca. Se părea că poliţia nu avea cine ştie ce noroc în încercarea de a-l găsi pe Forge.

Gândul la Forge îi readuse în memorie atacul armat. De unde ştiuse că avea să fie singură şi vulnerabilă? Aşa cum menţionase şi Breck, nu ar fi putut trimite o armată de drone în speranţa că avea să se ivească o oportunitate. Şi aşa cum observase şi Kent, nu avusese timp să-şi instaleze punctul de observaţie astfel încât să o intercepteze la dus, dar o surprinsese la întoarcere.

Forge părea să cunoască mult prea multe detalii pe care, în mod clar, i le vindea şi lui Snead. Dar cum ştiuse el să sape în trecutul Ninei şi să facă legătura cu cazul Llorona? Mai întâi, reuşise să o scoată pe tuşă din cadrul investigaţiei, apoi încercase să o ucidă pe când era de una singură.

Nina se îmbrăcă şi dădu de perete uşa băii. Kent se afla tot pe canapea, ţinând radioul în mână, monitorizând torentul de transmisiuni. Privindu-l pe Kent care asculta ce spuneau poliţiştii, agenta se cutremură când îşi dădu seama de un lucru. Situaţia era dubioasă. Un cuvânt îi ricoşă în minte.

A asculta.

Forge era expert în electronice. Instala sisteme de securitate ce încorporau mijloace de supraveghere audio, video şi de alt tip. Toată lumea din oraş ştia unde stăteau. Cât de greu i-ar fi fost să aibă acces la camera ei de hotel?

Kent observă că Nina ieşise din baie şi se ridică în picioare.

— Eşti gata de plecare?

Opri radioul şi camera se cufundă în tăcere.

Nina rămase pe loc, şocată. Dacă Forge trăgea cumva cu urechea la echipă, poate că exista o cale de a da de urma semnalului sau de a-l atrage într-o capcană. Agenta nu îşi permitea să facă ceva care să o dea de gol şi, astfel, să piardă cea mai bună ocazie pe care o aveau de a da de urma criminalului.

Unde ar fi putut planta acesta un microfon? Nina studie încăperea. La puţin timp după ce devenise agent, se dăduse drept menajeră ca să ascundă microfoane în biroul unui CEO anchetat pentru că finanţa o organizaţie

teroristă prin intermediul afacerii sale. Aşa cum fusese instruită de tehnicieni, Nina folosise alarma de incendiu, o lampă de colţ şi un ceas de birou pentru a crea surse de energie stabilă cu ajutorul cărora dispozitivele nu aveau nevoie de baterii ce ar fi putut ceda într-un moment-cheie.

— Guerrera?

Kent făcu un pas prudent spre ea.

Dacă Forge instalase şi o cameră minusculă şi îi putea urmări? Cum îi putea da de înţeles lui Kent că voia să verifice existenţa unui dispozitiv fără a se da de gol?

Era imposibil. Şi totul depindea de următoarele câteva minute.

Nina se întoarse cu faţa la Kent şi zâmbi forţat.

— Trebuie să… ăă…

Îşi aruncă privirea spre birou şi observă lampa.

— Trebuie să las un bilet cameristei. Am rămas fără hârtie igienică.

Nina se îndreptă spre birou şi se aşeză pe scaun. Ridică pixul şi trase un carneţel cu logoul hotelului, se aplecă şi se prefăcu că încearcă să aprindă lampa.

— Ceva nu merge, spuse şi privi sub abajur. Nu se aprinde.

— Dă-mi voie să mă uit, zise Kent, venind în spatele ei.

Îi venea să-l sugrume cu propria cravată.

— E doar un bec slăbit. Mă descurc.

Nina îşi băgă şi mai mult capul sub abajur şi învârti fasungul becului cu degetele, slăbindu-l intenţionat. Se gândi că avea cam zece secunde până ce Forge ar fi început să bănuiască ceva – dacă îi asculta sau îi vedea.

Când înclină lampa, Nina zări ceva. Un fir negru cu roşu ieşea din ţeava de metal de lângă întrerupător.

Un fior rece îi traversă şira spinării. Firul arăta ca un şarpe coral. Cu mintea acaparată de gânduri, Nina îndreptă lampa şi o aprinse.

— Am rezolvat.

Culorile distinctive ale firului erau practic o semnătură. Dar cum reuşise Forge să pătrundă în cameră când nu fuseseră prin preajmă? Ea se dăduse drept menajeră cândva. Dacă cumva…

Revelaţia o lovi pe Nina cu o forţă aproape fizică. Personalul hotelului. Şi-l aminti pe hamalul care se aplecase repede să-şi lege şireturile când ieşise din lift în urmă cu câteva zile, ferindu-şi chipul. Agenţii FBI foloseau, ocazional, aceeaşi tactică. Oamenii îmbrăcaţi în uniformă treceau neobservaţi – se pierdeau în mulţime.

— Ai terminat de scris? o întrebă Kent. Trebuie să mergem.

Nina scrijeli câteva cuvinte de formă şi se ridică.

— Stai să-mi iau arma şi legitimaţia.

Nina îşi scoase geanta de voiaj din dulap şi se echipă, analizând situaţia. Oare şi Kent avea microfoane în cameră? Era foarte posibil. Nu putea spune nimic până nu se asigura că ieşeau nu doar din cameră, ci şi din hotel.

Forge ştiuse totul despre investigaţie încă de la început. Abordarea lor fusese greşită. Nu era nevoie să acopere gurile sparte, ci să astupe urechile crescute în pereţi.

Capitolul 50

Nina se repezi spre liftul de la etajul treizeci şi unu al hotelului şi, înainte ca uşa să se închidă în urma colegului ei, apăsă repetat pe butonul cu litera P.

Pe când coborau, Kent o privi cu o îngrijorare din ce în ce mai mare.

— Nina, ce naiba e cu tine?

— Nimic. Sunt doar nerăbdătoare să ne întoarcem mai repede la ceilalţi.

— Pari nerăbdătoare în general.

Nina dădu din mână.

— Nu mă mai psihanaliza.

Uşile liftului se deschiseră şi Nina ieşi ca o furtună. Kent îşi potrivi pasul cu al ei, părând să vrea să îi spună ceva, dar abţinându-se cu mare greutate.

Ceilalţi membri ai echipei se aflau lângă duba de poliţie, care ocupa un colţ întreg al parcării. Fuseseră instalate lumini portabile ce permiteau fluxului de detectivi şi ofiţeri de patrulă să-şi împărtăşească rapoartele de pe teren.

Nina aşteptă plină de nerăbdare în timp ce Buxton îşi încheia conversaţia cu un supervizor, care îi mulţumi şi intră în duba aglomerată.

— Aveţi vreo veste despre Forge? întrebă ea, cu vocea întretăiată.

— A dispărut ca o fantomă, răspunse Buxton. Camerele din oraş l-au surprins abandonându-şi maşina pe Grand Avenue. Patrula a verificat vehiculul gol, parcat ilegal de-a lungul străzii. A lăsat arma înăuntru. În înregistrare se vede cum porneşte pe jos la vest de strada Roosevelt. A intrat într-un adăpost pentru oameni ai străzii. PPD îi verifică pe toţi cei din clădire, dar se pare că Forge a luat jacheta altcuiva şi s-a strecurat afară înainte de a securiza noi clădirea.

— Echipa de dezamorsare a verificat drona, adăugă Breck. Nu s-a găsit niciun material exploziv. Tehnicienii o studiază acum ca să vadă ce se poate recupera, dar situaţia nu pare a fi promiţătoare.

Nina nu mai putea aştepta, aşa că spuse:

— Ştiu cum putem să-l scoatem din ascunzătoare.

Nina le făcu semn să o urmeze într-un colţ retras al parcării, departe de aglomeraţie.

Se uită de jur-împrejur, asigurându-se că erau singuri, apoi vorbi în şoaptă.

— Am găsit un dispozitiv de ascultare ataşat lămpii de pe biroul din camera de hotel. Din ea ieşea un fir negru cu roşu, exact ca…

— …Ca cel din dronă, completă Kent. De-asta te purtai ciudat.

— Unde este dispozitivul acum? întrebă Buxton. L-ai dezactivat?

— M-am gândit că l-am putea momi pe Forge afară din ascunzătoare, aşa că l-am lăsat unde era, zise ea. Acolo unde se află probabil încă de când ne-am cazat.

Le lăsă astfel de înţeles că investigaţia lor fusese compromisă încă de la început.

— Am încercat să ne dăm seama cum ar fi putut pune la cale o ambuscadă când am decis să merg la alergat cu mai puţin de zece minute înainte de a ieşi pe uşă.

Nina se întoarse spre Breck.

— Singura persoană căreia i-am spus ai fost tu.

— În camera noastră, spuse Breck, mârâind. I-am spus şi lui Kent unde erai când a venit să te caute, la câteva minute după.

— Se potriveşte, spuse Kent. Dacă Forge trăgea cu urechea, ar fi avut suficient timp să trimită o dronă ca să ştie când te apropiai de hotel. Trebuie să fi presupus că nu aveai arma la tine. Erai singură, nebănuitoare şi vulnerabilă.

Buxton se uită la Nina.

— Ai spus că ştii o cale prin care îl putem ademeni din ascunzătoare?

Nina era sigură că supervizorul plănuise să o pună pe banca de rezerve cu puţin timp înainte, dar acum părea să fi amânat totul. Era timpul să-şi joace cartea şi să vadă cât ţinea soarta cu ea.

— Forge vrea să termine ce a început cu uciderea familiei mele, acum douăzeci şi opt de ani. Ne priveşte şi ne ascultă în camera de hotel. De ce să nu ne folosim de aceste lucruri?

— Care este, mai exact, planul?

— După ce plecăm de aici, în câteva ore, ne întoarcem în camere. Vorbim despre atac şi discutăm despre cum voi apărea la ştirile de la ora unsprezece. SSA Buxton va da ordinul ca eu să mă întorc la Washington chiar mâine. Eu mă voi opune.

— Cel puţin vei fi sinceră, mormăi Buxton.

— Mâine-dimineaţă, restul echipei va pleca la birou, dar eu voi rămâne la hotel ca să împachetez de plecare.

Ezită, asigurându-se că detaliile îi erau limpezi în minte. Nu avea decât o şansă să-i convingă pe ceilalţi.

— După ce pleacă toată lumea, voi primi un apel de la un informator şi voi lăsa telefonul pe speaker astfel încât Forge să poată auzi conversaţia.

Buxton părea că se aşteptase la orice altceva, dar nu la asta.

— Cum să ai un informator în Arizona când tu lucrezi în Virginia?

— Nu aş putea să am aşa ceva, zise Nina. Dar Forge nu ştie chestia asta. Ne putem preface că omul meu de legătură mi-a dat informaţii când am fost în Phoenix acum câteva luni. Forge ştie că am fost în oraş recent, cu un caz important. Este plauzibil.

— Şi de ce te sună acest informator misterios, agent Guerrera?

— Informatorul îmi va spune că are detalii importante, care nu suportă amânare, despre un nou caz, dar că nu vrea să vorbească la telefon.

Nina flutură din mână.

— Poate să fie ceva legat de terorism, nu contează.

Buxton îşi ţuguie buzele.

— Continuă.

— Îi voi spune că trebuie să plec în curând şi îl întreb dacă mă poate conduce de la hotel la aeroport, ca să putem discuta pe drum. Informatorului îi este teamă să fie văzut cu mine în public, aşa că vrea să ne întâlnim undeva pe drumul spre Sky Harbor, într-o zonă nu foarte populată.

Buxton închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate de parcă îşi aduna toată răbdarea de care era capabil.

— Hai să zicem – de dragul discuţiei – că sunt de acord cu acest… plan.

Buxton o privi iar în ochi.

— Ce se întâmplă mai departe?

— Alegem un loc undeva între hotel şi aeroport, unde nu există prea mult trafic pietonal, zise Nina. Cum ar fi o zonă cu depozite. Apoi ne instalăm oamenii şi îl surprindem pe Forge.

— Aşteptăm până când Forge ajunge la locul de întâlnire, apoi îl săltăm?

— Da, dar va trebui să merg eu însămi acolo, în caz că mă urmăreşte.

Nina se gândi la abilităţile tehnice ale lui Forge.

— Probabil că are mai multe drone şi se va asigura că mă poate vedea tot timpul sau nu va veni acolo.

— Lasă-mă să înţeleg, spuse Kent, părând la fel de sceptic ca Buxton. Vrei să te expui ca momeală?

Nina ridică din umeri.

— Există o metodă mai bună de a atrage un peşte decât să-i atârni momeala de un cârlig?

— Forge nu este un peşte, zise Wade, alăturându-se discuţiei. Aşa cum a spus Cahill, e un şarpe şi va simţi că i-am întins o capcană.

— Depinde de noi să-i vindem gogoaşa, spuse Nina. Dacă nu funcţionează, dacă nu muşcă momeala, atunci nu am pierdut nimic.

Kent puse o mână în şold.

— Dacă trimite pe altcineva să te omoare?

— Forge operează singur, zise Nina şi se uită la Wade, căutând confirmare.

Wade dădu din cap, apoi spuse:

— Ce te face să crezi că va pica în capcană?

— Din perspectiva lui, este ultima oară când voi fi singură înainte de a pleca din oraş. Dacă nu mă prinde mâine-dimineaţă, va trebui să mă fugărească până în DC, iar acum există mandate pe numele lui. N-ar putea să se îmbarce într-un avion, să închirieze o maşină sau să cumpere vreun bilet de autobuz fără a declanşa alarma. Libertatea lui de mişcare este puternic afectată şi ştie prea bine lucrul ăsta.

Kent nu părea convins.

— Probabil că are una sau două identităţi false pregătite şi se va ascunde până va reuşi să pună mâna pe tine când te aştepţi mai puţin.

— Tocmai mi-ai demonstrat teoria, zise Nina. Aş prefera să-l capturăm acum când sunt pregătită şi avem un plan, în loc să-mi petrec următorul an sau doi din viaţă privind peste umăr.

— Guerrera are dreptate, spuse Wade. Nu a terminat cu ea.

Agentul se întoarse spre Buxton.

— Există două feluri în care se poate termina povestea asta. În condiţiile lui sau ale noastre. Aş prefera să-l surprindem noi decât să fim noi cei surprinşi.

Buxton se încruntă.

— Agent Guerrera nu mai poate participa la investigaţie până mâine-dimineaţă, când primim rezultatele testului ADN.

— Teoretic, nu investighez nimic, spuse Nina. Asta e o operaţiune tactică distinctă.

Chipul lui Buxton se crispă în timp ce analiza situaţia. Nina îi cerea să pună în balanţă potenţialele probleme în procesul de acuzare şi pericolul în

care s-ar fi putut găsi pe viitor unul dintre agenţii lui. Când supervizorul dădu, ezitant, din cap, agenta ştiu că hotărârea fusese luată.

— Vom apela la cei mai buni oameni ai noştri şi vom lucra alături de PPD, zise Buxton. Vreau să avem toate avantajele de care ne putem folosi.

Miji ochii şi adăugă:

— Ar fi bine ca planul ăsta să nu aibă nicio hibă.

Nina îşi reţinu un zâmbet. Un lucru bun rezultase în urma atacului. Nu mai pleca la Washington prea curând. Depoziţia ei în calitate de unic martor ocular care îl putea plasa pe Forge în spatele armei avea să fie necesară pentru urmărirea penală. Dacă îl prindeau.

Agenta se corectă în sinea ei. *Când* îl prindeau.

Capitolul 51

Nina întâlni privirea agentului special Brad Harper, ştiind prea bine că şeful echipei de salvare a ostaticilor nu era prea mulţumit de ea. Operaţiunea primise aprobarea şi apoi se întâlniseră cu unitatea specială a PPD la sediul lor pentru a pune la punct detaliile. Din păcate, Harper îşi petrecuse ultima oră devenind din ce în ce mai iritat din cauza acestor detalii.

— Nu mă simt confortabil cu niciun aspect al acestei operaţiuni, zise Harper.

Îşi mută privirea la Breck.

— Ai reuşit să dai de urma semnalului emis de microfon?

— Forge este un tip deştept, zise Breck. Semnalul wireless nu este fix. Nu pot să identific o sursă fără a testa fizic unitatea. Din moment ce ştim că este meticulos, trebuie să fi instalat mai multe microfoane în cameră. Va şti ce punem la cale şi va întrerupe semnalul imediat. Se numeşte redundanţă şi asta facem când plantăm…

Faţa lui Breck se înroşi şi agenta se întoarse spre Nina.

— La dracu', dacă a instalat o cameră în baie?

Ninei nu îi păsa nici cât negru sub unghie dacă Forge o văzuse dezbrăcată. Mulţumită ultimului ei caz major, aproape că toate persoanele cu o conexiune la internet o văzuseră nud.

— Sincer, asta este ultima mea grijă, îi zise ea lui Breck, apoi îşi îndreptă atenţia spre Harper. Operaţiunea asta este singura noastră şansă de a-l prinde pe Forge înainte de a mai ucide pe cineva.

Harper nu părea convins.

— Renunţăm la ce avantaje avem, zise el. Suntem în dezavantaj tactic.

Nina îl contrazise. Iar.

— Forge a folosit deja o dronă o dată. Există şanse foarte mari să trimită o alta în recunoaştere. Dacă face asta, îl vom prinde.

Nina propusese supravegherea unui perimetru pe o rază de trei kilometri în jurul locului de întâlnire, din moment ce dronele disponibile în comerţ aveau o rază maximă de acţiune de mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă de telecomandă. Dacă Forge venea acolo în persoană, aveau să-l salte. Dacă trimitea o dronă, aveau să închidă perimetrul şi să îl prindă

înăuntru. Ninei îi plăcea logica operaţiunii, dar Harper părea hotărât să scoată în evidenţă defectele.

— Înţeleg de ce nu putem instala lunetişti pe acoperiş, dar tot nu îmi place ideea.

Harper îşi duse mâna la ceafă.

— A folosit o armă de calibru mare mai devreme. Nenorocitul mai are probabil una, aşa că te-ar putea ţinti de la un kilometru. Şi-a arătat preferinţa pentru atacurile de la distanţă.

— Nicio operaţiune nu este perfectă, zise Buxton, sărind în ajutorul Ninei. Ceea ce m-a convins pe mine este faptul că planul este proactiv.

Când Harper îl privi derutat, Buxton traversă încăperea şi îi arătă o fotografie a lui Forge, care fusese lipită pe perete.

— Profilul nostru indică faptul că domnul Forge va continua să o urmărească pe agent Guerrera.

— Şi atunci de ce i-o oferiţi pe tavă? întrebă Harper.

— Pentru că a atacat-o deja o dată, răspunse Buxton. Este încă în libertate, aşa că ar putea lovi în orice clipă sau loc, dar, dacă îi întindem o capcană, îl putem atrage într-o poziţie în care îi putem controla mişcările.

Buxton arătă spre echipa îmbrăcată în echipament negru din celălalt colţ al încăperii.

— Decât să-i oferim o altă ocazie de a plănui un atac surpriză, când nu ştim dacă vom avea la îndemână toate resursele, mai bine îl doborâm acum, când suntem pregătiţi.

— De ce nu putem să-i oferim protecţie lui Guerrera? zise Harper. Îi pot pune la dispoziţie câţiva agenţi din echipa mea…

— Ai de gând să mă păzeşti nonstop pentru următorii patru ani? interveni Nina. Până de curând, atât a aşteptat Forge până să omoare din nou. A arătat că este un tip răbdător şi că îşi întocmeşte planurile cu mare meticulozitate.

Buxton se apropie de Harper şi vorbi în şoaptă.

— Am decis deja. Ne va ajuta echipa ta sau trebuie să ne bazăm pe echipa SWAT a poliţiei pentru sprijin tactic?

Nina îşi ascunse un zâmbet. Nu îl văzuse niciodată pe Buxton jucând murdar. Ultimatumul lui avu efectul scontat, aşa cum ştia, fără îndoială, că avea să se întâmple.

— O să vă ajutăm, mormăi Harper, apoi vorbi tare, adresându-se tuturor celor din încăpere. Credem că Forge va pica în capcană doar dacă totul pare să fie ceea ce se aşteaptă el să fie. Echipele trebuie să se afle la faţa locului

şi să fie ascunse înainte ca Guerrera să primească apelul de la detectivul Perez.

Se puseseră de acord ca Perez să joace rolul informatorului. Kent se oferise voluntar pentru misiune, dar Buxton era de părere că Forge avea să-l recunoască în urma incidentului din centrul oraşului. Perez, pe de altă parte, se putea deghiza cu uşurinţă pentru a-şi pierde urma printre populaţia de origine latino-americană.

Liderul echipei SWAT interveni şi el:

— Echipa mea poate aştepta mai multe ore dacă este nevoie.

— Nu va fi nevoie, zise Wade. Când Perez o va suna, Guerrera va avea grijă să sublinieze ora la care decolează avionul. Ne vom asigura că există un zbor real la acea oră, în cazul în care Forge va dori să verifice. În acest fel, micşorăm perioada în care va avea timp să acţioneze.

— Vom bloca toate punctele de intrare şi de ieşire imediat ce vehiculul lui va trecere de zona de control, adăugă Harper. Poate intra, dar nu va mai putea ieşi.

Nina zâmbi larg.

— Ca într-un motel dubios.

Ceilalţi chicotiră, dar Harper rămase tot încruntat.

— Vom instala benzi pentru dezumflarea roţilor, perimetre circulare şi vom trimite divizia aviatică la distanţă de câţiva kilometri. Nu ne va scăpa.

— Hai să recapitulăm ce măsuri de siguranţă există în cazul lui Guerrera, zise Buxton.

— Va avea două microfoane wireless, zise Harper. Unul principal şi unul de rezervă. Unul este activat vocal şi celălalt va fi activ tot timpul. Îl va putea auzi pe SSA Buxton prin intermediul căştii.

Nina se uită la micul dispozitiv. Nu se vedea niciun cablu mic şi răsucit care i-ar fi atârnat de-a lungul gâtului. Odată introdusă în ureche, casca nu se mai vedea.

— Ţine echipamentul în asta până ieşi din hotel în caz că Forge te urmăreşte cumva, îi zise Harper când îi întinse o geantă mică de mână. Pune-ţi echipamentul de comunicare în maşină, unde nu te poate vedea.

Imediat ce Nina luă geanta, Harper continuă:

— Am identificat deja un loc pentru operaţiune. Guerrera şi Perez se vor întâlni lângă clădire. E acolo un stâlp de ciment pe care îl pot folosi pentru acoperire, în caz de urgenţă.

Harper privi de jur-împrejur.

— Imediat ce identificaţi subiectul, îi vom permite să pătrundă în perimetru, unde vom iniţia procedurile de capturare.

Un sergent de poliţie luă cuvântul.

— Dacă un civil pătrunde în perimetru, echipa Bravo va interveni.

Unii dintre membrii echipei tactice aveau să poarte salopeta lucrătorilor angajaţi de municipalitate peste echipamentul SWAT. Avea să fie responsabilitatea lor să redirecţioneze orice persoană care pătrundea în zonă fără a stârni suspiciuni, explicând că angajaţii companiei de gaze reparau conducta principală şi că zona era închisă pentru o oră sau două.

— Hai să facem echipele, zise Buxton.

Înclină capul în direcţia lui Harper.

— Tu şi sergentul PPD vă puteţi instrui oamenii, în timp ce noi repetăm dialogul de la telefon.

Nina şi Perez schiţaseră un scenariu pentru apelul pe care agenta avea să-l primească de la detectiv, care se dădea drept un informator ce îi cerea să se vadă cu el. Convorbirea telefonică avea să aibă loc în camera de hotel, unde putea fi receptată de microfon.

Perez ridică la ureche un telefon imaginar şi începură să-şi repete replicile.

— Uf, exclamă Wade un minut mai târziu, când terminară. Avem de lucru la scenariu.

— Mda, îmi vine greu să-i dau crezare, zise Kent.

— Nu este o piesă de Shakespeare, spuse Nina şi îşi puse o mână în şold. Tot ce trebuie să facem este să-l convingem pe Forge că urmează să mă aflu într-un anumit loc, la o anumită oră, că voi fi singură şi nu vor exista mulţi martori în jur.

— Nu-mi place, zise Kent. Vreau să fiu pe teren, cu Guerrera.

— Ginsberg va fi acolo, în rolul taximetristului, zise Nina. Iar Perez va fi şi el cu mine.

— Dar vei fi în bătaia puştii, spuse Kent.

— O să fiu expusă oricum.

Nina refuza să pună în pericol mai mulţi oameni decât era necesar.

— Asta este şi ideea. Mă face să par o ţintă tentantă.

— Vom domina zona, zise Wade. Vom controla fiecare aspect al operaţiunii.

— Hai să studiem cronologia, zise Buxton când Kent dădu semne că ar fi vrut să continue disputa. Trebuie să-i acordăm domnului Forge suficient

timp cât să ajungă la locul de întâlnire.

— Bănuiesc că ascunzătoarea lui este în apropiere dacă e încă pornit să o atace pe Guerrera, spuse Breck.

— Atunci ce ziceţi să-i acordăm o jumătate de oră? sugeră Nina.

— Se poate să riscăm, zise Wade. Şi-a abandonat maşina şi ştie că-l căutăm. Trebuie să-i acordăm mai mult timp ca să poată ajunge. Aş zice să-i acordăm o oră – este posibil să considere că nu poate ajunge la timp dacă îi dăm mai puţin de atât. O vrea pe Guerrera, dar este şi obsedat de control. Vrea să simtă că are oarecum puterea de a controla atacul, altfel este posibil să nu muşte momeala.

Momeala. Adică ea.

— Să zicem o oră, spuse Buxton, încheind acea parte a discuţiei. Toate planurile noastre trebuie să se încheie aici pentru că, atunci când ne vom întoarce la hotel, va trebui să presupunem că ne monitorizează din secunda în care păşim în cameră.

Era un gând înviorător.

— Ar trebui să facem planul pentru diseară, îi spuse Nina.

Buxton dădu din cap.

— După ce ajungem în camere, voi merge la Guerrera şi îi voi spune că o retrag din investigaţie şi îi ordon să se întoarcă în DC mâine-dimineaţă.

— Aşa cum am discutat mai devreme, eu mă voi opune, pentru că vreau să continui investigaţia alături de voi, zise Nina. Şi pentru că nimeni nu m-ar crede dacă m-aş supune imediat.

Umbra unui zâmbet atinse buzele lui Buxton.

— După ce plec, mă poţi vorbi de rău lui Breck. Spune-i cât de mult îţi doreşti să continui să iei parte la anchetă. Asta va întări ideea că un apel de la un informator ar fi exact scuza potrivită pentru a rămâne implicată.

Breck îşi ţuguie buzele.

— Mă ia cu fiori când mă gândesc că Forge o să ne asculte – şi probabil o să ne urmărească – în timp ce suntem în cameră.

— Încearcă să te porţi natural, zise Nina.

Breck îşi înclină capul într-o parte.

— Mă ierţi dacă nu fac duş în seara asta?

Nina ridică din umeri.

— Dacă a instalat o cameră în baie înseamnă că s-a săturat deja să ne vadă.

Breck se înroşi.

— Normal că ai spus aşa ceva.

Distrasă de conversaţia cu Breck, Nina se feri când un bărbat slab, cu mănuşi din latex se apropie de ea.

— Ce faci cu chestia aia?

Nina se uită cu ură la tamponul lung din mâna lui.

Buxton răspunse înaintea bărbatului.

— Se află aici pentru că eu l-am chemat, agent Guerrera.

Făcu semn bărbatului să continue.

— Va preleva o probă de salivă pentru laborator.

Poate că Nina uitase de ordinul lui Buxton de a da o probă de ADN pentru a fi comparat cu cel al familiei Vega, dar supervizorului ei nu îi scăpase amănuntul. Reticentă, Nina deschise gura şi îl lăsă pe tehnician să îi atingă interiorul obrazului cu tamponul steril.

Buxton privi procedura cu atenţie.

— Poate că suntem în toiul planificării unei operaţiuni tactice, dar tot avem nevoie de răspunsuri.

Din păcate, Nina ştia deja răspunsul la acea întrebare.

Capitolul 52

La ora opt fix, a doua zi dimineaţa, Nina stătea singură la biroul din camera ei de hotel, sub lumina lămpii în care se afla montat dispozitivul de ascultare. Restul echipei plecase în urmă cu jumătate de oră spre biroul FBI din Phoenix. Un apel îi făcu telefonul să vibreze. Începea spectacolul.

Nina apăsă ferm pictograma care punea apelul pe speaker.

— Guerrera.

— *Hola,* agent Guerrera, sunt eu, se auzi clar vocea lui Perez.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Pablo, spuse Perez cu un accent colorat, mexican. Îţi aminteşti când ai fost ultima dată în Phoenix şi ţi-am dat informaţia aia? Ţi-am păstrat numărul.

— De unde ai ştiut că sunt în oraş?

— Mă uit la ştiri. Ai venit pentru cazul Llorona.

Nina urmă scenariul.

— Ascultă, Pablo, nu am timp să vorbesc. Plec curând spre aeroport.

— O să vrei să mă vezi înainte să pleci.

— De ce aş face asta?

— Am informaţii.

— Despre ce?

— Nu vreau să vorbesc la telefon. E o chestie serioasă. Tipii ăştia sunt terorişti.

— Pot să rog pe cineva din FBI să te chestioneze.

— Nu. Vorbesc doar cu tine.

— Pablo, avionul meu pleacă în trei ore.

— Ai destul timp să te întâlneşti cu mine mai întâi. Există un parc industrial în apropierea aeroportului Sky Harbor. Vino să auzi ce am de spus. Dacă nu crezi că e pe bune, ai timp să prinzi avionul.

Nina oftă dramatic.

— OK… Unde şi la ce oră?

— E un depozit la intersecţia dintre străzile Jasper şi Arroyo. Nu e nimeni pe acolo dimineaţa. Ne întâlnim într-o oră.

— O să fiu acolo, dar nu pot aştepta prea mult.

— N-o să regreţi, încheie Perez şi închise telefonul.

Capitolul 53

La patruzeci de minute după ce vorbise la telefon cu Perez, Nina se plimba pe trotuarul de lângă hotel, pentru a evita zona în care opreau taxiurile. Poliţia din Phoenix făcuse rost de un taxi galben, confiscat, cu care agentul Ginsberg de la biroul FBI local avea să o ducă pe Nina la locul de întâlnire. Îl văzu aşteptând în maşină, pe Second Street, şi urcă.

— Ai o sticlă cu apă în răcitor, dacă vrei.

Ochii lui Ginsberg îi întâlniră pe ai ei în oglinda retrovizoare.

— Întotdeauna vin pregătit.

Nina dădu din cap şi îi oferi răspunsul care confirma că pot începe:

— Nimic nu te poate face mai însetat decât căldura din Phoenix.

Conveniseră în timpul întâlnirii de noaptea trecută care avea să fie schimbul de replici. Urmau să opereze după un set de protocoale severe pentru contraspionaj, până li se confirma că puteau vorbi liber.

Nina se aplecă să deschidă răcitorul şi scoase din el un dispozitiv negru de dimensiunea unui pachet de cărţi, cu un întrerupător ataşat. Breck îi arătase cum să folosească detectorul de semnale, în timpul şedinţei. Din moment ce Forge intrase în camera lor, era posibil să fi plantat dispozitive de ascultare, de urmărire sau camere în bagajul sau în echipamentul ei.

Agenta trecu discret dispozitivul pe deasupra bagajului şi hainelor ei, primind un semnal doar când se apropie de ceafa lui Ginsberg.

Acesta apăsă pe cască şi spuse:

— Am închis-o.

Bâzâitul se opri, aşa că îi făcu semn cu capul agentului.

— Liber.

Ginsberg apăsă pe cască din nou pentru a redeschide transmiţătorul.

— Liber, repetă el pentru restul echipei şi se întoarse spre ea. Am pus folie auto pe gemurile din spate şi pe lunetă azi-dimineaţă. Poţi să-ţi pui microfonul.

În timp ce Ginsberg întoarse spre sud, către Seventh Street, conducând taxiul prin traficul uşor, Nina ridică geanta cu fermoar pe care i-o dăduse Harper cu o seară în urmă.

— A mers totul bine? vru să ştie Ginsberg.

Nu îşi pusese încă echipamentul audio, dar ştia că Ginsberg întreba în numele tuturor celor conectaţi la sistemul de comunicaţii. În termeni

operaţionali, era în „întuneric” de când echipa părăsise hotelul în urmă cu o oră. Şi ceilalţi erau nerăbdători să afle cum decursese apelul cu Perez, din perspectiva ei.

— Pablo s-a auzit tare şi clar, spuse ea destul de tare încât vocea ei să fie captată de echipamentul lui Ginsberg. Suntem gata să începem.

După conversaţia cu Perez, pe care o repetaseră înainte, continuase să se comporte conform unui scenariu la fel de bine repetat până ce părăsise hotelul. În caz că Forge îi urmărea cumva, voia să pară ca şi cum convorbirea telefonică îi modificase brusc planurile. Nu exista niciun alt motiv ca ea să se schimbe în echipament.

Nina îşi cărase bagajul de mână prin holul hotelului îmbrăcată în pantaloni militari negri, tricou negru şi o curea din nailon cu toc pentru pistol. Un Glock semiautomat, o vestă antiglonţ şi o pereche de cizme militare negre îi completau ţinuta.

Nina îşi puse casca şi o activă.

— Test.

— Recepţionat, agent Guerrera, răsună vocea groasă a lui Buxton.

— Şi eu vă recepţionez, domnule.

— Bun. Noi suntem deja pe poziţii. De aici încolo, ne vom folosi sistemul de comunicaţii.

Ginsberg conduse tăcut în timp ce Nina asculta conversaţiile dintre membrii echipelor tactice şi de supraveghere. În timp ce planificau schimbări de poziţie de ultim moment, Nina îşi aminti cum Perez îi povestise că reporterii foloseau scanere ca să asculte conversaţiile radio ale poliţiei. Forge nu era nepriceput când venea vorba de dispozitive electronice. Nu ar fi putut să facă şi el la fel?

— Nu ne poate intercepta transmisiunile, nu? zise Nina fără a adresa întrebarea cuiva anume.

— Suntem pe un canal securizat.

Recunoscu vocea lui Harper în cască.

— Şi este bruiat.

Uşurată, dar precaută, Nina continuă să le asculte conversaţiile pe măsură ce se apropiau de parcul industrial. Ginsberg opri în intersecţia abandonată unde Perez, cunoscut drept Pablo acum, îi ceruse să se întâlnească.

Agenta coborî, merse către colţul clădirii pe care o văzuse în fotografiile prezentate în timpul întâlnirii din noaptea trecută, şi rosti încet:

— Sunt în poziţie.

— Te vedem, a spus Harper. Ce vezi?

Continuă să vorbească încet încercând să nu-şi mişte buzele, în caz că Forge o urmărea.

— Nicio mişcare, nu e niciun vehicul în zonă, dar ar fi putut să parcheze undeva în apropiere şi să vină pe jos. Sau se poate să fi chemat un taxi.

— OK, ţine-mă la curent dacă se întâmplă ceva.

— Recepţionat.

Începu să se plimbe agale pe lângă clădire, privind din când în când în josul străzii ca şi cum l-ar fi aşteptat pe Pablo. În timp ce se uita împrejur, Nina încercă să-i localizeze pe operatorii tactici ai FBI sau ai PPD, însă nu reuşi. Făcuseră o treabă excelentă – strada părea pustie. Dacă Forge o urmărea, nu ar fi putut să identifice vreun semn care să trădeze prezenţa forţelor de ordine.

Trecură cincisprezece minute. Agenta se prefăcu că se scarpină la nas pentru a-şi ascunde mişcările gurii.

— Poate aşteaptă să vadă dacă ajunge informatorul meu.

Perez răspunse imediat.

— Vin la tine.

— Nu, zise ea.

Nu voia ca detectivul să se expună pericolului.

— Hai să-l mai lăsăm puţin. Dacă trimite o dronă, vreau să mă vadă singură.

Nina începu să se plimbe de colo-colo, îndoiala punând stăpânire pe mintea ei. Unde naiba era Forge?

Capitolul 54

Forge acceleră pe măsură ce se apropia de zona rezidenţială din Central Phoenix. Dădu din cap dezgustat. Totul fusese o înscenare. Credeau că au de-a face cu un amator? Crezuseră că ascunzându-se în umbra câtorva blocuri din josul străzii era de-ajuns ca să nu fie detectaţi?

După ce interceptase conversaţia telefonică a Ninei Guerrera, pregătise o dronă care să survoleze zona de întâlnire. Ezitase, deoarece depozitul era aproape de aeroport. Oamenii obişnuiau să facă plângeri telefonice în legătură cu dronele care zburau prea aproape de aeroporturi şi nu voia să atragă atenţia.

Apoi îşi aminti.

Jexton avea un contract de securitate pentru una dintre clădirile din vastul parc industrial din apropierea aeroportului Sky Harbor. Scoase laptopul special pe care îl adusese de acasă şi accesă portalul care îl deservise atât de bine de-a lungul anilor. Portalul îi permitea să acceseze în secret ampla bază de date deţinută de Jexton şi să-i manipuleze de la distanţă sistemele.

În mai puţin de treisprezece minute, manevra camerele de securitate montate pe acoperişurile aflate în apropierea intersecţiei unde ar fi trebuit să-l aştepte. Văzuse vehicule SWAT din care se revărsau oameni îmbrăcaţi în negru care vorbeau în căşti instalate în ureche. Asta era tot ce trebuia să ştie. Acum avea să întoarcă situaţia împotriva lor.

Aruncă o privire la ceasul de mână. Nouă dimineaţa. Probabil că se trezise deja. Sună la uşă şi auzi mişcare în interiorul casei.

Interfonul bâzâi.

— Cine e?

Forge ridică în dreptul camerei pachetul învelit în hârtie maro, folosindu-l ca să îşi ascundă faţa.

— Livrare pentru doamna Selena Fernandez, spuse el, prefăcându-se că se uită pe o latură a pachetului. Are un bilet pe laterală care spune că e un dar întârziat pentru petrecerea de bun-venit a copilului.

Uşa se deschise şi o femeie foarte însărcinată se uită la el.

— De la cine e?

Forge se folosi de singurul nume cu care i-ar fi câştigat încrederea cu siguranţă.

— Teresa Soto.

— De ce mi-ar trimite mama alt cadou pentru bebeluş?

Bărbatul ridică din umeri.

— Trebuie să semnaţi pentru el.

Forge îi întinse telefonul, arătându-i ecranul pe care se vedea o linie goală pentru semnături, iar sub ea era scris numele Selenei, cu litere de tipar.

Femeia oftă, dădu pisica la o parte din uşă şi se apropie de falsul curier cu un mers legănat, după ce închise uşa în urma ei pentru ca mica bestie să nu poată scăpa.

Erau singuri într-o curte retrasă. Forge ştia că soţul Selenei era la muncă. Tânăra era singură. Vulnerabilă. Un vierme gras şi suculent pentru cârligul lui.

Nina Guerrera întinsese o capcană pentru el. Acum ea avea să cadă în capcana lui, care era însă mortală.

Venise timpul să treacă la faza a treia a planului. Ultima.

Capitolul 55

Nina nu voia să se recunoască înfrântă. Trecuse aproape o oră şi singura concluzie pe care o putea trage era că Forge fie nu se lăsase păcălit, fie nu auzise convorbirea telefonică.

— Nu o să apară, îi spuse Buxton în cască. Hai să strângem şi să ne regrupăm.

Agenta aruncă o privire la ceas.

— Încă cinci minute.

De data asta, liderul echipei HRT fu cel care vorbi prin intermediul sistemului de comunicaţii.

— Asta ai spus şi în urmă cu cincisprezece minute. Şi cu treizeci, înainte de asta.

Exasperarea se putea auzi în tonul lui.

— Operaţiunea a fost compromisă. O anulez.

Buxton ţinu o şedinţă succintă la centrul de comandă pe care îl amenajaseră într-o clădire a statului aflată în josul străzii. După evenimentele din dimineaţa aceea, ambele echipe SWAT îşi strânseseră echipamentele şi se întorseseră la bazele lor, lăsând echipa FBI să se gândească la următorul plan, împreună cu Perez.

— E vina mea, le spuse Nina. Îmi asum întreaga responsabilitate. Va trebui să aşteptăm altă oportunitate pentru a-l prinde pe Forge.

Buxton îşi schimbă poziţia, stânjenit.

— Asta nu mai e problema ta, agent Guerrera.

Nina încremeni.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am primit un telefon de la laborator în urmă cu câteva minute, zise Buxton încet.

Toţi ochii se întoarseră spre ea. Faptul că ştia deja rezultatele comparaţiei ADN-urilor nu o ajuta să primească mai uşor veştile de la şeful ei.

— Eşti copilul biologic al lui Victor şi al Mariei Vega, spuse Buxton. Nu mai poţi lucra la acest caz. Aşa cum am spus înainte, trebuie să te întorci la Washington.

Latura ei raţională înţelegea logica deciziei, dar cea emoţională era revoltată din cauza nedreptăţii.

— Domnule, pot încă să fiu de ajutor. O să rămân la PFO şi…

Buxton ridică o mână.

— Exclus. Trebuie să te prezinţi la hotel şi să-ţi împachetezi lucrurile. Un avion decolează de la Aeroportul Dulles în câteva ore, iar tu o să fii în el.

— Domnule, aş dori să am şansa să confirm familiei… mele afirmaţiile din presă.

— Înţeleg, agent Guerrera, dar viaţa ta este în pericol. Pentru siguranţa ta, precum şi pentru a nu compromite ancheta, nu vei putea să-ţi vizitezi vreuna dintre rude până când Forge nu va fi prins.

Buxton îi puse Ninei mâna pe umăr, un gest rar de afecţiune.

— Îi voi anunţa personal. O să le explic că vei putea să-i vizitezi în curând, fără a-i alarma cu detalii despre situaţia ta.

Şi-ar fi dorit să fie ea cea care le spune. Cea care le explică. Acum nici asta nu îi mai era permis.

Buxton îşi ridică mâna.

— Restul ne vom întoarce la centrul de comandă. Agentul Kent te va duce cu maşina înapoi la hotel. Poţi să mănânci la bistroul de acolo şi să te asiguri că nu ai uitat nimic în cameră când ai împachetat mai devreme.

Supervizorul ei şi Kent făcură un scurt schimb de priviri cu subînţeles.

— O să te ducă la aeroport şi o să meargă cu tine până la avion.

Aşa cum bănuia Nina, Kent fusese desemnat drept bodyguard. Se cutremură, dar îşi păstră gura închisă.

— Apropo de hotel, spuse Breck, cum rămâne cu microfonul din camera noastră?

— Lasă-l acolo, zise Buxton. Nu ştim de ce nu a apărut Forge. Am putea încerca să folosim în continuare dispozitivul pentru a-l atrage în capcană.

Nina se întoarse împreună cu Kent, într-o tăcere relativă, la Phoenix Royal Suites. Încercaseră amândoi să vorbească despre nimicuri, dar renunţaseră după ce fiecare încercare eşuase.

Opriră în parcare, iar Nina îşi lăsă bagajul de mână în portbagaj. Îşi adunase deja toate lucrurile pentru a-l păcăli pe Forge în caz că îi urmărea, şi acum era, în mod convenabil, pregătită să părăsească oraşul.

— Forge probabil e deja în drum spre California, îi spuse ea lui Kent. Sunt ultimul lucru la care se gândeşte. Pot să-mi iau bagajul în hotel, ca să te poţi întoarce la restul echipei. O să iau un taxi până la aeroport în câteva ore.

— Nu scapi tu de mine, Guerrera, zise el şi o urmă în holul vast al hotelului. Ţi-e foame? Au un bistro la mezanin.

— Iertaţi-mă, sunteţi agentul FBI Guerrera?

Nina se întoarse şi văzu un hamal. Părea tânăr, probabil că avea în jur de douăzeci de ani. Uniforma gri cu roşu atârna pe trupul lui osos.

— Eu sunt, spuse ea.

Se uită la Kent cu precauţie.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Nu, spuse Kent, venind mai aproape. Nu poţi.

— El este agentul Kent, îi zise ea tânărului. Orice ai să-mi spui, poate să audă şi el.

Cu o reticenţă vădită, tânărul scoase un telefon auriu din buzunar.

— Un tip mi-a dat o sută de dolari şi mi-a spus să vă dau asta.

Nina întinse o mână ca să-l ia, dar Kent o opri.

— Ce tip? întrebă el. Când?

Puştiul părea pregătit să fugă.

— Nu-l cunosc. S-a întâmplat în urmă cu o oră. Mi-a spus să stau în hol şi să vă aştept. Şi când vă văd, să vă dau telefonul ăsta şi să vă spun să apelaţi numărul trecut la apelare rapidă.

Nina îşi eliberă braţul din strânsoarea lui Kent şi luă telefonul.

— Cum arăta bărbatul?

Hamalul ridică din umeri.

— Alb, pe la vreo cincizeci de ani, nu ştiu. Un tip normal.

Kent se încruntă.

— Te-a plătit să ne urmăreşti?

Mărul lui Adam din gâtul hamalului se mişcă şi băiatul înghiţi cu zgomot.

— N-nu, domnule.

În timp ce Kent era ocupat să-l sperie pe tânăr, Nina examină telefonul. Nu era protejat cu parolă.

— Ce faci, Guerrera? spuse Kent, întorcându-şi atenţia de la hamal. Chestia aia ar putea fi programată să explodeze.

Agentul încercă să-i smulgă dispozitivul, dar Nina nu îl lăsă.

— Ar trebui să chemăm EOD-ul.

— Nu mi-a lăsat un pachet, zise ea. Mi-a lăsat un telefon. Asta înseamnă că vrea să vorbească. Dacă ar fi vrut să mă omoare acum, ar fi putut să o facă deja.

Kent nu mai încercă să-i ia dispozitivul. Cu inima stând să-i sară din piept, Nina deschise ecranul şi apăsă cifra unu a tastaturii, activând funcţia de apelare rapidă. Apelul se conectă aproape instantaneu.

Nina puse telefonul la ureche.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Clay Forge, agent Guerrera, se auzi de la capătul celălalt, după o scurtă pauză. Am ceva ce ar putea să te intereseze.

Kent îşi apropie capul încercând să audă.

— Forge?

— Ăla a fost vikingul cu care alergai ieri? întrebă Forge. Scapă de el.

— E partenerul meu, spuse Nina.

— Asta este între noi doi, el nu e binevenit.

— Nu aud ce spune, zise Kent. Pune-l pe speaker.

Nina se uită insistent la hamal.

Kent înţelese şi se întoarse spre puşti.

— Du-te să stai lângă recepţie. N-am terminat de vorbit cu tine.

Nina apăsă pe speaker.

— Ce vrei, Forge?

— Verifică-ţi mesajele, ţi-am trimis o poză.

Nina se uită la mesaje şi deschise singurul fişier ataşat. Îşi apropie ecranul de ochi.

— Văd poza, e…

— Ce? întrebă Kent, aproape lipindu-se de ea.

— E Selena, spuse Nina, trăgând aer în piept. Forge o are pe fiica Teresei.

Capitolul 56

— Dă-i drumul, reuşi Nina să spună şi întinse mâna pentru a-i arăta lui Kent o imagine cu Forge care ţinea un pistol îndreptat spre capul Selenei.

— Fă ce-ţi spun, zise Forge, sau o răpesc pe verişoara ta.

Verişoara ei. Desigur. Despre asta era vorba. De-asta o vizase pe Selena. Nina se forţă să vorbească pe un ton calm.

— Ce vrei de la mine?

— Un târg.

— Târg?

— Cu tine, agent Guerrera, spuse el şi făcu o pauză dramatică. Viaţa ta, pentru a ei.

— O s-o fac, spuse Nina fără ezitare. Dar va trebui să-i dai drumul mai întâi.

Nina văzu cum tot corpul lui Kent se tensionă.

— Crezi că sunt prost? spuse Forge. Ai cinci minute să ieşi din hotel şi să chemi un taxi. Am oameni acolo care te supraveghează. Odată ce eşti în maşină, mă suni şi-ţi voi da o adresă. Îi spui şoferului să te ducă acolo.

Ce păcat că taxiul fals pe care îl pregătiseră mai devreme era deja în garajul poliţiei. Nu aveau timp să-l aducă înapoi.

— Ah, încă ceva, agent Guerrera, spuse el, făcând o pauză, lasă vikingul la hotel. O să ştiu dacă eşti singură în taxi.

Forge închise telefonul.

Kent sări imediat ca ars.

— În niciun caz nu o să faci asta.

— Ţine un pistol la capul verişoarei mele însărcinate, zise ea.

Menţionase intenţionat legătura de familie pentru a-i reaminti că Forge o alesese pe Selena dintr-un motiv anume.

— Două vieţi sunt în pericol.

Chiar dacă Kent nu putea fi de acord cu acţiunile ei, spera măcar să-l facă să admită că ar fi procedat la fel în locul ei.

Se întoarse înspre uşă, dar Kent o prinse de braţ şi o ţinu strâns. Ridică privirea şi văzu că îşi strânsese buzele. Nina se gândi la ce opţiuni avea la dispoziţie. Kent ar fi putut să o domine cu uşurinţă din punct de vedere fizic. Era o luptă pe care nu putea să o câştige prin mijloace convenţionale.

Aşa că luptă murdar.

Îi redirecţionă instinctele protectoare acolo unde ar fi trebuit să fie. Spre o femeie nevinovată şi copilul ei nenăscut.

— Kent, trebuie să fac asta. A răpit-o pe Selena din cauza mea. Sunt singura care poate să îi salveze.

— Nu avem timp să demarăm o operaţiune, aşa cum am făcut de dimineaţă, spuse Kent. N-o să te las să te duci acolo fără un plan, fără întăriri şi fără o strategie de ieşire.

Agentul îi oferise fără să vrea şansa de a deschide subiectul.

— Atunci fii ajutorul meu.

— Cum aş putea să fac asta? O să se asigure că te duci singură.

— Încă avem sistemul nostru de comunicaţii, spuse ea, atingându-şi urechea. Tot ce trebuie să faci e să-i suni pe Buxton şi pe Harper şi să le spui să-l reactiveze.

Kent părea să ia în calcul spusele ei. Nina putea vedea cum i se întorc rotiţele şi observă exact momentul în care agentul cedă.

— Buxton o să mă omoare, spuse el şi îi dădu drumul la braţ. O să mă asigur că sistemul de comunicaţii este pornit imediat. Până atunci, încearcă să tragi de timp cât să ajung la maşină. O să te urmăresc de la distanţă. Imediat ce auzi ceva în ureche, încearcă să găseşti o scuză ca să repeţi adresa de destinaţie.

Nina nu mai aşteptă ca agentul să se răzgândească. Se întoarse şi trecu cu paşi rapizi pe lângă hamal, în drum spre staţia de taxiuri. Cele cinci minute aproape trecuseră.

Hamalul o ajută să urce într-un taxi liber care aştepta la colţ. De îndată ce închise uşa, şoferul se uită la ea în oglinda retrovizoare.

— Unde mergem?

— Stai o secundă, spuse ea, scoţând telefonul şi reapelând ultimul număr.

— Aparatul merge, zise şoferul, uitându-se la ea peste umăr.

Nina ridică un deget, rugându-l în linişte să aibă răbdare până se făcea legătura.

— Sper că nu ai pierdut timpul plănuind vreo surpriză, spuse Forge. Nici mie şi nici verişoarei tale nu ne-ar face plăcere.

Nina aruncă o privire prin luneta maşinii şi îl văzu pe Kent de partea cealaltă a parcării, urcând la volanul Suburbanului, în timp ce vorbea grăbit la telefon.

Se asigură că porni casca şi că era gata să recepţioneze transmisiunile odată ce sistemul era reactivat.

— Şoferul aşteaptă o adresă, spuse ea în telefon, ce îi spun?

— Spune-i să te ducă la intersecţia dintre Maripose Avenue şi strada Saguaro. Mă suni odată ce ajungi acolo, zis Forge şi închise telefonul.

Agenta îi repetă şoferului adresa, iar acesta porni la drum cu o expresie confuză pe faţă.

După cinci minute, Nina auzi vocea lui Buxton în ureche.

— Agent Guerrera, mă auzi?

Nu voia ca şoferul să creadă că vorbeşte singură, aşa că îşi duse telefonul la ureche.

— Mă bucur că ai sunat, şefu'.

Buxton înţelese imediat care era situaţia.

— În regulă, înţeleg că nu eşti sigură. O să ne prefacem că purtăm o discuţie la telefon.

— Sună bine.

— Agentul Kent mi-a dat detaliile. Este cu câteva maşini în urma ta. L-am contactat pe agentul Harper şi am mobilizat echipa HRT. O să îl auzi prin sistemul de comunicaţii în curând.

— Am înţeles.

— Unde mergi?

Nina repetă adresa primită de la Forge.

— Trebuie să sun când ajung acolo.

Sprâncenele stufoase ale şoferului se încruntară şi o privi din nou în oglinda retrovizoare.

— Recepţionat.

De data asta era vocea lui Harper.

— Intersecţia aia nu e destinaţia finală. Se pare că subiectul foloseşte metode specifice contraspionajului.

Nina fu de acord şi pretinse că încheie apelul telefonic.

— Am ajuns, domniţă, spuse taximetristul câteva minute mai târziu. Costă şaisprezece dolari şi…

— Trebuie să ajung în altă parte, îl întrerupse ea. Lasă-mă să dau un telefon scurt.

Forge răspunse aproape imediat.

— Spune-i şoferului să te ducă pe Paseo Drive la numărul 1312, zise el. Sună-mă când ajungi în faţa intrării principale în clădire.

Repetă adresa către şofer şi către echipa ei.

— O să ajungi acolo în mai puţin de trei minute, zise Harper. O să mergem pe străzi paralele ca să nu ne vadă. Odată ce te opreşti, o să stabilim un perimetru. Avem cu noi negociatori pentru luări de ostatici, pregătiţi să preia discuţiile.

O luare de ostatici. La naiba! Gândurile Ninei zburară imediat la banca de pe Hogan's Alley. Pe atunci nu avea de unde să ştie că urma să fie într-un scenariu real la doar câteva zile după fiascoul din timpul antrenamentului.

Alungă gândurile despre Quantico odată ce maşina ajunse la destinaţie şi îi aruncă şoferului treizeci de dolari.

Nina coborî din maşină şi se opri în faţa unei lucioase clădiri moderne de birouri cu faţada din sticlă. Telefonul îi vibră în mână. Îl ridică la urechea în care nu avea casca, astfel încât Forge să nu audă ce îi spuneau Buxton şi Harper.

— Unde eşti, Forge?

— Eu şi verişoara ta te aşteptăm înăuntru.

Nina trase de timp pentru a oferi echipei şansa să se instaleze.

— Nu intru până nu ştiu că Selena este bine.

După o scurtă pauză, auzi o plesnitură puternică urmată de vocea Selenei care striga obscenităţi pe fundal.

— După cum poţi auzi, este în viaţă şi va continua să rămână astfel cât timp îmi urmezi instrucţiunile.

Nina se folosi de fiecare fărâmă de autocontrol pe care o avea pentru a nu răspunde la mânie.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, zise Nina printre dinţi.

— Poţi să vorbeşti cu ea odată ce intri.

Forge voia ca ea să intre în clădirea aia şi voia ca asta să se întâmple acum.

— Cum intru?

Încerca să obţină cât mai multe informaţii despre clădire pentru echipa tactică, în caz că trebuiau să facă o intrare rapidă.

— Am deblocat temporar uşile principale de acces, spuse Forge. Tot ce trebuie să faci e să te apropii de senzori şi se vor deschide automat.

Nina continuă să aplice tacticile de amânare, în timp ce se prefăcea că-i urmează instrucţiunile.

— Ce se întâmplă odată ce intru?

— Vei arunca telefonul, vei lăsa pistolul pe podea şi îi vei da un şut. După asta, o să-ţi dau mai multe instrucţiuni.

Asta însemna că, odată ce era înăuntru, Forge avea să fie destul de aproape cât să poată comunica prin viu grai.

— De unde ştiu că o s-o laşi pe Selena să plece odată ce intru?

— Singurul lucru pe care îl ştii cu siguranţă e că o voi ucide dacă nu intri, spuse Forge. O să număr până la zece, după care o să trag în ea, încep cu un glonţ în abdomen.

Nina auzi în fundal ţipetele panicate ale Selenei. Forge le tortura pe amândouă.

Harper îi vorbi în cască.

— Asta nu făcea parte din plan, Guerrera. Trebuia să ne duci la suspect pentru ca HRT-ul să-l poată reţine. Sub nicio formă nu ai voie să te oferi la schimb drept ostatică.

— Ţin pistolul îndreptat spre pântecul ei acum, spuse Forge, începând să numere încet şi răspicat. Unu, doi, trei, patru…

Potrivit protocolului folosit în cazul situaţiilor de luare de ostatici, Harper avea dreptate. Să accepte cererile lui Forge însemna să se dezarmeze şi probabil să devină încă o victimă.

Deoarece un astfel de schimb nu ar fi făcut altceva decât să întărească poziţia răpitorului, ofiţerii de poliţie nu trebuiau niciodată să se ofere la schimb în locul ostaticilor. Regulile aveau sens şi fuseseră create dintr-un anume motiv.

Dar ăsta nu era un scenariu într-un exerciţiu. Era vorba despre verişoara ei. Despre o parte din familia pe care şi-o dorise. Despre cineva care purta o singură vină, aceea că îi era rudă. În pântecul Selenei se afla o viaţă preţioasă. Altă viaţă pusă în pericol din cauza ei.

Să le ia dracu’ de reguli!

Nina îşi scoase pistolul din toc şi se apropie de uşile mari din sticlă.

— Şase, şapte…

Uşile se deschiseră şi ea păşi peste prag.

Vocea lui Buxton o opri.

— Agent Guerrera, îţi ordon să nu…

Un bâzâit îi răsună în ureche. Forge bruiase transmisia. Nu avea nicio cale de comunicare, nicio modalitate de a chema întăriri şi, odată intrată în clădire, nicio armă.

— Opt, nouă…

Nina intră.

Capitolul 57

Odată ce Nina trecu pragul, zgomotul din cască deveni un zumzet abia perceptibil. Deconectând-o de restul echipei, Forge îi oferise o scuză pentru insubordonarea de care avea să dea dovadă. Nina îi era recunoscătoare pentru acest mic favor, deoarece fusese hotărâtă să intre.

— Pistolul tău, agent Guerrera.

Vocea se auzi din stânga ei. Se întoarse şi îl văzu pe Forge ieşind dintr-un spaţiu verde, luxuriant, plin cu arbuşti înfloriţi şi palmieri înalţi, amenajat în atriumul spaţios al clădirii. O ţinea pe Selena strâns la piept, iar ţeava pistolului semiautomat era lipită de abdomenul ei umflat.

Cu o singură mişcare fluidă, Nina aruncă telefonul la pământ şi îşi scoase Glock-ul ţintindu-l cu el pe Forge.

Acesta se încruntă.

— Nici să nu încerci.

Nina îşi evaluă rapid situaţia. Nu avea habar ce plănuia echipa ei, ce avea să facă Forge sau cum avea să reacţioneze Selena. Singurul lucru pe care îl putea controla erau propriile acţiuni.

Forge părea că se gândeşte la acelaşi lucru şi făcea tot posibilul să-i reducă opţiunile. Fiind mai înalt decât Selena, stătea aplecat astfel încât capul lui să fie ascuns de al ei. Nu făcea nimic pentru a descuraja zbaterile panicate ale Selenei. Astfel, corpul ei aflat constant în mişcare în faţa lui elimina orice şansă ca cineva să aibă o linie de foc directă asupra lui.

Dacă Nina şi-ar fi descărcat arma, ar fi riscat fie să o lovească pe Selena, fie să nu reuşească să-l doboare pe Forge, care ar fi tras la rândul lui. Acesta încerca să-i forţeze mâna, dar ea ştia ce trebuia să facă.

Niciodată nu îţi abandonezi arma.

Renunţarea la armă ar fi înrăutăţit o situaţie deja sumbră. Una dintre regulile de bază ale poliţiei.

— Poţi să le spui prietenilor din FBI de afară să se retragă, spuse el.

Aşadar, ştia că nu era singură. Se întrebase de ce nu o împuşcase deja. Acum ştia.

Din direcţia biroului de la recepţia aflată în spatele lui se vedea lumina slabă a unor monitoare. Forge o urmărise de când sosise şi îi văzuse pe cei de la HRT poziţionându-se pe clădire.

— Am avut grijă să bruiez toate semnalele radio în interiorul clădirii, în caz că veneai însoţită, spuse el. Merită să ai un plan de rezervă.

Menţionarea unui plan o făcu pe Nina să se întrebe care fusese strategia lui iniţială şi cum ar fi putut să o dea peste cap. Încercă să îi mute atenţia de la Selena asupra ei.

— Ce plănuieşti, Forge? întrebă Nina cu pistolul încă aţintit asupra lui. De ce ai vrut atât de mult să mă aduci aici?

— Evident, ca să te separ de restul echipei tale, zise el de parcă răspunsul era clar. Dacă ai fi venit singură, v-aş fi ucis pe amândouă şi aş fi scăpat.

Expresia de pe chipul lui se înăspri.

— Dar m-ai minţit, aşa că acum trebuie să o iau pe una dintre voi cu mine pentru a mă asigura că prietenii tăi de afară nu se apucă să tragă în momentul în care ies pe uşă.

Arătă cu bărbia spre Selena.

— Asta m-ar încetini, de-asta sunt dispus să fac schimbul. Oferta însă va expira în curând, zise el şi făcu pauză o clipă. Ce alegi?

Ce îl oprea să nu o împuşte pe Selena dacă ea se preda? Compasiunea? Ideea era ridicolă. Nina se gândi la profilul lui Forge. Viaţa lui era guvernată de un singur lucru. Propriul interes.

— Dacă tragi un singur glonţ, echipa tactică o să dea buzna imediat, spuse ea. Deja au înconjurat clădirea. Nu ai cale de scăpare dacă eu nu cooperez. Şi nu o voi face dacă nu îi dai drumul Selenei.

Singurul răspuns al lui Forge fu să tragă piedica pistolului. Nu trebuia să facă asta ca să tragă. Trăgaciul era cu dublă acţiune. Asta însemna că trebuia doar să apese puţin mai tare pentru a trage primul foc. Mişcarea fusese o ameninţare. Un semn clar că era pregătit să ucidă.

Nina încercă să vadă situaţia din perspectiva lui. Folosind logica lui rece şi calculată, agenta ajunse la o concluzie inevitabilă. Bărbatul avea două obiective. Primul era să scape, iar al doilea era să o ucidă. Ca să scape, avea nevoie de un ostatic. Spusese că o prefera pe Nina, dar, dacă ea refuza, ar fi folosit-o pe Selena. În orice caz, planul lui implica moartea Ninei.

Uitându-se în ochii lui, agenta fu sigură că Forge ar fi tras fără nicio urmă de remuşcare. Văzu privirea goală pe care o descrisese Tom Cahill.

Ochii unui şarpe.

Forge nu putea să înţeleagă sau să simtă emoţiile umane. Dragostea, compasiunea şi empatia nu umpleau vidul întunecat din sufletul lui; se făceau remarcate doar prin absenţa lor. Asemenea unui computer programat

cu AI, Forge avea abilitatea de a calcula modul în care cineva ar fi putut reacţiona şi de a-şi adapta strategia în funcţie de asta. Dar nu putea ţine cont de imprevizibil. De reacţiile lipsite de logică. Se aştepta ca un om să se comporte între anumiţi parametri pe care îi observase de-a lungul vieţii. Revelaţia făcu lumină în mintea Ninei.

Forge avea un punct slab.

Nina se gândi la ce învăţase de la Wade şi de la Kent. Forge avea să facă tot posibilul pentru a manipula situaţia în favoarea lui. Plănuia să scape cu viaţă. Singura cale prin care Nina putea să aibă avantajul era dacă făcea opusul. Dacă făcea alegerea conştientă să se sacrifice, avea o şansă să îi salveze pe Selena şi pe bebeluşul ei. Forge nu avea capacitatea de a anticipa o astfel de mişcare, deoarece, asemenea unui şarpe, nu ar fi fost niciodată dispus să îşi dea viaţa pentru a altcuiva.

Odată ce luă decizia, planul se contură rapid. Trăsese oare destul de mult de timp astfel încât membrii echipei să-şi ocupe poziţiile? Pentru următoarea mişcare, Nina se baza pe instinctele puternice de supravieţuire ale lui Forge. Era în interesul lui să-i dea drumul Selenei odată ce agenta era dezarmată şi să o ia pe ea ostatică în schimb. Nu ar fi tras în Selena cât timp ea era încă în clădire, deoarece ştia că un puhoi de personal tactic ar fi descins înainte de a apuca să pună mâna pe ea.

Trebuia să renunţe la armă pentru ca planul să funcţioneze. Înarmându-se cu curaj, Nina ridică degetul de pe trăgaci, se lăsă pe vine şi puse Glock-ul la îndemână, pe podea. Timpul păru că stă pe loc. Se simţea asemenea unui artist orb la trapez care întinde mâinile spre cealaltă bară.

— OK, spuse ea. Acum îndreaptă pistolul spre mine şi las-o pe Selena să plece.

Forge continuă să ţină pistolul îndreptat spre abdomenul Selenei.

— În genunchi.

Aparent, Forge ştia că acţiunea era mai rapidă decât reacţiunea. Putea să apese pe trăgaci mai repede decât ar fi putut ea să ridice pistolul de pe jos, să ţintească şi apoi să tragă.

Nina se lăsă în genunchi.

Forge îşi roti braţul şi îndreptă pistolul spre Nina, iar cu mâna cealaltă o împinse la o parte pe verişoara ei. Selena se împiedică, apoi îşi recăpătă echilibrul.

Nina se uită spre tânără.

— Ieşi pe uşa din faţă, cu mâinile în aer, îi dădu ea instrucţiuni. O să aibă grijă de tine odată ce ajungi afară.

Nu ar fi vrut ca Selena să dea buzna din clădire şi să fie împuşcată din greşeală.

Selena îşi aşează acum, protectiv, mâinile în jurul pântecului.

— Agent Guerrera, eu…

— Pleacă.

Nina o urmări pe verişoara ei cum se îndrepta cu paşi nesiguri spre uşa din faţă, înainte de a-şi întoarce atenţia asupra lui Forge. Se folosise de clipa ei de neatenţie pentru a se apropia, iar acum era aproape lipit de ea şi o privea de sus.

— Ridică-te.

Nina se ridică. Pistolul, care se afla acum la picioarele ei, ar fi putut la fel de bine să fie în altă încăpere. Se uită direct la Forge.

— E timpul să mergem, spuse el pe un ton sinistru de calm.

O prinse de umăr şi o trase mai aproape. Nina nu se împotrivi atunci când o cuprinse cu un braţ puternic şi o trase până când coloana i se lipi de pieptul lui. Simţi cătarea pistolului pe tâmplă când el apăsă puternic ţeava lui de capul ei.

Pulsul Ninei scăpase de sub control, dar inima lui Forge bătea calmă în dreptul umărului ei stâng. Îşi aminti cum Kent îi explicase că, în cazul persoanelor asemenea lui Forge, instinctul de supravieţuire nu se manifesta la nivel fizic atunci când se confruntau cu un pericol iminent.

Putea ea să fie imprevizibilă, dar Forge avea avantajul cruzimii şi al unor nervi de oţel.

Panica era inamicul, iar Nina nu avea să se lase copleşită. Îşi atinsese obiectivul. Selena era în siguranţă. Orice s-ar fi întâmplat mai departe, putea să moară ştiind că nimeni altcineva nu ar mai fi trebuit să plătească preţul obsesiei lui. Totul avea să se termine aici şi acum, în momentul în care Nina avea să îşi facă mutarea, Forge urma să tragă, dar la fel aveau să facă şi cei de afară.

Forge intenţionase să o ucidă în urmă cu douăzeci şi opt de ani. Îi fusese menit să moară cu părinţii ei în ziua aceea. Soarta intervenise însă prin Carmen Cardona, care o aruncase şi o crezuse moartă. De două ori scăpase de ceea ce părea să-i fi fost scris.

Într-o clipă de claritate, Nina conştientiză faptul că trăise pe datorie. Iar acum venise momentul ca povestea ei să ia sfârşit.

Destinul o prinsese, în sfârşit, din urmă.

Capitolul 58

În sfârşit, putea să se sacrifice pentru ceva care merita. Selena şi bebeluşul ei urmau să supravieţuiască. Teresa nu trebuia să-şi înmormânteze fiica şi nepoata, aşa cum îşi îngropase sora şi cenuşa bebeluşului despre care crezuse că era nepoata ei.

Nina era o persoană nouă pentru ambele familii. O străină pe care abia o cunoşteau. În timp aveau să-şi vindece rănile şi să meargă mai departe. Gândul o absolvi de orice vină pentru ce era pe cale să facă.

Îi simţi respiraţia fierbinte lângă ureche când Forge vorbi.

— Mişcă.

Îl lăsă să o forţeze să înainteze. La apropierea lor, uşile de sticlă se deschiseră cu un şuierat. Întinderea vastă de beton din faţa clădirii era goală. Dacă nu ar fi ştiut mai bine, Nina ar fi presupus că locul era pustiu.

Forge o împinse din nou în faţă, iar ea păşi peste prag. Imediat, casca din urechea ei începu să pârâie. Se părea că dispozitivul de bruiaj al lui Forge funcţiona doar în interiorul clădirii.

Bâzâitul se transformă într-o transmisie clară.

— Repet, agent Guerrera, dacă ne recepţionezi, bate din piciorul stâng.

Până în momentul acela, nu apreciase niciodată cât de minunat suna vocea lui Buxton. Prefăcându-se că se împiedică, Nina îşi ridică piciorul stâng şi călcă puternic. Forge, al cărui cap se mişca încolo şi încoace, uitându-se după poliţie, nu reacţionă, ci doar o mai împinse o dată înainte.

— Vreau o maşină, strigă el.

Cuvintele reverberară în pereţii clădirilor din jur, dar, după ce ecoul se stinse, se lăsă tăcerea.

Nina râse dispreţuitor.

— Nu o să-ţi dea nicio maşină.

— Atunci urmează să suferi nişte răni destul de grave, îi spuse el, după care strigă: Aduceţi o maşină în faţa clădirii. Acum!

Nina se pregăti pentru ce avea să se întâmple. FBI-ul nu avea să-l lase să scape aşa cum nici el nu intenţiona să-i dea drumul. Nina era prinsă în capcană, ca şi el.

În tăcerea din jurul lor, agenta contemplă diferenţele dintre ei. Forge opera pe baza unui instinct primar, în timp ce ea răspundea unei chemări mai înalte. Era un protector, un gardian. Pentru ea existau lucruri care

contau mai mult decât propria supravieţuire. Forge, pe de altă parte, era preocupat doar de propriile nevoi şi dorinţe. Ducea o existenţă închisă – nu avea prieteni, o familie, un trib.

În ciuda actelor de cruzime cu care se confruntase de-a lungul vieţii, Nina era în continuare capabilă de compasiune, de iubire. Din acest motiv, putea să se sacrifice pentru Selena şi bebeluş. Trebuise să înveţe cum să lucreze într-o echipă, de asta încercase să-l protejeze pe Kent de gloanţele trase de lunetist în timpul alergării lor.

O idee prinse contur când îşi aminti întâmplarea. Ieşise cu Forge plănuind să încerce să-i ia pistolul, ştiind că el va avea timp să tragă până să-l poată opri. Echipa avea să-l împuşte în secunda în care el trăgea. Nina acceptase ideea că niciunul dintre ei nu avea să supravieţuiască.

Dar dacă exista altă opţiune? Ceva la care nici nu s-ar fi gândit în urmă cu câteva luni. Renunţase deja la viaţa ei, nu avea nimic de pierdut dacă încerca.

Conştientă fiind că toată lumea o putea auzi prin transmiţătorul ei, îl întrebă pe Forge.

— Ai fost vreodată ţintuit de inamic, fără nicio cale de scăpare?

Vorbea adresându-se atât lui Forge, cât şi echipei sale, sperând că mesajul avea să fie recepţionat.

— Aşa eşti tu acum, continuă ea, dar în special aşa sunt eu.

— Taci din gură, zise Forge, uitându-se în continuare în jur.

Ăsta era momentul. Trebuia să fie destul de puternică încât să îşi pună viaţa în mâinile altcuiva. Era nevoie de o sincronizare perfectă din partea lui şi de încredere totală din partea ei. Indiferent de rezultat.

Fiecare muşchi din corp i se încordă şi spuse cuvântul care reprezenta ultima ei speranţă.

— Flashpoint.

Nina îşi îndoi instantaneu genunchii, alunecând cu spatele pe pieptul lui Forge. În acelaşi timp, aplecă capul, încercând să lase la vedere cât mai mult din fruntea lui, chiar şi pentru o secundă. O ţintă mică, dar orice altă zonă a corpului i-ar fi dat timp lui Forge să tragă când se prăbuşea şi ar fi murit amândoi.

Forge reacţionă cu o viteză surprinzătoare, repoziţionând ţeava pistolului şi împingându-i-o în tâmplă. Nina închise ochii, pregătindu-se să primească un glonţ în craniu.

Era Fata Războinică. Încă din copilărie se luptase să-i apere pe ceilalţi. Nimeni nu se luptase pentru ea. Fusese dezamăgită de atât de multe ori, încât îi era greu să mai aibă încredere în cineva. Să se încreadă în cineva.

Şi Kent era un războinic. Un războinic ce învăţase să-şi încredinţeze viaţa în mâinile altcuiva. De-asta era rândul ei să facă la fel. Avea fie să moară, fie să trăiască şi trebuia să accepte faptul că nu putea controla deznodământul.

Alesese.

Un singur foc de armă spintecă aerul. Simţi corpul lui Forge tresăltând, după care căzu moale. Nina simţise în trecut apăsarea unui cadavru şi recunoscu senzaţia imediat, înainte ca sângele şi materia cenuşie să se împrăştie pe pământul din faţa ei.

Corpul i se aplecă sub greutatea celui al lui Forge în timp ce o armată de bocanci negri tropăiră în direcţia ei. Trupul bărbatului dispăru brusc când fu tras cu putere şi aruncat la pământ. Membrii HRT aveau să-l trateze ca pe un individ înarmat şi periculos până în momentul în care îi confirmau statusul, dar Nina ştia deja că regimul terorii lui se încheiase.

O pereche de mâini bătătorite îi cuprinse obrajii.

— Nina, spuse Kent, întorcându-i capul pentru a se uita în ochii ei. Eşti bine?

Ea dădu din cap.

— Ai auzit codul? Tu ai fost cel care a tras?

— Ba bine că nu.

Capitolul 59

Urletul sirenei îi atrase atenţia şi se întoarse spre sunet.

— Unde e Selena? întrebă Nina.

— Medicii echipei au chemat ambulanţa pentru a-i verifica starea de sănătate, spuse Kent, arătând către o latură a clădirii. Maşinile HRT sunt după colţ.

O rupse la fugă, disperată să vadă dacă i se întâmplase ceva Selenei cât fusese în captivitate. Cine ştie ce îi făcuse Forge.

Nina dădu colţul clădirii şi văzu o ambulanţă oprită în parcare, lângă matahala de vehicul al echipei SWAT.

Auzi fragmente de conversaţie o dată ce se apropie de ei. Cuvinte precum *tensiune, contracţii* şi *travaliu* plutiră spre urechile ei. Se opri lângă Selena şi se aşeză pe vine pentru a o ţine de mână.

Selena se uită în ochii ei cu o privire îngrozită.

— Eu… începu ea să spună, dar în schimb urlă şi îi strânse Ninei mâna aproape cât să-i frângă oasele.

Unul dintre paramedici o bătu pe Nina pe umăr.

— Trebuie să o urcăm în ambulanţă. S-ar putea să nu ajungem la spital înainte să nască, dar aş vrea să încerc.

— Vin cu voi, îi spuse Nina.

— Doar membrii familiei pot merge în ambulanţă cu pacientul.

Medicul o privi cu părere de rău.

— Îmi pare rău, dar asta este politica.

Pe Nina o cuprinse un soi de stupefacţie în faţa situaţiei nemaiîntâlnite în care se afla.

— *Sunt* un membru al familiei, spuse ea, arătând spre Selena care fusese urcată deja în ambulanţă. E verişoara mea.

El dădu din cap, satisfăcut.

— Cum vrei.

Altă obiecţie se făcu auzită dintr-o altă direcţie.

— Am nevoie de tine aici, agent Guerrera, spuse Buxton, materializându-se lângă ea.

Nina se ridică şi se întoarse spre el.

— Pot să dau declaraţia mai târziu.

— Am chemat-o pe SAC Wong, spus el. E pe drum. Sunt sigur că va dori să-ţi vorbească imediat. Plănuieşte o conferinţă de presă în câteva ore.

Agentul special aflat la conducerea biroului din Phoenix era ultima ei grijă. Echipajul de pe ambulanţă se pregătea să închidă uşile vehiculului, iar Nina era hotărâtă să stea cu verişoara ei până ajungea la spital.

— Domnule, nu am nimic de adăugat în plus faţă de ce ştiţi deja.

Kent făcu un pas în faţă.

— Eu am tras glonţul fatal, nu Guerrera. Eu trebuie să fiu aici ca să răspund pentru acţiunile mele atunci când ajunge SAC Wong.

Buxton se uită lung la Kent înainte de a se întoarce către Nina.

— Du-te.

Fără niciun alt cuvânt, Nina se urcă în ambulanţă cu câteva secunde înainte ca uşile să se închidă.

Se aşeză pe o băncuţă mică aflată vizavi de paramedicul care începuse să o conecteze pe Selena la aparate pentru a-i monitoriza semnele vitale în timp ce ambulanţa demară.

— Ţine-o de mână şi ajut-o să treacă prin contracţii, îi spuse Ninei. Eu o să mă uit să văd cât de dilatată e.

— Sunt aici, scumpo.

Paramedicul se trase până la capătul din spate al banchetei.

— În regulă, Selena, o să mă uit să văd cum stau lucrurile, bine?

Selena dădu din cap, iar el îi acoperi partea de jos a trupului cu un cearşaf alb pentru a-şi începe consultul.

— Trebuie să-mi sun soţul, spuse Selena. Şi mama.

Medicul îşi îţi capul.

— Nu avem timp de asta acum. Trebuie să te concentrezi pe respiraţie. Îi sunăm imediat ce ajungem la spital.

Nina îndepărtă o şuviţă de păr leoarcă de transpiraţie de pe chipul Selenei, care devenea din ce în ce mai roşu. Murmură cuvinte de încurajare printre spasmele care o chinuiau pe verişoara ei.

La câteva minute după plecare, medicul strigă:

— Bebeluşul se naşte chiar acum, pregăteşte-te.

Se uită apoi la Nina şi adăugă:

— Când îţi fac semn, îi spui să împingă.

Ca toţi ofiţerii de poliţie, Nina urmase un curs de prim ajutor care includea şi aducerea pe lume a unui copil. Nu crezuse niciodată că un curs atât de scurt avea să îi fie vreodată util.

— Acum, spuse el.

Se apropie de Selena şi începu să respire în acelaşi ritm cu ea.

— Împinge.

Selena scoase un geamăt adânc care crescu în intensitate, când tot trunchiul i se încordă şi se înroşi. Când Selena se încorda, Nina îi puse o mână pe spate, încurajând-o. Se uită la medicul care stătea aplecat între picioarele depărtate ale Selenei. Şi-ar fi dorit ca el să-i spună Selenei să se oprească, să-i dea o şansă să respire înainte de a mai încerca o dată.

Privirea medicului o întâlni pe a ei. El dădu din cap, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Aproape am terminat, nu te opri.

Nina înţelese. Bebeluşul era pe cale să iasă. Nu se puteau opri acum. Dacă ar fi încercat, l-ar fi pus în pericol. Odată ajunsă în canalul de naştere, fetiţa Selenei trebuia să-şi termine călătoria.

Nina se întoarse către verişoara ei. Îşi putea da seama că Selena era epuizată. Tot chinul de a fi răpită, de a avea un pistol pus la tâmplă şi apoi de a avea acelaşi pistol îndreptat spre pântec îşi lăsase adânc amprenta. Ura că trebuia să-i ceară şi mai mult, dar exact asta făcu.

— Împinge, Selena, nu te opri.

Selena se uită la ea cu ochi mari şi se încordă din nou. De data asta, fură răsplătite cu o exclamaţie din partea paramedicului.

— E aici!

Nina încercă să vadă nou-născutul în timp ce medicul prinse cordonul ombilical, îl tăie şi lucră cu viteză până ce un vaiet răsunător umplu ambulanţa.

Medicul înfăşă bebeluşul şi se aplecă, punându-l pe pieptul mamei, după care se întoarse la poziţia anterioară pentru a se îngriji de Selena, în timp ce cele două femei erau preocupate cu nou-născutul.

— E atât de frumoasă, şopti Nina.

Pe obrajii Selenei curgeau şiroaie de lacrimi în timp ce îşi ţinea fiica în braţe.

— Vino aici, *mi'ja.*

Cuvintele îi treziră Ninei un sentiment dulce-amar familiar. Mama ei nu avusese niciodată ocazia să-i spună *mi'ja,* nu apucase nici măcar să o ţină în braţe. O întorsătură a sorţii o îndepărtase pe Nina de familia ei şi o alta o reunise cu aceasta.

Ambulanţa se opri, iar Nina îşi dădu seama că ajunseseră la camera de primiri urgenţe a spitalului Phoenix General. Se deschiseră ambele uşi şi o armată de oameni formată din personal medical îi înconjură. Se părea că şoferul anunţase spitalul, de pe drum, prin radio, iar medicii îi scoaseră imediat pe Selena şi pe bebeluşul ei din ambulanţă şi îi duseră în clădire.

Nina voi să meargă după ei, dar îşi auzi numele. SAC Jennifer Wong se apropia de ea cu paşi repezi.

— SSA Buxton mi-a spus ce s-a întâmplat, zise Wong. Am trecut pe aici în drum spre locul faptei ca să te iau şi să mergem acolo. Poţi să-mi dai detaliile pe drum.

— Dar verişoara mea… începu Nina, însă se opri.

Oare SAC Wong aflase despre rezultatele testului ADN?

— După ce vezi ce face verişoara ta, desigur.

Wong zâmbi. În mod evident, Buxton îi spusese şi despre asta.

— Se pare că ai un nou membru în familie.

Familia ei. Încă nu se obişnuise cu ideea.

— Da, o fetiţă.

Nina înţepeni amintindu-şi ce ceruse Selena în ambulanţă.

— Trebuie să-i sun pe soţul şi pe mama ei.

— S-a rezolvat deja, spuse Wong. Agentul Wade avea datele lor de contact. Sunt pe drum spre spital.

Intrară amândouă în camera de urgenţe, unde găsiră doi paramedici care stăteau pe hol.

— Le verifică starea de sănătate, le spuse cel care adusese pe lume copilul. Nu puteţi intra la ele până când nu li se permite să aibă vizitatori. S-ar putea să dureze.

— Dar sunt amândouă bine? întrebă Nina.

Şoferul ambulanţei dădu din cap.

— Mama şi copilul sunt bine, iar noi primim un abţibild, spuse el, arătând către partenerul său.

Nina se uită când la unul, când la celălalt până când şoferul explică.

— Atunci când un bebeluş se naşte într-o ambulanţă, lipim un abţibild cu o barză pe maşină. Asta o să aibă în cioc un bebeluş înfăşat în scutece roz.

— Drăguţ obicei, spuse Nina, zâmbind larg.

Wong schimbă subiectul.

— Din păcate, nu avem timp să aşteptăm atât. Îmi pare rău, agent Guerrera, dar ne cheamă datoria.

Datoria. Acesta fusese crezul Ninei timp de ani întregi. Nu prea avusese o viaţă personală. Totul se învârtise în jurul slujbei. Acceptase asta ca făcând parte din ce înseamnă să lucrezi pentru forţele de ordine. Dar chemarea ei nu-i cauzase niciodată atât de multă durere în trecut. Nu se simţise niciodată atât de sfâşiată. Dar nici nu mai avusese vreodată o familie.

Senzaţia scurtă de euforie se evaporă când îşi dădu seama că era posibil ca obligaţiile ei profesionale să-i fi distrus orice şansă de a avea o relaţie cu noile ei rude. Când îi ceruseră detalii despre investigaţie, ea pusese datoria înaintea familiei şi nu le dezvăluise legătura pe care o avea cu cazul. Le-ar fi putut da răspunsurile pe care şi le doreau cu disperare. În schimb, ţinuse ascunse informaţii-cheie din cauza naturii locului ei de muncă.

Putea să înţeleagă acest lucru o familie care abia o cunoştea? Putea să o ierte?

— Trebuie să plecăm, spuse Wong.

Chiar şi acum, Ninei i se cerea să aleagă datoria înainte de toate. Aruncă o privire melancolică spre coridorul pe care avea să se adune în curând familia ei, după care se întoarse şi ieşi din spital împreună cu Wong.

Capitolul 60

Câteva ore mai târziu, Nina era alături de colegii ei la Phoenix Royal Suite, unde reveniseră pentru a discuta cu echipa de securitate a hotelului. La câteva minute de la sosirea lor, şeful securităţii localizase un angajat care raportase pierderea în urmă cu câteva zile a cardului universal de acces în camere. Odată ce ştiuse că fusese pierdut, echipa se uitase pe înregistrările camerelor de luat vederi din dreptul recepţiei la data respectivă şi îl văzuse pe Forge deghizat, făcând o rezervare sub un nume fals şi folosind un card de credit fals. Şeful securităţii îi conduse în camera în care stătuse criminalul înainte de a se întoarce în holul hotelului.

— Forge a fost ocupat aici, se adresă Nina echipei odată ce rămaseră singuri.

Kent se uită în jur.

— I-am găsit baza de operaţiuni.

Breck se apropie de birou.

— Ăsta e alt computer decât cel pe care l-a lăsat la locul faptei.

Se aplecă pentru a se uita mai bine la dispozitivele de lângă el.

— Se pare că acesta era folosit special pentru sistemul de monitorizare.

Înainte de a pleca spre hotel, Breck îşi petrecuse ultimele câteva ore folosindu-şi abilităţile în domeniul ciberneticii pentru a aduna toate datele din computerul pe care Forge îl lăsase în clădire.

Nina simţi un fior pe şira spinării.

— Echipamentul ăla o să conţină fişiere care ne pot face tuturor probleme serioase.

Încăperea se cufundă în tăcere. Atunci când criminaliştii FBI urmau să asculte înregistrările, aveau să-i audă pe Nina şi pe colegii ei cum plănuiau să ascundă informaţii de supervizorul lor.

— Nu prea cred, spuse Breck, arătând către un dispozitiv dreptunghiular roşu, care avea ataşat de o parte un vârf ascuţit din metal.

— Ce e chestia aia? întrebă Wade.

Breck râmji.

— Baghetă de demagnetizare, spuse ea şi oftă când îşi dădu seama că nimeni nu părea să înţeleagă. Să zicem doar că este un magnet puternic, conceput să şteargă permanent informaţiile stocate. Forge l-a folosit în mod evident pentru a-şi şterge urmele înainte de a pleca.

Nina se prinse.

— Şi-a plănuit evadarea, aşa că s-a asigurat că distruge orice dovezi pe care le-am fi putut folosi ca să-l urmărim.

— Exact, spuse Breck. Problemă rezolvată.

Nina se simţi brusc uşurată şi continuă să caute prin cameră, confirmând altă suspiciune pe care o aveau în momentul în care deschise dulapul.

— Uite ce-am găsit, spuse ea, ridicând un umeraş.

Se întoarse spre ceilalţi şi le arătă uniforma roşu cu gri a unui hamal.

Wade traversă camera pentru a se uita mai bine.

— Îmbrăcat cu uniforma asta şi cu ajutorul cardului universal, putea intra în camera noastră oricând ar fi vrut.

— Fac pariu că l-a ajutat hamalul tânăr care mi-a dat mai devreme mobilul în holul hotelului, spuse Nina. Puştiul era de-a dreptul dubios. Ştia mai multe decât a lăsat de înţeles.

— Imediat ce terminăm aici, mă duc să port o mică discuţie cu el, zise Kent, iritat. O să scot adevărul de la el în zece minute.

Nina îi aruncă o privire sardonică.

— Fac pariu că nu o să reziste nici măcar cinci.

Wade se uită la telefon.

— Tocmai mi-a scris Buxton. Vrea să mergem cu toţii în camera lui pentru o întâlnire.

Luară liftul până la etajul treizeci şi unu şi merseră până în capătul coridorului unde se întâlniră cu un specialist în contraspionaj ce tocmai ieşea din camera lui Buxton.

— Ai terminat verificările? îl întrebă Nina.

El dădu din cap.

— Am găsit în total şase microfoane, câte două în fiecare cameră. Unul în lampă şi unul în pixul de pe birou. A fost consecvent.

— Luaţi un loc, le spuse Buxton după ce intrară în încăpere şi închiseră uşa. Nu e ca şi cum mai are cine să folosească dispozitivele de ascultare ale lui Forge, dar am vrut să fie eliminate înainte de a vă împărtăşi câteva veşti.

Nina traversă încăperea spaţioasă, uitându-se la fotoliul, divanul şi canapeaua adunate în jurul unei măsuţe pentru cafea, cu blat din sticlă. Aşa cum era de aşteptat, Buxton alese fotoliul. Ea se trânti pe divan alături de Breck, lăsând canapeaua lui Wade şi lui Kent.

Buxton aşteptă ca toată lumea să se aşeze înainte de a se uita la Breck.

— Ai reuşit să găseşti ceva în urma examinării preliminare a laptopului lui Forge?

— Acum ştiu cum îşi alegea victimele, spuse Breck. Avea fişiere criptate pentru toate cazurile din trecut. E fascinant să vezi cât de încet şi meticulos a selectat o mână de oameni dintr-un ocean de potenţiale victime.

Buxton se aplecă în faţă.

— Poţi să ne prezinţi o imagine de ansamblu… fără a intra în prea multe detalii tehnice?

— Forge ocupa o poziţie destul de înaltă în ierarhia Jexton Security cât să aibă acces la întreaga bază de date cu clienţi de la nivel naţional, spuse Breck. Cum Jexton este o companie fiică a Rubric Realty, cele două îşi împart informaţiile. Forge s-a folosit de această conexiune pentru a pătrunde în sistemul informatic al celor de la Rubric.

— A dovedit deja că ştia să utilizeze tehnologia, spuse Wade. Dar tot nu înţeleg cum a folosit sistemele.

— Din ce am putut să-mi dau seama, compara lista de clienţi deţinuţi de Rubric cu lista clienţilor deţinuţi de Jexton, spuse Breck. Apoi căuta în baza de date a Rubric Realty cupluri care cumpăraseră recent o casă sau care căutau una. Căutarea îi returna zeci de mii de intrări din toată ţara. În această listă, căuta mai departe după cuvintele-cheie „cameră pentru nou-născut” sau „bebeluş”. Pentru a filtra apoi lista şi mai mult, se uita la notiţele lăsate de către agenţii imobiliari pentru clienţii lor. Aşa cum am bănuit, supraveghea mai multe cupluri în acelaşi timp, pe post de rezervă pentru ţinta principală.

— Dar de unde ştia că acele cupluri nu aveau mai mulţi copii? întrebă Kent. Toate familiile ucise erau la primul copil.

Breck se încruntă.

— Odată ce identifica un cuplu care îi întrunea toate criteriile, căuta informaţii despre alte naşteri, despre şcoli, echipe sportive – orice ar fi indicat faptul că cei doi aveau şi alţi copii.

— De unde avea acces la informaţiile astea? întrebă Nina.

Breck ridică din umeri.

— Nu sunt atât de greu de obţinut. Majoritatea oamenilor postează cu drag pe platformele de socializare chestii despre familiile lor. În trecut, verifica anunţurile de naşteri din ziare. Odată ce îşi alcătuia o listă de potenţiale ţinte, începea să le verifice la întâmplare.

— Cum făcea asta? întrebă Nina.

— Cazurile mai vechi ne arată că, într-un fel, îi supraveghea asemenea unui detectiv particular. Odată ce sistemele de camere video au devenit mai răspândite, i-a monitorizat folosindu-le propriile sisteme de supraveghere.

— Le-a folosit propriile sisteme de securitate pentru a-i spiona? întrebă Kent.

— Mai rău chiar, zise Breck, strângându-şi buzele. Unele dintre sistemele mai noi pot fi controlate prin computerul clientului. Ştii că îţi poţi folosi smartphone-ul pentru a aprinde luminile sau pentru a vedea de la distanţă cine e la uşă?

Toată lumea clătină din cap. Nina era oripilată de abilitatea lui Forge de a invada intimitatea oamenilor prin intermediul tehnologiei.

— A folosit această funcţie pentru a instala un virus troian pe computerele lor, spuse Breck. Din acel punct, putea sta undeva în fundal, urmărindu-le fiecare apăsare de tastă şi folosindu-le televizoarele şi computerele pentru a-i spiona.

— Le-a spart casa fără ca ei să ştie, zise Kent.

— Cum rămâne cu Thomas Kirk, agentul imobiliar care lucra pentru Rubric? întrebă Wade. Ai găsit ceva despre el acolo?

Breck dădu din cap.

— Datorită microfoanelor, Forge ne-a auzit spunând că vrem să vorbim cu Kirk. Se pare că Kirk îi trimitea adesea clienţi bogaţi lui Forge, deci probabil de asta i-a furat computerul. Voia să scape de orice dovezi digitale care ar fi putut duce la el.

— Tot nu înţeleg cazul Llorona, zise Kent, cerându-i Ninei iertare din priviri. Voiam să spun cazul Vega. Potrivit spuselor detectivului O'Malley, cei doi nu şi-au activat niciodată sistemul de alarmă.

— Am verificat acel fişier şi am descoperit că exista un sistem de alarmă pe care l-au avut foştii proprietari, spuse Breck. Era unul dintre primele modele de la Jexton. Vorbim de anul 1992 aici. Pe atunci, sistemele de securitate puteau fi cu fir, fără fir sau o combinaţie între cele două. Sistemul de supraveghere al casei Vega avea o conexiune care ieşea din imobil şi intra într-un panou principal de siguranţe care era conectat la staţia centrală de monitorizare prin intermediul liniilor de telefon.

Nina trase următoarea concluzie logică:

— Deci tot ce trebuia să facă Forge era să acceseze fizic cablurile, lucru pe care ar fi putut să-l facă atunci când s-a dus la ei ca să le vândă serviciul

pentru alarma deja instalată. După asta, a descoperit că, pe viitor, îi era mai uşor dacă se conecta la sistemul de alarmă.

Breck dădu din cap.

— S-a adaptat pe măsură ce tehnologia a avansat, spuse ea. Nu a trecut mult timp până când camerele video au fost adăugate sistemului de securitate.

— Ce altceva mai ştim? întrebă Buxton.

— E ca şi cum aş săpa în pământ căutând seminţe, zise Breck. Încă trec prin toate, dar o să vă ţin la curent.

— Mulţumesc, agent Breck, spuse Buxton.

Supervizorul nu părea să se simtă foarte relaxat, de parcă nu ar fi dorit să deschidă următorul subiect.

— Înainte de a trece la următoarele puncte de pe agendă, trebuie să discutăm o problemă personală.

Privirea lui serioasă pică asupra Ninei.

— Agent Guerrera, ai încălcat multiple politici şi proceduri pe parcursul acestei investigaţii. Insubordonarea ta m-a pus într-o poziţie dificilă şi intenţionez să rezolv asta aici şi acum.

Capitolul 61

Ochii Ninei se plecară spre mâinile pe care şi le prinsese în poală.

— Voi accepta orice acţiune de disciplinare consideraţi, domnule.

Buxton se încruntă

— S-ar putea să nu fie nevoie.

Nina se uită brusc la el.

— Nu acesta este scopul întâlnirii?

Nina se gândise că avea să fie dată drept exemplu în caz că oricine altcineva din echipă ar mai fi încercat să sară peste regulament.

— Nu aşa funcţionează lucrurile, spuse el, răbdător. În plus, SAC Wong îmi spune că ai devenit o eroină în Phoenix. Nu a mai primit atât de multe întrebări de la presă de mult timp. Şi niciodată în legătură cu ceva pozitiv pentru Birou.

— Atunci de ce…

— Plănuisem să adaug o scrisoare de mustrare la dosarul tău, agent Guerrera, spuse el. Dar SAC Wong, pe de altă parte, voia să te propună pentru o medalie. Am discutat şi am concluzionat că cele două se anulează reciproc.

Urma unui zâmbet îi ridică colţurile gurii pentru o clipă.

Nina clipi confuză. Cumva, reuşise să nu-şi distrugă cariera.

— Următorul subiect ar fi rezultatele testelor de laborator, continuă Buxton. Am contactat personal familiile soţilor Vega pentru a confirma ştirea difuzată la TV de domnul Snead, spuse Buxton. Trebuiau să ştie că am verificat şi confirmat informaţia.

Nina şi-o imagină pe Teresa împărtăşind ştirea cu restul familiei. Apoi şi-i închipui pe Ana şi pe Luis Vega stând în casa lor sumbră şi întunecată, aflând că au o nepoată… o rază de lumină în existenţa lor deprimantă.

— Mai e un motiv pentru care v-am chemat pe toţi aici în dimineaţa asta, continuă Buxton după ce o privi cu atenţie pe Nina. Eu şi SAC Wong am purtat o conversaţie lungă în urmă cu o oră. Are o propunere pentru noi.

Membrii echipei făcură un schimb de priviri. Aparent Nina nu era singura care nu ştia ce se întâmplă.

— SAC Wong şi-a trimis mare parte din echipă să lucreze la un caz ce implică securitatea naţională.

Nina interpretă asta drept „în zonă operează o celulă teroristă”.

— Pare să fie ceva grav, spuse Kent. Ce ar dori să facem?

— În legătură cu investigaţia aceea?

Buxton dădu din mână cu indiferenţă.

— Nimic. SAC Wong se ocupă de ea. Ieri însă, poliţia din Phoenix i-a cerut ajutorul în legătură cu o serie de dispariţii. Ea este de părere că echipa noastră ar fi cea mai potrivită să investigheze cazul, ţinând cont de combinaţia noastră unică de abilităţi.

Nina rămase perplexă.

— De ce vrea ajutorul nostru?

— Deoarece resursele de care dispune sunt suprasolicitate momentan, iar acest nou caz are potenţialul de a deveni ceva important.

Buxton se lăsă pe spate.

— Misiunea este a noastră dacă suntem dispuşi să lucrăm din birourile din Phoenix pentru următoarele două săptămâni.

Nina recunoscu ce însemna oferta, de fapt. SAC Wong ar fi putut cere ajutorul altor echipe din FBI. Nu exista niciun motiv anume pentru care doar echipa ei ar fi trebuit să investigheze dispariţiile din Phoenix. O ştia şi Buxton. Îi ofereau ei oportunitatea de a rămâne mai mult timp în oraş pentru a-şi cunoaşte familia. Copleşită de recunoştinţă, Nina ar fi dorit să accepte, dar era un sacrificiu mare pentru restul echipei. Aveau propriile familii care îi aşteptau acasă, iar ea nu avea niciun drept să îi dezrădăcineze.

Înainte de a apuca să formuleze un răspuns, agentul Kent sări în picioare şi luă poziţia de drepţi.

Buxton părea să fie la fel de nedumerit pe cum se simţea Nina.

— Ce faci, agent Kent? întrebă el.

Rămânând în aceeaşi poziţie, Kent răspunse răspicat:

— Mă ofer voluntar, domnule.

— Nu înţeleg, spuse Buxton.

Kent continuă să se uite drept în faţă.

— În unitatea mea, fiecare membru al plutonului se ridică în picioare pentru a arăta că acceptă o nouă misiune.

Gestul lui Kent le spunea tuturor că înţelegea ce însemna asta pentru Nina şi era dispus să facă sacrificiul ăsta pentru ea.

Ideea că un membru al echipei era dispus să-şi pună viaţa personală pe pauză pentru a-i oferi ei o şansă să se împace cu noua ei identitate ca membru al unei familii – al două familii – o înduioşă pe Nina.

Perna de lângă ea se mişcă şi Breck se ridică şi ea în picioare. Câteva clipe mai târziu, urmă şi Wade. Buxton se uită lung la ea înainte de a se ridica şi el.

Nina le aruncă o privire celor patru oameni din jurul ei, toţi stăteau în poziţie de drepţi, în semn de solidaritate tăcută.

Cu ochii în lacrimi, Nina se ridică pentru a sta alături de cei care o susţineau.

Capitolul 62

Dimineaţa următoare, Nina aştepta la uşa mătuşii ei în timp ce stomacul i se strângea din cauza emoţiilor. Seara trecută o sunase pe Teresa în repetate rânduri, dar de fiecare dată intrase direct mesageria vocală. La început, presupusese că Teresa era ocupată cu sosirea pe lume a primului ei nepot. Dar, pe măsură ce orele treceau fără să primească vreun răspuns, concluzionase că mătuşa ei nu voia să-i vorbească.

Nu o învinovăţea. Din cauza implicării Ninei în anchetă, acelaşi criminal care luase viaţa surorii Teresei aproape că îi ucisese fiica şi nepoata. Nina readusese spectrul morţii în familia lor. Nu luase în considerare durerea pe care urma să o aducă întoarcerea ei în viaţa lor. Sau în a ei.

În cele din urmă, după multe ore fără niciun răspuns, Teresa îi scrisese un mesaj în urmă cu jumătate de oră, cerându-i, fără nici o altă explicaţie, să vină la ea. Kent se oferise să o însoţească, dar întâlnirea trebuia să aibă loc între patru ochi.

Nina nu se aştepta ca nişte străini care abia aflaseră despre legătura lor biologică să înţeleagă ce făcuse ea, dar spera că aveau măcar să asculte ce avea de spus.

Gândindu-se la cei douăzeci şi opt de ani petrecuţi despărţită de rudele ei, Nina îşi dădu seama că era 11 martie, ziua de naştere care îi fusese atribuită. Acum ştia că adevărata ei zi de naştere era pe 29 februarie. Medicul pediatru de la spitalul unde o duseseră asistenţii sociali probabil îi aproximase greşit vârsta din cauza dimensiunii reduse şi a malnutriţiei. Ce nu avea cum să ştie doctorul era că Nina avea să rămână malnutrită în diferite forme. Următorii ani urmau să implice o înfometare a sufletului ce lăsase sechele din care şi acum încerca să-şi revină. Era complet scoasă din elementul ei, având în vedere lipsa totală de experienţă ca membru al unei familii.

Aşteptându-se la ce putea fi mai rău, Nina îşi ridică mâna pentru a bate la uşă, dar aceasta se deschise înainte de a apuca să o facă. Teresa stătea în foaier cu ochii mari.

— Te-am văzut prin fereastra de la sufragerie. De ce stai acolo? întrebă ea, dându-se la o parte. Intră.

Nina o urmă până în bucătărie, unde blaturile erau pline de mâncare, aşa cum le mai văzuse în trecut.

— Toată lumea e în curtea din spate, spuse Teresa, gesticulând spre partea din spate a casei. Du-te şi tu.

Nina ezită.

— Mai întâi, vreau să ştiu cum e Selena.

— Şi ea, şi bebeluşul sunt bine.

Expresia de pe chipul Teresei se înmuie.

— Sunt şi ei în spate, o să vezi.

Nina voia să clarifice lucrurile cu mătuşa ei înainte de a se întâlni cu restul clanului gălăgios.

— Teresa, îţi sunt datoare cu nişte scuze.

— Pentru ce?

— Eu sunt motivul pentru care fiica ta a fost răpită, începu Nina. Clay Forge ştia că o poate folosi pentru a ajunge la mine. Dacă nu eram eu, Selena şi bebeluşul ei nu ar fi fost niciodată puşi în pericol.

Teresa se încruntă.

— Nu înţeleg.

Dacă familia asta tot avea să o urască, să o respingă, putea la fel de bine să afle exact cât de vinovată era.

Nina îşi îndreptă umerii.

— A fost ideea mea să mă ofer drept momeală ca să-l scoatem pe Forge din ascunzătoare. Am crezut că-mi asum toate riscurile, dar Forge a fost cu doi paşi înaintea mea. Planul meu a dat greş şi asta aproape i-a costat viaţa pe Selena şi pe copilul ei.

Când termină, Nina îşi simţi gura uscată şi nu se putu uita în ochii mătuşii ei.

— Voiam să-ţi spun adevărul despre ce s-a întâmplat ieri şi cine este de vină, spuse ea şi dădu să se întoarcă spre uşa din faţă.

Mâna caldă a Teresei se încolăci în jurul taliei ei, oprind-o.

— Unde crezi că te duci?

— Nu înţelegi? întrebă Nina. Tot ce i s-a întâmplat Selenei – îşi puse palma pe piept – a fost din vina mea.

— Ai făcut ce ai crezut că este corect, spuse Teresa cu blândeţe. Nu aveai de unde să ştii ce urma să se întâmple.

Încă ţinând-o de talie, Teresa o împinse pe Nina către uşile cu glasvand care dădeau spre curtea din spate.

— Vino să sărbătoreşti cu noi.

Nina dădu din cap.

— Nu vreau să deranjez.

Era o intrusă, nu avea niciun drept să sărbătorească alături de ei naşterea celui mai nou membru al familiei lor. Or fi fost legaţi din punct de vedere biologic, dar se simţea separată. Despărţită.

Dându-şi seama că Teresa nu accepta să fie refuzată, Nina cedă şi se lăsă trasă afară. Sunetul unor conversaţii animate ajunse la urechile ei imediat ce se deschiseră uşile. În curte erau amenajate mese lungi de picnic, împodobite cu decoraţiuni. Ghirlande din hârtie atârnau de pavilionul amplasat în mijlocul proprietăţii. Cel puţin cincizeci de oameni, care hoinăreau prin curte, se întoarseră încet spre ea pe măsură ce îi observară sosirea.

— Ascultaţi-mă puţin, răsună vocea Teresei, întrerupând toate conversaţiile care încă mai aveau loc. Pentru aceia dintre voi care încă nu aţi cunoscut-o, ea este Nina Guerrera… fiica Mariei.

Mai mulţi membri ai familiei se apropiară cu zâmbetul pe buze. Nina începu să dea mâna cu ei, dar oamenii preferau, aparent, strângerile puternice în braţe.

Selena îşi făcu loc prin mulţime spre Nina, cărând o legătură mică şi roz în braţe.

— M-am gândit că ai vrea să o vezi mai bine pe noua ta nepoată, spuse Selena, aplecând bebeluşul spre Nina. Numele ei este Victoria Maria Fernandez.

Selena zâmbi şi se uită la soţul ei care reuşise să ajungă lângă ea.

— I-am pus numele după tine.

Nina nu înţelegea.

— După mine?

— Nu ştii?

Ochii Selenei se făcură mari.

— Numele tău de botez este Victoria Maria Vega. Ţi-au pus numele după ambii părinţi.

Nina roşi, amintindu-şi că Luis Vega îi spusese asta atunci când intrase în sufrageria lor, împreună cu Perez, prefăcându-se că nu ştia adevărul despre legătura lor de rudenie.

— O să îi spun Tori, zise Selena, mângâindu-şi copilul adormit.

— I se potriveşte, spuse Nina cu glasul gâtuit. Vă sunt atât de recunoscătoare pentru că m-aţi primit la sărbătoarea voastră. Este foarte…

Cuvintele i se stinseră pe buze când uşile cu glazvand se deschiseră din nou şi Teresa aduse doi musafiri întârziaţi. Toţi de la petrecere amuţiră şi toate privirile se îndreptară spre noii-veniţi.

— A trecut mult timp de când n-am mai fost împreună, spuse Teresa, adresându-se Anei şi lui Luis Vega.

Luis dădu din cap.

— Mulţumim pentru invitaţie.

— Nu puteam să nu venim, spuse Ana, iar ochii i se umeziră când o văzu pe Nina în mulţime.

Toată lumea părea că se uită la ea. Copleşită de un val de emoţii nefamiliare, Nina îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Nimic din viaţa ei nu o pregătise pentru un asemenea moment. Ce ar fi trebuit să spună? Ce ar fi trebuit să facă?

Sofia, capul familiei Soto, se apropie de Ana pentru a-i lua mâinile în ale ei.

— *Bienvenidos.* Bine aţi venit.

În timp ce cele două femei se îmbrăţişară, Nina se întrebă dacă mai vorbiseră vreodată de la înmormântarea copiilor lor.

— Suntem din nou o familie, spuse Teresa, gesticulând spre Nina. Mulţumită oaspetelui nostru de onoare.

— Oaspete de onoare?

Nina clipi confuză.

— Am crezut că petrecerea este pentru Tori.

Chicotitul Teresei fu însoţit de cel al celorlalţi invitaţi.

— Uită-te în jur. Ce vezi?

Nina cercetă feţele zâmbitoare care radiau spre ea, apoi analiză decoraţiunile, observând detalii pe care nu le procesase înainte. Fiecare copac era îmbrăcat cu fâşii mari din ţesătură, înnodate cu funde enorme.

— Panglici galbene, şopti Nina.

— Asta este o petrecere pentru întoarcere acasă, spuse Teresa, apropiindu-se de ea. Pentru tine, Nina.

Luis păşi lângă ea de partea cealaltă.

— Teresa ne-a invitat. Ne-am reunit datorită ţie.

Sofia îl trase pe Luis mai aproape, în timp ce încă o ţinea pe Ana de mână. Teresa şi soţul ei, John, se alăturară îmbrăţişării de grup. Încetul cu încetul, îmbrăţişarea se extinse, cuprinzând verii şi pe partenerii lor.

Nina privea de la câţiva metri distanţă cum o fisură cauzată de durere şi neînţelegere începea să se vindece. După multe lacrimi, cei din grup se depărtară suficient cât Ana să poată întinde o mână în direcţia ei.

— Nu-l putem avea pe Victor înapoi, spuse Ana, dar o putem avea pe fiica lui din nou în viaţa noastră.

— Am… am crezut că o să fiţi cu toţii supăraţi pe mine, spuse Nina, încremenită.

— Faci mişto de mine? întrebă Selena, încruntându-se la ea. Le-am povestit cum ieri ţi-ai oferit viaţa la schimb cu a mea şi cum apoi m-ai ajutat să nasc. Cum am putea fi supăraţi pe tine?

Nina aruncă un ochi la Teresa care îi ascultase mărturisirea în urmă cu câteva minute. O singură lacrimă se scurse pe obrazul acesteia.

— Crezi că aş putea să fac altceva decât să o iubesc pe fata propriei mele surori?

Luis îi luă bărbia în palme.

— O văd atât de bine acum. Semeni cu amândoi.

Ana dădu din cap.

— Eşti atât de frumoasă.

Nina nu se simţise niciodată frumoasă. Nu se simţise niciodată iubită. Nu se simţise niciodată acceptată. Îi ofereau ce îşi dorise întotdeauna, dar nu îndrăznise niciodată să spere că va primi.

Nina cuprinse mâinile Teresei.

— Nu ştiu prea bine cum să fac parte dintr-o familie.

Teresa o trase în centrul mulţimii.

— O să înveţi.

Făcu pauză o clipă şi apoi adăugă cuvântul pe care Nina îşi dorise să îl audă toată viaţa:

— *Mi'ja.*

Despre autoare

Autoare premiată, Isabella Maldonado a purtat pistol şi insignă în viaţa reală, înainte de a scrie cărţi poliţiste. Absolventă a Academiei Naţionale a FBI din Quantico şi prima femeie latino care a obţinut gradul de căpitan al departamentului de poliţie din comitatul Fairfax, ea s-a retras din activitate cu gradul de comandant al Forţelor Speciale de Investigaţie şi Criminalistică. În decursul celor peste două decenii de activitate, printre poziţiile ocupate de ea s-au numărat cea de negociator în situaţiile de luări de ostatici, purtător de cuvânt al departamentului şi comandant de secţie. Şi-a folosit experienţa din cadrul forţelor de ordine pentru a conferi veridicitate scrierilor ei. Acestea includ seria Detectivul Cruz şi seria Nina Guerrera.

Pentru mai multe informaţii vizitaţi www.isabellamaldonado.com.

29 februarie pare o zi blestemată. În fiecare an bisect, undeva în America, o familie este ucisă cu sânge rece, iar criminalului i se pierde urma. Până atacă din nou.

De data aceasta, membrii unei familii sunt uciși în somn. Agentul special FBI, Nina Guerrera, și echipa ei investighează o posibilă legătură dintre noua crimă și o triplă omucidere săvârșită în urmă cu patru ani, la trei mii două sute de kilometri distanță. Criminalul, manipulativ și fără conștiință, a reușit să scape mereu neobservat, dar acum trebuie oprit cu orice preț.

Pentru Nina, scena crimei, marcată de ritualuri înfiorătoare, readuce în prezent traume din copilăria ei, când era o fetiță abandonată și vulnerabilă, la orfelinatul Russell House. Acolo, legenda La Llorona, despre o femeie care își înecă copiii din gelozie și apoi se sinucide, a terifiat-o ani la rând, iar acum, când detaliile crimei par desprinse din acea poveste malefică, ea simte cum trecutul o prinde din urmă și e nevoită să-și înfrunte propriii demoni.

Pe măsură ce pune cap la cap informațiile, Nina descoperă un posibil suspect, obsedat de ritualuri și jocuri psihologice. Următoarea lui țintă? Chiar ea.

„Crime înfiorătoare, jocuri de-a șoarecele și pisica, momente revelatoare și suspans mărit..."

— Kirkus Reviews

BOOKZONE

Notes

[←1]
Nebună (lb. sp. în orig.) (n. red.).

[←2]

„Unde îmi sunt copiii?” (în lb. sp. în orig.) (n. tr.).

[←3]
Violent Criminal Apprehension Program, în engleză, prescurtat ViCAP (n. tr.).

[←4]

Behavioral Analysis Unit, în engleză, Unitatea de analiză comportamentală (n. red.).

[←5]

Mulțumesc (în lb. sp. în orig.) (n. red.).

[←6]

Roman distopic din 1954 al scriitorului britanic William Golding, laureat al Premiului Nobel (n. red.).

[←7]

Replică din filmul *Poveste de Crăciun,* regizat de Bob Clark în 1983 (n. red.).

[←8]

Referire la povestea *The Three Billy Goats Gruff,* care se studiază în clasele primare în SUA (n. red.).

[←9]

Băutură dulce specific mexicană făcută din orez, lapte și scorțișoară (n. red.).

[←10]

Îmi pare rău (în lb. sp. în orig.) (n. red.).

[←11]

Cuvânt obținut prin combinarea termenilor „newyorkez” și „portorican” și care face refere la portoricanii din New York sau din jurul orașului, la cultura sau descendenții lor (în special cei crescuți sau care trăiesc în prezent în zona metropolitană a New Yorkului) (n. red.).

[←12]

O formă de tortură în care apa este turnată peste o cârpă care acoperă fața și căile respiratorii ale captivului imobilizat, determinând persoana să experimenteze senzația de înec (n. red.).